Bayerische StaatsBibliothek
Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Heidenheim, Wolf, 1757-1832

Sefer tehilim ʻim targum ashkenazi

Sulzbach 1842

A.hebr. 989 l#Beibd.1
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10240469-3

ספר תהלים

עם

תרגום אשכנזי׃

מאת

אהרן [illegible] וואלף [illegible]

זולצבאך

שנת תר״ב לפ״ק.

Sulzbach,

Druck der H. Frankschen Buchdruckerei 184…

יהי רצון קודם תהלים

(ובשבת וי"ט אין אומרין).

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַבּוֹחֵר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבְזַרְעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁתֵּפֶן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁאֶקְרָא כְּאִלּוּ אֲמָרָם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם בְּעַצְמוֹ זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְיַעֲמֹד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים וּזְכוּת תֵּיבוֹתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקוּדוֹתֵיהֶם וְטַעֲמֵיהֶם וְהַשֵּׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהֶם מֵרָאשֵׁי תֵּיבוֹת וּמִסּוֹפֵי תֵּיבוֹת לְכַפֵּר חַטֹּאתֵינוּ וַעֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ וּלְזַמֵּר עָרִיצִים וּלְהַכְרִית כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשַׁנָּה הָעֶלְיוֹנָה וּלְחַבֵּר אֵשֶׁת נְעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחְוָה וְרֵיעוּת וּמִשָּׁם יִמָּשֵׁךְ לָנוּ שֶׁפַע לְנֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה לְטַהֲרֵנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלוֹחַ חַטֹּאתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ. כְּמוֹ שֶׁסָּלַחְתָּ לְדָוִד שֶׁאָמַר מִזְמוֹרִים אֵלּוּ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּם יְיָ הֶעֱבִיר חַטָּאתְךָ לֹא תָמוּת. וְאַל תִּקָּחֵנִי מֵהָעוֹלָם הַזֶּה קוֹדֶם זְמַנִּי עַד מְלֹאת שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה בְּאוֹפֶן שֶׁאוּכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שִׁחַתִּי וּזְכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם יָגֵן עָלֵינוּ וּבַעֲדֵינוּ שֶׁתַּאֲרִיךְ אַפְּךָ עַד שׁוּבֵנוּ אֵלֶיךָ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּמֵאוֹצַר מַתְּנַת חִנָּם חָנֵּנוּ. כְּדִכְתִיב וְחַנֹּתִי אֶת אֲשֶׁר אָחוֹן וְרִחַמְתִּי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וּכְשֵׁם שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירִים בָּעוֹלָם הַזֶּה כַּךְ נִזְכֶּה לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה לָעוֹלָם הַבָּא וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן לָשִׁיר בְּקוֹל נָעִים גִּילַת וְרַנֵּן כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתַּן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ אָמֵן סֶלָה:

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

ואחר סיים תהלים יאמר ג׳ פסוקים אלו:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיי מעוזם בעת צרה: ויעזרם יי ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו:

בסיים כל ספר וספר מחמשת ספרי תהילים והיינו אחר מזמור מ״א, ואחר מזמור ע״ב, ואחר פ״ט, ואחר ק״ו, ואחר מזמור ק״נ שהוא סוף הספר החמישי יאמר זה יהי רצון. אבל בשבת וי״ט לא יאמרו רק יאמר יהי רצון הכתוב לקמן.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו בזכות ספר

ראשון | שני | שלישי | רביעי | חמישי

שבתהלים שקראנו לפניך שהוא כנגד ספר

בראשית | שמות | ויקרא | במדבר | דברים

בזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו ובזכות תיבותיו ובזכות שמותיך הקדושים והטהורים היוצאים ממנו שתכפר לנו על כל חטאתינו ותסלח לנו על כל פשעינו שחטאנו ושעוינו ושפשענו לפניך והחזירנו בתשובה שלימה לפניך והדריכנו לעבודתך ותפתח לבנו בתלמוד תורתך ותשלח רפואה שלמה לחולי עמך (ולחולה פב״פ) ותקרא לשבוים דרור ולאסירים פקח קוח ולכל הולכי דרכים ועוברי ימים ונהרות מעמך ישראל תצילם מכל צער ונזק ותגיעם למחוז חפצם לחיים ולשלום ותפקוד לכל חשוכי בנים בזרע של קיימא לעבודתך וליראתך ועברות של עמך בית ישראל תצילם שלא תפלנה ולדותיהן. והיושבות על המשבר ברחמיך הרבים תצילם מכל רע. ואל המיניקות תשפע שלא יחסר חלב מדדיהן. ואל ימשול אסכרה ושדין

וְרוּחִין וְלִילִין וְכָל פְּגָעִים וּמַרְעִין בִּישִׁין לְכָל יַלְדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּתְגַדְּלֵם לְתוֹרָתֶךָ לִלְמוֹד תּוֹרָה לִשְׁמָהּ וְתַצִּילֵם מֵעַיִן הָרָע וּמִדֶּבֶר וּמִמַּגֵּפָה וּמִשָּׂטָן וּמִיֵּצֶר הָרָע. וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ וּמִכָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מָקוֹם שֶׁהֵם כָּל גְּזֵירוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת עָלֵינוּ לְטוֹבָה וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת. וְתִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ: וְהָכֵן פַּרְנָסָתֵנוּ מִיָּדְךָ הָרְחָבָה וְהַמְּלֵאָה וְלֹא יִצְטָרְכוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה לָזֶה וְלֹא לְעַם אַחֵר וְתֵן לְכָל אִישׁ וְאִישׁ דֵּי פַּרְנָסָתוֹ וּלְכָל גְּוִיָּה וּגְוִיָּה דֵּי מַחְסוֹרָהּ: וּתְמַהֵר וְתָחִישׁ לְגָאֳלֵנוּ וְתִבְנֶה בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתֵּנוּ וּבִזְכוּת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים הַכְּתוּבִים בְּתוֹרָתֶךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה שֶׁאֵינָן חוֹזְרוֹת רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ. עָזְרֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בשבת וביום טוב יאמר זה.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בִּזְכוּת סֵפֶר ··· שֶׁבַּתְּהִלִּים שֶׁקָּרָאנוּ לְפָנֶיךָ שֶׁהוּא כְּנֶגֶד סֵפֶר ·· וּבִזְכוּת מִזְמוֹרָיו וּבִזְכוּת פְּסוּקָיו וּבִזְכוּת תֵּיבוֹתָיו וּבִזְכוּת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים הַיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ שֶׁתְּהֵא נֶחְשָׁב לָנוּ אֲמִירַת מִזְמוֹרֵי תְּהִלִּים אֵלוּ כְּאִלּוּ אֲמָרָם דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמוֹ זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְיַעֲמָד לָנוּ לְחַבֵּר אֵשֶׁת נְעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרֵיעוּת וּמִשָּׁם יִמָּשֵׁךְ לָנוּ שֶׁפַע לְנֶפֶשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה · וּכְשֵׁם שֶׁאָנוּ אוֹמְרִין שִׁירִים בָּעוֹלָם הַזֶּה כַּךְ נִזְכֶּה לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה לָעוֹלָם הַבָּא: וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן לָשִׁיר בְּקוֹל נָעִים גִּילַת וְרַנֵּן כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתַּן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ אָמֵן סֶלָה:

א אַשְׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּבְדֶרֶךְ
חַטָּאִים לֹא עָמָד וּבְמוֹשַׁב לֵצִים לֹא יָשָׁב: כִּי אִם־בְּתוֹרַת
יְהוָה חֶפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה: וְהָיָה כְּעֵץ שָׁתוּל
עַל־פַּלְגֵי מָיִם אֲשֶׁר פִּרְיוֹ ׀ יִתֵּן בְּעִתּוֹ וְעָלֵהוּ לֹא יִבּוֹל וְכֹל
אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ: לֹא־כֵן הָרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמֹּץ אֲשֶׁר־
תִּדְּפֶנּוּ רוּחַ: עַל־כֵּן לֹא־יָקֻמוּ רְשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּט וְחַטָּאִים
בַּעֲדַת צַדִּיקִים: כִּי־יוֹדֵעַ יְהוָה דֶּרֶךְ צַדִּיקִים וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים
תֹּאבֵד: ב לָמָּה רָגְשׁוּ גוֹיִם וּלְאֻמִּים יֶהְגּוּ רִיק: יִתְיַצְּבוּ ׀
מַלְכֵי־אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ־יָחַד עַל־יְהוָה וְעַל־מְשִׁיחוֹ:
נְנַתְּקָה אֶת־מוֹסְרוֹתֵימוֹ וְנַשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ עֲבֹתֵימוֹ: יֹשֵׁב
בַּשָּׁמַיִם יִשְׂחָק אֲדֹנָי יִלְעַג־לָמוֹ: אָז יְדַבֵּר אֵלֵימוֹ בְאַפּוֹ
וּבַחֲרוֹנוֹ יְבַהֲלֵמוֹ: וַאֲנִי נָסַכְתִּי מַלְכִּי עַל־צִיּוֹן הַר־קָדְשִׁי:
אֲסַפְּרָה אֶל חֹק יְהוָה אָמַר אֵלַי בְּנִי אַתָּה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ:
שְׁאַל מִמֶּנִּי וְאֶתְּנָה גוֹיִם נַחֲלָתֶךָ וַאֲחֻזָּתְךָ אַפְסֵי־אָרֶץ:

א הייל דעם מאננע, דער ניכט קאממט אין דען ראטהע דער פרעפ־
לער:· דער ניא בעטראט דען וועג דער זינדער: ניא זאס, וואו
שפאטטער זיטצען. דעם נור געטטעס לעהרע פראממט, דער טאג
אונד נאכט זיא פארשט. ער גרינעט וויא איין בוים אם באך, דער
פריכטע טראגט צור רעכטען צייט, קיין בלאטט צו פריה אבווירפט:
אונד וואס ער טהוט געלינגעט. זא ניכט דיא פרעפלער! דיא זינד
וויא שפרייא דען יעדער ווינד פערוועהט. דיא פרעפלער בעשטעהען
ניכט איס געריכטע; זינדער ניכט פאר דער געמיינע דער פראמ־
מען. דען גאטטגעפעלליג איזט דער פראממען וועג; דער זינדער
וועג פערליערט זיך. ב וואס טאבען דיא היידען? וואס וואהנען דיא
פאלקער פיר טאנד?. שטעהען אויף, קאניגע דער ערדע, פירסטען
פפלעגען ראטהע, ווידער גאטט אונד זיינע געזאלבטען:· „לאסט אונז
פעררייסען איהרע באנדע, פאן אונז ווערפען איהרע פעססעל!.“ דער
אים היממעל טהראנט, לאכט; גאטט זיהט מיט שפאטט אויף זיא
הערראב. איינסט רעדעט ער איס צארן זיא אן; איינסט טרעקט ער
זיא מיט זיינעם גריממע.:· „איך האבע איינען קאניג איינגעזעטצט:
איך זעלבסט, אויף ציון איינעם היילינען בערגע!. איין אונד פערקינ־
דעט צום געזעטצע; גאטט שפראך צו מיר: „דוא ביזט איין זאהן!
הייטע האבע איך דיך געצייגט!. זא הייטע נור, איך געבע פאלקער
דיר צום ערבע; דער ערדען גרענצען דיר צום איינגעטהום. צער־

תְּרֹעֵם בְּשֵׁבֶט בַּרְזֶל כִּכְלִי יוֹצֵר תְּנַפְּצֵם׃ וְעַתָּה מְלָכִים
הַשְׂכִּילוּ הִוָּסְרוּ שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה בְּיִרְאָה וְגִילוּ
בִּרְעָדָה׃ נַשְּׁקוּ־בַר פֶּן־יֶאֱנַף וְתֹאבְדוּ דֶרֶךְ כִּי־יִבְעַר כִּמְעַט
אַפּוֹ אַשְׁרֵי כָּל־חוֹסֵי בוֹ׃ ג מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי
אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ יְהוָה מָה־רַבּוּ צָרָי רַבִּים קָמִים עָלָי׃ רַבִּים
אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ בֵאלֹהִים סֶלָה׃ וְאַתָּה יְהוָה
מָגֵן בַּעֲדִי כְּבוֹדִי וּמֵרִים רֹאשִׁי׃ קוֹלִי אֶל־יְהוָה אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי
מֵהַר קָדְשׁוֹ סֶלָה׃ אֲנִי שָׁכַבְתִּי וָאִישָׁנָה הֱקִיצוֹתִי כִּי יְהוָה
יִסְמְכֵנִי׃ לֹא־אִירָא מֵרִבְבוֹת עָם אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלָי׃
קוּמָה יְהוָה הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהַי כִּי־הִכִּיתָ אֶת־כָּל־אֹיְבַי לֶחִי שִׁנֵּי
רְשָׁעִים שִׁבַּרְתָּ׃ לַיהוָה הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה׃
ד לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת מִזְמוֹר לְדָוִד׃ בְּקָרְאִי עֲנֵנִי אֱלֹהֵי צִדְקִי
בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִּי חָנֵּנִי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי׃ בְּנֵי־אִישׁ עַד־מֶה

טאעטעטערטע זיח איט עהערנער קייזע; נ׳ערטאייזע זיח ג׳ייך חירי·
דענעם געטירדע!.״ נון קאָניגע, בעדענקט עז וואָהל! לאסט חייך
בעלעהרעם, ערדענריכטער!. דען עוויגען בעטעט טויערפאָלל אַן, אונ׳
פרייעט חייך, איט עהרפורכט. דעם זאָהנע הולדיגט, דאס ער ניכט
צירנע. חיהר קאָאאט אום אויף חיררעם וועגע, זאָבאַלד זיין לאָרן
ענטפלאַאאט! הייל דענען דיא ער טיטלט.
ג פזאלם דוד׳ס. אויף דער פלוכט פאַר זיינעם זאָהנע אַבשלום, אַך
עוויגער! וויא זינד דער פיינדע זאָ פיעלע! זאָ פיעלע דיא זיך זעט·
צען ווידער איך!. זאָ פיעלע דיא פאָן איר פראָהלאָקקען: „פיר
איהן חיזט קיינע היילף בייא גאָטט!.״ דוא אַבער עוויגער! בישט חיין
שילד פיר איך; זעטלעסט איך לו עהרען; העבסט איין הויפט עאי·
פאָר!. איט לויטער שטיאאע רוף חיך אַן, דען עוויגען: אונד פאָן זיי·
נעם היילינגען בערגע ערהאָרט ער איך. נון ליעגע חיך רוהיג, שלאַפע,
ערוואַכע, דען איך האָלט דער עוויגע. פאָר איריאַדען פאָלקע חיזט
איר ניכט באַנגע, אוהערגעלאַגערט ווידער איך —. אויף, עוויגער!
דוא רעטטעסט איך, איין גאָטט! דאַז קין צערשלאָגסט דוא איינען
פיינדען; צערשאעטטערסט דער פערוכטען צאָהנע!. היילפע פינ·
דעט אאַן בייא דעם עוויגען. דיינען זעגען איבער דיין פאָלק!. ד דער
זאַנגמייסטער אויף נגינות, איין פזאַלם דוד׳ס: ערהאָרע, ווען איך
פלעהע, גאָטט איינער אונשולד! דער דוא איך רעטטעטסט אין אַנגסט,
זייס איר גנאַדיג, ערהאָרע איין געבעט!. וויא לאַנגע, ליבען הערדן!

כְּבוֹדִי לִכְלִמָּה תֶּאֱהָבוּן רִיק תְּבַקְשׁוּ כָזָב סֶלָה: וּדְעוּ כִּי
הִפְלָה יְהֹוָה חָסִיד לוֹ יְהֹוָה יִשְׁמַע בְּקָרְאִי אֵלָיו: רִגְזוּ וְאַל־
תֶּחֱטָאוּ אִמְרוּ בִלְבַבְכֶם עַל־מִשְׁכַּבְכֶם וְדֹמּוּ סֶלָה: זִבְחוּ
זִבְחֵי־צֶדֶק וּבִטְחוּ אֶל־יְהֹוָה: רַבִּים אֹמְרִים מִי־יַרְאֵנוּ טוֹב
נְסָה־עָלֵינוּ אוֹר פָּנֶיךָ יְהֹוָה: נָתַתָּה שִׂמְחָה בְלִבִּי מֵעֵת דְּגָנָם
וְתִירוֹשָׁם רָבּוּ: בְּשָׁלוֹם יַחְדָּו אֶשְׁכְּבָה וְאִישָׁן כִּי־אַתָּה יְהֹוָה
לְבָדָד לָבֶטַח תּוֹשִׁיבֵנִי: ה לַמְנַצֵּחַ אֶל־הַנְּחִילוֹת מִזְמוֹר
לְדָוִד: אֲמָרַי הַאֲזִינָה יְהֹוָה בִּינָה הֲגִיגִי: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְהֹוָה בֹּקֶר תִּשְׁמַע
קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה: כִּי׀ לֹא אֵל־חָפֵץ רֶשַׁע אָתָּה
לֹא יְגֻרְךָ רָע: לֹא־יִתְיַצְּבוּ הוֹלְלִים לְנֶגֶד עֵינֶיךָ שָׂנֵאתָ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: תְּאַבֵּד דֹּבְרֵי כָזָב אִישׁ־דָּמִים וּמִרְמָה יְתָעֵב
יְהֹוָה: וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבוֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל

סאנדעט איהר נאך איינע ווירדע? וויא האבט איהר דאז אייטעל זא
ליעב; טריילאזיגקייט זא גערנע?. בעדענקט, דאס זיינען הייליגען,
דער עוויגע זיך ערקאהרען: ער הארט'ס, ווען איך איהם פלעהע.
זא בעבט, אונד זינדיגט ניכט: איבערלעגטז אים הערצען, אויף אייע=
רען לאגערשטאטטען, אונד לאסט פאן אויפרוהר אב! ברינגעט אפ=
פער דער גערעכטיגקייט, אונד פערטרויט דעם עוויגען!. פיעלע
זייפצען לוואר: "ווער גיבט אונז בעסערע לייט!„ לאס דיינעז אנגע=
זיכטעז שטראל, א הערר! נור וועהען איבער אונז!. אעהר פריידע
לעגסט דוא איר אינז הערצן, אלז ווען איהר קארן אונד אאסט זיך
הייפט. פריעדזעליג לעג איך איך, ענטשלאפע; דען דוא אליין, א
עוויגער! זעטצעסט איך אין זיכערהייט.

ה דעם זאנגמייסטער אויף נחילות, איין פזאלם דוד'ס. הארע איינע
ווארטע עוויגער! מערק אויף איין אינברינסטיג פלעהען. פערנים
דיא קלאגען איינער וועהאוטה, איין קאניג אונד איין גאטט! ווען איך
פאר דיר בעטע, הערר! פריהע וואלעסט דוא איך הארען; פריה
טיקקע איך איך לו דיר, אונד האררע. דען דוא ביזט ניכט איין
גאטט, דעם פרעפעלאוטה געפאללט: באזהייט פינדעט קיינען טוטל
בייא דיר. איבערמיטהיגע בעשטעהען פאר דיינען אויגען ניכט: דוא
האסעזט אללע איבעלטהאטער! דוא ריכטעזט דיא פערלייאדער הין!
איין גרייל האט דער עוויגע אן בלוטבעגיריגען או' פאלטען. איך אבער—
אויף דיינע גראסע גיטע, בעטרעטע אין לופערזיכט דיין הויז; איך
בעטע היינגעשטרעקט, אין גאטטעזפורכט, פארם טעאפעל דיינער היי=

קדשך ביראתך: יהוה נחני בצדקתך למען שוררי הושר
לפני דרכך: כי אין בפיהו נכונה קרבם הוות קבר
פתוח גרנם לשונם יחליקון: האשימם ׀ אלהים יפלו
ממעצותיהם ברב פשעיהם הדיחמו כי מרו בך: וישמחו
כל־חוסי בך לעולם ירננו ותסך עלימו ויעלצו בך אהבי
שמך: כי־אתה תברך צדיק יהוה כצנה רצון תעטרנו:
ו למנצח בנגינות על־השמינית מזמור לדוד: יהוה אל־
באפך תוכיחני ואל־בחמתך תיסרני: חנני יהוה כי אמלל
אני רפאני יהוה כי נבהלו עצמי: ונפשי נבהלה מאד ואת
יהוה עד־מתי: שובה יהוה חלצה נפשי הושיעני למען
חסדך: כי אין במות זכרך בשאול מי יודה־לך: יגעתי
באנחתי אשחה בכל־לילה מטתי בדמעתי ערשי אמסה:
עששה מכעס עיני עתקה בכל־צוררי: סורו ממני כל־

הישר ק׳. ואתה ק׳.

ליגקייט, לייטע איך אין דיינער פֿראָממיגקייט, אָ עוויגער! דען טאַדעני־
פֿראָהען טראָץ! ריכטע דיינע וועגע פֿאָר איר הער!. דען אין איהרעם
מונדע איזט ניכטז רעדליכעז; אונהייל בריטעט איהר הערץ; איין
אָפֿפֿענעז גראַב איהר ראַכען; דיא שפראַכע גלאַטטע הייכעלעיי. בעי־
שטראַף זיא, גאָטט! אָ דאַס זיא זינקען, פֿאָן איהרעם פֿאָרזאַטץ
טיעף העראַב! פֿערשטאָס אין איהרער פֿרעפֿעלער מענגע, זיא דיא
זיך עמפּאָרען ווידער דיך!. לאַס אַללע זיך פֿרייען, דיא דיר פֿער־
טרויען; אונאויפֿהאָרליך לאַס זיא יובלען, דאַס דו איין שירם בּיזט
איבער זיא; פֿראָהליך לאַס זיא זיין אין דיר, דיא דיינען נאַמען ליבען.
דען דו זעגנעסט דען גערעכטען; עוויגער! דיין וואָהלגעפֿאַללען
אומקראַנצט איהן וויא איין שילד.
ו דעם זאַנגמייסטער אויף נגינות מיט אַכט זאַיטען, איין פּזאַלם
דוד'ס. הערר! שטראַף איך ניכט אין דיינעם צאָרנע! ציכטיגע איך
אין דיינעם גרימע ניכט!. זייא איר גנאַדיג, איך וועלקע דאַהין! הייל
איך, דען איין געביין עראַטטערט. איינע זעעלע איזט זעהר עראַטט־
טערט; אונד דו הערר! — אַה! וויא לאַנגע נאָך!. ווענדע דיך,
הערר! רעטטע מיינע זעעלע! הייל איר, אום דיינער גיטע ווילען!.
דען אים טאָדע דענקט מאַן דיינער ניכט: אין דער גרופֿט — ווער
דאַנקט דיר דאַ?—. ערמידעט פֿאָן זייפֿצען, שוועממע איך יעדע
נאַכט איין בעטטע. נעטצע מיינע לאַגערשטאַטט מיט טהרענען. מיינע
געשטאַלט פֿערפֿאַללט פֿאָר האַרם, אַלטערט פֿאָר זאָ פֿיעלעם דראַנג־
זאַל.— וויכט, איבעלטהאָטער אַללע! מיין ווייגען האָרט דער

פֹּעֲלֵי אָוֶן כִּי־שָׁמַע יְהוָה קוֹל בִּכְיִי׃ שָׁמַע יְהוָה תְּחִנָּתִי יְהוָה
תְּפִלָּתִי יִקָּח׃ יֵבֹשׁוּ וְיִבָּהֲלוּ מְאֹד כָּל־אֹיְבָי יָשֻׁבוּ יֵבֹשׁוּ רָגַע׃
ז שִׁגָּיוֹן לְדָוִד אֲשֶׁר־שָׁר לַיהוָה עַל־דִּבְרֵי־כוּשׁ בֶּן־יְמִינִי׃
יְהוָה אֱלֹהַי בְּךָ חָסִיתִי הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל־רֹדְפַי וְהַצִּילֵנִי׃ פֶּן־
יִטְרֹף כְּאַרְיֵה נַפְשִׁי פֹּרֵק וְאֵין מַצִּיל׃ יְהוָה אֱלֹהַי אִם־
עָשִׂיתִי זֹאת אִם־יֶשׁ־עָוֶל בְּכַפָּי׃ אִם־גָּמַלְתִּי שׁוֹלְמִי רָע
וָאֲחַלְּצָה צוֹרְרִי רֵיקָם׃ יִרַדֹּף אוֹיֵב נַפְשִׁי וְיַשֵּׂג וְיִרְמֹס לָאָרֶץ
חַיָּי וּכְבוֹדִי לֶעָפָר יַשְׁכֵּן סֶלָה׃ קוּמָה יְהוָה בְּאַפֶּךָ הִנָּשֵׂא
בְּעַבְרוֹת צוֹרְרָי וְעוּרָה אֵלַי מִשְׁפָּט צִוִּיתָ׃ וַעֲדַת לְאֻמִּים
תְּסוֹבְבֶךָּ וְעָלֶיהָ לַמָּרוֹם שׁוּבָה׃ יְהוָה יָדִין עַמִּים שָׁפְטֵנִי
יְהוָה כְּצִדְקִי וּכְתֻמִּי עָלָי׃ יִגְמָר־נָא רַע רְשָׁעִים וּתְכוֹנֵן צַדִּיק
וּבֹחֵן לִבּוֹת וּכְלָיוֹת אֱלֹהִים צַדִּיק׃ מָגִנִּי עַל־אֱלֹהִים מוֹשִׁיעַ
יִשְׁרֵי־לֵב׃ אֱלֹהִים שׁוֹפֵט צַדִּיק וְאֵל זֹעֵם בְּכָל־יוֹם׃ אִם־

הערר. דער הערר ערהאָרט איין פֿלעהען; דער הערר נימט מיינע ביטטע אַן. טאַדעלהאַפֿט שטירצען מיינע פֿיינדע אַללע צוריק! אין איין וויגק! — זיא זינד זא טאַכדען!

ז איין שגיון דוד'ס, דאַז ער דעם עוויגען זאַנג, בייא געלעגענהייט דעז כוש איינעז יעמיניטען. עוויגער! איין גאָטט! אויף דיך פֿערטרויע איך; העלף איר ווידער דיא פֿערפֿאָלגער! רעטטע איך!. דאַס אַהן איך ניכט צערייסע, וויא איין לאָווע; ערדראָסעלט, וואָ קיין רעטטער איזט;. עוויגער, איין גאָטט! האַב איך דיעס געטהאַן; האַט זאָלכעז אונרעכט איינע האַנד בעפֿלעקט; פֿערגאָלט איך באָזעז איינעם גוטגעזיננטען; דריקקטע איך דען, דער איך אונזאָנסט געהאַסט;. זאָ יאַג דער פֿיינד פֿערפֿאָלגען איינע זעעלע: איין לעבען הין צו באָדען טרעטטען: אונד איינע עהרע לעגען אין דען שטויב. עוויגער! אויף! ערהעבע דיך אין דיינעם צאָרנע, האָך איבער איינער פֿיינדע ווטהען; אונד ריגע פֿון פֿיר איך, דאַז רעכט, דאַז דוא געבאָטען. פֿערזאַמלע פֿאָלקער אום דען ריכטערטהראָן, אונד װענדע דיך גען היא־מעל איבער זיא. דער דוא דען פֿאָלקערן רעכט שפּריכסט, ריכטע איך, איין גאָטט! נאָך איינער רעדליכקייט אונד אונשולד!. דער באָזען טיקקע לאַס פֿערשווינדען, דען גערעכטען פֿעסטע שטעהען, גערעכטער גאָטט! דער הערצן אונד ניערען פּריפֿט!. איין שילד איזט בייא דעם העררן, דער פֿראָממען הערצען היילפֿט. גאָטט ריכטעט דען גערעכטען, אונד דען, דער טאָגליך פֿרעפֿעלט. קעהרעט ער ניכט

לֹא יָשׁוּב חַרְבּוֹ יִלְטוֹשׁ קַשְׁתּוֹ דָרַךְ וַיְכוֹנְנֶהָ׃ וְלוֹ הֵכִין כְּלֵי־
מָוֶת חִצָּיו לְדֹלְקִים יִפְעָל׃ הִנֵּה יְחַבֶּל־אָוֶן וְהָרָה עָמָל וְיָלַד
שָׁקֶר׃ בּוֹר כָּרָה וַיַּחְפְּרֵהוּ וַיִּפֹּל בְּשַׁחַת יִפְעָל׃ יָשׁוּב עֲמָלוֹ
בְרֹאשׁוֹ וְעַל־קָדְקֳדוֹ חֲמָסוֹ יֵרֵד׃ אוֹדֶה יְהוָה כְּצִדְקוֹ וַאֲזַמְּרָה
שֵׁם־יְהוָה עֶלְיוֹן׃ ח לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית מִזְמוֹר לְדָוִד׃ יְהוָה
אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תְּנָה הוֹדְךָ עַל־
הַשָּׁמָיִם׃ מִפִּי עוֹלְלִים ׀ וְיֹנְקִים יִסַּדְתָּ עֹז לְמַעַן צוֹרְרֶיךָ
לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם׃ כִּי־אֶרְאֶה שָׁמֶיךָ מַעֲשֵׂה
אֶצְבְּעֹתֶיךָ יָרֵחַ וְכוֹכָבִים אֲשֶׁר כּוֹנָנְתָּה׃ מָה אֱנוֹשׁ כִּי־
תִזְכְּרֶנּוּ וּבֶן־אָדָם כִּי תִפְקְדֶנּוּ׃ וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹהִים
וְכָבוֹד וְהָדָר תְּעַטְּרֵהוּ׃ תַּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ כֹּל שַׁתָּה
תַחַת־רַגְלָיו׃ צֹנֶה וַאֲלָפִים כֻּלָּם וְגַם בַּהֲמוֹת שָׂדָי׃ צִפּוֹר
שָׁמַיִם וּדְגֵי הַיָּם עֹבֵר אָרְחוֹת יַמִּים׃ יְהוָה אֲדֹנֵינוּ מָה־

אום; זא איזט זיין שווערדט געוועצט; זא שפאננעט ער דען באגען, ריכטעט איהן;. לעגט אן זיין טאדליכעז געשאס, אונד יאהלינגז טרעפפען זיינע פפיילע. ווער בובענשטיק עמפפאנגט, ווער אונגליקז־שוואנגער איזט, בריננגט איינע פעהלגעבורט נור וועלט. דער איינע גרובע גראבט אונד אויזגעהאהלט, זינקט אין דיא גרופט, דיא ער געמאכט. זיין אונגליקק טריפפט אויף זיינען קאפף: זיין אונרעכט שטירצט אויף זיינע שייטעל ניעדער. איך וויל דען העררן נאך זיינער גערעכטיגקייט פרייזען: דעז האכסטען נאמען, דעם עוויגן לאבזינגען.

ח דעם זאנגמייסטער אויף גתית איין פזאלם דוד׳ס. אונענדליכער! גאטט, אונזער העררר! וויא אאכטיג איזט דיין נאמע אויף ערדען; דא דיינע מאיעסטאט אם היממעל גלאנצט!. דער זייגלינגע אונד קינ־דער לאללען בעפעסטיגט דיין רייך, בעשאמט דער זינדער, או׳ שטירצט דען פיינד, דער ראכע שנויבט. בעטראכטע איך דיינער פינגער ווערק, דען היממעל, דען אאנד, דיא שטערנע, דיא דוא איינגע־זעטצט: —. וואז איזט דער מענש, דאס דוא נאך זיין געדענקעסט; דער ערדענזאהן, דאס דוא דיך זיינער אנניאמסט?. האסט איהן דען ענגעלן וועניג נאכגעזעצט; האסט איהן מיט עהרע אונד שמוקק געקראנט:. ערגעננסט איהן לום בעהעררשער דיינער ווערקע, אונד לעגסט לו זיינען פיסען אללעז:. דאז לאם, דען שטיער, אונד אויך געווילד:. וואז אין דער לופט, וואז זיך אים וואססער רעגט; — ער מאהנט זיך ווענע דורך דיא מעערע אונענדליכער, גאטט!. אונזער העררר!

אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ: ט לַמְנַצֵּחַ עַל־מוּת לַבֵּן מִזְמוֹר
לְדָוִד: אוֹדֶה יְהוָה בְּכָל־לִבִּי אֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ:
אֶשְׂמְחָה וְאֶעֶלְצָה בָךְ אֲזַמְּרָה שִׁמְךָ עֶלְיוֹן: בְּשׁוּב אוֹיְבַי
אָחוֹר יִכָּשְׁלוּ וְיֹאבְדוּ מִפָּנֶיךָ: כִּי־עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי
יָשַׁבְתָּ לְכִסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק: גָּעַרְתָּ גוֹיִם אִבַּדְתָּ רָשָׁע שְׁמָם
מָחִיתָ לְעוֹלָם וָעֶד: הָאוֹיֵב | תַּמּוּ חֳרָבוֹת לָנֶצַח וְעָרִים
נָתַשְׁתָּ אָבַד זִכְרָם הֵמָּה: וַיהוָה לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט
כִּסְאוֹ: וְהוּא יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים:
וִיהִי יְהוָה מִשְׂגָּב לַדָּךְ מִשְׂגָּב לְעִתּוֹת בַּצָּרָה: וְיִבְטְחוּ בְךָ
יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְהוָה: זַמְּרוּ לַיהוָה יֹשֵׁב
צִיּוֹן הַגִּידוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: כִּי דֹרֵשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכָר
לֹא־שָׁכַח צַעֲקַת עֲנִיִּים*: חָנְנֵנִי יְהוָה רְאֵה עָנְיִי מִשֹּׂנְאָי
מְרוֹמְמִי מִשַּׁעֲרֵי מָוֶת: לְמַעַן אֲסַפְּרָה כָּל־תְּהִלָּתֶיךָ

*) ענוים ק'.

וויא רוהמפאלל איזט דיין נאמע אויף ערדען!. ט דעם זאנגמייסטער
אוף מות לבן, איין פזאלם דוד'ס, פאן גאנצעם הערצען דאנקע איך
דיר, א הערר, ערצעהלע דיינע וואונדער אללע. דיר פראהלאקקע
איך, זינג איך יובעל געזאנג; דיינעם נאמען טאנט איין זאיטענשפיעל.
דא היינטער זיך ענטוויכען איינע פיינדע; דיין צארנבליקק שטירצט
זיא היין, זיא זינד ניכט מעהר. דוא פיהרסט איר רעכט אונד זאכע
אויז, געדעכטער ריכטער אויף ערהאבענעם טהראנע!. שטראפסט
באַרבאַרען, ברינגסט פרעפלער אום; ראטטעסט איהרע נאמען
עוויגליך אויז. א פיינד! דיא טריאמער זינד היין! דיא שטאדטע דיא
דוא פערהעערט — פערשוואונדען, זיא זאמט איהרען שפורען :—.
אבער עוויג הערשט דער הערר; פעסט שטעהט זום געריכט זיין
טהראן!. ער ריכטעט נאך גערעכטיגקייט דען ערדקרייז; שפריכט
זיין גערעכטעז אורטהייל איבער נאציאנען. דער הערר ווירד צופלוכט
דעם בעדרענגטען זיין; צופלוכט אין דען טריבזאלזצייטען. דיר פער-
טרויעט, ווער דיינען נאמען קעננעט; דען דוא פערלאססעסט זיא
ניכט, דיא נאך דיר פראגען. הערר!. לאבזינגעט דעם העררן! דעם
טהראנער צו ציון! פערקינדעט דען פעלקערן זיינע וואונדערטהאטען.
דער בלוטפאדראכער האט איהרער געדאכט; פערגיסט דאז קלאגע-
געשרייא דער אונטערדריקטען ניכט. זייא איר גנאדיג הערר! זיעה
איין ליידען אונטער פיינדען! דער דוא אויז דעז טאדעז טהארען איך
ערהעבסט!. אויף דאס איך דיינען פרייז פערקינדע; אין ציון'ס

בְּשַׁעֲרֵי בַת־צִיּוֹן אָגִילָה בִּישׁוּעָתֶךָ׃ טָבְעוּ גוֹיִם בְּשַׁחַת
עָשׂוּ בְּרֶשֶׁת־זוּ טָמָנוּ נִלְכְּדָה רַגְלָיו׃ נוֹדַע ׀ יְהוָה מִשְׁפָּט
עָשָׂה בְּפֹעַל כַּפָּיו נוֹקֵשׁ רָשָׁע הִגָּיוֹן סֶלָה׃ יָשׁוּבוּ רְשָׁעִים
לִשְׁאוֹלָה כָּל־גּוֹיִם שְׁכֵחֵי אֱלֹהִים׃ כִּי לֹא לָנֶצַח יִשָּׁכַח
אֶבְיוֹן תִּקְוַת עֲנִוִּים* תֹּאבַד לָעַד׃ קוּמָה יְהוָה אַל־יָעֹז אֱנוֹשׁ
יִשָּׁפְטוּ גוֹיִם עַל־פָּנֶיךָ׃ שִׁיתָה יְהוָה ׀ מוֹרָה לָהֶם יֵדְעוּ
גוֹיִם אֱנוֹשׁ הֵמָּה סֶלָה׃
י לָמָה יְהוָה תַּעֲמֹד בְּרָחוֹק תַּעְלִים לְעִתּוֹת בַּצָּרָה׃
בְּגַאֲוַת־רָשָׁע יִדְלַק עָנִי יִתָּפְשׂוּ ׀ בִּמְזִמּוֹת זוּ חָשָׁבוּ׃ כִּי־הִלֵּל
רָשָׁע עַל־תַּאֲוַת נַפְשׁוֹ וּבֹצֵעַ בֵּרֵךְ נִאֵץ ׀ יְהוָה׃ רָשָׁע כְּגֹבַהּ
עֵת מָרוֹם מִשְׁפָּטֶיךָ מִנֶּגְדּוֹ כָּל־צוֹרְרָיו יָפִיחַ בָּהֶם*׃ אָמַר
אַפּוֹ בַּל־יִדְרֹשׁ אֵין אֱלֹהִים כָּל־מְזִמּוֹתָיו׃ יָחִילוּ דְרָכָו ׀ בְּכָל־
בְּלִבּוֹ בַּל־אֶמּוֹט לְדֹר וָדֹר אֲשֶׁר לֹא־בְרָע׃ אָלָה ׀ פִּיהוּ מָלֵא

*) ענוים ק׳ *) ב׳ לחרש *) דרכיו ק׳.

אויערן, הָב דיינער הילפֿע, זינגע:. „געזונקען זינד דיא באַרבאַרען
אין דיא גרופֿט, דיא זיא געגראַבען; געפֿאַנגען איהרע פֿיסע אים
נעטצע, דאַז זיא איינגעלעגט. זאָ ווירד דער עוויגע ערקאַננט; דאַז
רעכֿט, דאַז ער פֿערשאַפֿפֿט.— פֿערטטריקקען אום דער פֿרעפֿלער
זיך אין איינגנער האַנדע ווערק. אָ דעז גראָסען געדאַנקען!“ דאַס
זיא נור אונטער וועלט פֿיהרען, דיא פֿרעפֿלער, דיא באַרבאַרען אַללע,
דיא גאָטטעז פֿערגעסען! ניכֿט אויף עוויג איזט דער עלענדע פֿער-
לאַסען; אויך איאאער ניכֿט דער ליידענדען האָפֿפֿנונג דאַהין!. אויף
הערר! עז טראָטצע ניכֿט אויף איבעראַכֿט דער אענט! לאַס זיא
געריכֿטעט ווערדען, דיא באַרבאַרען, פֿאָר דיינעם אַנגעזיכֿט!. זעטצע
איינען איימטער איבער זיא! לאַס זיא פֿיהלען, דיא באַרבאַרען, דאַס
זיא נור אענטען זינד! י וואַרום שטעהעסט דוא זאָ פֿערן, אָך עווי-
גער! ערטייגסט ניכֿט נור לייט דעז טריבזאַלז?. דאַ דעז פֿרעפֿעלז
איבערמוטה דיא אַרמען יאַגט, אונד זיא פֿערטטריקט אין ראַנקע,
דיא ער אויזגעדאַכֿט. האַ! דער פֿערוכֿטע ריהמט זיך זיינעז מוטה-
ווילז; דער רייבער זעגנעט זיך, דאַס ער דער גאָטטהייט שפּאָטטעט!.
אין זיינעם טראָטצע, פֿראַגט דער באָזעוויכֿט, נאַך ניכֿטז! „עז איזט
קיין גאָטט“ זינד אַללע זיינע טיקקע. ער געהט זיינע וועגע אונאויפֿ-
האַלטזאַם פֿאָרט — דיין שטראַפֿגעריכֿט איזט פֿערן פֿאָן איהם אין
יענער האָהע — ער הויכֿט היכוועג וואַז ווידערשטרעבט —. אונד
וואַהנט אים הערזען: „איך וואַנקע ניא; איך טריפֿפֿט קיין אונפֿאַלל
פֿיר אונ׳ פֿיר.“ פֿאָלל אייכֿער, טרוג אונ׳ אַרגליסט איזט זיין מונד;

וּמִרְמוֹת וָתֹךְ תַּחַת לְשׁוֹנוֹ עָמָל וָאָוֶן׃ יֵשֵׁב׀ בְּמַאְרַב חֲצֵרִים
בַּמִּסְתָּרִים יַהֲרֹג נָקִי עֵינָיו לְחֵלְכָה יִצְפֹּנוּ׃ יֶאֱרֹב בַּמִּסְתָּר׀
כְּאַרְיֵה בְסֻכֹּה יֶאֱרֹב לַחֲטוֹף עָנִי יַחְטֹף עָנִי בְּמָשְׁכוֹ בְרִשְׁתּוֹ׃
וְדָכֶה* יָשֹׁחַ וְנָפַל בַּעֲצוּמָיו חֵלְכָּאִים*׃ אָמַר בְּלִבּוֹ שָׁכַח אֵל
הִסְתִּיר פָּנָיו בַּל־רָאָה לָנֶצַח׃ קוּמָה יְהוָה אֵל נְשָׂא יָדֶךָ
אַל־תִּשְׁכַּח עֲנָיִים*׃ עַל־מֶה׀ נִאֵץ רָשָׁע׀ אֱלֹהִים אָמַר
בְּלִבּוֹ לֹא תִדְרֹשׁ׃ רָאִתָה כִּי־אַתָּה׀ עָמָל וָכַעַס׀ תַּבִּיט
לָתֵת בְּיָדֶךָ עָלֶיךָ יַעֲזֹב חֵלֶכָה יָתוֹם אַתָּה׀ הָיִיתָ עוֹזֵר׃ שְׁבֹר
זְרוֹעַ רָשָׁע וָרָע תִּדְרוֹשׁ־רִשְׁעוֹ בַל־תִּמְצָא׃ יְהוָה מֶלֶךְ
עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ׃ תַּאֲוַת עֲנָוִים שָׁמַעְתָּ יְהוָה
תָּכִין לִבָּם תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ׃ לִשְׁפֹּט יָתוֹם וָדָךְ בַּל־יוֹסִיף
עוֹד לַעֲרֹץ אֱנוֹשׁ מִן־הָאָרֶץ׃ יא לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד בַּיהוָה׀
חָסִיתִי אֵיךְ תֹּאמְרוּ לְנַפְשִׁי נוּדוּ* הַרְכֶם צִפּוֹר׃ כִּי הִנֵּה

*) ידכה ק׳. *) חל כאים ק׳. *) ענוים ק׳. *) נודי ק׳.

הערלעגלייך אונד אונהייל אונטער זיינע צונגע. ער ליעגט אים היני
טערהאלט, דער רייבער! דיא אונשולד הייאליך צו ערווירגען: זיין
אויגע לויערט דעם ארמען וואנדערער אויף. ער לויערט אים פערבארי
געגען, זא ווית איין לאווע אים דיקקיגט; לויערט, דען ארמען צו ער
האשען; ער ערהאשט זיין נעץ, אונד האשט דען ארמען; שמיעגט אונד
קריאעט זיך ביז דער פערלאססענע אין זיינע אהרדגעביינע פאללט
ער שפריכט אים הערצען: „גאטט פערגיסט עז, האט זיין אנטליטץ
וועגגעווענדעט, זיעהט אין עוויגקייט ניכט דרויף.” אויף העדר! א
גאטט ערהעבע דיינען ארם! א דוא פערגיעסעסט דער אונטער
דריקקטען ניכט!. וואז האהנט דער פרעפלער נאך דיא גאטטהייט,
אונד שפריכט אים הערצען: „דוא אהנדעסט ניכט?.” פירוואהר דוא
זיעהעסט (גראם אונד ליידען טהייזט דיינע פאטערליכט אויז) דען איינ
זאמען וואנדערער, דער דיר'ז איבערלאסט; פערוואייזטען ביזט דוא איין
העלפער. צערבריך דעז פרעפעלז געוואלט, דאם דוא דיא באזהייט זוכ
בעסט; אונד ניכט פינדעסט. דער עוויגע איזט קאניג, אימאער אונד
עוויג; הינוועג אויז זיינעם לאנדע זינד דיא באַרבאַרען, הינוועג!.
א דוא, ערהארסט דען וואונש דער דעמוטהז פאללען, ריכטעזט איהר
הערץ אויף, נייגעסט דיין אהר הין; רעכט צו שאפפען וואייזען אונד
בעדראנגטען, דאם מעהר ניכט פרעפעלמוטה פעראיבע, דער מענש,
דער ערדענזאהן. יא דעם זאנגמייסטער פאן דוד. דער העדר איזט
יאה איין שוטץ; וואז שפרעכט איהר דען צו איינער זעעלע: פליעה,
איינעם פאגעליין גלייך, צו יענען בערגען הין!. זיעהע, פרעפלער

הָֽרְשָׁעִים יִדְרְכוּן קֶשֶׁת כּוֹנְנוּ חִצָּם עַל־יֶתֶר לִירוֹת בְּמוֹ
אֹפֶל לְיִשְׁרֵי־לֵב׃ כִּי הַשָּׁתוֹת יֵהָרֵסוּן צַדִּיק מַה־פָּעָל׃
יְהוָה ׀ בְּהֵיכַל קָדְשׁוֹ יְהוָה בַּשָּׁמַיִם כִּסְאוֹ עֵינָיו יֶחֱזוּ עַפְעַפָּיו
יִבְחֲנוּ בְּנֵי אָדָם׃ יְהוָה צַדִּיק יִבְחָן וְרָשָׁע וְאֹהֵב חָמָס שָׂנְאָה
נַפְשׁוֹ׃ יַמְטֵר עַל־רְשָׁעִים פַּחִים אֵשׁ וְגָפְרִית וְרוּחַ זִלְעָפוֹת
מְנָת כּוֹסָם׃ כִּי־צַדִּיק יְהוָה צְדָקוֹת אָהֵב יָשָׁר יֶחֱזוּ פָנֵימוֹ׃
יב לַמְנַצֵּחַ עַל־הַשְּׁמִינִית מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הוֹשִׁיעָה יְהוָה
כִּי־גָמַר חָסִיד כִּי־פַסּוּ אֱמוּנִים מִבְּנֵי אָדָם׃ שָׁוְא יְדַבְּרוּ
אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ שְׂפַת חֲלָקוֹת בְּלֵב וָלֵב יְדַבֵּרוּ׃ יַכְרֵת יְהוָה
כָּל־שִׂפְתֵי חֲלָקוֹת לָשׁוֹן מְדַבֶּרֶת גְּדֹלוֹת׃ אֲשֶׁר אָמְרוּ ׀
לִלְשֹׁנֵנוּ נַגְבִּיר שְׂפָתֵינוּ אִתָּנוּ מִי אָדוֹן לָנוּ׃ מִשֹּׁד עֲנִיִּים
מֵאַנְקַת אֶבְיוֹנִים עַתָּה אָקוּם יֹאמַר יְהוָה אָשִׁית בְּיֵשַׁע
יָפִיחַ לוֹ׃ אִמֲרוֹת יְהוָה אֲמָרוֹת טְהֹרוֹת כֶּסֶף צָרוּף בַּעֲלִיל

שפאננען איהרען באגען, ריכטען אויף דער זעהנע איהר געשאס,
אים פינסטערען רעדליכע צו טרעפפען:. ברעכע נון דיא פעסטע
שוטצוועהר איין; וואס ווירע דאס געערעכטען טהאט? אין זיינעם היי-
ליגען פאלאסט, דער עוויגע; ער האט אים היממעל זיינען טהראן;
אבער זיינע אויגען שויען, זיין בליק דורכפארשעט מענשענקינדער.
דען געערעכטען פריפט דער עוויגע; דען פיינד דער אונגערעכטיג-
קייט, דען פרעפלער האסט זיין גאטטליכעז געמיטה. דעז בליטצעז
שטריקע ווירפט ער היינאב, פאם היממעל אויף דיא פרעפלער ניע-
דער; פלאממע שוועפעל אונד גלוטהווינד ווירד איהרעז בעכערז אנ-
טהייל זיין!. דען גערעכט איזט יא דער עוויגע! ער ליעבט גערעכ-
טיגקייט אונד בליקקט דאז רעדליכע מיט וואהלגעפאללען אן. יב דעם
זאנגמייסטער אויף השמינית איין פזאלם דוד'ז. העלף שטעה אונז
בייא! דיא פראממען זינד דאהין; דיא צאהל דער רעדליכען נימט
אב. איין יעדער רעדעט פאלש מיט זיינעם נעכסטען; מיט גלאטטען
ליפפען, דאפפעלזין אים הערצען. פערטילגע, העררי דיא גלאטטען
ליפפען אללע! דיא איילער, דיא זא שטאלצע ווארטע פיהרען;. דיא
וועלכע שפרעכען: אונזערע צונגע איזט פרייא; דער אונד איזט אונ-
זער; ווער אייסטערט אונז?. „דא איהר דיא ארמען דריקקעט; דא
דיא געפלאגטען זייפצען! זא וויל איך אויף, שפריכט גאטט, וויל
הייל פערזיכערן דעם, דען זיא וויא שטויב וועגהויכען?.“ דאז עוויגען
ווארטע זינד געלייטערט, וויא זילבער, אין דער ערדע, זיינער ווערק-

לארץ מזקק שבעתים: אתה יהוה תשמרם תצרנו ׀ מן
הדור זו לעולם: סביב רשעים יתהלכון כרם זלת לבני
אדם: יג למנצח מזמור לדוד: עד־אנה יהוה תשכחני
נצח עד־אנה ׀ תסתיר את־פניך ממני: עד־אנה אשית
עצות בנפשי יגון בלבבי יומם עד־אנה ׀ ירום איבי עלי:
הביטה ענני יהוה אלהי האירה עיני פן־אישן המות: פן
יאמר איבי יכלתיו צרי יגילו כי אמוט: ואני ׀ בחסדך
בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליהוה כי גמל עלי:
יד למנצח לדוד אמר נבל בלבו אין אלהים השחיתו
התעיבו עלילה אין עשה־טוב: יהוה משמים השקיף
על־בני־אדם לראות היש משכיל דרש את־אלהים
הכל סר יחדו נאלחו אין עשה־טוב אין גם־אחד: הלא
ידעו כל־פעלי און אכלי עמי אכלו לחם יהוה לא קראו:

שטאטט, פאן שלאקקען זיעבענפאך געריינגט. דוא ווירסט זיא,
הערר! ערהאלטען, ווירסט שטעטס פאר דיעזער ברוט אונז שיטצען!.
עז וויממעלט אום אונד אום פאן פרעפעלהאפטען, דיא שמאך דער
מענשהייט קריכט, וויא ווירמער אויז!. יג דעם זאנגמייסטער איין
פזאלם דוד'ס. אך, הערר! וויא לאנגע ווילסט דוא מיין זא גאנץ פער־
געססען? וויא לאנגע נאך דיין אנטליטץ מיר פערבערגען?. וויא לאנגע
אום מיך מיינען גייסט מיט זינגען, מיין הערץ מיט זארגען טאגליך
קוועלען? וויא לאנגע נאך מיין פיינד אבזיעגען?. שויא היערהער! ערהערע
מיך! אך עוויגער! מיין גאטט! ערלייכטע מיינע אויגען וויעדער, דאס
איך דעס טאדעס ניכט ענטשלאפע. זאנסט שפריכט מיין פיינד: „דען
איבערוואנד איך!" פראהלאקקען ווידערזאכער מיינעס פאללעס. דאך
איך פערטרויע דיינער גיטע, מיין הערץ פראהלאקקעט, אב דיינער
הילפע דעם עוויגען זינגע איך; דען ער טהאט מיר וואהל. יד דעם
זאנגמייסטער פאן דוד. אים הערצען שפריכט דער טהאר: עז איזט
קיין גאטט! פערדערבניס, גרייל זינד איהרע ווערקע: אונד ניעמאנד
וויל דאס גוטע איבען. פאם הימעל שויט דער עוויגע אויף דיא בע־
גליקטען מענשענזאהנע; אב איינער דער פערנונפט געהארכע; נור
איינער גאטט אים הערצען פיהלע. דא ווייכעט אללעס, אייניג נום
פערדערבען; ניכט איינער וויל דאס גוטע איבען, ניכט איינער. זיא
ווערדען איננע ווערדען, דיא טירראננען! דיא מיטלען מיין פאלק וויא
בראד פערצעהרען! דען עוויגען, דען זיא ניכט אנגערופען!. דאס

שָׁם ׀ פָּֽחֲדוּ־פָחַד כִּֽי־אֱלֹהִים בְּדוֹר צַדִּֽיק׃ עֲצַת־עָנִי תָבִישׁוּ
כִּי יְהֹוָה מַחְסֵֽהוּ׃ מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהֹוָה
שְׁבוּת עַמּוֹ יָגֵל יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵֽל׃ טו מִזְמוֹר לְדָוִד
יְהֹוָה מִֽי־יָגוּר בְּאָהֳלֶךָ מִֽי־יִשְׁכֹּן בְּהַר קָדְשֶֽׁךָ׃ הוֹלֵךְ תָּמִים
וּפֹעֵל צֶדֶק וְדֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבֽוֹ׃ לֹֽא־רָגַל ׀ עַל־לְשֹׁנוֹ לֹא־
עָשָׂה לְרֵעֵהוּ רָעָה וְחֶרְפָּה לֹא־נָשָׂא עַל־קְרֹבֽוֹ׃ נִבְזֶה ׀ בְּעֵינָיו
נִמְאָס וְאֶת־יִרְאֵי יְהֹוָה יְכַבֵּד נִשְׁבַּע לְהָרַע וְלֹא יָמִֽר׃
כַּסְפּוֹ ׀ לֹא־נָתַן בְּנֶשֶׁךְ וְשֹׁחַד עַל־נָקִי לֹֽא־לָקָח עֹשֵׂה אֵלֶּה
לֹא יִמּוֹט לְעוֹלָֽם׃ טז מִכְתָּם לְדָוִד שָׁמְרֵנִי אֵל כִּֽי־חָסִיתִי
בָֽךְ׃ אָמַרְתְּ לַֽיהֹוָה אֲדֹנָי אָתָּה טוֹבָתִי בַּל־עָלֶֽיךָ׃ לִקְדוֹשִׁים
אֲשֶׁר־בָּאָרֶץ הֵמָּה וְאַדִּירֵי כָּל־חֶפְצִי־בָֽם׃ יִרְבּוּ עַצְּבוֹתָם
אַחֵר מָהָרוּ בַּל־אַסִּיךְ נִסְכֵּיהֶם מִדָּם וּבַל־אֶשָּׂא אֶת־
שְׁמוֹתָם עַל־שְׂפָתָֽי׃ יְהֹוָה מְנָת חֶלְקִי וְכוֹסִי אַתָּה תּוֹמִיךְ

ווירד ענטזעטצען זיא בעפאללען; דיא אללמאכט שיטצט דיא וואהנונג דעס געררעכטען! נון שמאהט דען ראטה דעס עלענדען! זיין שוטץ איזט גאטט! גאטט, דער פאן ציאן אויס דען ישראליטען הילפע זענדעט; ווען דעס פערשטאסענען פאלקס דער הערר זיך אננימט, איזט יעקב פראה אונד ישראל אין פריידען. טו איין פזאלם דוד'ס. ווער דארף, אָ הערר, אין דיינעם צעלטע וואהנען? ווער אויף דיינעם היילינגען בערגע רוהן? דער רעדליך וואנדעלט, רעכט אויסאיבעט, פאן הערצען וואהרהייט רעדעט, מיט זיינער צונגע ניא פערלייאומדעט, ניא זיינעם נאכסטען בעזעס טהוט, ניא זיינען נעבענמענשען שמאהט, פעראכטליכע ניכט אכטעט, דיא גאטטעספירכטיגען עהרט, צו זיינעם שאדען שוועהרט אונד האלט, ווער אהנע וואוכער געלד פערלייהט אונשולד אונבעשטעכליך שיטצט; ווער דיעזעס טהוט, ווירד עוויג בלייבען. טז איין קליינאד דוד'ס. בעוואהרע מיך, גאטט! איך זעצע שוטץ בייא דיר. שפרעך צום עוויגען: איין הערר! דו; ביזט מיינע זעליגקייט! ניכטס איזט איבער דיך! דען היילינגען אין דיעזעם לאנדע, וויא מעכטיג איזט אן איהנען אללע לוזט! דיא זיך אנדערן בוהלען, הייפען נור איהר וועה; איך מאג ניכט איהרען בלוטיגען אפפערוויין, מאג איהרע נאמען ניכט אויף מיינע ליפפען טראגען. דו, עוויגער! איין פריידענמאהל, איין קעלך! דו האזט פיר מיך דאס לאאס געוואהלט! איין אנטהייל פיעל מיר צו ליעבליכע, אויך מיר איזט איין אייגענטהום איר

גּוֹרָלִי׃ חֲבָלִים נָֽפְלוּ־לִי בַּנְּעִמִים אַף־נַחֲלָת שָֽׁפְרָה עָלָי׃
אֲבָרֵךְ אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר יְעָצָנִי אַף־לֵילוֹת יִסְּרוּנִי כִלְיוֹתָי׃
שִׁוִּיתִי יְהוָה לְנֶגְדִּי תָמִיד כִּי מִימִינִי בַּל־אֶמּוֹט׃ לָכֵן ׀ שָׂמַח
לִבִּי וַיָּגֶל כְּבוֹדִי אַף־בְּשָׂרִי יִשְׁכֹּן לָבֶטַח׃ כִּי ׀ לֹא תַעֲזֹב
נַפְשִׁי לִשְׁאוֹל לֹא־תִתֵּן חֲסִידֶיךָ* לִרְאוֹת שָׁחַת׃ תּוֹדִיעֵנִי
אֹרַח חַיִּים שֹׂבַע שְׂמָחוֹת אֶת־פָּנֶיךָ נְעִמוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח׃
יז תְּפִלָּה לְדָוִד שִׁמְעָה יְהוָה ׀ צֶדֶק הַקְשִׁיבָה רִנָּתִי הַאֲזִינָה
תְפִלָּתִי בְּלֹא שִׂפְתֵי מִרְמָה׃ מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטִי יֵצֵא עֵינֶיךָ
תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים׃ בָּחַנְתָּ לִבִּי ׀ פָּקַדְתָּ לַּיְלָה צְרַפְתַּנִי בַל־
תִּמְצָא זַמֹּתִי בַּל־יַעֲבָר־פִּי׃ לִפְעֻלּוֹת אָדָם בִּדְבַר שְׂפָתֶיךָ
אֲנִי שָׁמַרְתִּי אָרְחוֹת פָּרִיץ׃ תָּמֹךְ אֲשֻׁרַי בְּמַעְגְּלוֹתֶיךָ בַּל־
נָמוֹטּוּ פְעָמָי׃ אֲנִי־קְרָאתִיךָ כִי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי
שְׁמַע אִמְרָתִי׃ הַפְלֵה חֲסָדֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמִּתְקוֹמְמִים

*) חסידך ק'.

האָלד, נון פּרייזע איך איהן, דען עוויגען, דער איר גערחטהען, אונד אין דיזטערן נאַכטען, בייא מיינערם ליידען, האבע איך אימאער דען עוויגען פאָר אויגען; ער שטעהט איר בייא, איך קאַן ניכט וואַנקען. דרום איזט איין הערץ פערגניגט. איינע עהרע פריידענפאַללן; אויך זעלבזט איין פלייט ווירד זיכער רוהען. דען דוא גיבזט דער גרופט ניכט איינע זעלע פרייז! דוא לעסעזט דיינען פראָמאען ניכט פער־וועזונג זעהן. דוא טהוזט איר קונד דען פפאַד דעז לעבענז: פאָר דיינעם אנטליטץ איזט דער פריידען פילע, אין דיינער רעכטען זע־ליגקייט אויף עוויג! נעבעט דודז. ערהאָרע, עוויגער, דיא גערעכ־טיגקייט! מערקע אויף איין טרייען! פערנים איין געבעט אויז ליפ־פען אהנע פאַלש! שפריך דוא איין אורטהייל אויז! אונטריגליך זעהען דיינע אויגען. איין הערץ האַזט דוא געפריפט, איט טריבער נאַכט עז היימגעזוכט, האַזט איך געלייטערט. פאַנדעזט ניכט, דאַז ווידער דיינע וואָרטע איך פרעפענטליך אויך נור געדאַכט (אונד גינגז אויך איבער איינען אונד נור מענשענטהאַט ניכט איבער) דאַס איך אויך אבוועגע אויזגעטרעטען זייא. פעזט שטעהט איין פוס אין דיינען שטייגען, איינע טריטטע וואַנקען ניכט. נון רוף איך, גאָטט! אנט־וואָרטע איר! נייגע איר דיין אָהר! פערנים איין פלעהען! נייגע דיינע וואונדערגיטע, רעטטער דערער, דיא זיך בערגען פאָר פיינדען אונ־טער דיינער רעכטען! בעוואַהרע איך, וויא ביאלד אים אויגע, בירג

בִּֽימִינֶֽךָ׃ שָׁמְרֵנִי כְּאִישׁוֹן בַּת־עָיִן בְּצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵֽנִי׃
מִפְּנֵי רְשָׁעִים זוּ שַׁדּוּנִי אֹיְבַי בְּנֶפֶשׁ יַקִּיפוּ עָלָֽי׃ חֶלְבָּמוֹ
סָּגְרוּ פִּימוֹ דִּבְּרוּ בְגֵאוּת׃ אַשֻּׁרֵנוּ עַתָּה סְבָבוּנִי* עֵינֵיהֶם
יָשִׁיתוּ לִנְטוֹת בָּאָֽרֶץ׃ דִּמְיֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסוֹף לִטְרֹף וְכִכְפִיר
יֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִֽים׃ קוּמָה יְהוָה קַדְּמָה פָנָיו הַכְרִיעֵהוּ פַּלְּטָה
נַפְשִׁי מֵרָשָׁע חַרְבֶּֽךָ׃ מִמְתִים יָדְךָ ׀ יְהוָה מִמְתִים מֵחֶלֶד
חֶלְקָם בַּחַיִּים וּצְפִינְךָ* תְּמַלֵּא בִטְנָם יִשְׂבְּעוּ בָנִים וְהִנִּיחוּ
יִתְרָם לְעוֹלְלֵיהֶֽם׃ אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ
תְּמוּנָתֶֽךָ׃ **יח** לַמְנַצֵּחַ ׀ לְעֶבֶד יְהוָה לְדָוִד אֲשֶׁר דִּבֶּר ׀
לַיהוָה אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם ׀ הִצִּיל־יְהוָה אוֹתוֹ
מִכַּף כָּל־אֹיְבָיו וּמִיַּד שָׁאֽוּל׃ וַיֹּאמַר אֶרְחָמְךָ יְהוָה חִזְקִֽי׃
יְהוָה ׀ סַלְעִי וּמְצוּדָתִי וּמְפַלְטִי אֵלִי צוּרִי אֶֽחֱסֶה־בּוֹ מָגִנִּי
וְקֶרֶן יִשְׁעִי מִשְׂגַּבִּֽי׃ מְהֻלָּל אֶקְרָא יְהוָה וּמִן־אֹיְבַי אִוָּשֵֽׁעַ׃

*) סבבונו ק׳. *) וצפונך ק׳.

איך חונטער דיינער פליגעל שאטטען פאר רוהאונען, דיא איך פאנגען
חויז חיבעראוטה איך החזנען, איך פערפאלגען! חיהרע פעטטען טליע־
סען פעזט; דרוק טפריכט חיהר אונד זא טטאלז. וואהין ווינר געהען
טטעללען זיא חונז נאך, חוכד לויערן חב, דאהינצוטטירצען. זא וויא חיין
לאווע, דעז רויבז בעגיעריג, וויא יונגער ליא חין האהלען לויסט.
חויף, עוויגער! חייל חיהם נופאר! טטירצע חיהן! רעטטע איך פאם
באזעוויכט, דיינעם ראכטווערט, פאם פאבעל, דיינער גייסעל, עווי־
גער, פאם פאבעל דיעזער ניעדערוועלט! חיהר אנטהייל זייא חין
דיעזעם לעבען — זיא פיללען חיהרען בויך איט דיינעם גוטע; קינ־
דער האבען זיא דיא פילע אונד הינטערלאסען חיבערפלוס דען יונ־
גען. איך ווערדע איט גערעכטיגקייט דיין אנטליטז טויען, ערוואכענד
איך ערגאטצען אן דיינער געטטעזגעטטאלט. יח דעם פארזאנגער
איין פזאלם פאן דוד, דעם קנעכטע דעז עוויגען, דער דעם עוויגען צו
עהרען זאנג, אלז ער איהן פאן אללען זיינען פיינדען, אונד בעזאנדערז
פאן דער האנד שאול׳ז רעטטעטע. זא זאגג ער: הערצליך ליעבע איך
דיך, הערר, איינע טטארקע, איין טוטלפעלז, איינע פעזטע, איין
עררעטטער, איין גאטט, איין הערר, אויף דען איך טרויע. איין טילד
אונד איינעז הייל׳ז האהרן! „געלאבט, ריעף איך, „זייא גאטט!״ אונד
וואר פאם פיינד ערלעזט. שאן זואפינגען איך דעז טאדעז באנדען,

אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וְנַחֲלֵי בְלִיַּעַל יְבַעֲתוּנִי׃ חֶבְלֵי שְׁאוֹל
סְבָבוּנִי קִדְּמוּנִי מוֹקְשֵׁי מָוֶת׃ בַּצַּר־לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֶל־
אֱלֹהַי אֲשַׁוֵּעַ יִשְׁמַע מֵהֵיכָלוֹ קוֹלִי וְשַׁוְעָתִי לְפָנָיו תָּבוֹא בְאָזְנָיו׃
וַתִּגְעַשׁ וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ וּמוֹסְדֵי הָרִים יִרְגָּזוּ וַיִּתְגָּעֲשׁוּ כִּי
חָרָה לוֹ׃ עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו תֹּאכֵל גֶּחָלִים בָּעֲרוּ
מִמֶּנּוּ׃ וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרַד וַעֲרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו׃ וַיִּרְכַּב עַל־
כְּרוּב וַיָּעֹף וַיֵּדֶא עַל־כַּנְפֵי־רוּחַ׃ יָשֶׁת חֹשֶׁךְ סִתְרוֹ סְבִיבוֹתָיו
סֻכָּתוֹ חֶשְׁכַת־מַיִם עָבֵי שְׁחָקִים׃ מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ עָבָיו עָבְרוּ
בָּרָד וְגַחֲלֵי־אֵשׁ׃ וַיַּרְעֵם בַּשָּׁמַיִם יְהוָה וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קֹלוֹ בָּרָד
וְגַחֲלֵי־אֵשׁ׃ וַיִּשְׁלַח חִצָּיו וַיְפִיצֵם וּבְרָקִים רָב וַיְהֻמֵּם׃
וַיֵּרָאוּ אֲפִיקֵי מַיִם וַיִּגָּלוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל מִגַּעֲרָתְךָ יְהוָה
מִנִּשְׁמַת רוּחַ אַפֶּךָ׃ יִשְׁלַח מִמָּרוֹם יִקָּחֵנִי יַמְשֵׁנִי מִמַּיִם
רַבִּים׃ יַצִּילֵנִי מֵאֹיְבִי עָז וּמִשֹּׂנְאַי כִּי־אָמְצוּ מִמֶּנִּי׃ יְקַדְּמוּנִי

דיא שטראָמע דער אונטערוועלט שרעקקטען מיך שאָן, דער העללען
באַנדע אומשטריקטען מיך, מיך ווארד פאָן שלינגען דעס טאָדעס ער־
גריפפען. אבער אין דער אַנגסט רופֿע איך צום הערן, שרייע היי־
נויף צו מיינעם גאָטט; ער האָרט איין פֿלעהען אויס זיינעם טעמפעל,
מיין געבעט דרינגט אויהם צו אָהרען. דיא ערדע בעבטע, וואַרד ער־
שיטטערט, עס רעגטע זיך דער בערגע גרונד, זיא ערבעבטען, דאַ
ער צאָרניג ווארד; דאַמפף שטיעג אויף, אַלס ער ערגריממטע, אויס
זיינעם מונדע צעהרענד פֿייער, גלוטפֿלאַממע לאָדערטע דאַפֿאָן; ער
נייגטע דען היממעל, פֿוהר הערניעדער, אונטער זיינען פֿיססען דיס־
טערעס געוואָלק! ער פֿאָהרט אויף כרוב׳ס ריקקען, פֿליעגט דאַהער,
שוועבענד אויף פֿליגעלן דעס ווינדעס, היללט זיך אין דונקעל איין,
אַלס פֿינסטערניס זיך צום געצעלטע: מיטטערנאַכטשוואַרצע פֿלוטהען,
וואָלקע אויף וואָלקען! — אויס שטראַהלען געגענאיבער דורכשלאַנגעלט
זיין געוואָלק האַגעל אונד גליהענדער בליטץ. — דער עוויגע שטירמט
אים היממעל; דער האָכסטע דאָננערט הערצב האַגעל אונד גליהענ־
דען בליטץ, ווירפט זיינע פפֿיילע, שטרייט אויסהער, שיעסט בליטצע
אַב, שמעטטערט זיא הין; זיכטבאַר ווארד דער פֿלוטהען אורקוועלל
אויפגעדעקט דער ערדענגרונד פאָן דיינעם דראָהען, עוויגער, פֿאָם
אָדעם דיינעס צאָרנהויכס! איר רייכט ער אויס דער האָהע זיינע
האַנד, ערגרייפט מיך, ציהעט מיך אויס ברויזענדען פֿלוטהען, ערעטטעט
מיך פֿאָם פֿיינדעס געוואַלט, פֿאָן ווידערזאַכערן איר צו מאַכטיג.

בְּיוֹם־אֵידִי וַיְהִי־יְהוָה לְמִשְׁעָן לִי׃ וַיּוֹצִיאֵנִי לַמֶּרְחָב יְחַלְּצֵנִי
כִּי־חָפֵץ בִּי׃ יִגְמְלֵנִי יְהוָה כְּצִדְקִי כְּבֹר יָדַי יָשִׁיב לִי׃ כִּי־
שָׁמַרְתִּי דַּרְכֵי יְהוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהָי׃ כִּי כָל־מִשְׁפָּטָיו
לְנֶגְדִּי וְחֻקֹּתָיו לֹא־אָסִיר מֶנִּי׃ וָאֱהִי תָמִים עִמּוֹ וָאֶשְׁתַּמֵּר
מֵעֲוֺנִי׃ וַיָּשֶׁב יְהוָה לִי כְצִדְקִי כְּבֹר יָדַי לְנֶגֶד עֵינָיו׃ עִם־
חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם־גְּבַר תָּמִים תִּתַּמָּם׃ עִם־נָבָר תִּתְבָּרָר
וְעִם־עִקֵּשׁ תִּתְפַּתָּל׃ כִּי־אַתָּה עַם־עָנִי תוֹשִׁיעַ וְעֵינַיִם רָמוֹת
תַּשְׁפִּיל׃ כִּי אַתָּה תָּאִיר נֵרִי יְהוָה אֱלֹהַי יַגִּיהַּ חָשְׁכִּי׃ כִּי־
בְךָ אָרֻץ גְּדוּד וּבֵאלֹהַי אֲדַלֶּג־שׁוּר׃ הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ
אִמְרַת יְהוָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ׃ כִּי מִי אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעֲדֵי יְהוָה וּמִי־צוּר זוּלָתִי אֱלֹהֵינוּ׃ הָאֵל הַמְאַזְּרֵנִי חָיִל
וַיִּתֵּן תָּמִים דַּרְכִּי׃ מְשַׁוֶּה רַגְלַי כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמֹתַי יַעֲמִידֵנִי׃
מְלַמֵּד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִחֲתָה קֶשֶׁת־נְחוּשָׁה זְרוֹעֹתָי׃

זיא איבערפֿיעלען מיך אין אונפֿאללזוואנגערן טאגען; אבער גאטט ווארד מיינע צופֿערזיכט! דער פֿיהרט מיך אויז איז וויטען רוים, ער רעטטעטע מיך; דען ער האט לוזט אן מיר. גאטט טהוט מיר וואָהל, נאך מיינער פֿרעאממיגקייט, בעלאָהנעט מיינער הענדע רייניגקייט! דען איך האלטע דיא וועגע דעז העררן, בין ניכט רוכלאָז ווידער מיי־נען גאטט, זיינע רעכטע האב איך שטעטז פֿאָר אויגען, זיינע לעה־רען וויינען ניכט פֿאָן מיר. מיין הערץ איזט אונגעטהיילט מיט איהם! איך היטע מיך פֿאָר איבערטרעטונג. דארום פֿערגילט דער הערר נאך מיינער אונשולד מיר נאך מיינער הענדע רייניגקייט פֿאָר זיינען אויגען.— דוא ביזט דעם גיטיגען אללגיטיג, דעם טרייגעזיננטען טריי־געזיננט, פֿערפֿאהרזט מיט ריינען ריין, ביזט טיקעפֿאללען אונפֿער־זאהנליך, דעם אונטערדריקקטען שטעהזט דוא ביא אונד זענקזט דיא שטאלזען בליקע ניעדער. דוא ערלייכטעזט מיינע לייכטע, דער הערר מאכט מיינע פֿינזטערניס צו ליכטע. מיט דיר דורכברעכע איך קריעגעזשאאר, מיט מיינעם גאטטע זעטצע איך איבער מויער. ער— גאטט— זיין וועג איזט וואנדעללאָז; דעז העררן פֿערהייסונג ריין דורכ־לייטערט; אללען. דיא איהם טרויען, איזט ער איין שילד. דען ווער איזט אויסער דעם העררן איין גאטט? ווער אהנע אונזערן גאטט איין הארט? דער גאטט, דער מיך מיט קראפֿט אויזריזטעט. דער וועגע אהנע וואנדעל מאכט, באלד מיינען פֿוס, דעם הירשע גלייך בעפֿליגעלט, באלד מיך אויף מיינען האהען זיכער שטעללען — ער איבט צום קאמפֿפֿע מיינע האנד, לעהרט מיינען ארם דען עהרנען

ותתן לי מגן ישעך וימינך תסעדני וענותך תרבני:
תרחיב צעדי תחתי ולא מעדו קרסלי: ארדוף אויבי
ואשיגם ולא אשוב עד־כלותם: אמחצם ולא־יכלו קום
יפלו תחת רגלי: ותאזרני חיל למלחמה תכריע קמי
תחתי: ואיבי נתתה לי ערף ומשנאי אצמיתם: ישועו
ואין מושיע על־יהוה ולא ענם: ואשחקם כעפר על־פני־
רוח כטיט חוצות אריקם: תפלטני מריבי עם תשימני
לראש גוים עם לא־ידעתי יעבדוני: לשמע אזן ישמעו לי
בני נכר יכחשו־לי: בני־נכר יבלו ויחרגו ממסגרותיהם:
חי־יהוה וברוך צורי וירום אלוהי ישעי: האל הנותן
נקמות לי וידבר עמים תחתי: מפלטי מאיבי אף מן
קמי תרוממני מאיש חמס תצילני: על־כן ׀ אודך
בגוים ׀ יהוה ולשמך אזמרה: מגדל ישועות מלכו

באגען זענקען. צום שילדע גאבזט דוא מיר דיין הייל, צור אונטער־
שטיטצונג דיינע רעכטע, ליעססעסט דיך הערב, מיך גראס צו מאכען;
וויטערסט מיינע טריטטע אונטער מיר, דאס איין געלענק ניכט
קראמפפהאפט ווירד, נון זעטצע איך מיינען פיינדען נאך אונד האלע זיא
איין, אונד לאססע ניכט אב, ביז איך זיא אויפגעריעבען. איך הויע זיא
ניעדער — זיא קאממען ניכט אויף — זיא שטירצען הין צו מיינען פי־
סען. זא האסט דוא מיך צום קאמפפע גערישטעט, זא בייגסט דוא מיינע
ווידערזאכער אונטער מיך. זא ווענדעסט דוא מיר צו דעס פיינדעס
נאקקען אונד מיינע האססער, דאס איך זיא בעצווינגע. זיא פלעהען — ניכ־
מאנד הילפט — צו גאטט עמפאר — דער הערט זיא ניכט. וויא שטויב
אים ווינד צערמאלמע איך זיא, צערטרעטע זיא וויא גאססענקאטה.
דוא רעטטעסט מיך פאר אויפרוהר, מאכסט מיך צום הויפט ענטפערנ־
טער רייכע; מיר אונבעקאננטע פאלקער דיענען מיר, זינד אויף׳ס גע־
ריכט מיר אונטערטהאן; דער בארבארען זאהנע שמייכלען מיר. דיא
זאהנע דער בארבארייא פערשמאכטען, ציטטערן אויס איהרען פעס־
טען הערפאר. — עוויג לעבט דער הערר, פרייס מיינעם הארטע!
פערהעררליכונג דעם גאטטע מיינעס הייל׳ס! דעם גאטטע, דער מיר
ראכע גיבט אונד צווינגט פאלקער אונטער מיך, דער מיך פאר
פיינדען שיטצט, מיך פאר עמפארערן זיכערט, פאן יענעם אונגערעכ־
טען מאננע רעטטעט! דארום דאנקע איך דיר, עוויגער, אונטער
דען היידען, אונד ריהמע דיר איין זאיטענשפיעל, דיר, דער זיינעם

וְעֹשֶׂה חֶסֶד ׀ לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד־עוֹלָם׃
יט לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל
וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה
לְּלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע
קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ ׀ יָצָא קַוָּם וּבִקְצֵה תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ
שָׂם ׀ אֹהֶל בָּהֶם׃ וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר
לָרוּץ אֹרַח׃ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם ׀ מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם
וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ׃ תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי׃ פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם׃ יִרְאַת יְיָ ׀ טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת
לָעַד מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו׃ הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז
רָב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃ גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם
בְּשָׁמְרָם עֵקֶב רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם

קֶניג גראָססעז הייל בעווייזט, דער וואָהלטהוט זיינעם געזאַלבטען, דויד אונד זיינעם זאַאמען עוויגליך. יט דעם זאַנגמייסטער, איין פזאַלם דוד'ז. דיא היממעל ערצאָהלען דיא עהרע גאָטטעז, זיינער האֶנדע ווערק פערקינדעט דיא פעזטע, איין טאַג שטראָמט עז דעם אַנדערן צו, אונד נאַכט גיבט דיעזען אונטעררילט דער נאַכט — קיינע לעהרע, קיינע וואָרטע, דערען שטיממע מאַן ניכט האָרע — איבער דען גאַנ־צען ערדקרייז טאָנעט איהרער זאַיטע, איהר פאָרטראַג דרינגט ביז וויט אַן דיא בעוואָהנטע וועלט — דאָרטהין, וואָ ער דעם זאָננענגלאַנץ איין צעלט אויפשטעלט. ער שטראַהלט הערפאָר גלייך איינעם ברייטיגאַם אויז זיינעם גמאַכע, אונד פריידיג וויא איין העלד דורכלייפט ער זיינע באַהן. פאָן יענער היממעלזגרענצע געהט ער אויז, דען קריי־זלויף דורך, ביז ווידער צו איהם היין, אונד ניכטז בלייבט זיינעם שיין פערבאָרגען. — דיא לעהרע גאָטטעז איזט פאָללקאָממען, לאַבט דיא זעעלע, זיין צייגניס, איממער טרייא, מאַכט אַלבערן ווייזע; געראַדע זינד דעז העררן בעפעהלע, ערפריינן דאַז הערץ, לויטער זיין גע־באָט, ערלייכטעט בלאָדע אויגען; ריין איזט דיא פורכט דעז עוויגען, בעשטעהעט עוויג, זיינע רעכטע עוויגע וואַהרהייט, אללעזאַממט גע־רעכט — ערוויגשטער נאָך, אַלז גאָלד אונד קאָסטליך ערז, דעם אונזע ליעבליכער, אַלז זיסער האָניגזיים. וואָהל איזט דיין קנעכט געוואַרנט דורך זיא: גראָססער לאָהן ערוואַרטעט דען, דער זיא בעוואַהרט. — אונווישענטליכע פעהלער ווער בעמערקעט דיא? בעוואַהרע איך פאָר אונבעקאַנטען זינדען! ענטפערנע איך אויך פאָן איבערמיטהיגען גע־

מִזֵּדִים ׀ חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן ׀ אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃
כ לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ יַעַנְךָ יְיָ בְּיוֹם צָרָה יְשַׂגֶּבְךָ שֵׁם ׀ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב׃ יִשְׁלַח־עֶזְרְךָ מִקֹּדֶשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדֶךָּ׃ יִזְכֹּר כָּל־מִנְחֹתֶךָ
וְעוֹלָתְךָ יְדַשְּׁנֶה סֶלָה׃ יִתֶּן־לְךָ כִלְבָבֶךָ וְכָל־עֲצָתְךָ יְמַלֵּא׃
נְרַנְּנָה ׀ בִּישׁוּעָתֶךָ וּבְשֵׁם־אֱלֹהֵינוּ נִדְגֹּל יְמַלֵּא יְיָ כָּל־
מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ׃ עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי הוֹשִׁיעַ יְיָ מְשִׁיחוֹ יַעֲנֵהוּ מִשְּׁמֵי
קָדְשׁוֹ בִּגְבֻרוֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ׃ אֵלֶּה בָרֶכֶב וְאֵלֶּה בַסּוּסִים
וַאֲנַחְנוּ ׀ בְּשֵׁם־יְיָ אֱלֹהֵינוּ נַזְכִּיר׃ הֵמָּה כָּרְעוּ וְנָפָלוּ וַאֲנַחְנוּ
קַמְנוּ וַנִּתְעוֹדָד׃ יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃
כא לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ יְהוָֹה בְּעָזְּךָ יִשְׂמַח־מֶלֶךְ
וּבִישׁוּעָתְךָ מַה־יָּגֶיל מְאֹד׃ תַּאֲוַת לִבּוֹ נָתַתָּה לּוֹ וַאֲרֶשֶׁת
שְׂפָתָיו בַּל־מָנַעְתָּ סֶּלָה׃ כִּי־תְקַדְּמֶנּוּ בִּרְכוֹת טוֹב תָּשִׁית

דאנקען, דאס זיא ניכט הערשען איבער איך! זא קאן איך, פאן פער-
ברעכען פריי, איך דער פאללענדונג נאהען. וואהל מאגען דיר גע-
פאללען דיא רעדען מיינעס מונדעס, געדאנקען מיינעס הערצענס דיר,
עוויגער, מיין הארט אונד מיין ערלאזער! כ דעם זאנגמייסטער איין
פסאלם דוד׳ס. דער הערר ערהארט דיך צור צייט דער נאטה, דער
נאמע יעקב׳ס שיטצעט דיך. הילפע זענדעט ער דיר אויס דעם הייליג-
טהום, אונטערשטיטצעט דיך פאן ציון אויס. דיינער שפייזעגאבען דענקט,
דיינער גאנצען אפפער נעהמע ער אן מיט וואהלגעפאללען; גע-
וואהרעט, וואס דיין הערץ בעגעהרט, לאסט יעדען אנשלאג דיר גע-
לינגען. דען יובלען וויר אב דיינעם זיעג, לאסען וועהען אונזער
זיעגעספאניער אים נאמען אונזרעס גאטטעס; דער הערר ערפיללעט
דיינע וינשע אללע! נון מערקע איך, דאס דער הערר זיינעם גע-
זאלבטען הילפט אונד איהן ערהארט אויס זיינעם הייליגען וואהנזיטץ,
אן דער גראסען מאכט דיעזעס וואונדערזיעגעס יענע מיט וואגען או׳
רייזיגעם צייגע! וויר אין אונזערעס גאטטעס נאמען. יענע שטירצען
הין, אונד פאללען; וויר שטעהען אויפגעריכט אונד בלייבען. עווי-
גער! פערלייהע אונס זיעג! דער קאניג ערהארע, ווען וויר פלעהען!
כא דעם זאנגמייסטער איין פסאלם דוד׳ס. עוויגער! דיינעס זיעגעסמאכט
פרעהלאקט דער קאניג, וויא יובעלט ער אב דיינעם טריומפס! זיינעס הערצענס
וואונש פערליעהסט דוא איהם, פערזאגטעסט ניכט, וואס זיינע ליפפען רעגען.
קאמסט איהם מיט בענעדייטעם גוט צו פאר, זעטצעסט אויף זיין הויפט דאס

לְרֹאשׁוֹ עֲטֶרֶת פָּז׃ חַיִּים שָׁאַל מִמְּךָ נָתַתָּה לּוֹ אֹרֶךְ יָמִים
עוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל כְּבוֹדוֹ בִּישׁוּעָתֶךָ הוֹד וְהָדָר תְּשַׁוֶּה עָלָיו׃
כִּי־תְשִׁיתֵהוּ בְרָכוֹת לָעַד תְּחַדֵּהוּ בְשִׂמְחָה אֶת־פָּנֶיךָ׃
כִּי־הַמֶּלֶךְ בֹּטֵחַ בַּיהוָה וּבְחֶסֶד עֶלְיוֹן בַּל־יִמּוֹט׃ תִּמְצָא יָדְךָ
לְכָל־אֹיְבֶיךָ יְמִינְךָ תִּמְצָא שֹׂנְאֶיךָ׃ תְּשִׁיתֵמוֹ ׀ כְּתַנּוּר אֵשׁ
לְעֵת פָּנֶיךָ יְהוָה בְּאַפּוֹ יְבַלְּעֵם וְתֹאכְלֵם אֵשׁ׃ פִּרְיָמוֹ מֵאֶרֶץ
תְּאַבֵּד וְזַרְעָם מִבְּנֵי אָדָם׃ כִּי־נָטוּ עָלֶיךָ רָעָה חָשְׁבוּ מְזִמָּה
בַּל־יוּכָלוּ׃ כִּי־תְּשִׁיתֵמוֹ שֶׁכֶם בְּמֵיתָרֶיךָ תְּכוֹנֵן עַל־פְּנֵיהֶם׃
רוּמָה יְהוָה בְעֻזֶּךָ נָשִׁירָה וּנְזַמְּרָה גְּבוּרָתֶךָ׃
כב לַמְנַצֵּחַ עַל־אַיֶּלֶת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד׃ אֵלִי אֵלִי
לָמָה עֲזַבְתָּנִי רָחוֹק מִישׁוּעָתִי דִּבְרֵי שַׁאֲגָתִי׃ אֱלֹהַי אֶקְרָא
יוֹמָם וְלֹא תַעֲנֶה וְלַיְלָה וְלֹא־דוּמִיָּה לִי׃ וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב
תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃ בְּךָ בָּטְחוּ אֲבֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ׃

גאָלדנע דיאַדעם. אום לעבען באַט ער דיך — דאַס גאַבסט דוא איהם, לאַנגעס לעבען, אונונטערבראָכען דורך. זיין רוהם ווירד גראָס דורך דיינע הילפע, הולד אונד מאַיעסטעט לעגסט דוא אויף איהן. זעצעסט איהן צום עוויגען זעגען איין, ערפרעהעסט איהן מיט פריידען דיינעס אַנגעזיכטס. דען אויף דען עוויגען פערטרויט דער קעניג, אויף דעס אַללערהעכסטען גיטע, דאַרום וואַנקט ער ניא. דיינע האַנד ערריכט אַללע דיינע פיינדע, דיינע רעכטע אַללע דיינע האַססער; צום פייעראָפען מאַכט דיין צאָרנבליק זיא; דער הערר אין זיינעם גרים פערטילגט, פלאַממע פערצעהרט זיא. דוא ראָטטעסט איהרע פריכטע פאָן דער ערדע, איהרען זאַאמען אונטער מענשענקינדערן אויס. דען זיא האַ-בען אונהייל דיר בערייטעט, זאַננען טיקקע, פערמאָכטען ניכטס. נון זעטצעסט דוא זיא צו דיינעם ציעלע אונד ריכטעסט אויף איהר אַנטליטץ דיינע זעהנען. צייגע דיך, עוויגער, דורך דיינע מאַכט ערהאַבען! אונ-זער זאַנג אונד זייטענשפיעל זינד דיינע וואונדערטהאַטען.

כב דעם זאַנגמייסטער אויף דער מאָרגענפלאָטע איין פזאַלם דוד'ס. מיין גאָטט, מיין גאָטט, וואַרום פערלאָססעסט דוא מיך? וואַרום זינד מיינע קלאַגען זאָ פערן פאָן הילפע? מיין גאָטט, דעס טאַגעס רופע איך, ניכטס ערוויעדערט, דעס נאַכטס, ניכטס שטיללעט מיינען יאַממער. אַבער דוא, אַללערהייליגסטער. טהראָנעסט אונטער לאָבגעזאַנגען ישראל'ס! דיר פערטרויטען אונזרע פאָטער, פערטרויטען דיר, אונד דוא האַלפעסט אויס, צו דיר טריען זיא אונד פאַנדען רעטטונג, דיר

אֵלֶיךָ זָעֲקוּ וְנִמְלָטוּ בְּךָ בָטְחוּ וְלֹא־בוֹשׁוּ׃ וְאָנֹכִי תוֹלַעַת
וְלֹא־אִישׁ חֶרְפַּת אָדָם וּבְזוּי עָם׃ כָּל־רֹאַי יַלְעִגוּ לִי יַפְטִירוּ
בְשָׂפָה יָנִיעוּ רֹאשׁ׃ גֹּל אֶל־יְהוָה יְפַלְּטֵהוּ יַצִּילֵהוּ כִּי חָפֵץ
בּוֹ׃ כִּי־אַתָּה גֹחִי מִבָּטֶן מַבְטִיחִי עַל־שְׁדֵי אִמִּי׃ עָלֶיךָ
הָשְׁלַכְתִּי מֵרָחֶם מִבֶּטֶן אִמִּי אֵלִי אָתָּה׃ אַל־תִּרְחַק מִמֶּנִּי
כִּי־צָרָה קְרוֹבָה כִּי אֵין עוֹזֵר׃ סְבָבוּנִי פָּרִים רַבִּים אַבִּירֵי
בָשָׁן כִּתְּרוּנִי׃ פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אַרְיֵה טֹרֵף וְשֹׁאֵג׃ כַּמַּיִם
נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל־עַצְמוֹתָי הָיָה לִבִּי כַּדּוֹנָג נָמֵס בְּתוֹךְ
מֵעָי׃ יָבֵשׁ כַּחֶרֶשׂ כֹּחִי וּלְשׁוֹנִי מֻדְבָּק מַלְקוֹחָי וְלַעֲפַר־
מָוֶת תִּשְׁפְּתֵנִי׃ כִּי סְבָבוּנִי כְּלָבִים עֲדַת מְרֵעִים הִקִּיפוּנִי
כָּאֲרִי יָדַי וְרַגְלָי׃ אֲסַפֵּר כָּל־עַצְמוֹתָי הֵמָּה יַבִּיטוּ יִרְאוּ־בִי׃
יְחַלְּקוּ בְגָדַי לָהֶם וְעַל־לְבוּשִׁי יַפִּילוּ גוֹרָל׃ וְאַתָּה יְהוָה אַל־
תִּרְחָק אֱיָלוּתִי לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה׃ הַצִּילָה מֵחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד־

פערטרויטען זיא אונד וואורדען ניכט צו שאנדען. איך בין איין וואורם, קיין מאן, דער לייטע שפאטט, דעז פאלקעז פעראכטונג; דיא מיך זעהען, לאכען מיך, פערציעהען ליפפען, שיטטעלן מיט דעם הויפטע: „ער קלאגט'ז דעם העררן; דער העלפע איהם אויז, דער רעטטע איהן, ער מאג זיין ליעבלינג!" דען דוא ענטלאגזט מיך מיינער מוטטער שאאס, אן איהרען בריזטען וואַרזט דוא מיינע צופערזיכט; איך פיעל אויף דיך אויז דעם מוטטערלייבע, דוא וואַרזט מיין גאטט, זאבאלד איך איהם ענטקאם. זייא יעטצט ניכט פערן פאן מיר, ווען נאהע דיא אנגזט איזט, אונד ניעמאנד העלפען מאג. איך בין אומרינגט פאן גראסען פארען, פאן באזן'ז פייזטען שטיערען אומגראנגט; זיא רייסען איהרען ראכען אויף וויא לאווען, ערווירגענד, בריללענד.— איך בין וויא וואססער אויזגעשיטטעט, איין געביין איזט אויפגעלאזט, מיין הערץ איזט וויא צערשמאלצען וואכז, צערגעהעט אין מיינעם לייבע; מיינע לעבענזקראפט וויא שערבען טראקקען, מיינע צונגע קלעבט אם גויאמען—דיעז לעגט איך אין דעז טאדעז שטויב!— דען הונדע האבען מיך אומרינגעט, דער פרעפלער ראטטע מיך אומגעבען, מיינעם לאווען גלייך — האנדע, פיסע, מאלע מיינע גליעדער צאהלע איך. זיא שיעסען גרימאיגע בליקקע אויף מיך, טהיילען מיינע קליידער אונטער זיך אונד ווערפען לאאז אום מיין געוואנד. אבער דוא, עוויגער, זייא ניכט פערן! מיינע שטארקע, מיר צו העלפע! עררעטטע מיינע זעעלע פאם שווערדטע, פאן דעם פרעכען הונדע

כֶּלֶב יְחִידָתִי׃ הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אַרְיֵה וּמִקַּרְנֵי רֵמִים עֲנִיתָנִי׃
אֲסַפְּרָה שִׁמְךָ לְאֶחָי בְּתוֹךְ קָהָל אֲהַלְלֶךָּ׃ יִרְאֵי יְהוָה ׀
הַלְלוּהוּ כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב כַּבְּדוּהוּ וְגוּרוּ מִמֶּנּוּ כָּל־זֶרַע יִשְׂרָאֵל׃
כִּי לֹא־בָזָה וְלֹא־שִׁקַּץ עֱנוּת עָנִי וְלֹא־הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ
וּבְשַׁוְּעוֹ אֵלָיו שָׁמֵעַ׃ מֵאִתְּךָ תְּהִלָּתִי בְּקָהָל רָב נְדָרַי אֲשַׁלֵּם
נֶגֶד יְרֵאָיו׃ יֹאכְלוּ עֲנָוִים ׀ וְיִשְׂבָּעוּ יְהַלְלוּ יְהוָה דֹּרְשָׁיו יְחִי
לְבַבְכֶם לָעַד׃ יִזְכְּרוּ ׀ וְיָשֻׁבוּ אֶל־יְהוָה כָּל־אַפְסֵי אָרֶץ
וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם׃ כִּי לַיהוָה הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ אָכְלוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ ׀ כָּל־דִּשְׁנֵי־אֶרֶץ לְפָנָיו
יִכְרְעוּ כָּל־יוֹרְדֵי עָפָר וְנַפְשׁוֹ לֹא חִיָּה׃ זֶרַע יַעַבְדֶנּוּ יְסֻפַּר
לַאדֹנָי לַדּוֹר׃ יָבֹאוּ וְיַגִּידוּ צִדְקָתוֹ לְעַם נוֹלָד כִּי עָשָׂה׃
כג מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה רֹעִי לֹא אֶחְסָר׃ בִּנְאוֹת דֶּשֶׁא
יַרְבִּיצֵנִי עַל־מֵי מְנֻחוֹת יְנַהֲלֵנִי׃ נַפְשִׁי יְשׁוֹבֵב יַנְחֵנִי בְמַעְגְּלֵי

מיינע איינזאַמע! ענטרייסע מיך דעם ראַכען דעס לעווען, דער הער־
נער ווילדער ראֵמים! דאַן פרייז' איך מיינען ברידערן דיינען נאַמען
אונד ריהמע דיך אין גראָסער פערזאַממלונג: דיא איהר דען הערן
פירכטעט, לאָבזינגעט איהם; איהן פערעהרע אַללער זאַמע יעקב'ז!
נאַכוועלט ישראל'ז האַבען שייא פאָר איהם! ער האַט דעז גראַמעז
עלענד ניכט פעראַכטעט, ניכט פערשמאֶהט, האַט איהם זיין אַנטליטץ
ניכט פערבאָרגען אונד האֶרטע, דאַ ער צו איהם שריע." דאַן ריהמ'
איך לויט פאָר דיר: „אין גראָסער געמיינע פאָן זיינען פערעהרערן
בעצאַהלע איך מיין געליבדע. עסעט, בעדראֶנגטע, אייך זאַטט! פרייזעט
דען הערן, איהר זיינע פערעהרער! אויף עוויג ווערדע אייער
הערץ ערקוויקט!" — זאָ ווערדע יעדער ערדבעוואָהנער גאָטטעז איינ־
געדענק, בעקעהרע זיך צו איהם; געשלעכטער דער היידען בעטען
דיך אַן. דען דעז עוויגען איזט יעדעז רייך, ער הערשעט אונטער
דען היידען. דיא דער ערדע מאַרק פערצעהרען, בעטען איהן אַן;
דיא אים שטויבע קריעכען, דעסען הערץ דער קוואַער נאַגעט, ביי־
גען קניע' פאָר איהם. דיא ענקעל פערעהרען איהן, דיא נאַכוועלט
ריהמט פאָם הערן, איין קאָממענדעז געשלעכט ערצעהלט דער יו־
גענד, וויא גערעכט ער איזט, וואַז גראָסעז ער געטהאַן.
כג פזאַלם דוד'ז. גאָטט איזט מיין הירט, מיר ווירד ניכט מאַנגעלן!
ער לאַגערט מיך אויף גרינער ווידע, ער לייטעט מיך אַן שטיללען
באַכען, ער לאַבט מיין שמאַכטענדעז געמיטה אונד פיהרט מיך אויף

צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ׃ גַּם כִּי־אֵלֵךְ בְּגֵיא צַלְמָוֶת לֹא־אִירָא רָע
כִּי־אַתָּה עִמָּדִי שִׁבְטְךָ וּמִשְׁעַנְתֶּךָ הֵמָּה יְנַחֲמֻנִי׃ תַּעֲרֹךְ
לְפָנַי ׀ שֻׁלְחָן נֶגֶד צֹרְרָי דִּשַּׁנְתָּ בַשֶּׁמֶן רֹאשִׁי כּוֹסִי רְוָיָה׃
אַךְ ׀ טוֹב וָחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי חַיָּי וְשַׁבְתִּי בְּבֵית־יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים׃ **כד** לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת
יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־יַעֲלֶה בְהַר־יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃
נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר ׀ לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁו וְלֹא נִשְׁבַּע
לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃
זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו* מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים ׀
רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ
שְׁעָרִים ׀ רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי

*) שיו ק'.

גערעכטעז שטייגע, צו זיינעז נאמענז רוהם — אונד וואללע איך אויך
אים טאדעזשאטטענטהאלע, זא וואללע איך אהנע פורכט, דען דוא
בעגלייטעזט מיך, דיין שטאב אונד דיינע שטיטצע זינד אימערדאר
איין טראזט! דוא ריכטעזט מיר איין פריידענמאהל אים אנגעזיכט
דער פיינדע צו, דוא זאלבזט מיין הויפט מיט אֶהל אונד טענקזט מיר
פאללען בעכער איין; מיר פאלגען הייל אונד זעליגקייט אין דיעזעם
לעבען נאך; איינזט רוהע איך עוויגע צייט דארט אין דעז עוויגען הויז.
כד פזאלם דוד'ז. דעז עוויגען איזט דיא ערדע אונד וואז זיא פיל־
לעט, וועלט אונד בעוואהנער זינד זיין. ער האט אן אופערן איהרען
גרונד געלעגט, אן שטראהמען זיא ערבויט. ווער דארף דען בערג דעז
הערן בעשטייגען? ווער זיינע הייליגע שטאטטע בעטרעטען? ווער
ריינער הענדע, לויטערן הערצענז איזט, ווער אייטעל ניא בעטהיי־
ערט, ניט טרוג ניא געשווארען, עמפפאנגט רייכען זעגען פאן דעם
הערן, גערעכטען לאהן פאם גאטטע זיינעז הייל. זא איזט דיעז
געשלעכט, דאז גאטט פערעהרעט, דיין אנטליטץ צו זוכען זיך זעהנט;
זא איזט יעקבז געשלעכט! ערהעבט איהר טהארען, דאז הויפט,
ערווייטערט דיא עוויגען פפארטען! לאסט איהן איינציעהען, דען
קאניג דעז רוהמז? ווער איזט דער קאניג דעז רוהמז? דער הערר
איזט מאכטיג אונד זיעגרייך, דער הערר איזט זיעגרייך אים שטרייט!
ערהעבט, איהר טהארען, דאז הויפט, ערווייטערט דיא עוויגען
פפארטען! לאסט איהן איינציעהען, דען קאניג דעז רוהמז! ווער איזט

הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃
כה לְדָוִד אֵלֶיךָ יְהוָה נַפְשִׁי אֶשָּׂא׃ אֱלֹהַי בְּךָ בָטַחְתִּי אַל־
אֵבוֹשָׁה אַל־יַעַלְצוּ אֹיְבַי לִי׃ גַּם כָּל־קוֶֹיךָ לֹא יֵבֹשׁוּ יֵבֹשׁוּ
הַבּוֹגְדִים רֵיקָם׃ דְּרָכֶיךָ יְהוָה הוֹדִיעֵנִי אֹרְחוֹתֶיךָ לַמְּדֵנִי׃
הַדְרִיכֵנִי בַאֲמִתֶּךָ ׀ וְלַמְּדֵנִי כִּי־אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׁעִי אוֹתְךָ
קִוִּיתִי כָּל־הַיּוֹם׃ זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְהוָה וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם
הֵמָּה׃ חַטֹּאות נְעוּרַי ׀ וּפְשָׁעַי אַל־תִּזְכֹּר כְּחַסְדְּךָ זְכָר־לִי־
אַתָּה לְמַעַן טוּבְךָ יְהוָה׃ טוֹב וְיָשָׁר יְהוָה עַל־כֵּן יוֹרֶה
חַטָּאִים בַּדָּרֶךְ׃ יַדְרֵךְ עֲנָוִים בַּמִּשְׁפָּט וִילַמֵּד עֲנָוִים דַּרְכּוֹ׃
כָּל־אָרְחוֹת יְהוָה חֶסֶד וֶאֱמֶת לְנֹצְרֵי בְרִיתוֹ וְעֵדֹתָיו׃
לְמַעַן־שִׁמְךָ יְהוָה וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב־הוּא׃ מִי־זֶה הָאִישׁ
יְרֵא יְהוָה יוֹרֶנּוּ בְּדֶרֶךְ יִבְחָר׃ נַפְשׁוֹ בְּטוֹב תָּלִין וְזַרְעוֹ יִירַשׁ
אָרֶץ׃ סוֹד יְהוָה לִירֵאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעָם׃ עֵינַי תָּמִיד

דער קאָניג דעז רוהמז? גאָטט דעז וועלטאַללז הערר, דער
איזט דער קאָניג דעז רוהמז! סלה!
כה פֿאָם דוד. עוויגער, צו דיר ערהעבע איך מיינע זעעלע! מיין
גאָטט, איך האָפֿפֿע אויף דיך! לאַס מיך ניכט צו שאַנדען ווערדען,
דאַס פֿיינדע ניכט פֿראָהלאָקקען איבער מיך! אויך ווערדען, דיא
דיין האַררען, ניא צו שאַנדען; טרייאלאָזע נור בעשטעהן מיט שאַנדע,
דען זיא פֿערפֿעהלען, איהרעז צוועקקעז. הערר, מאַכֿע דיינע וועגע
מיר בעקאַננט! אונטערריכֿטע מיך אין דיינער פֿיהרונג; לייטע מיך
אין דיינער וואַהרהייט! לעהרע מיך, דען דוא ביזט מיינעז היילעז
גאָטט! אונאויפֿהאָרליך האַררע איך דיין! געדענקע אַן דיינע הולד,
אָ הערר, אַן דיינע גיטע. דיא פֿאָן יע געוועזען, ניכט מיינער יו־
גענדזינדען, דער פֿערברעכֿען; זייא מיינער איינגעדענק, נאַך דיינער
גנאַדע, אום דיינער גיטע ווילען, עוויגער! גיטיג איזט דער עוויגע
אונד פֿראָם, צייגט איררענדען דיא רעכֿטע באַהן, אונטערריכֿטעט
דעמוטהזפֿאָללע אים געזעטץ, לעהרט דעמוטהזפֿאָללע זיינען וועג. לוי־
טער גיטע אונד וואַהרהייט איזט דעז עוויגען פֿיהרונג דענען, דיא
איהם בונד אונד צייגניס האַלטען. אַך הערר, פֿערצייהע מיינע מיסע־
טהאַט, אום דיינעז נאַמענז ווילען, ער איזט אונענדליך גראָס. איזט
וואָ איין מאַן, דער עהרפֿורכֿט האַט פֿאָר גאָטט? איהם צייגט ער
זעלבזט דען פפֿאַד, דען ער צו וואֶהלען. אים האָזטען גוטע איבער־
נאַכֿטעט זיינע זעעלע, זיין זאַמע ווירד דאַז לאַנד בעזיטצען. דעז עווי־
גען ראַטהשלוס איזט פֿיר זיינע פֿערעהרער, זיין בינדניס טהוט ער
איהנען קונד. שטעטז שויען מיינע אויגען אויף דען עוויגען, ער ציע־

אֶל־יְהוָה כִּי־הוּא יוֹצִיא מֵרֶשֶׁת רַגְלָי׃ פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־
יָחִיד וְעָנִי אָנִי׃ צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ מִמְּצוּקוֹתַי הוֹצִיאֵנִי׃
רְאֵה עָנְיִי וַעֲמָלִי וְשָׂא לְכָל־חַטֹּאותָי׃ רְאֵה אוֹיְבַי כִּי־רָבּוּ
וְשִׂנְאַת חָמָס שְׂנֵאוּנִי׃ שָׁמְרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אַל־אֵבוֹשׁ
כִּי־חָסִיתִי בָךְ׃ תֹּם־וָיֹשֶׁר יִצְּרוּנִי כִּי קִוִּיתִיךָ׃ פְּדֵה
אֱלֹהִים אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכֹּל צָרוֹתָיו׃

כו לְדָוִד ׀ שָׁפְטֵנִי יְהוָה כִּי־אֲנִי בְּתֻמִּי הָלַכְתִּי וּבַיהוָה
בָּטַחְתִּי לֹא אֶמְעָד׃ בְּחָנֵנִי יְהוָה וְנַסֵּנִי צָרְופָה כִלְיוֹתַי וְלִבִּי׃
כִּי־חַסְדְּךָ לְנֶגֶד עֵינָי וְהִתְהַלַּכְתִּי בַּאֲמִתֶּךָ׃ לֹא־יָשַׁבְתִּי
עִם־מְתֵי־שָׁוְא וְעִם־נַעֲלָמִים לֹא אָבוֹא׃ שָׂנֵאתִי קְהַל
מְרֵעִים וְעִם־רְשָׁעִים לֹא אֵשֵׁב׃ אֶרְחַץ בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי וַאֲסֹבְבָה
אֶת־מִזְבַּחֲךָ יְהוָה׃ לַשְׁמִעַ בְּקוֹל תּוֹדָה וּלְסַפֵּר כָּל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ׃ יְהוָה אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן

העט, אויז דער שלינגע מיינען פוס. ווענדע דיך צו מיר, זייא מיר גנאֶדיג, דען איינזאַם בין איך אונד בעדראֶנגט! גראָם איזט מיינעז הערצענז אַנגזט, פיהרע מיך אויז מיינען נאֶטהען! זיעה׳ מיין ליידען, מיינען קוואַער, אונד פערגיב מיר אַללע זינדען. זיעהע מיינע פיינדע, וועלכע מענגע! אונד זיא האַססען מיך אויז פרעפעל נור! בעוואַהרע מיינע זעעלע. רעטטע מיך, דאַס איך ניכט צו שאַנדען ווערדע, דער איך אויף דיך פערטרויט! אויפריכטיג זיין אונד גראַדעז וועזען, דאַז בעהיטעט מיך, ווען איך דיינער האַררע, גאָטט, ערלאֶזע ישראל אויז אַללען זיינען נאֶטהען!

כו פאַם דוד. ריכטע מיך, אָ עוויגער! איך וואַנדלע אין אונשולד, אונד אין פערטרויען אויף גאָטט, איך קאַן ניכט וואַנקען! פריפע מיך, אָ הערר, פערזוכע מיך! דורכלייטרע מיינע ניערען אונד מיין הערץ! דען דיינע גיטע איזט פאָר מיינען אויגען אונד איך וואַנדלע אין דיינער וואַהרהייט, זיטצע ניכט בייא פאַלשען לייטען. מיט הייכ־לערן האַבע איך ניכטז צו שאַפפען; איך האַסע דיא צוזאַממענקונפט דער בעזען מיידע דיא פערטרויליכקייט דער פרעפלער; מיט אונשולד וואַשע איך מיינע האֶנדע אונד אומגעהע דיינען אַלטאַר, הערר, אַנצו־שטיממען לויטע דאַנקגעזאֶנגע, צו פערקינדען דיינע וואונדער אַללע! עוויגער, איך ליעבע דיינער וואָהנונג שטאֶטטע, דען אָרט, וואָ דיינע עהרע טהראָנעט! אָ, ראַפפע מיינע זעעלע ניכט מיט זינדערן, מיין

כְּבוֹדֶךָ׃ אַל־תֶּאֱסֹף עִם־חַטָּאִים נַפְשִׁי וְעִם־אַנְשֵׁי דָמִים חַיָּי׃
אֲשֶׁר־בִּידֵיהֶם זִמָּה וִימִינָם מָלְאָה שֹּׁחַד׃ וַאֲנִי בְּתֻמִּי אֵלֵךְ
פְּדֵנִי וְחָנֵּנִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְמִישׁוֹר בְּמַקְהֵלִים אֲבָרֵךְ יְהוָה׃
כז לְדָוִד ׀ יְהוָה ׀ אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמִּי אִירָא יְהוָה מָעוֹז חַיַּי
מִמִּי אֶפְחָד׃ בִּקְרֹב עָלַי ׀ מְרֵעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי צָרַי
וְאֹיְבַי לִי הֵמָּה כָשְׁלוּ וְנָפָלוּ׃ אִם תַּחֲנֶה עָלַי ׀ מַחֲנֶה לֹא־
יִירָא לִבִּי אִם־תָּקוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בוֹטֵחַ׃ אַחַת
שָׁאַלְתִּי מֵאֵת־יְהוָה אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שִׁבְתִּי בְּבֵית־יְהוָה כָּל־
יְמֵי חַיַּי לַחֲזוֹת בְּנֹעַם־יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהֵיכָלוֹ׃ כִּי יִצְפְּנֵנִי ׀
בְּסֻכֹּה בְּיוֹם רָעָה יַסְתִּרֵנִי בְּסֵתֶר אָהֳלוֹ בְּצוּר יְרוֹמְמֵנִי׃
וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי עַל־אֹיְבַי סְבִיבוֹתַי וְאֶזְבְּחָה בְאָהֳלוֹ זִבְחֵי
תְרוּעָה אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לַיהוָה׃ שְׁמַע־יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא
וְחָנֵּנִי וַעֲנֵנִי׃ לְךָ ׀ אָמַר לִבִּי בַּקְּשׁוּ פָנָי אֶת־פָּנֶיךָ יְהוָה

לעבען ניכט מיט בלוטבעגיעריגען הין, דערען לינקע באָזער טיקקע, בעשטעכונגזפֿאלל דיא רעכטע! איך אבער וואנדלע אין מיינער אונ־שולד; ערלאָזע מיך אונד זייא מיר גנאָדיג! נון שטעהט מיין פֿוס אויף עבנער באהן, נון דאנקע איך אין קאָרען דעם העררן!

כז פֿאָם דוד. גאָטט איזט מיין ליכט, מיין הייל! הערר, וועם זאָללט' איך פֿירכטען? דער איזט מיינעז לעבענז פֿעזטע, וועם קאָננטע איך שייען? ווען מיזעטהאָטער נאַן מיך וואָללען, נאך מיינעם פֿליישע גיע־ריג, דיא ווידערזאכער, דיא פֿערפֿאָלגער — — זיא לויפֿען אן אונד שטירצען. לעגט אויך איין העער זיא ווידער מיך, מיין הערץ איזט אָהנע פֿורכט; ערהעבט זיך איבער מיך איין קריעג, אויך דאן בלייב' איך געטראָזט. איינעז באט איך שטעטז פֿאָם עוויגען, דיעז ווינשטע איך זעהנזוכטזפֿאלל: אים הויזע גאָטטעז צו פֿערווייליען, דיא טאגע, דיא איך לעבע, דיא מאיעזטאט גאָטטעז דא צו שויען, אים טעמפעל אויפֿצוּוואַרטען. — ער שיטצט מיך אונטער זיינעם אָבדאך אין אונגליקז־פֿאָללען טאגען, בירגט מיך אים אינגערזטען געמאכע, זעטצט מיך אויף האָהען פֿעלז. אונד העבט זיך איינזט מיין הויפט עמפאָר, האָך איבער פֿיינדע אומהער, זאָ ברינגע איך אָפּפֿער דאר אין זיינעם צעלטע בייא לויטעם יובעלשאלל אונד וייה דעם העררן געזאנג אונד זאיטענשפיעל. אך, עוויגער, ערהאָרע, ווען איך פֿלעהע! אנטוואָרטע גנאדע מיר! מיין הערץ שפריכט: עז איזט יא דיין וואָרט: „איהר זאָללט מיין אנטליטץ זוכען!" נון זוכע איך זעהנזוכטזפֿאלל דיין אנטליטץ,

אֲבַקֵּשׁ׃ אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי אַל־תַּט בְּאַף עַבְדֶּךָ עֶזְרָתִי
הָיִיתָ אַל־תִּטְּשֵׁנִי וְאַל־תַּעַזְבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעִי׃ כִּי־אָבִי וְאִמִּי
עֲזָבוּנִי וַיהוָה יַאַסְפֵנִי׃ הוֹרֵנִי יְהוָה דַּרְכֶּךָ וּנְחֵנִי בְּאֹרַח
מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרָי׃ אַל־תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרָי כִּי־קָמוּ־בִי
עֵדֵי־שֶׁקֶר וִיפֵחַ חָמָס׃ לוּלֵא הֶאֱמַנְתִּי לִרְאוֹת בְּטוּב־יְהוָה
בְּאֶרֶץ חַיִּים׃ קַוֵּה אֶל־יְהוָה חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ וְקַוֵּה אֶל־יְהוָה׃
כח לְדָוִד אֵלֶיךָ יְהוָה אֶקְרָא צוּרִי אַל־תֶּחֱרַשׁ מִמֶּנִּי פֶּן
תֶּחֱשֶׁה מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי עִם־יוֹרְדֵי בוֹר׃ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי
בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ אַל־תִּמְשְׁכֵנִי
עִם־רְשָׁעִים וְעִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן דֹּבְרֵי שָׁלוֹם עִם־רֵעֵיהֶם וְרָעָה
בִּלְבָבָם׃ תֶּן־לָהֶם כְּפָעֳלָם וּכְרֹעַ מַעַלְלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה
יְדֵיהֶם תֵּן לָהֶם הָשֵׁב גְּמוּלָם לָהֶם׃ כִּי לֹא יָבִינוּ אֶל־פְּעֻלֹּת
יְהוָה וְאֶל־מַעֲשֵׂה יָדָיו יֶהֶרְסֵם וְלֹא יִבְנֵם בָּרוּךְ יְהוָה כִּי

הערר פֿערבירג דיין אַנטליטז ניכֿט פֿאָר מיר! פֿערשטאָס' אים צאָרן ניכֿט דיינען קנעכֿט! שטעטז וואַרזט דוא הילפֿע מיר; ציעהע דיינע האַנד ניכֿט אַב פֿאָן מיר! פֿערלאַס מיך ניכֿט, גאָטט מיינעז הייֹלז! ווען פֿאַטער מיך אונד מוטטער אויך פֿערלאַססען, דער הערר נימט מיך דאָך אויף. הערר, אונטערווייזע מיך אין דיינעם וועגע אונד לייטע מיך אין רעכֿטער באַהן, מיסגינזטיגען צום טראָטץ! גיב מיך דער פֿיינדע איבערמוטהע ניכֿט פּרייז, דען פֿאַלשע צייגען שטעהען ווידער מיך; דיא רויבזוכֿט שפּראָכֿע האָהן! גלויבטע איך ניכֿט אים לאַנדע דעז לעבענז דיא זעליגקייט פֿאָם העררן צו זעהען — אָ, האַררע נור צום העררן! זייא מוטהיג אונד געטראָזט אונד האַררע נור צום העררן!

כח פֿאָם דוד. דיר רופֿע איך, עוויגער, מיין האָרט! אַך, שווייגע ניכֿט! דען שווייגזט דוא מיר, זאָ גלייכֿע איך יענען, דיא צור העֹללע פֿאַהרען! פֿערנים מיין פֿלעהען, ווען איך צו דיר טרעטע, צו דיינעם הייליגען קאָהרע מיינע האַנד אויפֿהעבע. צייך מיך ניכֿט מיט יענען פֿעררוכֿטען, מיט יענען איבעלטהעטערן הין! פֿריעדליך שפּרעכֿען זיא מיט איהרעם נעכֿזטען אונד פֿיהרען טיקקע אים הערצען. גיב איה־נען ווידער נאַך איהרער טהאַט, נאַך איהרער בעזען ווייזע! גיב איהנען לאָהן נאַך איהרען ווערקען! פֿערגעלטע, וויא זיא עז פֿערדיע־נען! אַכֿטען זיא ניכֿט אויף דעז עוויגען טהאַטען, ניכֿט אויף ווערקע זיינער העֶנדע, זאָ רייסט ער איהרע ווערקע נידער אונד ריכֿטעט ניא זיא ווידער אויף! דאַנק זייא דעם עוויגען! ער האַט ערהאָרט דיא

שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנָי׃ יְהוָה ׀ עֻזִּי וּמָגִנִּי בּוֹ בָטַח לִבִּי וְנֶעֱזָרְתִּי
וַיַּעֲלֹז לִבִּי וּמִשִּׁירִי אֲהוֹדֶנּוּ׃ יְהוָה עֹז־לָמוֹ וּמָעוֹז יְשׁוּעוֹת
מְשִׁיחוֹ הוּא׃ הוֹשִׁיעָה ׀ אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם׃ כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי
אֵלִים הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ
הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃ קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל
יְהוָה בֶּהָדָר׃ קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה אֶת־אַרְזֵי
הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃
קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל
יְהוָה מִדְבַּר קָדֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה ׀ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת
וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד׃ יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ
לְעוֹלָם׃ יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה ׀ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

שטיממע מיינעז פֿלעהענז! דער הערר איזט מיינע קראַפֿט, מיין שילד, איהם פֿערטרויטע איך — נון איזט איר געהאָלפֿען; דאַרום פֿראָהלאָקט מיין הערץ, אונד מיט מיינעם ליעדע דאַנקע איך איהם. דער הערר איזט זיינעם פֿאָלקע טאַפּפֿערקייט, זיינעז געזאַלבטען זיעגעזהעלם איזט ער. הילף דיינעם פֿאָלקע! זעגנע דיין ערבע! ווידע אונד פֿערזאָרגע זיא ביז אין עוויגקייט!

כט פזאַלם דוד'ז. בריגגעט דעם הערר, זאֶהנע דער גראָססען! בריגגעט דעם הערר רוהם אונד טריומף! בריגגעט דעם הערר רוהם זיינעז נאַמענז, הייליג געשמיקט בעטעט איהן אַן! שטיממע דעז הערר ראָללט איבער פֿלוטהען, גאָטט דער עהרע דאָננערט איבער מאֶכטיגע פֿלוטהען. שטיממע דעז הערר געוואַלטיג, שטיממע דעז הערר ערהאַבען, שטיממע דעז הערר צערשפּליטטערט צע־דערן! לבנון'ז צעדערן צערשפּליטטערט דער הערר, לאַססט היפּפֿען זיא וויא מוטהיג קאַלב, לבנון אונד שריון וויא יונגעז ראֶם! שטיממע דעז הערר ווירפֿט פֿלאַממענדען בליטץ, שטיממע דעז הערר ער־שיטטערט דיא וויזטע — דיא וויזטע צו קדש ערשיטטערט דער הערר. שטיממע דעז הערר רעגט אויף דאַז טייע געווילד, ענטבלאַטטערט דיא וואַלדער — אַבער אין זיינעם פּאַללאַזטע שפּריכט אַללעז: מאַיעז־טאֶט! גאָטט זאַס צור זינדפֿלוטה אויף דעם טהראָנע; אַללײן דער הערר רעגיערט עוויג דיא וועלט. דער הערר גיבט זיינעם פֿאָלקע זיעג! דער הערר בעגליקט זיין פֿאָלק מיט זעליגעם פֿריעדען!

ל מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְהוָֹה כִּי
דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְהוָֹה אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ
וַתִּרְפָּאֵנִי: יְהוָֹה הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מִיָּרְדִי*
בוֹר: זַמְּרוּ לַיהוָֹה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע
בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה: וַאֲנִי
אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְהוָֹה בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה
לְהַרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְהוָֹה אֶקְרָא
וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל שָׁחַת הֲיוֹדְךָ
עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְהוָֹה וְחָנֵּנִי יְהוָֹה הֱיֵה־עֹזֵר לִי:
הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה:
לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְהוָֹה אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:
לא לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: בְּךָ־יְהוָֹה חָסִיתִי אַל־אֵבוֹשָׁה

*) מירדי ק׳.

ל איין פזאלם דוד׳ז, בייא דער איינווייהונג דעז הויזעז אבצוזינגען. איך וויל דיך, עוויגער, ערהעבען, דאס דוא איך אויז דער טיעפע האוט געלאגען, דאס איינע פיינדע זיך ניכט פרייען איבער איך! איך פלעהטע לו דיר, א הערר, איין גאטט! דוא אזבטעזט איך ווידער געזונר, בראכטעזט איינע זעלע אויז דער אונטערוועלט נוריק, ער היעלטעזט איך, דאס איך ניכט אין דיא גרופט פערזאנק! דיא איהר איהן ליעבעט. לאבזינגעט דעם הערר! ריהאעט זיינען היילינען נאאען! דען זיין לארן וואהרט איינען אויגענבליק, זיין וואהלוואללען לעבענלאנג; דעז אבענדז קעהרט בעטריבניס איין, דעז אארגענז פריידענרוף. אין איינעם גליקזשטאנד וואהנט איך לו אר, איך ליעגע ניא ערשעהר דארניעדער; אויין דיין וואהלגעפאללען, הערר, האטטע איינען בערג נור פעזט געשטעללט; קוים היעלטעזט דוא, דיין אנגע זיכט פערבארגען, זא פוהר איך איט טרעקקען דאהין. איך טריע לו דיר, א הערר, עאפאר, איך פלעהעטע דען עוויגען אן: „וואז ניטלט איין בלוט, דאס איך זאלל איכ׳ז פערדערבען זינקען! ווירד שטויב דיר דאנקען, פערקינדען דיינע וואהרהייט? ערהארע איך, א הערר! ערבאראע דיך איין! זייא דוא איין העלפער, עוויגער!״ — אוכר דוא פערוואנדעלטעזט אין רייגען איינע קלאגע, דוא לאגט איר אויז איין טרויערקלייד, אוגירטעטעזט איט פריידע איך — דאס איינע עהרע דיר לאבזינגע, אוכר ניאאאלז שטיללע ווערדע! אויך וויל איך, עוויגער, איין גאטט, איך וויל אין עוויגקייט דיר דאנקען!

לא דעם זאנגמייסטער, איין פזאלם דוד׳ז. דיר פערטרויע איך,

לְעוֹלָם בְּצִדְקָתְךָ פַלְּטֵנִי׃ הַטֵּה אֵלַי ׀ אָזְנְךָ מְהֵרָה הַצִּילֵנִי
הֱיֵה לִי ׀ לְצוּר מָעוֹז לְבֵית מְצוּדוֹת לְהוֹשִׁיעֵנִי׃ כִּי־סַלְעִי
וּמְצוּדָתִי אָתָּה וּלְמַעַן שִׁמְךָ תַּנְחֵנִי וּתְנַהֲלֵנִי׃ תּוֹצִיאֵנִי
מֵרֶשֶׁת זוּ טָמְנוּ לִי כִּי אַתָּה מָעוּזִּי׃ בְּיָדְךָ אַפְקִיד רוּחִי
פָּדִיתָ אוֹתִי יְהוָֹה אֵל אֱמֶת׃ שָׂנֵאתִי הַשֹּׁמְרִים הַבְלֵי־
שָׁוְא וַאֲנִי אֶל־יְהוָֹה בָּטָחְתִּי׃ אָגִילָה וְאֶשְׂמְחָה בְּחַסְדֶּךָ
אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת־עָנְיִי יָדַעְתָּ בְּצָרוֹת נַפְשִׁי׃ וְלֹא הִסְגַּרְתַּנִי
בְּיַד־אוֹיֵב הֶעֱמַדְתָּ בַמֶּרְחָב רַגְלָי׃ חָנֵּנִי יְהוָֹה כִּי צַר לִי
עָשְׁשָׁה בְכַעַס עֵינִי נַפְשִׁי וּבִטְנִי׃ כִּי כָלוּ בְיָגוֹן חַיַּי וּשְׁנוֹתַי
בַּאֲנָחָה כָּשַׁל בַּעֲוֹנִי כֹחִי וַעֲצָמַי עָשֵׁשׁוּ׃ מִכָּל־צֹרְרַי הָיִיתִי
חֶרְפָּה וְלִשְׁכֵנַי ׀ מְאֹד וּפַחַד לִמְיֻדָּעָי רֹאַי בַּחוּץ נָדְדוּ מִמֶּנִּי׃
נִשְׁכַּחְתִּי כְּמֵת מִלֵּב הָיִיתִי כִּכְלִי אֹבֵד׃ כִּי שָׁמַעְתִּי ׀ דִּבַּת
רַבִּים מָגוֹר מִסָּבִיב בְּהִוָּסְדָם יַחַד עָלַי לָקַחַת נַפְשִׁי זָמָמוּ׃
וַאֲנִי עָלֶיךָ בָטַחְתִּי יְהוָֹה אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃

עוויגר! לָאסס איך ניא צו שאַנדען ווערדען! עררעטטע איך דורך דיינע גערעכטיגקייט! נייגע דיין אָהר אונד הילף איר איילענדז, זייא פעלזענבורג אונד פעסטע איר צור רעטטונג! יאַ, פעלז אונד פעסט ביזט איר דוא! דוא ווירזט איך לייטען, ווירזט איך פיהרען, אום דיינעז נאַמענז ווילען, ווירזט איך אויז דיעזעם נעטצע ציעהען, דאַז זיא איר הייםליך אייגעלעגט — דען דוא ביזט איינע צופערזיכט! אין דיינע האַנד בעפעהלע איך איינען גייזט; דוא רעטטעזט איך, הערר, גאָטט דער טרייע! איך האַססע דיא אויף אַבערגלויבען האַלטען, אַבער איין פערטרויען אויז גאָטט. איך יוכצע, פרייע דיינע גיטע איך, דאַס דוא איינען קוואַאַער טויעזט, ערקעננעזט איינער זעלע נאָטה, אוי בערגיבזט איך ניכט דער האַנד דעז פיינדעז אונד זעטצעזט איינען פוס אין ווייטען רויס. זייא איר גנאַדיג, הערר, דען איר אויזט אַנגזט, איר פערפאַללט פאָר האַרם געטטאַלט אונד גייזט אונד לייב. אונטער יאַמאַער געהט איין לעבען, אונטער זייפצען איינע יאַהרע הין, איינע קראַפטע טווינדען פאָרט אין ליידען אונד איינע געביינע פערפאַללען. פאָר פיינדען דראַנגזאַל בין איך טאַך, זעלבזט איינער נאַכבאַרען טאַך, איינען פערוואַנדטען טייזאַל; ווער איך דרויסען זיעהט פליעהט איך. איין אויזט פערגעסען, וויא איינעז טאָדטען פערגעסען, וויא פערדאָרבענעז גערעטהע. פיעלער טאַאַכרעדע אוס איך האָרען; נאַכשטעללונג אום אונד אום; אַאַן פּפלעגט ראַטה אום איך, בעשליעסט, דאַז לעבען איר צו רויבען. איך אַבער, הערר, פערטרויע אויף דיך אונד טפרעכע: דוא ביזט יאַ איין גאָטט, איין שיקזאַל אויזט

בְּיָדְךָ עִתֹּתָי הַצִּילֵנִי מִיַּד אוֹיְבַי וּמֵרֹדְפָי׃ הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־
עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ יְהוָה אַל־אֵבוֹשָׁה כִּי קְרָאתִיךָ
יֵבֹשׁוּ רְשָׁעִים יִדְּמוּ לִשְׁאוֹל׃ תֵּאָלַמְנָה שִׂפְתֵי שָׁקֶר
הַדֹּבְרוֹת עַל־צַדִּיק עָתָק בְּגַאֲוָה וָבוּז׃ מָה רַב טוּבְךָ אֲשֶׁר־
צָפַנְתָּ לִּירֵאֶיךָ פָּעַלְתָּ לַחוֹסִים בָּךְ נֶגֶד בְּנֵי אָדָם׃ תַּסְתִּירֵם
בְּסֵתֶר פָּנֶיךָ מֵרֻכְסֵי אִישׁ תִּצְפְּנֵם בְּסֻכָּה מֵרִיב לְשֹׁנוֹת׃
בָּרוּךְ יְהוָה כִּי הִפְלִיא חַסְדּוֹ לִי בְּעִיר מָצוֹר׃ וַאֲנִי אָמַרְתִּי
בְחָפְזִי נִגְרַזְתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אָכֵן שָׁמַעְתָּ קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי
אֵלֶיךָ׃ אֶהֱבוּ אֶת־יְהוָה כָּל־חֲסִידָיו אֱמוּנִים נֹצֵר יְהוָה
וּמְשַׁלֵּם עַל־יֶתֶר עֹשֵׂה גַאֲוָה׃ חִזְקוּ וְיַאֲמֵץ לְבַבְכֶם כָּל־
הַמְיַחֲלִים לַיהוָה׃

לב לְדָוִד מַשְׂכִּיל אַשְׁרֵי נְשׂוּי־פֶּשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה׃ אַשְׁרֵי
אָדָם לֹא יַחְשֹׁב יְהוָה לוֹ עָוֺן וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה׃ כִּי הֶחֱרַשְׁתִּי

אין דיינען האנדען; רעטטע מיך פאָן פיינדען, פאָן פערפאָלגערן! לאס איבער דיינען קנעכט דיין אנטליטץ לייכטען, הילף מיר דורך דיינע גיטע! הערר, לאס מיך ניכט צו שאנדען ווערדען, ווען איך צו דיר רופע! רוכלאזע ווערדען נור צו שאנדען, צור ראסט אין דער העללע פערדאמט! דאס זיא פערשטוממען, דיא ליגענמייולער, דיא ווידער דיא אונשולד הארטע רעדען שטאָלץ אונד פעראכטליך אויס־שטאָסען! וויא גראָס איזט יענע זעליגקייט, דיא דוא פערוואהרזט פיר דיינע פערעהרער, דיא דוא ערצייגט פאָר מענשענאויגען אללען, דיא אויף דיך פערטרויען! דוא פערבירגזט זיא היימליך בייא דיר, פאָר יעדערמאננז טראָטץ; שיטצעזט אונטער דיינעם אבדאך זיא פאָר צונגען דער פערליימדונג. דאנק זייא דעם עוויגען, וואונדערבאר בעוויעז ער זיינע גיטע מיר אין דער בעלאגערטען שטאדט. דען איך שפראך אין מיינעם צאגען: פערוואָרפען בין איך. וועג פאָן דיינען אויגען; אלליין דוא הערטעזט מיינע פלעהענדע שטיממע, אלז איך צו דיר שריע. ליעבט דען עוויגען, אללע זיינע פריינדע! דיא רעדליכען שיטצט ער אונד פערגילט אין רייכעם מאַסע דעם, דער האָכמוטה איבט. זייד מוטהיג אונד געטראָזטען זיננעז אללע, דיא איהר דעז עוויגען האררעט!

לב פאָם דוד, איינע אונטערווייזונג. הייל דעם דעסען מיסעטהאט פערגעבען, דעסען זינדע בעדעקט איזט! הייל דעם מאננע, דעם דער עוויגע קיין פערגעהען צורעכנען דארף, דער זיין געוויסען האט

בלו עצמי בשאגתי כל־היום: כי ׀ יומם ולילה ׀ תכבד עלי
ידך נהפך לשדי בחרבני קיץ סלה: חטאתי אודיעך
ועוני לא־כסיתי אמרתי אודה עלי פשעי ליהוה ואתה
נשאת עון חטאתי סלה: על־זאת יתפלל כל־חסיד ׀
אליך לעת מצא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו:
אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה:
אשכילך ׀ ואורך בדרך־זו תלך איעצה עליך עיני:
אל־תהיו ׀ כסוס כפרד אין הבין במתג ורסן עדיו
לבלום בל קרב אליך: רבים מכאובים לרשע והבוטח
ביהוה חסד יסובבנו: שמחו ביהוה וגילו צדיקים
והרנינו כל־ישרי־לב:

לג רננו צדיקים ביהוה לישרים נאוה תהלה:
הודו ליהוה בכנור בנבל עשור זמרו־לו:

בעפֿרייט! אלז איך׳ז פֿערשוויעג, פֿערשמאַכטעטען מיינע געביינע,
פֿאָר אַנגסטגעשרייא מיאמערוואָהרענד; שווער לאַג דיינע האַנד טאַג
אונד נאַכט אויף מיר, מיינע לעבענזזעפֿטע שוואַנדען אין שוועלעם זאָנ־
נענבראַנדע. דאַרום בעקעננע איך מיינע זינדע דיר, וויל איין פֿער־
געהען ניא פֿערבערגען. איך שפּראַך: מיינע מיסעטהאַט געשטעהע
איך דעם הערן — אונד דוא פֿערגאַבסט איר מיינער זינדען שולד.
היערום האַט יעדער פֿראָמע דיר נור געלעגענהייט צו פֿלעהען; דאַן
מאָגען גראָסע פֿלוטהען איבערשוועממען — אַן איהן געלאַנגען זיא
ניכט! דוא ביזט איין טירם, בעוואַהרעסט איך פֿאָר אַנגסט, אומגיבזט
איך אום אונד אום מיט פֿראָהלאָקענדען געזאַנגען: וואָהלאַן, איך
וויל דיך אונטערווייזען, דען וועג דיר לייגען, דען דוא וואַנדעלן
זאָללסט; איך ראַטהע דיר מיין אויגע שוים אויף דיך: זייא ניכט וויא
מויל אונד ראָס, דעם אָהנע פֿערנונפֿט ריעמע אונד שטאַכעל נאָהאַט
דאַס שטאָלצע געביס — זאָנסט שאַדעט עס דיר! פֿיעל פּלאַגען וואַרטען
דעס פֿערבעכערס; וועם אַבער אויף דען עוויגען האָפֿפֿט, דען אומ־
פֿאַהעט גיטע אום אונד אום! פֿרייעט אייך דעס הערן! פֿראָהלאָ־
קעט, איהר געערעכטען! יויכצט, דיא איהר געראַדען הערצענס זייד!

לג פֿראָהלאָקעט, געערעכטע! פֿראָהלאָקעט אים עוויגען! לאָבפּרייז
געציעמט נור רעדליכגעזינטען. דאַנקט דעם הערן מיט האַרפֿענ־
קלאַנג! שלאַגט צעהנזייטענפּזאַלטער איהם! זינגעט איהם איין ניע

שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר
דְּבַר־יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד
יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם׃ כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת׃ יִירְאוּ
מֵיְהוָה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃ יְהוָה הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא
מַחְשְׁבוֹת עַמִּים׃ עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר׃ אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ׃ מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם׃
מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ׃ הַיֹּצֵר יַחַד
לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם׃ אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל
גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ׃ שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ
לֹא יְמַלֵּט׃ הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ׃ לְהַצִּיל

געהערטעז ליעד! ריהרט ביי'ם יובעלגעזאנג איהער בעזטעז זאיטענ־
שפיעל! דען רעדליך איזט דעז עוויגען פערהייסונג, אונד אלל זיין
טהון איזט טרייערפיללט. ער ליעבט בילליגקייט אונד רעכט; דיא ערדע
איזט פאלל דעז עוויגען גיטע. דיא היממעל ענטשטאנדען דורך דעז
עוויגען ווארט, דורך זיינעז מונדעז הויך איהרע העערע אללע. ער
טהירמט מעערעזוואגען וויא מייער, פערוואהרט אין טיעפען דען
אבגרונד. דען עוויגען פירכטע אללע וועלט, פאר איהם צייטערע זיך יע
דער ערדבעוואהנער. דען זא ער שפריכט, געשיעהט'ז, געביעט,
שטעהט'ז דא! דער הערר צערשטארט דער היידען ראטהשלוס,
פערנייטעלט דער פאלקער ענטווירפע. אבער עוויג בעשטעהט דעז
עוויגען ראטהשלוס, ענטווירפע זיינעז הערצענז פיר אונד פיר, הייל
דעם שטאאטע, דעססען גאטט ער איזט, דער עוויגע! דעם פאלקע
דאז ער זיך צום אייגענטהום ערקאהרען! פאם היממעל זיעהט דער
עוויגע הערלב, בליקט אויף אללע מענשענקינדער, בעשויעט אללע
ערדבעוואהנער פאן זיינעם פעזטען טהראנזיטץ. ער, דער איהרע
הערצען זאממט געבילדעט, בעמערקט אויך אלל איהר טהון, דער
קאניג זיעגט ניכט דורך העערעזמאכט, העלדען רעטטעט קיינע
גראזע קראפט; טריגליך איזט דאז ראס צום זיעג, אללע העערעז־
קראפט נור רעטטונג. זיעה, דעז עוויגען אויגע שויט אויף זיינע
פערעהרער, דיא זיינער גיטע האררען פערטרויען, דאס ער פאן טאָ־
דעזגעפאהרליכקייט זיא רעטטע, זיא ערהאלטע אין דער טהייערונג נאטה.

מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃ נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוָה עֶזְרֵנוּ
וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃ כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃
יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃
לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלַךְ׃
אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃
בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃
גַּדְּלוּ לַיהוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃
דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ׃
חֹנֶה מַלְאַךְ יְהוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם׃
טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְראוּ אֶת־יְהוָה קְדֹשָׁיו כִּי־אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו׃
כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא יַחְסְרוּ כָל־טוֹב׃

אונזרע זעעלע הארעט אויף דען העררן; אונזרע הילפע, אונזער שילד איזט ער; זיין ערפרייט זיך אונזער הערץ, דען וויר פערטרויען זיינעם היילינגען נאמען. דיינע גיטע, עוויגער, וואלטע איבער אונז, וויא וויר אויף דיך הארען!

פאן דוד, אלז ער זיינען פערשטאנד פערלייגנעטע פאר אבימלך, דיעזער איהן פאן זיך טריעב, אונד ער ענטקאם. לאבפרייזען ווערדע איך אללעצייט דען עוויגען, זיין לאב בלייבט אימערדאר אין מיינעם מונדע; מיינע זעעלע ריהמט זיך דעז עוויגען, דאס דיא בע־דרענגטען הערען, אונד זיך פרייען. פרייזט מיט מיר דעז עוויגען גרעססע! לאסט אונז צוזאממען זיינען נאמען עהרען! דא איך דען העררן זוכטע, אנטווארטעטע ער מיר אונד רעטטעטע מיך אויז אל־לער מיינער פורכט. דיא אויף איהן הינשויען, גלענצען פריידענפאלל, ניא ווירד איהר אנגעזיכט צו שאנדען. דיזער בעדרענגטע ריעף, דער העררר פערנאהמ'ז אונד האלף אויז אללען נאטהען איהם. דעז עוויגען ענגעל לאגערן זיך אומהער אום זיינע פערעהרער אונד עררעטטען זיא. שמעקקעט, זעהט, וויא גוט ער איזט, דער עוויגע! הייל דעם מאננע, דער אויף איהן פערטרויט! פערעהרט דען העררן, איהר, זיינע היילינגען! קיינע מאנגעל האבען זיינע פערעהרער. יונגע לעווען דארבען, הונגערן; דעם גאטטעזפערעהרער פעהלט קיין גוט. קאום,

לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃
מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה׃
סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃
פְּנֵי יְהוָה בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃
צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃
רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה׃
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃
פּוֹדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃
לה לְדָוִד רִיבָה יְהוָה אֶת־יְרִיבַי לְחַם אֶת־לֹחֲמָי׃ הַחֲזֵ
מָגֵן וְצִנָּה וְקוּמָה בְּעֶזְרָתִי׃ וְהָרֵק חֲנִית וּסְגֹר לִקְרַאת

קינדער הערט איר צו, איך לעהרע אייך גאטטעספורכט: ווער איז
דער מאן, דער לוסט צום לעבען האט? אים מאטער געגנע גליקלי
איזט? בעוואהרע פאר באזעם דיינע צונגע, דיינע ליפפען פאר בע
טריגליך רעדען! וויינע פאם באזען, טהוע גוטעס! זוכע פריעדע
ליפע איהם נאך! אויף געדעכטע מערקען דיא אויגען דעס הערר
אויף איהר פלעהען זיינע אהרען. זיין נארנבליק טריפפט דיא איבעל
טהאטער, פערטילגע איהר אנגעדענקען פאן דער ערדע. ווען יענ
שרייען, זא הערט'ס דער הערר אונ' רעטטעט זיא אויס אללער נאט
צערבראכנען הערצען איזט דער עוויגע נאהע אונד היילפט צערשלא
געגען געמיטהערן. פיעל ליידען האט מאנט דער געדעכטע, דאך
רעטטעט איהן דער הערר אויס אללעם, בעוואהרעט אללע זיין גע
ביין; ניכט איינע ווירד פערזעהרט דאפאן. דאס לאסטער בריננ
דען פרעפעלהאפטען אום, פערדאמניס טריפפט דיא פיינדע ד
גערעכטען. דער הערר ערלאזט דיא זעעלען זיינער קנעכטע; ד
איהם פערטרויען, ווערדען ניא פערדאממט.

לה פאם דוד. האדרע, הערר, מיט איינען האדרערן! בעקאמפ
זיא, דיא איך בעקאמפפען! ערגרייפע שילד אונד טארטשען אונ' אח
דיך אויף צור היילפע מיר, אונד ציקקע דיא לאנצע אונד שוידערע

רֹדְפָי אֱמֹר לְנַפְשִׁי יְשֻׁעָתֵךְ אָנִי׃ יֵבֹשׁוּ וְיִכָּלְמוּ מְבַקְשֵׁי
נַפְשִׁי יִסֹּגוּ אָחוֹר וְיַחְפְּרוּ חֹשְׁבֵי רָעָתִי׃ יִהְיוּ כְּמֹץ לִפְנֵי־
רוּחַ וּמַלְאַךְ יְהוָה דּוֹחֶה׃ יְהִי־דַרְכָּם חֹשֶׁךְ וַחֲלַקְלַקֹּת וּמַלְאַךְ
יְהוָה רֹדְפָם׃ כִּי חִנָּם טָמְנוּ־לִי שַׁחַת רִשְׁתָּם חִנָּם חָפְרוּ
לְנַפְשִׁי׃ תְּבוֹאֵהוּ שׁוֹאָה לֹא־יֵדָע וְרִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר־טָמַן תִּלְכְּדוֹ
בְּשׁוֹאָה יִפָּל־בָּהּ׃ וְנַפְשִׁי תָּגִיל בַּיהוָה תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ׃
כָּל עַצְמוֹתַי ׀ תֹּאמַרְנָה יְהוָה מִי כָמוֹךָ מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק
מִמֶּנּוּ וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגֹּזְלוֹ׃ יְקוּמוּן עֵדֵי חָמָס אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתִּי
יִשְׁאָלוּנִי׃ יְשַׁלְּמוּנִי רָעָה תַּחַת טוֹבָה שְׁכוֹל לְנַפְשִׁי׃ וַאֲנִי ׀
בַּחֲלוֹתָם לְבוּשִׁי שָׂק עִנֵּיתִי בַצּוֹם נַפְשִׁי וּתְפִלָּתִי עַל־חֵיקִי
תָשׁוּב׃ כְּרֵעַ כְּאָח־לִי הִתְהַלָּכְתִּי כַּאֲבֶל־אֵם קֹדֵר שַׁחוֹתִי׃
וּבְצַלְעִי שָׂמְחוּ וְנֶאֱסָפוּ נֶאֶסְפוּ עָלַי נֵכִים וְלֹא יָדַעְתִּי קָרְעוּ

געגען דיא פערפאָלגער הין, חונד רופע מיינע זעעלע צו: „חיך בין
דיינע הילפע!“. דאַס זיך שאֶמען חונד ערראָטהען, דיא נאַך מיינעם
לעבען שטעהן; דאַס פערהאֶהנט צוריקקע וויכען, דיא חויף מיין
חונהייל זיננען. זיא זייען וויא שפרייא פאָר ווינד, חיין ענגעל דעז
הערךן פערוועהט עז. חיהר וועג זייא דיסטער חונד שליפפריג, חיין
ענגעל דעז הערךן פערפאָלגע זיא. דען חונפערשולדעט שטעללען זיא
מיר דאַז פערדערבען חיהרער נעטצע; חונפערשולדעט גראַבען זיא מיר
פאַללען. זאָ טרעפפע חיהן חונפערמוטעט דער חונטערגאַנג; זיין
נעטץ, דאַז ער פערבאַרג, בעשטריק חיהן זעלבסט; דאַס ער צום
חונטערגאַנג שטירצע!. אַבער מיינע זעעלע פרייע זיך דעז הערךן,
פראָהלאָקע חיבער זיינע גיטע;. עז שפרעכע יעדעז גליעד אַן מיר;
אָ עוויגער! ווער חיזט וויא דוא? ווער רעטטעט זאָ מאַן חיבערמאַכט
דען שוואַכערן; דען היֶלפבעדירפטיגען פאָן זיינעם רייבער?. עז
טרעטען פרעכע צייגען חויף; חונד צייהען איך, דעם איר ניכט
קונד;׃ פערגעלטען אַרגעז איר חום גוטעז; טהון איינער זעעלע
הערצעלייד.— דען חיך — בייא חיהרעם ליידען וואַר איין געוואַנד חיין
טרויערזאַק: חיך קאַסטייטע איך מיט פאַסטען אַב, חונד זענקטע איין
געבעט חין איינען שאָאָז. אַלז וואָרע עז פריינד חונד ברודער איר,
זאָ גינג חיך הין, בעטריבט חונד חיינגעביקט, וויא-בייא דער מוטטער
טאָד. חונד נון פראָהלאָקקען זיא בייא מיינעם פאַללע; ראָטטען זיך,
חונד ראָטטען בובען חום איר הער, דיא חיך ניכט קעננע, חונד ריי-
סען אָהנע חונטערלאַס;. קנירשטע לאָהנע חיבער איך; מיט הייכלע

וְלֹא־דָמּוּ׃ בְּחַנְפֵי לַעֲגֵי מָעוֹג חָרֹק עָלַי שִׁנֵּימוֹ׃ אֲדֹנָי כַּמָּה
תִּרְאֶה הָשִׁיבָה נַפְשִׁי מִשֹּׁאֵיהֶם מִכְּפִירִים יְחִידָתִי׃ אוֹדְךָ
בְּקָהָל רָב בְּעַם עָצוּם אֲהַלְלֶךָּ׃ אַל־יִשְׂמְחוּ־לִי אֹיְבַי שֶׁקֶר
שֹׂנְאַי חִנָּם יִקְרְצוּ־עָיִן׃ כִּי לֹא שָׁלוֹם יְדַבֵּרוּ וְעַל רִגְעֵי־אֶרֶץ
דִּבְרֵי מִרְמוֹת יַחֲשֹׁבוּן׃ וַיַּרְחִיבוּ עָלַי פִּיהֶם אָמְרוּ הֶאָח
הֶאָח רָאֲתָה עֵינֵינוּ׃ רָאִיתָה יְהוָה אַל־תֶּחֱרַשׁ אֲדֹנָי אַל־
תִּרְחַק מִמֶּנִּי׃ הָעִירָה וְהָקִיצָה לְמִשְׁפָּטִי אֱלֹהַי וַאדֹנָי
לְרִיבִי׃ שָׁפְטֵנִי כְצִדְקְךָ יְהוָה אֱלֹהָי וְאַל־יִשְׂמְחוּ־לִי׃ אַל־
יֹאמְרוּ בְלִבָּם הֶאָח נַפְשֵׁנוּ אַל־יֹאמְרוּ בִּלַּעֲנוּהוּ׃ יֵבֹשׁוּ
וְיַחְפְּרוּ יַחְדָּו שְׂמֵחֵי רָעָתִי יִלְבְּשׁוּ־בֹשֶׁת וּכְלִמָּה הַמַּגְדִּילִים
עָלָי׃ יָרֹנּוּ וְיִשְׂמְחוּ חֲפֵצֵי צִדְקִי וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְהוָה
הֶחָפֵץ שְׁלוֹם עַבְדּוֹ׃ וּלְשׁוֹנִי תֶּהְגֶּה צִדְקֶךָ כָּל־הַיּוֹם תְּהִלָּתֶךָ׃
לו לַמְנַצֵּחַ לְעֶבֶד־יְהוָה לְדָוִד׃ נְאֻם־פֶּשַׁע לָרָשָׁע בְּקֶרֶב

ריטען זאֶהנען דעז אונדפערלעררענדען געשפאָטטעז. אַך, העררי! וויא לאַנגע זיעהעסט דוא צו? בעשטיטלע איינע זעעלע פאָר איהרעם איבערמוטה; איינע איינזאַמע פאָר לאֶווענגרים!. זאָ וויל איך דיר דאַנקען אין גראָססער געמיינע; אין פאָלקספערזאַממלונג דיך ריהמען. לאַס זיך ניכט פריעען איבער איך, דיא אונפערדיענט איר פיינדע זינד; נאָך האָהן מיט אויגען וויקען, דיא איך אונפערשולדעט האַססען. אונ־פריעדער אויט, וואַז זיא בעגינענען, אונד זוכען באָזען טרוג ווידער דיא שטיללען אים לאַנדע. שפעררען איתרען אונד אויף געגען איך, רופען: דאַ! דאַ! זאָ זעהען וויר׳ז גערנע!. עוויגער! דוא זיעהעסט עז, שוויגע ניכט! העררי! זייא ניכט פערן פאָן איר! ערוואַכע דיך, אונד וואַכע פיר איין רעכט; איין גאָטט אונד העררי! פיר איינע זאַכע!. ריכטע איך, אָ העררי, איין גאָטט! נאַך דיינער בילליגקייט, דאַס זיא זיך איבער איך ניכט פריעען;. דאַמיט זיא ניכט אים הערר־צען שפרעכען: האַ! זאָ וואַרז ערווינשט! וויר האַבען איהן פערש־לונגען!. זיך שאָמען אונד ערראָטהען איסען, דיא זיך איינעז אונ־גליקז פריעען; אין שאַם אונד שאַנד זיך היללען, דיא איבער איך שטאָלציערען. אַבער דיא איין רעכט איר גאָננען, איסען יובלען אונד פראָהלאָקקען; איסען איממער זינגען: „האָכגעלאָבט זייא גאָטט, דער וואָהל וויל זיינעם קנעכטע!״. אונד איינע צונגע פרייזעט דיינע גראָס־מוטה, פערקינדעט דיינען רוהם דען גאַנצען טאַג.

לו דעם זאַנגמייסטער פאָן דוד דעם פערעהרער דעז עוויגען. דאַז

לִבִּי אֵין־פַּחַד אֱלֹהִים לְנֶגֶד עֵינָיו׃ כִּי־הֶחֱלִיק אֵלָיו בְּעֵינָיו
לִמְצֹא עֲוֺנוֹ לִשְׂנֹא׃ דִּבְרֵי־פִיו אָוֶן וּמִרְמָה חָדַל לְהַשְׂכִּיל
לְהֵיטִיב׃ אָוֶן יַחְשֹׁב עַל־מִשְׁכָּבוֹ יִתְיַצֵּב עַל־דֶּרֶךְ לֹא־טוֹב
רָע לֹא יִמְאָס׃ יְהוָה בְּהַשָּׁמַיִם חַסְדֶּךָ אֱמוּנָתְךָ עַד־שְׁחָקִים׃
צִדְקָתְךָ׀ כְּהַרְרֵי־אֵל מִשְׁפָּטֶךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה
תוֹשִׁיעַ יְהוָה׃ מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל
כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן׃ יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם׃
כִּי־עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר׃ מְשֹׁךְ חַסְדְּךָ
לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב׃ אַל־תְּבוֹאֵנִי רֶגֶל גַּאֲוָה וְיַד־
רְשָׁעִים אַל־תְּנִדֵנִי׃ שָׁם נָפְלוּ פֹּעֲלֵי אָוֶן דֹּחוּ וְלֹא־יָכְלוּ קוּם׃
לז לְדָוִד׀ אַל־תִּתְחַר בַּמְּרֵעִים אַל־תְּקַנֵּא בְּעֹשֵׂי עַוְלָה׃
כִּי כֶחָצִיר מְהֵרָה יִמָּלוּ וּכְיֶרֶק דֶּשֶׁא יִבּוֹלוּן׃ בְּטַח בַּיהוָה
וַעֲשֵׂה־טוֹב שְׁכָן־אֶרֶץ וּרְעֵה אֱמוּנָה׃ וְהִתְעַנַּג עַל־יְהוָה

לאסטער פרעדיגט זעלבסט דעם פרעפלער, (דאס דענק איך איר אים הערצען): פורכט גאטטעס זייא פאר זיינען אויגען ניא!. דאך היי־כעלט ער מיט פלאטטען בליקען איהם, צור פרעפעלטהאט, צו אנע־טענהאסע, זיך בייסטאנד צו ערפלעהען. זיינע רעדע איזט טיקק' אונ' פאלשהייט; פערנונפט אונד טוגענד פערן פאן איהם. אויף זיינעם לאגער העקט ער ארגליסט; וואנדעלט שטעטס דען וועג דער באָז־הייט; טייט קיינע באָזע טהאט. הערר! דיינע גיטע רייכט ביז אן דיא הימעל! דיינע טרייא, דאס האך דיא וואלקע געהען! דיין רעכט, וויא גאטטעס געבירגע! דיין ראטהשלוס — אונאבזעהבארע טיעפע! דוא היילפסט דעם מענשען, היילפסט דעם פיהע, הערר!. וויא קאָסט־ליך, גאטט! איזט דיינע גיטע! דוא שיטצעסט מענשענקינדער אים שאטטען דיינער פליגעל; לאבעסט זיא פאם זעגענסאהלע דיינעס הויז־זעס; טראנקסט פאם שטראָמע דיינער וואָללוסט זיא!. דען לעבענס־אורקוועלל איזט בייא דיר, אין דיינעם ליכטע זעהען וויר ליכט. לאס דיינע גיטע שטראָמען איבער דיינע פערעהרער; דיין וואָהלטהון איבער דיא, דיא גראדעס הערצענס זינד!. לאס איך דעס האכמוטהס פוס ניכט אונטערטרעטען; דיא האנד דער פרעפלער איך ניכט שטירצען! — דארט זינקען זיא היין, — דיא איבעלטהאטער! גע־שטירצט! ניא קאָממען זיא אויף!.

לז פאם דוד. זייא אויף דער באָזען גליק ניכט אייפערזיכטיג; בע־ניידע אונרעכטטהאטער ניכט. באלד אבגעהויען ווערדען זיא, וויא גראז: אונד וועלקען היין, וויא גרינעס פעלדגעוועקס. פערטרויא דעם הערין; טהוע גוטעס בלייב אים לאנדע; ווייִדע דיך מיט רעדליכ־

וְיִתֶּן־לְךָ מִשְׁאֲלֹת לִבֶּךָ׃ גּוֹל עַל־יְהוָה דַּרְכֶּךָ וּבְטַח עָלָיו
וְהוּא יַעֲשֶׂה׃ וְהוֹצִיא כָאוֹר צִדְקֶךָ וּמִשְׁפָּטֶךָ כַּצָּהֳרָיִם׃
דּוֹם לַיהוָה וְהִתְחוֹלֵל לוֹ אַל־תִּתְחַר בְּמַצְלִיחַ דַּרְכּוֹ בְּאִישׁ
עֹשֶׂה מְזִמּוֹת׃ הֶרֶף מֵאַף וַעֲזֹב חֵמָה אַל־תִּתְחַר אַךְ־לְהָרֵעַ׃
כִּי־מְרֵעִים יִכָּרֵתוּן וְקֹוֵי יְהוָה הֵמָּה יִירְשׁוּ־אָרֶץ׃ וְעוֹד מְעַט
וְאֵין רָשָׁע וְהִתְבּוֹנַנְתָּ עַל־מְקוֹמוֹ וְאֵינֶנּוּ׃ וַעֲנָוִים יִירְשׁוּ־
אָרֶץ וְהִתְעַנְּגוּ עַל־רֹב שָׁלוֹם׃ זֹמֵם רָשָׁע לַצַּדִּיק וְחֹרֵק עָלָיו
שִׁנָּיו׃ אֲדֹנָי יִשְׂחַק־לוֹ כִּי־רָאָה כִּי־יָבֹא יוֹמוֹ׃ חֶרֶב פָּתְחוּ
רְשָׁעִים וְדָרְכוּ קַשְׁתָּם לְהַפִּיל עָנִי וְאֶבְיוֹן לִטְבוֹחַ יִשְׁרֵי־
דָרֶךְ׃ חַרְבָּם תָּבוֹא בְלִבָּם וְקַשְּׁתוֹתָם תִּשָּׁבַרְנָה׃ טוֹב־
מְעַט לַצַּדִּיק מֵהֲמוֹן רְשָׁעִים רַבִּים׃ כִּי זְרוֹעוֹת רְשָׁעִים
תִּשָּׁבַרְנָה וְסוֹמֵךְ צַדִּיקִים יְהוָה׃ יוֹדֵעַ יְהוָה יְמֵי תְמִימִם
וְנַחֲלָתָם לְעוֹלָם תִּהְיֶה׃ לֹא־יֵבֹשׁוּ בְּעֵת רָעָה וּבִימֵי רְעָבוֹן

קייט!. זאָ ווירסט דוא וואָהלזט פֿאָן דעם עוויגען האָבען אונד ער בעי־
טיידעט, וואָס דיין הערץ בעגעהרט. בעפֿיעהל דעם עוויגען דיינע
וועגע! פֿערטרויע אויף איהן, דאָס ער פֿאָללבריגע. ער פֿיהרט דיין
רעכט הינויס, וויא זאָננענליכט, אונד דיינע אונשולד, וויא דען הייטערן
טאָג. זייא דעם הערן געטראָסטעס מוטהס! האַררע איס געדולט
אויף איהן! ניכט אייפֿערזיכטיג אויף דען גליקליכען, דער איבערמוטה
פֿאָללבריגעט!. שטעה אב פֿאָן צאָרן. לאָס דען גרים! ערייפֿרע דיך
ניכט איבער גליק צום באָזען!. דען אויזגעראָטטעט ווערדען איבעל־
טהאָטער; אונד דיא דעם הערן פֿערטרויען, בלייבען. נאָך אום איין
קליינעס — הין איזט דער פֿעררוכטע! דוא זיעהעסט נאָך זיינער
שטאָטטע, — ער איזט ניכט מעהר! אַבער דעמוטהס פֿאָללע ערבען לאַנד
אונד גוט; אונענדליך גראָס איזט איהרע זעליגקייט. דער פֿרעפֿלער
דראָהעט דעם גערעכטען; אונד קנירשט צאָהנע איבער איהן;. דער
הערר פֿערשפּאָטטעט איהן; ער זיעהעט זיינען טאָג זיך נאַהען
געטטלאָזע ניקקען שווערדטער, שפּאַננען באָגען, צו פֿאָללען אַראַ
אונד בעדראָנגטע; דיא רעדליך וואַנדעלנדען צו ווירגען. יעדאָך איהר
שווערדט דריגנט אין איהר אייגנעס הערץ; צו טריאַאערן שפּליטטער
איהרע באָגען. מעהר פֿראָמאַאט דאָס ווינציגע, דאָס איין גערעכטער
האָט, דען אוננבער פֿרעפֿלער גראָססעס גוט. דען צערבראָכען ווירד
דער פֿרעפֿלער אַרם; אַבער דיא גערעכטען אונטערשטיטצט דער
הערר!. דער עוויגע זעגנעט דער פֿראָממען טאַגע; איהר ערבי
בלייבעט עוויגליך. דיא האָפֿפֿנונג טריגט זיא ניכט, צור באָזען צייט
זיא האַבען זאַטט אין הונגערנאָטה. אומקאָממען איסען אַללע איבעל

יִשְׂבָּֽעוּ׃ כִּי רְשָׁעִים ׀ יֹאבֵדוּ וְאֹיְבֵי יְהוָה כִּיקַר כָּרִים כָּלוּ
בֶעָשָׁן כָּֽלוּ׃ לֹוֶה רָשָׁע וְלֹא יְשַׁלֵּם וְצַדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵֽן׃ כִּי
מְבֹרָכָיו יִירְשׁוּ אָרֶץ וּמְקֻלָּלָיו יִכָּרֵֽתוּ׃ מֵיְהוָה מִֽצְעֲדֵי־גֶבֶר
כּוֹנָנוּ וְדַרְכּוֹ יֶחְפָּֽץ׃ כִּֽי־יִפֹּל לֹֽא־יוּטָל כִּֽי־יְהוָה סוֹמֵךְ יָדוֹ׃
נַעַר הָיִיתִי גַּם־זָקַנְתִּי וְלֹא־רָאִיתִי צַדִּיק נֶעֱזָב וְזַרְעוֹ מְבַקֶּשׁ
לָֽחֶם׃ כָּל־הַיּוֹם חוֹנֵן וּמַלְוֶה וְזַרְעוֹ לִבְרָכָֽה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב וּשְׁכֹן לְעוֹלָֽם׃ כִּי יְהוָה ׀ אֹהֵב מִשְׁפָּט וְלֹא־יַעֲזֹב
אֶת־חֲסִידָיו לְעוֹלָם נִשְׁמָרוּ וְזֶרַע רְשָׁעִים נִכְרָֽת׃ צַדִּיקִים
יִירְשׁוּ־אָרֶץ וְיִשְׁכְּנוּ לָעַד עָלֶֽיהָ׃ פִּֽי־צַדִּיק יֶהְגֶּה חָכְמָה
וּלְשׁוֹנוֹ תְּדַבֵּר מִשְׁפָּֽט׃ תּוֹרַת אֱלֹהָיו בְּלִבּוֹ לֹא תִמְעַד
אֲשֻׁרָֽיו׃ צוֹפֶה רָשָׁע לַצַּדִּיק וּמְבַקֵּשׁ לַהֲמִיתֽוֹ׃ יְהוָה לֹא־
יַעַזְבֶנּוּ בְיָדוֹ וְלֹא יַרְשִׁיעֶנּוּ בְּהִשָּׁפְטֽוֹ׃ קַוֵּה אֶל־יְהוָה ׀ וּשְׁמֹר
דַּרְכּוֹ וִירוֹמִמְךָ לָרֶשֶׁת אָרֶץ בְּהִכָּרֵת רְשָׁעִים תִּרְאֶֽה׃

טהאָטער; פֿיינדע גאָטטעז, זינד וויא פֿעטט דער ווידדער; פֿערגעהן אים רויך — פֿערגעהען! גאָטטלאָזע באָרגען, אונד בעצאַהלען ניכט; מילדטהאָטיג איזט דער פֿראָממע, טהיילעט אויז. דיא ער זעגנעט, ערבען לאַנד אונד גוט; דיא ער פֿערפֿלוכט, ווערדען אויזגעראָטטעט. זאָלכעז מאַננעז גאַנג ווירד פֿאָם העררן געפֿאָרדערט; ער האַט אַן זיינעם וועגע וואָהלגעפֿאַללען. אונד וואַנקט ער אויך: זאָ שטירצט ער ניכט; דער העררר ערהאָלט איהן ביי דער האַנד. איך וואַר איין יינגלינג, וואַרד איין גרייז. נאָך זאַה איך ניא דען רעדליכען פֿערלאַססען, אונד זיינע זאַמען געהן נאָך בראָד. ער איזט איממער מילדע, לייהעט גערנע, אונד זיינע קינדער האַבען רייכען זעגן. דעם לאַסטער גראַם, דער טוגענד האָלד; זאָ בלייבסט דוא איממער. דען דער עוויגע ליעבט דאַז רעכט; פֿערלאַססעט זיינע פֿריינדע ניכט; זיא ווערדען עוויגליך בעוואַהרט; דער פֿרעפֿלער זאַמען אויזגעראָטטעט. דיא גערעכטען ערבען לאַנד אונד גוט; ווערדען איממער דאַרין וואָהנען. וויזהייט שפּריכט דעז פֿראָממען מונד; זיינע צונגע לעהרט גערעכטיגקייט. זיינעז גאָטטעז לעהרע וואָהנט אין זיינעם הערצען; זיינע טריטטע וואַנקען ניא. צוואַר לויערט דער פֿרעפֿלער אויף דען פֿראָממען בעגיעריג איהן צו ווירגען. דאָך איבערלעזט איהן גאָטט ניכט זיינען הענדען, פֿעראורטהיילט איהן ניכט, ווען ער ריכטעט. פֿערטרויא דעם העררן, האַלטע זיין געזעטץ! ער העבט דיך עמ־פּאָר, דאַס דוא לאַנד בעזיטצעסט, אונד זיעהסט גאָטטלאָזע אונטער־געהען, איינסט זאַה איך איינען בעזעוויכט — דער וואַר מאַכטיג׃

רָאִיתִי רָשָׁע עָרִיץ וּמִתְעָרֶה כְּאֶזְרָח רַעֲנָן׃ וַיַּעֲבֹר וְהִנֵּה
אֵינֶנּוּ וָאֲבַקְשֵׁהוּ וְלֹא נִמְצָא׃ שְׁמָר תָּם וּרְאֵה יָשָׁר כִּי
אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם׃ וּפֹשְׁעִים נִשְׁמְדוּ יַחְדָּו אַחֲרִית רְשָׁעִים
נִכְרָתָה׃ וּתְשׁוּעַת צַדִּיקִים מֵיְהוָה מָעוּזָּם בְּעֵת צָרָה׃
וַיַּעְזְרֵם יְהוָה וַיְפַלְּטֵם יְפַלְּטֵם מֵרְשָׁעִים וְיוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ׃
לח מִזְמוֹר לְדָוִד לְהַזְכִּיר׃ יְהוָה אַל־בְּקֶצְפְּךָ תוֹכִיחֵנִי
וּבַחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנִי׃ כִּי־חִצֶּיךָ נִחֲתוּ בִי וַתִּנְחַת עָלַי יָדֶךָ׃
אֵין־מְתֹם בִּבְשָׂרִי מִפְּנֵי זַעְמֶךָ אֵין־שָׁלוֹם בַּעֲצָמַי מִפְּנֵי
חַטָּאתִי׃ כִּי־עֲוֺנֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי כְּמַשָּׂא כָבֵד יִכְבְּדוּ מִמֶּנִּי׃
הִבְאִישׁוּ נָמַקּוּ חַבּוּרֹתָי מִפְּנֵי אִוַּלְתִּי׃ נַעֲוֵיתִי שַׁחֹתִי עַד
מְאֹד כָּל־הַיּוֹם קֹדֵר הִלָּכְתִּי׃ כִּי־כְסָלַי מָלְאוּ נִקְלֶה וְאֵין
מְתֹם בִּבְשָׂרִי׃ נְפוּגוֹתִי וְנִדְכֵּיתִי עַד־מְאֹד שָׁאַגְתִּי מִנַּהֲמַת
לִבִּי׃ אֲדֹנָי נֶגְדְּךָ כָל־תַּאֲוָתִי וְאַנְחָתִי מִמְּךָ לֹא־נִסְתָּרָה׃

וואוזז עמפאר, וויא הייאיש לויב. אונ גינג פארואיבער — ער וואר
ניכט מעהר! איך פראגטע נאך איהם, פאנד איהן ניכט. בעמערק
דיא רעדליכקייט, גיב אויף דיא אונשולד אכט; דען ענדע בריגגט זיא
זעעליגקייט צום לאהנע. דיא איבערטרעטער אבער ווערדען זאמט
פערטילגעט, אויזראטטונג איזט דער פרעפלער לאהן. דער הערר
איזט דער גערעכטען הילפע, איהרע שוטצוועהר אין דער נאטה. דער
עוויגע שטעהט איהנען בייא, אונד רעטטעט זיא; ערנעטטעט זיא
פאן פרעפעלהאפטען, הילפט איהנען אויז; דען זיא פערטרויען אויף איהן!.
לח איין פזאלם דוד׳ס, ביים אפפערדופטע. שטראף איך ניכט אין
דיינעם צארנע; ציכטיגע איך אין דיינעם גרימע ניכט!. דען דיינע
פפיילע דרינגען אין איך איין; שווער איזט דיינע האנד אויף איך גע־
זענקט. ניכט גזונדעז איזט אן איינעם לייבע, פאר דיינעם דראהן;
אונטער איינען גלידערן קיינע איינטראכט, פאר איינער זינדע. עז
שטייגען איר דיא איסעטהאטען איבער׳ז הויפט; זינד איר צו שווער,
וויא אונגעהייערע לאסט. געשטאנק אונד אייטער פליעסט אויז איינען
וואונדען, דען וואונדען איינער אונפערנונפט. איך בין געקריאמט אונ׳
טיעף געבייגט, אומהילט איט דיסטערעם געוואנד. דיא היפטען זינד
איר פאלל פערוועזונג; אן איינעם לייבע איזט ניכטז געזונדעז. איך
שמאכטע קראפטלאז, גאנץ צערמאלמט; איינעז הערצענז אונרוהע
בריכט אויז אין אנגסטגעשרייא:. (אך הערר! איינע זעהנזוכט אללע
ליגט פאר דיר; איין זייפצען איזט דיר ניכט פערבארגען). איר טוי־

לִבִּי סְחַרְחַר עֲזָבַנִי כֹחִי וְאוֹר עֵינַי גַּם־הֵם אֵין אִתִּי: אֹהֲבַי
וְרֵעַי מִנֶּגֶד נִגְעִי יַעֲמֹדוּ וּקְרוֹבַי מֵרָחֹק עָמָדוּ: וַיְנַקְשׁוּ
מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי וְדֹרְשֵׁי רָעָתִי דִּבְּרוּ הַוּוֹת וּמִרְמוֹת כָּל־הַיּוֹם
יֶהְגּוּ: וַאֲנִי כְחֵרֵשׁ לֹא אֶשְׁמָע וּכְאִלֵּם לֹא יִפְתַּח־פִּיו: וָאֱהִי
כְּאִישׁ אֲשֶׁר לֹא־שֹׁמֵעַ וְאֵין בְּפִיו תּוֹכָחוֹת: כִּי־לְךָ יְהוָה
הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: כִּי־אָמַרְתִּי פֶּן־יִשְׂמְחוּ
לִי בְּמוֹט רַגְלִי עָלַי הִגְדִּילוּ: כִּי אֲנִי לְצֶלַע נָכוֹן וּמַכְאוֹבִי
נֶגְדִּי תָמִיד: כִּי־עֲוֺנִי אַגִּיד אֶדְאַג מֵחַטָּאתִי: וְאֹיְבַי חַיִּים
עָצֵמוּ וְרַבּוּ שֹׂנְאַי שָׁקֶר: וּמְשַׁלְּמֵי רָעָה תַּחַת טוֹבָה
יִשְׂטְנוּנִי תַּחַת רָדְופִי*־טוֹב: אַל־תַּעַזְבֵנִי יְהוָה אֱלֹהַי אַל־
תִּרְחַק מִמֶּנִּי: חוּשָׁה לְעֶזְרָתִי אֲדֹנָי תְּשׁוּעָתִי: ז׳ לחרש.
לט לַמְנַצֵּחַ לִידִיתוּן* מִזְמוֹר לְדָוִד: אָמַרְתִּי אֶשְׁמְרָה דְרָכַי
מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי אֶשְׁמְרָה לְפִי מַחְסוֹם בְּעֹד רָשָׁע לְנֶגְדִּי:

*) רדפי ק׳ *) לידותן ק׳

אעלט דאַז הערץ, דיא קראַפט פערלאַסט איך; אונד איינער אויגען
ליכט — אויך דיזעז איזט געוויכען. פריינד אונד ליעבער שטעהט איי
נער פּלאַגע געגען איבער; זעלבסט איינע נאַכסטען טרעטען פערנע.
אונד דיא איר נאַך דעם לעבען שטעהען, לעגען שלינגען; דיא איין
אונגליק וואַלען, דראָהען אונטערגאַנג; זיננען אונאויפהאָרליך הינטער
ליסט. איך אַבער אום ניכט האָרען, גלייך איינעם טויבען; איינעם
שטוממען, דער ניכט אויפטהוט זיינען מונד; בין, וויא איין מענש,
דער ניכטז פערשטעהט; אונד קיינע ווידעררעדע אים מונדע
פיהרט. דען איך פלעהע, עוויגער! צו דיר; ערוויעדרע דוא, איין
הערר! איין גאָטט!. זאָ איך רעדע; פראָהלאָקקען זיא נור איבער
איך; זיא איבערהעבען איך, ווען איינע פיסע וואַנקען. דען איך בין
געמאַכט צום ליידען; שטעטז איזט דיא פּלאַגע איר פאָר אויגען. איך
בעקעננע איינע מיסעטהאַט; איינע זינדע מאַכט איר קוואַער. אַבער
איינע פיינדע לעבען, אונד זינד מאַכטיג; דיא איך אונבילליג האַסען,
ווערדען גראָס. דיא מיט גוטעז אַרגעז טהון, איר פיינדע זינד, פיר
איין בעשטרעבען וואָהלצו טהון. פערלאַס איך ניכט, אָ עוויגער! איין
גאָטט! ענטפערן דיך ניכט פאָן איר!. איילע איר צו הילפע, הערר,
איין רעטטער.

לט דעם זאַנגמייסטער ידותון, איין פּזאַלם דוד'ס. איין פאָרזאַטץ
איזט, איך וויל איך היטען, דאַס איך ניכט זינדע איט איינער צונגע;
איך וויל בעלאַהאַטען איינען מונד, דאַ איך דען בעזעוויכט זאָ גליקליך

נֶאֱלַמְתִּי דוּמִיָּה הֶחֱשֵׁיתִי מִטּוֹב וּכְאֵבִי נֶעְכָּר׃ חַם־לִבִּי ׀
בְּקִרְבִּי בַּהֲגִיגִי תִבְעַר־אֵשׁ דִּבַּרְתִּי בִּלְשׁוֹנִי׃ הוֹדִיעֵנִי יְהֹוָה ׀
קִצִּי וּמִדַּת יָמַי מַה־הִיא אֵדְעָה מֶה־חָדֵל אָנִי׃ הִנֵּה טְפָחוֹת ׀
נָתַתָּה יָמַי וְחֶלְדִּי כְאַיִן נֶגְדֶּךָ אַךְ כָּל־הֶבֶל כָּל־אָדָם נִצָּב
סֶלָה׃ אַךְ־בְּצֶלֶם ׀ יִתְהַלֶּךְ־אִישׁ אַךְ־הֶבֶל יֶהֱמָיוּן יִצְבֹּר
וְלֹא־יֵדַע מִי־אֹסְפָם׃ וְעַתָּה מַה־קִּוִּיתִי אֲדֹנָי תּוֹחַלְתִּי לְךָ
הִיא׃ מִכָּל־פְּשָׁעַי הַצִּילֵנִי חֶרְפַּת נָבָל אַל־תְּשִׂימֵנִי׃ נֶאֱלַמְתִּי
לֹא אֶפְתַּח־פִּי כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ׃ הָסֵר מֵעָלַי נִגְעֶךָ מִתִּגְרַת
יָדְךָ אֲנִי כָלִיתִי׃ בְּתוֹכָחוֹת עַל־עָוֺן ׀ יִסַּרְתָּ אִישׁ וַתֶּמֶס
כָּעָשׁ חֲמוּדוֹ אַךְ הֶבֶל כָּל־אָדָם סֶלָה׃ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי ׀
יְהֹוָה וְשַׁוְעָתִי ׀ הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ כִּי גֵר
אָנֹכִי עִמָּךְ תּוֹשָׁב כְּכָל־אֲבוֹתָי׃ הָשַׁע מִמֶּנִּי וְאַבְלִיגָה
בְּטֶרֶם אֵלֵךְ וְאֵינֶנִּי׃

זעהען אום. קיין וואָרט פֿאָן זעעלענרוהע! איך שוויגע פֿאָן גליקזע־
ליגקייט; — אַללײַן דער גראַם טאָבט אינגערליך. האַ! וויא גליהט דאַז
הערץ איר אין דער ברוסט! דיא פֿלאַממע לאָדערט אויף אין וואָרטע,
בריכט איבער מיינע צונגע אויז:. אַך הערר! לאַס איך איין ציעל בע־
מערקען; מיינער טאַגע מאַאַז, וויא גערינג עז זייא; דאַס איך ער־
קעננע, וויא איך פֿערגאַנגליך בין!. מיט שפּאַננען האַסט דוא מיר
דיא טאַגע צוגעמעססען; איין האָכסטעז אַלטער איזט פֿאָר דיר איין ניכטז;
אַך! וויא לויטער ניכטיגקייט זינד אַללע מענשען! פֿעסט שטעהט דיעזע
וואַהרהייט! אַך אייטעלן טרעאמען פֿאָלגען וויר; מאַכען פֿיעל געריישט
אום ניכטז; זאַממלען איין, ווער ווייז ווער האַבען זאָלל?. אונד נון,
וואַז זאָלל איך נון ערוואַרטען, הערר! מיינע האָפֿפֿנונג געהט אַל־
לײַן אויף דיך!. בעפֿרייא איך נור פֿאָן מיינער מיסעטהאַט! אונד לאַס
איך ניכט איין שפּאָטט דער טהאָרען זיין!. גערן פֿערשטוממע איך,
אָפֿנע מיינען מונד ניכט; דען דוא טהוסט עז יאַ—. ווענדע דיינע
גייסעל נור פֿאָן מיר! איך פֿערגעהע, דורך דיא שטרענגע דיינער
האַנד. ווען דוא, נור בוסע פֿיר דיא זינדע, דען ערדבעוואָהנער ציכ־
טיגעסט; זאָ שווינדעט זיינע שאָנע הין, דער מאָטטע גלייך; אַך וויא
גאַר ניכטז איזט דאָך דער מענש!. עוויגער! הערע מיין געבעט,
פֿערנים מיין פֿלעהען! אונד שוויגע ניכט צו מיינען טהרעהנען; איך בין
איין פּילגרים יאַ בייא דיר, איין אויסגעוואַנדערטער פֿרעמדלינג, וויא
מיינע פֿעטער אַללע. לאַס אַב פֿאָן מיר, אויף דאַס איך מיך ערקוויקקע;
בעפֿאָר איך געהע, אונד ניכט מעהר היר זייא!.

מ לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר׃ קַוֹּה קִוִּיתִי יְהוָה וַיֵּט אֵלַי
וַיִּשְׁמַע שַׁוְעָתִי׃ וַיַּעֲלֵנִי ׀ מִבּוֹר שָׁאוֹן מִטִּיט הַיָּוֵן וַיָּקֶם
עַל־סֶלַע רַגְלַי כּוֹנֵן אֲשֻׁרָי׃ וַיִּתֵּן בְּפִי ׀ שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּה
לֵאלֹהֵינוּ יִרְאוּ רַבִּים וְיִירָאוּ וְיִבְטְחוּ בַּיהוָה׃ אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר
אֲשֶׁר־שָׂם יְהוָה מִבְטַחוֹ וְלֹא־פָנָה אֶל־רְהָבִים וְשָׂטֵי כָזָב׃
רַבּוֹת עָשִׂיתָ ׀ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהַי נִפְלְאֹתֶיךָ וּמַחְשְׁבֹתֶיךָ
אֵלֵינוּ אֵין ׀ עֲרֹךְ אֵלֶיךָ אַגִּידָה וַאֲדַבֵּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר׃
זֶבַח וּמִנְחָה ׀ לֹא־חָפַצְתָּ אָזְנַיִם כָּרִיתָ לִּי עוֹלָה וַחֲטָאָה לֹא
שָׁאָלְתָּ׃ אָז אָמַרְתִּי הִנֵּה־בָאתִי בִּמְגִלַּת־סֵפֶר כָּתוּב עָלָי׃
לַעֲשׂוֹת־רְצוֹנְךָ אֱלֹהַי חָפָצְתִּי וְתוֹרָתְךָ בְּתוֹךְ מֵעָי׃ בִּשַּׂרְתִּי
צֶדֶק ׀ בְּקָהָל רָב הִנֵּה שְׂפָתַי לֹא אֶכְלָא יְהוָה אַתָּה יָדָעְתָּ׃
צִדְקָתְךָ לֹא־כִסִּיתִי ׀ בְּתוֹךְ לִבִּי אֱמוּנָתְךָ וּתְשׁוּעָתְךָ אָמָרְתִּי
לֹא־כִחַדְתִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ לְקָהָל רָב׃ אַתָּה יְהוָה לֹא־

מ דעם פֿאָרזאָנגער, איין פזאַלם דוד'ס. געהאָפֿפֿט האַבע איך צום
עוויגען; ער נייגעט זיך צו מיר, ערהאָרט מיין שריין. ציעהט מיך
העראויף אויז מערדערגרובע, אויז זומפּפיגעם לעהמשלאַממע; זעצט
אויף פֿעלזען מיינע פֿיסע, מאַכט מיינע טריטטע פֿעסט. אונד לעגט
איין נייעז ליעד מיר אין דען מונד, איין לאָב אויף אונזערן גאָטט.
פֿיעלע זעהענז, פֿערעהרען איהן; פֿערטרויען אויף דען עוויגען. וואָהל
דעם, דער אויף דען עוויגען זיין פֿערטרויען זעצט, אונד זיך ניכט
קעהרט אַן האָפֿפֿאַרטז פראַכט, ניכט אַן פֿערפֿיהרערישען טרוג.
גראָס זינד אָ דוא עוויגער! מיין גאָטט! דיא וואונדער, דיא געדאַנקען,
דיא דוא אַן אונז בעוויעסען האַסט; (ניכטז קאָממט אין פֿערגלייך מיט
דיר!) זיא פֿערקינדען. פֿאָן איהנען זינגען וויל איך; צו צאָהלען זינד
זיא ניכט. דיר געפֿעללט ניכט אָפּפֿער, ניכט געשענק; (אָהרען האַסט
דוא מיר געבאָהרט;) בראַנד = אונד זינדענאָפּפֿער הייששעסט דוא
ניכט. דאַ בעטעטע איך, — קאָממע מיט, דיא ביכעררָאָללע אין דער
האַנד, בעשריעבען מיט דעז דאַנקעז פפֿליכט. גערן טהוע איך דיינען
ווילען, גאָטט! האַבע דיין געזעטץ אים הערצען. וואָהלטהעטיגקייט
וויל איך פֿערקינדען, אין גראָסער פֿערזאַממלונג; מיינען מונד
פֿערשליעס איך ניכט; (דיר, עוויגער, איזט עז בעקאַננט!). דיינע
הולד פֿערבערגע איך ניכט אים הערצען; איך פּרייזע דיינע טרייע,
דיינע הילפֿע; פֿערהעהלע דיינע ליעבע אונד וואַהרהייט ניכט; דער
גראָסען פֿערזאַממלונג. דוא הערר! ענטציעהע מיר אויך דיין

תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי׃ כִּי
אָפְפוּ־עָלַי ׀ רָעוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר הִשִּׂיגוּנִי עֲוֹנֹתַי וְלֹא יָכֹלְתִּי
לִרְאוֹת עָצְמוּ מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי וְלִבִּי עֲזָבָנִי׃ רְצֵה יְהוָה
לְהַצִּילֵנִי יְהוָה לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה׃ יֵבֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ ׀ יַחַד מְבַקְשֵׁי
נַפְשִׁי לִסְפּוֹתָהּ יִסֹּגוּ אָחוֹר וְיִכָּלְמוּ חֲפֵצֵי רָעָתִי׃ יָשֹׁמּוּ עַל־
עֵקֶב בָּשְׁתָּם הָאֹמְרִים לִי הֶאָח ׀ הֶאָח׃ יָשִׂישׂוּ וְיִשְׂמְחוּ ׀
בְּךָ כָּל־מְבַקְשֶׁיךָ יֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְהוָה אֹהֲבֵי תְּשׁוּעָתֶךָ׃
וַאֲנִי ׀ עָנִי וְאֶבְיוֹן אֲדֹנָי יַחֲשָׁב לִי עֶזְרָתִי וּמְפַלְטִי אַתָּה אֱלֹהַי
אַל־תְּאַחַר׃ מא לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃
אַשְׁרֵי מַשְׂכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יְמַלְּטֵהוּ יְהוָה׃ יְהוָה ׀
יִשְׁמְרֵהוּ וִיחַיֵּהוּ *יְאֻשַּׁר בָּאָרֶץ וְאַל־תִּתְּנֵהוּ בְּנֶפֶשׁ אֹיְבָיו׃
יְהוָה יִסְעָדֶנּוּ עַל־עֶרֶשׂ דְּוָי כָּל־מִשְׁכָּבוֹ הָפַכְתָּ בְחָלְיוֹ׃ אֲנִי
אָמַרְתִּי יְהוָה חָנֵּנִי רְפָאָה נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי לָךְ׃ אוֹיְבַי

*) ואשר ק׳.

ערבארמען ניכט! שטעטס בעוואהרע איך דיינע ליעבע! דיינע וואהר-
הייט! דען לײדען אהנע צאהל אומגעבען איך; מיינע זינדען האבען
איך ערגריפפען; איך וואגע ניכט, זיא אנצובליקקען; מעהר אלס האארע
מיינעס הויפטעס זינד איהרער, איך פערלאסען דיא געדאנקען. לאס
דיר געפאללען, הערר! מיך צו רעטטען! איילע מיר צו העלפען, עווי-
גער!. ערראטהען מיססען זיא, צו שאנדען ווערדען, דיא מיר נאך דעם
לעבען שטעהען; צוריק בעבען אונד זיך שעמען, דיא זיך מיינעס אונ-
גליקס פרייען!. ערשטאררען מיססען זיא פאר שאם, דיא מיר צוריע-
פען, דא! דא!. פראהלאקקען איבער דיך, אונד יובלען, אללע, דיא
דיך זוכען; דיא דיינע הילפע ווינשען, אימער רופען: גראס איזט
דער עוויגע!. בעדראנגט אונד עלענד בין איך צוואר: גאטט אבער
זארגט פיר איך; איין העלפער ביזט דוא, איין ערראטטער! איין
גאטט! פערציעהע ניכט!

מא דעם זאנגמייסטער, איין פזאלם דוד׳ס. וואהל דעם, דער פיר
דען ארמען זארגט! צור אונגליקסצייט ערראטטעט איהן דער הערר.
דער עוויגע שיצט איהן, בעוואהרט זיין לעבען; גליקזעליג ווירד ער
זיין אים לאנדע; דוא איבערגיבסט איהן ניכט דעם איבערמוטה דער
פיינדע!— דער הערר אונטערשטיצט איהן אויף זיינעם זיעכען
בעטטע. איך פלעהע, עוויגער! זייא מיר גנעדיג! היילע מיינע זעעלע,
דען דיר האבע איך געזינדיגט. מיינע פיינדע רעדען ארגעס איבער

יֹאמְרוּ רַע לִי מָתַי יָמוּת וְאָבַד שְׁמוֹ׃ וְאִם־בָּא לִרְאוֹת ׀ שָׁוְא
יְדַבֵּר לִבּוֹ יִקְבָּץ־אָוֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר׃ יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
כָּל־שֹׂנְאָי עָלַי ׀ יַחְשְׁבוּ רָעָה לִי׃ דְּבַר־בְּלִיַּעַל יָצוּק בּוֹ וַאֲשֶׁר
שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לָקוּם׃ גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי ׀ אֲשֶׁר בָּטַחְתִּי בוֹ
אוֹכֵל לַחְמִי הִגְדִּיל עָלַי עָקֵב׃ וְאַתָּה יְהוָה חָנֵּנִי וַהֲקִימֵנִי
וַאֲשַׁלְּמָה לָהֶם׃ בְּזֹאת יָדַעְתִּי כִּי־חָפַצְתָּ בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ
אֹיְבִי עָלָי׃ וַאֲנִי בְּתֻמִּי תָּמַכְתָּ בִּי וַתַּצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם׃
בָּרוּךְ יְהוָה ׀ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֵהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן׃

מיך; „ווען שטירבט ער הין? ווען געהט זיין נאמען אונטער?". ווער
קאמט, געהט נור אויף קונדשאפט אויז; פערשלייארונג שפריכט זיין
הערץ: ער זאממעלט ליגען; געהט הינוועג, ברייטעט זיא אויז. אללע
דיא מיך האססען, רוינען ווידער מיך זיך אייננאנדער צו; העגען ארגעס
ווידער מיך!. „אבשייליכע זייכע איבער איהן! דא ליעגט ער, ניא
קאמט ער וויעדער אויף!". זעלבסט מיין טרויטער פריינד, אויף
דען מיך איך פערליעס, דער זאנסט מיין ברויט אס, העבט געגען
מיך דען פוס עמפאר. דוא אבער, העור! זייא מיר גנעדיג! הילף
מיר אויף, איך פערגעלטע איהנען. דאראן מערקע איך, דאס איך דיר
געפאללע, ווען איבער מיך דער פיינד ניכט יובעלט. איך וואנדלע פארט
אין אונשולד, דוא ערהאלטסט אונד ריכטעסט עוויגליך מיך אויף, פאר
דיינעם אנגעזיכטע. לאב זייא דעם עוויגען, דעם גאטטע ישראלס,
פאן עוויגקייט אין עוויגקייט. אמן, אמן.

ספר שני.

מב למנצח משכיל לבני־קרח: כאיל תערג על־אפיקי־
מים כן נפשי תערג אליך אלהים: צמאה נפשי ׀ לאלהים
לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: היתה־לי דמעתי
לחם יומם ולילה באמר אלי כל־היום איה אלהיך: אלה
אזכרה ׀ ואשפכה עלי ׀ נפשי כי אעבר ׀ בסך אדדם עד־
בית אלהים בקול־רנה ותודה המון חוגג: מה־תשתוחחי ׀
נפשי ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי־עוד אודנו ישועות
פניו: אלהי עלי נפשי תשתוחח על־כן אזכרך מארץ
ירדן וחרמונים מהר מצער: תהום אל־תהום קורא
לקול צנוריך כל־משבריך וגליך עלי עברו: יומם ׀ יצוה
יהוה ׀ חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי: אומרה ׀
לאל סלעי למה שכחתני למה קדר אלך בלחץ אויב:

צווייטעז בוך.

מב דעם זאַנגמייסטער, איינע אונטערווייזונג פֿאָן דען זאֶהנען קרח'ז.
זאָ וויא דער הירש נאַך פֿרישען קוועללען שמאַכטעט; זאָ שמאַכטעט
מיינע זעעלע, גאָטט! נאַך דיר. מיינע זעעלע לעכצט נאַך גאָטט, דעז
לעבענדען קוועללע; ווען ווערדע איך וויעדער הינגעהען, וויעדער איך
פֿאָר גאָטטעז אַנטליטץ לייגען?. מיינע טהראֶנען ווערדען מיר טאַג
אונד נאַכט נור שפייזע, דאַ איך פֿיינדע טאֶגליך פֿראַגען: וואָ איזט
נון דיין גאָטט?. אַבער איך ערגייסט זיך מיינע זעעלע. ווען איך
דענקע, וויא איך מיט געפֿאָלג הינצאָג אין גאָטטעז טעמפעל וואַללטע;
מיט דאַנק אונד פֿריידענגעזאֶנגען, אונטער דער פֿייערנדען מענגע.
זעעלע, וואַז בעטריבסט דוא דיך? וואַרום איזט דיר זאָ באַנג אין
איר? האַררע נור אויף גאָטט! איהם ווערדע איך מיינסט נאָך דאַנקען
פֿיר זיינעז אַנגעזיכטעז הייל. בעטריבט איזט מיינע זעעלע אין איר,
אָ גאָטט! ווען איך היער אַן דיך געדענקע, היער אַן ירדן'ז אופֿערן,
אַם געבירגע חרמון; וויניגעז געבירגע!. אַבגרונד רופֿט דעם אַב־
גרונד צו: דיינע וואַססערפֿאֶללע ברויזען; דיינע וועללען, דיינע פֿלו־
טהען אַללע שטירצען איבער מיך, דעז טאַגעז בעפֿיעהלט דער הערר
זיינע גנאַדע איבער מיך: אונד נאַכטז בלייבט נאָך זיין ליעד בייא מיר,
איין געבעט צום גאָטטעז מיינעז לעבענז, צו גאָטט רוף איך; מיין
פֿעלזען! וואַרום פֿערגיסעסט דוא מיין? וואַרום מוס איך בעטריבט,
געדראֶנגט פֿאָם פֿיינדע וואַנדערן?. דאָך עז צערשמעטטערט מיין גע־

בְּרֶצַח ׀ בְּעַצְמוֹתַי חֵרְפוּנִי צוֹרְרָי בְּאָמְרָם אֵלַי כָּל־הַיּוֹם
אַיֵּה אֱלֹהֶיךָ: מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי ׀ נַפְשִׁי וּמַה־תֶּהֱמִי עָלָי
הוֹחִילִי לֵאלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדֶנּוּ יְשׁוּעֹת פָּנַי וֵאלֹהָי:
מג שָׁפְטֵנִי אֱלֹהִים ׀ וְרִיבָה רִיבִי מִגּוֹי לֹא־חָסִיד מֵאִישׁ
מִרְמָה וְעַוְלָה תְפַלְּטֵנִי: כִּי־אַתָּה ׀ אֱלֹהֵי מָעוּזִּי לָמָה
זְנַחְתָּנִי לָמָּה־קֹדֵר אֶתְהַלֵּךְ בְּלַחַץ אוֹיֵב: שְׁלַח־אוֹרְךָ
וַאֲמִתְּךָ הֵמָּה יַנְחוּנִי יְבִיאוּנִי אֶל־הַר־קָדְשְׁךָ וְאֶל־מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ:
וְאָבוֹאָה ׀ אֶל־מִזְבַּח אֱלֹהִים אֶל־אֵל שִׂמְחַת גִּילִי וְאוֹדְךָ בְכִנּוֹר
אֱלֹהִים אֱלֹהָי: מַה־תִּשְׁתּוֹחֲחִי נַפְשִׁי וּמַה־תֶּהֱמִי עָלָי
הוֹחִילִי לֵאלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדֶנּוּ יְשׁוּעֹת פָּנַי וֵאלֹהָי:
מד לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מַשְׂכִּיל: אֱלֹהִים ׀ בְּאָזְנֵינוּ שָׁמַעְנוּ
אֲבוֹתֵינוּ סִפְּרוּ־לָנוּ פֹּעַל פָּעַלְתָּ בִימֵיהֶם בִּימֵי קֶדֶם: אַתָּה ׀
יָדְךָ גּוֹיִם הוֹרַשְׁתָּ וַתִּטָּעֵם תָּרַע לְאֻמִּים וַתְּשַׁלְּחֵם: כִּי

ביין, ווען דיא ווידערזאַכער האָהנען, ווען זיא אונאויפהאָרליך פראַ־
גען: וואָ איזט נון זיין גאָטט?. זעלע, וואַז בעטריבסט דוא דיך?
ווארום איזט דיר זאָ באַנג אין מיר? האַררע נור צו גאָטט! איהם ווערדע
איך איינסט נאָך דאַנקען! איהם, מיינעם גאָטטע, מיינעז אַנגעזיכטעז הייל.
מג גאָטט, ריכטע מיך, אונד פיהרע מיינע זאַכע ווידער דאַז
ליעבלאָזע פאָלק: רעטטע מיך פאָן יענעם פאַלשען, אונגערעכטען
מאַננע!. דען דוא ביזט מיינע צופערזיכט; ווארום פערלאָססעזט דוא
מיך? ווארום מוס איך בעטריבט, געדרענגט פאָן פיינדען וואַנדערן?
אַך זענדע מיר דיין ליכט, דיינע וואַהרהייט!. לאַס דיעזע מיך צו דיי־
נעם הייליגען בערגע צו דיינער וואָהנונג ווידער פיהרען. דאַס איך
צום אַלטאַרע גאָטטעז וואַללע; צו גאָטט, דער פריידע מיינעז יובעלנעז;
דאַס איך מיינעם גאָטטע ווידער אויף דער האַרפע דאַנקע!. זעעלע
וואַז בעטריבסט דוא דיך? ווארום איזט דיר זאָ באַנג אין מיר? האַררע
נור צו גאָטט! איהם ווערדע איך איינסט נאָך דאַנקען, איהם, מיי־
נעם גאָטטע, מיינעז אַנגעזיכטעז הייל.
מד דעם זאַנגמייסטער פאָן דעם זאָהנען קרח'ס איינע אונטערוויי־
זונג. גאָטט! מיט אונזערן אָהרען האָרען וויר; אונז ערצעהלען אונזרע
פאָטער, טהאַטען, דיא דוא אויזגעפיהרט, אין איהרער צייט, אין טאַ־
גען יענעז אַלטערטהומז. דוא זעלבסט, מיט דיינער האַנד, האַסט
פאָלקער פערייאַגט, זיא איינגעפפלאַנצט; נאַציאָנען פערדערבט, זיא
אויזגעברייטעט. ניכט מיט איהרעם שווערדט ערוואַרבען זיא לאַנד,

לֹא בְחַרְבָּם יָרְשׁוּ־אָרֶץ וּזְרוֹעָם לֹא־הוֹשִׁיעָה לָּמוֹ כִּי־יְמִינְךָ
וּזְרוֹעֲךָ וְאוֹר פָּנֶיךָ כִּי רְצִיתָם׃ אַתָּה־הוּא מַלְכִּי אֱלֹהִים
צַוֵּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב׃ בְּךָ צָרֵינוּ נְנַגֵּחַ בְּשִׁמְךָ נָבוּס קָמֵינוּ׃
כִּי לֹא בְקַשְׁתִּי אֶבְטָח וְחַרְבִּי לֹא תוֹשִׁיעֵנִי׃ כִּי הוֹשַׁעְתָּנוּ
מִצָּרֵינוּ וּמְשַׂנְאֵינוּ הֱבִישׁוֹתָ׃ בֵּאלֹהִים הִלַּלְנוּ כָל־הַיּוֹם
וְשִׁמְךָ ׀ לְעוֹלָם נוֹדֶה סֶלָה׃ אַף־זָנַחְתָּ וַתַּכְלִימֵנוּ וְלֹא־תֵצֵא
בְּצִבְאוֹתֵינוּ׃ תְּשִׁיבֵנוּ אָחוֹר מִנִּי־צָר וּמְשַׂנְאֵינוּ שָׁסוּ לָמוֹ׃
תִּתְּנֵנוּ כְּצֹאן מַאֲכָל וּבַגּוֹיִם זֵרִיתָנוּ׃ תִּמְכֹּר־עַמְּךָ בְלֹא־הוֹן
וְלֹא־רִבִּיתָ בִּמְחִירֵיהֶם׃ תְּשִׂימֵנוּ חֶרְפָּה לִשְׁכֵנֵינוּ לַעַג
וָקֶלֶס לִסְבִיבוֹתֵינוּ׃ תְּשִׂימֵנוּ מָשָׁל בַּגּוֹיִם מְנוֹד־רֹאשׁ
בַּלְאֻמִּים׃ כָּל־הַיּוֹם כְּלִמָּתִי נֶגְדִּי וּבֹשֶׁת פָּנַי כִּסָּתְנִי׃
מִקּוֹל מְחָרֵף וּמְגַדֵּף מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם׃ כָּל־זֹאת בָּאַתְנוּ
וְלֹא שְׁכַחֲנוּךָ וְלֹא־שִׁקַּרְנוּ בִּבְרִיתֶךָ׃ לֹא־נָסוֹג אָחוֹר לִבֵּנוּ

איהר ארם גאב איהנען ניכט זיעג; דיינע רעכטע, דיין ארם, דאז ליכט דיינעז אנגעזיכטז; דען דוא האטטעסט וואהלגעפאללען אן איהנען. דוא ביזט דערזעלבע נאך, איין קאניג! גאטט! אך! פער־ארדנע הילפע פיר יעקב!. דאס וויר ניעדערשטאססען אונזערן פיינד, דורך דיך: אויף אונזרע ווידערזאכער טרעטען אין דיינעם נאמען. דען איך פערלאססע איך אויף איינען באגען ניכט, איין ארם קאן איר דען זיעג ניכט געבען. נור דוא עררעטטעסט אונז פאן פיינדען אכטסט צו שאנדען, דיא אונז האססטען. דען ריהמטען וויר אונז טאגליך אונזערז גאטטעז, אונד דאנקטען דיינעם נאמען עוויגליך. נון אבר איטצט פער־ווירפסט, בעשאמסט דוא אונז, אונד צייכסט ניכט אויז מיט אונזערעם העערע;. ווענדעסט אונז פאם פיינד צוריק, דאס אונזרע האססער בייטע האלטען. גיעבסט אונז היין, וויא שפייזעשאאפע; שטרייסט אונז אונטער היידען אויז. פערקויפסט דיין פאלק פיר גערינגען פרייז, ערווירבעסט ניכט פיר איהרען ווערטה. אכטסט אונז אונזערן נאכ־בארען צור פערראכטונג, אנגרענצענדען צו שפאטט אונד האהן. אכטסט אונז צום שפאטטליעד אונטער היידען, באררבארען שיטטעלן איבר אונז דאז הויפט. דא שטעהט נון טאגליך איינע שמאך פאר איר, אונד שאאם פערהיללט איין אנגעזיכט. פאר שאנדער אונד לעסטערער זוי־טער שטיממע, פאר פיינד אונד האבבעגיערינגען. דיעז אללעז איזט אונז איבערקאממען; דאך האבען איר ניכט דיין פערגעססען, זינד דיינעם בונד ניכט פאלש געווארדען. נאך איזט אונזער הערץ ניכט

ותטם אשרנו מני ארחך: כי דכיתנו במקום תנים ותכס
עלינו בצלמות: אם־שכחנו שם אלהינו ונפרש כפינו
לאל זר: הלא אלהים יחקר־זאת כי־הוא ידע תעלמות לב:
כי־עליך הרגנו כל־היום נחשבנו כצאן טבחה: עורה׀
למה תישן׀ אדני הקיצה אל־תזנח לנצח: למה־פניך
תסתיר תשכח ענינו ולחצנו: כי שחה לעפר נפשנו דבקה
לארץ בטננו: קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך:
מה למנצח על־ששנים לבני־קרח משכיל שיר ידידת:
רחש לבי׀ דבר טוב אמר אני מעשי למלך לשוני׀ עט
סופר מהיר: יפיפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך
על־כן ברכך אלהים לעולם: חגור חרבך על־ירך
גבור הודך והדרך: והדרך׀ צלח רכב על־דבר־אמת
וענוה־צדק ותורך נוראות ימינך: חציך שנונים עמים

אבגעפאללען, דאס אונזער גאנג פאן דיינעם פפאד געוויכען. דא דוא אונז היגעשטאסען אין דער דראכען וואהנונג, אונד אונז בעדעקסט איט טאדעזשאטטען, האטטען וויר אונזערז גאטטעז נאאן פערגעסן, איינס פרעמדען גאטטע הענדע געפאלטעט; ווירדע דאז ניכט גאטט ערפארשען? ער קעננעט יא דער הערצען הייאליכקייט. אבער טאג־ליך ווירגט מאן אונז, נור דיינעטוועגען, אונד אכטעט אונז, וויא שאאפע צום שלאכטען בעשטיאאט. ערוואכע דיך, וואז שלאפסט דוא, העררר! ערוואכע! פערשטאס אונז ניכט זאגאר!. ווארום פערבירגעסט דוא דיין אנטליטץ, פערגיסעסט אונזרעז עלענדז, אונזרעז דרוקקעז?. שאן איזט אונזרע זעעלע ביז צום שטויב געבייגט, אונזער לייב קלעבט אן דער ערדע. אויף! אה דוא אונזרע הילפע! רעטטע אונז, אום דיי־נער גיטע ווילען!

מה דעם זאנגמייסטער אויף שושנים, פאן דען זאהנען קרח'ס איינע אונטערווייזונג אונד ליעבעזגעזאנג. איין גייסט בעגיינט ערהאבענע ליעדער; מאנארך! דיר ווייהע איך איין געדיכט, דיר איינע צונגע, איינען אייסטערגריפפעל. דוא ביזט דער שאנסטע אונטער מענשען־קינדערן! אום דיינע ליפפען פלייסט האלדזעליגקייט; דיך האט אויף עוויג גאטט געזעגנעט. העלד! גירט אן דאז שווערט אן דיינע היפטע! דיעז איזט דיין שמוקק, דיא מאיעסטאט!. דיא מאיעסטאט!— זא צייך דאהין! עז גליקט! צום שוטץ דער וואהרהייט, דער געפלאג־טען אונשולד;. זיא ווירד דיך וואונדער לעהרען, דיינע רעכטע; וויא שארף איזט דיין געשאס! הינשטירצען פאלקער אונטער דיר! עז

תַּחְתֶּיךָ יִפְּלוּ בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ׃ כִּסְאֲךָ אֱלֹהִים
עוֹלָם וָעֶד שֵׁבֶט מִישֹׁר שֵׁבֶט מַלְכוּתֶךָ׃ אָהַבְתָּ צֶּדֶק
וַתִּשְׂנָא רֶשַׁע עַל־כֵּן מְשָׁחֲךָ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שֶׁמֶן שָׂשׂוֹן
מֵחֲבֵרֶךָ׃ מֹר וַאֲהָלוֹת קְצִיעוֹת כָּל־בִּגְדֹתֶיךָ מִן־הֵיכְלֵי
שֵׁן מִנִּי שִׂמְּחוּךָ׃ בְּנוֹת מְלָכִים בִּיקְּרוֹתֶיךָ נִצְּבָה שֵׁגַל
לִימִינְךָ בְּכֶתֶם אוֹפִיר׃ שִׁמְעִי־בַת וּרְאִי וְהַטִּי אָזְנֵךְ וְשִׁכְחִי
עַמֵּךְ וּבֵית אָבִיךְ׃ וְיִתְאָו הַמֶּלֶךְ יָפְיֵךְ כִּי־הוּא אֲדֹנַיִךְ
וְהִשְׁתַּחֲוִי־לוֹ׃ וּבַת־צֹר בְּמִנְחָה פָּנַיִךְ יְחַלּוּ עֲשִׁירֵי עָם׃
כָּל־כְּבוּדָּה בַת־מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁהּ׃
לִרְקָמוֹת תּוּבַל לַמֶּלֶךְ בְּתוּלוֹת אַחֲרֶיהָ רֵעוֹתֶיהָ מוּבָאוֹת
לָךְ׃ תּוּבַלְנָה בִּשְׂמָחֹת וָגִיל תְּבֹאֶינָה בְּהֵיכַל מֶלֶךְ׃ תַּחַת
אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בָנֶיךָ תְּשִׁיתֵמוֹ לְשָׂרִים בְּכָל־הָאָרֶץ׃ אַזְכִּירָה
שִׁמְךָ בְּכָל־דֹּר וָדֹר עַל־כֵּן עַמִּים יְהוֹדוּךָ לְעֹלָם וָעֶד׃

טריפפט אינז הערץ דער קעניגזפיינדע. דיין טהראָן ווירד עוויג
שטעהען אָ גאָטט; געררעכטעז צעפטער איזט דאַז צעפטער דיינעז
רייכז. דוא ליעבסט טוגענד, האַססעסט פרעפעל; דרום זאַלבעט גאָטט
דיך עהער אַלז אַנדרע פירסטען, דיין גאָטט מיט פריידענעהל. פאָן
אַלאָע אונד מיררהען דופטעט דיין געוואַנד, אויז העלפענביינען ליאַ־
אערן דיר צור וואָננע. דעז פעסטעז פייער שמיקקען פירסטענטעכ־
טער. צו דיינער רעכטען שטעהט דיא ליעבע אין אָפהירז גאָלדגע־
שמיידע. פרינצעסין, העֶרע, גנייגע איר דיין אָהר! פערגיס דיין פאָלק
אונד דיינעז פאַטערז הויז; זאָ ווירד דער קעניג לוסט אַן דיינער
שאָנע האַבען. ער איזט דיין הערר! דוא, נייגע דיך פאָר איהם!
דיר ברינגט דיא טאָכטער צור געשענקע; דעז פאָלקעז רייכען פלעהען
אום דיינע גונסט. אים פרויענצימער גלאַנצט דאַז ברויטגעשמייד,
דיא פייערקליידונג גאָלדגעשטיקקט. זיא וואַללט אין קינסטליכעם גע־
וועבע, דעם פירסטען צוגעפיהרט; איהר טרעטען נאָך יונגפרייליך
דיא געשפיעלינגען, דיר צוגעפיהרט. זיא וואַללען פראָהלאָקקענד אונד
פריידיג, היניין אין דעז קעניגז פּאַלאַסט. אָ דאַס אַן דיינער אַהנען
שטאַטט, איינסט דיינע קינדער ווערדען דעז רייכז בעהעררשער,
איינגעזעצט פאָן דיר! איין דענקמאַהל וויל איך דיינעם נאַמען שטיפ־
טען פאָן קינד צו קינדעזקינד; דיך זאָלל דיא נאַכוועלט גליקליך פרייזען.

מו לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח עַל־עֲלָמוֹת שִׁיר: אֱלֹהִים לָנוּ
מַחֲסֶה וָעֹז עֶזְרָה בְצָרוֹת נִמְצָא מְאֹד: עַל־כֵּן לֹא־נִירָא
בְּהָמִיר אָרֶץ וּבְמוֹט הָרִים בְּלֵב יַמִּים: יֶהֱמוּ יֶחְמְרוּ מֵימָיו
יִרְעֲשׁוּ־הָרִים בְּגַאֲוָתוֹ סֶלָה: נָהָר פְּלָגָיו יְשַׂמְּחוּ עִיר־
אֱלֹהִים קְדֹשׁ מִשְׁכְּנֵי עֶלְיוֹן: אֱלֹהִים בְּקִרְבָּהּ בַּל־תִּמּוֹט
יַעְזְרֶהָ אֱלֹהִים לִפְנוֹת בֹּקֶר: הָמוּ גוֹיִם מָטוּ מַמְלָכוֹת נָתַן
בְּקוֹלוֹ תָּמוּג אָרֶץ: יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: לְכוּ־חֲזוּ מִפְעֲלוֹת אֱלֹהִים אֲשֶׁר־שָׂם שַׁמּוֹת
בָּאָרֶץ: מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת עַד קְצֵה הָאָרֶץ קֶשֶׁת יְשַׁבֵּר
וְקִצֵּץ חֲנִית עֲגָלוֹת יִשְׂרֹף בָּאֵשׁ: הַרְפּוּ וּדְעוּ כִּי־אָנֹכִי
אֱלֹהִים אָרוּם בַּגּוֹיִם אָרוּם בָּאָרֶץ: יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ
מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: **מז** לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח
מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה:

מו דעם זאַנגמייסטער, פֿאָן דען זאֶהנען קרח'ס איין געזאַנג אויף עלמות. גאָטט איזט אונזרע צופֿערזיכט אונד שטאַרקע; איין דער נאָטה איין העלפֿער. לייכט צו פֿינדען. דאַרום פֿירכטען וויר אונז ניכט, ווען גלייך דער ערדבאַלל וואַנקעט, געבירגע אינ'ז וועלטמעער שטירצען. זיינע פֿלוטהען ברויזען, שטירמען, דאַס בערגע פֿאָם אונגעשטים בעבען;. יענעז שטראָמעז באַכליין, זיא ערקוויקקען דען נאַך גאָטטעז שטאַדט, דעז האָכסטען הייליגען וואָהנזיטץ. גאָטט טהראָנט אין איהר, זיא קאַן ניכט אונטערגעהען; גאָטט שטעהט איהר בייא, ווען זיך איהר מאָרגען ווענדעט. היידען בעבען, רייכע פֿאַללען; ער דאָננערט, דער ערדבאַלל פֿערגעהט. דער הערר צבאות איזט מיט אונז: יעקב'ס גאָטט איזט אונזרע פֿעסטע, סלה!. געהעט, שויעט דיא ווערקע דעז הערן, דער אויף דעם ערדקרייז זאָלך אומוואַנדלונג שאַפֿפֿט!. וויא מאַכטיג ער דעם קריעגע שטייערט אין אַללער וועלט!. באָגען צערטריממערט, שפיעזע צערזעגט, וואַגען פֿערברעננט!. „לאַסט אַב, ערקעננעט דאַס איך גאָטט בין! איבער פֿאָלקער ערהאָבען, איבער דען ערדקרייז ערהאַבען!". דער הערר צבאות איזט מיט אונז; יעקב'ס גאָטט איזט אונזרע פֿעסטע, סלה!

מז דעם זאַנגמייסטער איין פּזאַלם פֿאָן דען זאֶהנען קרח'ס. אַללע פֿאָלקער פֿראָהלאָקקעט מיט הענדען! יובלעט גאָטטע מיט פֿראָהלי-

כי־יהוה עליון נורא מלך גדול על־כל־הארץ: ידבר עמים
תחתינו ולאמים תחת רגלינו: יבחר־לנו את־נחלתנו
את גאון יעקב אשר־אהב סלה: עלה אלהים בתרועה
יהוה בקול שופר: זמרו אלהים זמרו זמרו למלכנו זמרו:
כי מלך כל־הארץ אלהים זמרו משכיל: מלך אלהים על־
גוים אלהים ישב על־כסא קדשו: נדיבי עמים נאספו
עם אלהי אברהם כי לאלהים מגני־ארץ מאד נעלה:

מח שיר מזמור לבני־קרח: גדול יהוה ומהלל מאד בעיר
אלהינו הר־קדשו: יפה נוף משוש כל־הארץ הר־ציון
ירכתי צפון קרית מלך רב: אלהים בארמנותיה נודע
למשגב: כי־הנה המלכים נועדו עברו יחדו: המה ראו
כן תמהו נבהלו נחפזו: רעדה אחזתם שם חיל כיולדה:
ברוח קדים תשבר אניות תרשיש: כאשר שמענו כן

דעם שאַללע! דען דער הערר, דער האָכסטע, עהרפֿורכטווירדיגס־
טע, איזט גראָסער קאָניג איבער דעם גאַנצען ערדרייך; בעצווינגט פֿעל־
קער אונטער אונז; נאַציאָנען אונטער אונזרע פֿיסע. וועהלט אונז
אונזער ערבטהייל: יעקב'ס הערליכקייט, פֿאָן איהם געליעבט. גאָטט
פֿאָהרט עמפאָר אונטערם יובעלן; דער עוויגע אונטער העללער פֿאָ־
זוינע. לאָבזינגע גאָטטע, לאָבזינגעט! לאָבזינגעט אונזערם קאָניגע,
לאָבזינגעט!. דען גאָטט איזט איבער דעם גאַנצען ערדרייך קאָניג;
ריהרט דאַז זאַיטענשפּיעל צום אונטערווייזונגזליעדע. גאָטט איזט קאָניג
איבער דיא היידען; גאָטט זיצט אויף זיינעם הייליגען טהראָנע.
פֿערזאַממעלט זינד דיא פֿירסטען דער פֿאָלקער, צו איינעם פֿאָלקע
דעז גאָטטעז אברהם'ס; דען גאָטטעז זינד דעז ערדרייכז שילדע;
האָך ערהאַבען איזט ער!.

מח איין זינגעפּזאַלם דער זאָהנע קרח'ס. גראָס איזט דער הערר,
או' האָכגעריהמט; זיין הייליגער בערג אין אונזרעז גאָטטעז שטאַדט.
שאָנער אַנבליק! דעז ערדבאַללז וואָננע; בערג ציון! צור מיטטער־
נאַכט איהם איינעז גראָסען קאָניגז רעזידענץ; גאָטט אין איהרען
פּאַללאַסטען ערקאַננט אַלז שוטץ. זעהט, דיא קאָניגע—היער קאַמען
זיא צוזאַממען, אונד גינגען מיטאַנאַנדער פֿאָראיבער. זיא זאַהען, שטוטצ־
טען, ענטזעטצטען זיך, פֿלאָהען. ציטטערן קאַם זיא אַן דאָזעלבסט;
אַנגסט, וויא איינע געבאָהרערין. מיט דעם הויך פֿאָן מאָרגענזייטע
צערבראַכסט דוא שיפֿפֿע פֿאָן תרשיש. וויא וויר געהאָרט; זאָ זאַהען

רָאִינוּ בְּעִיר יְהוָה־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ
עַד־עוֹלָם סֶלָה׃ דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ׃
כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה
יְמִינֶךָ׃ יִשְׂמַח ׀ הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן
מִשְׁפָּטֶיךָ׃ סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ׃ שִׁיתוּ לִבְּכֶם ׀
לְחֵילָה פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן׃ כִּי זֶה ׀
אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת׃

מט לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר׃ שִׁמְעוּ־זֹאת כָּל־הָעַמִּים
הַאֲזִינוּ כָּל־יֹשְׁבֵי חָלֶד׃ גַּם־בְּנֵי אָדָם גַּם־בְּנֵי־אִישׁ יַחַד
עָשִׁיר וְאֶבְיוֹן׃ פִּי יְדַבֵּר חָכְמוֹת וְהָגוּת לִבִּי תְבוּנוֹת׃ אַטֶּה
לְמָשָׁל אָזְנִי אֶפְתַּח בְּכִנּוֹר חִידָתִי׃ לָמָּה אִירָא בִּימֵי רָע
עֲוֺן עֲקֵבַי יְסוּבֵּנִי׃ הַבֹּטְחִים עַל־חֵילָם וּבְרֹב עָשְׁרָם יִתְהַלָּלוּ׃
אָח לֹא־פָדֹה יִפְדֶּה אִישׁ לֹא־יִתֵּן לֵאלֹהִים כָּפְרוֹ׃ וְיֵקַר

וויר זילט, אן דער שטאדט דעז הערן צבאות, אן דער שטאדט אונזע־
רעז גאטטעז, דער זיא אויף עוויג ערהאלט. גלייך איזט דיינע גיטע,
גאטט! איטטען אין טעמפעל. איט דיינעם רוהמע, דיינעם לאבע,
אן ענדע דער וועלט; דיינע רעכטע איזט פאלער גערעכטיגקייט.
עז פרייע זיך בערג ציון! עז יובלען דיא טאכטער יהודה! איבער דיי־
נע ריכטערשפריכע. אומרינגעט דיא טאכטער ציון! געהט אום זיא
הערום! צאהלט איהרע טהירמע! בעמערקט איהרע צווינגער! בע־
טרעטעט איהרע פאללעסטע! אויף דאס דער נאכוועלט איהר'ס פער־
קינדעט; דען דיעזער גאטט איזט אונזער גאטט, אויף עוויג; ער
פיהרט אונז איבער דען טאד.

מט דעם זאנגמייסטער פאן דען זאהנען קרח'ס, איין פזאלם. פער־
נעהמט איך, איהר פעלקער אללע! ערדבעוואהנער מערקט אויף!.
דער גראססען זאהנע! זאהנע דער געמיינען! איהר רייכען או' איהר
דירפטיגען! איין אונד זאלל פיינע טפריכע לעהרען; איין הערצן פאן
ווייזהייט דיכטען. איין אהר פערניאמט איין האהעז ליעד, אונד אויף
דער הארפע טפיעל איכ'ם נאך. זאלל איך פערלאנגען אין דער באזען
צייט? טריפפט איך דיא טטראפע איינער אונטערטרעטער?. דיא זיך
אויף איהרע אאכט פערלאססען, אויף איהרען גראססען רייכטהום
טראטצען. דען ברודער וויל דער ברודער ניכט בעפרייען, פערזאגט
דאז לאזעגעלד דעם ריכטער. זיך זעלבסט לאז קויפען, קאסטעט עז

פִּדְיוֹן נַפְשָׁם וְחָדַל לְעוֹלָם׃ וִיחִי־עוֹד לָנֶצַח לֹא יִרְאֶה
הַשָּׁחַת׃ כִּי יִרְאֶה ׀ חֲכָמִים יָמוּתוּ יַחַד כְּסִיל וָבַעַר יֹאבֵדוּ
וְעָזְבוּ לַאֲחֵרִים חֵילָם׃ קִרְבָּם בָּתֵּימוֹ ׀ לְעוֹלָם מִשְׁכְּנֹתָם
לְדֹר וָדֹר קָרְאוּ בִשְׁמוֹתָם עֲלֵי אֲדָמוֹת׃ וְאָדָם בִּיקָר בַּל־
יָלִין נִמְשַׁל כַּבְּהֵמוֹת נִדְמוּ׃ זֶה דַרְכָּם כֵּסֶל לָמוֹ וְאַחֲרֵיהֶם ׀
בְּפִיהֶם יִרְצוּ סֶלָה׃ כַּצֹּאן לִשְׁאוֹל שַׁתּוּ מָוֶת יִרְעֵם וַיִּרְדּוּ
בָם יְשָׁרִים ׀ לַבֹּקֶר וְצִירָם* לְבַלּוֹת שְׁאוֹל מִזְּבֻל לוֹ׃ אַךְ־
אֱלֹהִים יִפְדֶּה־נַפְשִׁי מִיַּד שְׁאוֹל כִּי יִקָּחֵנִי סֶלָה׃ אַל־תִּירָא
כִּי־יַעֲשִׁר אִישׁ כִּי־יִרְבֶּה כְּבוֹד בֵּיתוֹ׃ כִּי לֹא בְמוֹתוֹ יִקַּח
הַכֹּל לֹא־יֵרֵד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ׃ כִּי־נַפְשׁוֹ בְּחַיָּיו יְבָרֵךְ וְיוֹדֻךָ
כִּי־תֵיטִיב לָךְ׃ תָּבוֹא עַד־דּוֹר אֲבוֹתָיו עַד־נֵצַח לֹא יִרְאוּ־
אוֹר׃ אָדָם בִּיקָר וְלֹא יָבִין נִמְשַׁל כַּבְּהֵמוֹת נִדְמוּ׃
נ מִזְמוֹר לְאָסָף אֵל ׀ אֱלֹהִים יְהוָה דִּבֶּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ

*) וצורם ק׳

לו פיעל, זיא ווערדענ'ס עוויג אונטערלאססען. אונד ווען דער טהאָר נאָך עוויג לעבטע, אונד ניאַמאַלז דאַז פערדערבען זאַהע!. זאָ אערקט ער ניכט, דאַס וויזע שטערבען, דאַס אויך דער טהאָרען שוואַרם פערגעהט אונד אַנדערן איהרע קראַפטען לאססען?. זיא וואָהנען לוואַר; פאַלאַסטע דויערן, איהר וואָהנפלאַץ בלייבע פיר אונד פיר, איהר נאַמע הפּבעריהאט אויף ערדען. אַליין דעז אענטען גאַנצע העררליכקייט, זיא דויערט קוים איינע נאַכט. ווען ער דאַהין פאַהרט, וויא דאַז פיעה. דיעז איזט איהר טהון; זיך זעלבער טהאָרהייט; וועננ נור דיא טפאַטען ענקעל ריהמען. גלייך איינער העערדע, פאַהרען זיא איני גראַב; זיא טרייבט דער טאָד. דיא זעליגען בעהעררטען זיא אַן יענעם מאָרגען. ניכט עוויג פאַסט דער אַבגרונד איין וועזען, דאַז איהן איבערדויערט; דער הערר ערלאָזע איינע זעלע, ניאמט ער זיא איר, נור פאָן דער האָללע;. זיא זיהעט, אָהנע נייד, ווען יענער שאָטלע זאַאמעלט, אונד זיינעז הויזעז העררליכקייט פערמעהרט. איס טאָדע ניאמט ער קיינע שאָטלע איט; דיא העררליכקייט פאָהרט איהם ניכט נאַך. איזט זיינע זעלע היער פערגניגט; איינסט ווערדען זיא דיך זעליג פרייזען. ער פאָהרט דאָך זיינען פאָטערן נאַך, ערבליקעט עוויג ניכט דאַז ליכט. איין אענט אין האָכסטע! ווירדען, ווען ער קיין ווייזער איזט, פאָהרט הין וויא דואאעז פיעה.

נ. איין פזאַלם אסף'ס. דער גאָטטער גאָטט, דער עוויגע רעדעט,

מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ: מִצִּיּוֹן מִכְלַל־יֹפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ:
יָבֹא אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יֶחֱרַשׁ אֵשׁ־לְפָנָיו תֹּאכֵל וּסְבִיבָיו נִשְׂעֲרָה
מְאֹד: יִקְרָא אֶל־הַשָּׁמַיִם מֵעָל וְאֶל־הָאָרֶץ לָדִין עַמּוֹ:
אִסְפוּ־לִי חֲסִידָי כֹּרְתֵי בְרִיתִי עֲלֵי־זָבַח: וַיַּגִּידוּ שָׁמַיִם
צִדְקוֹ כִּי אֱלֹהִים ׀ שֹׁפֵט הוּא סֶלָה: שִׁמְעָה עַמִּי ׀ וַאֲדַבֵּרָה
יִשְׂרָאֵל וְאָעִידָה בָּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ אָנֹכִי: לֹא עַל־זְבָחֶיךָ
אוֹכִיחֶךָ וְעוֹלֹתֶיךָ לְנֶגְדִּי תָמִיד: לֹא־אֶקַּח מִבֵּיתְךָ פָר
מִמִּכְלְאֹתֶיךָ עַתּוּדִים: כִּי־לִי כָל־חַיְתוֹ־יָעַר בְּהֵמוֹת בְּהַרְרֵי־
אָלֶף: יָדַעְתִּי כָּל־עוֹף הָרִים וְזִיז שָׂדַי עִמָּדִי: אִם־אֶרְעַב
לֹא־אֹמַר לָךְ כִּי־לִי תֵבֵל וּמְלֹאָהּ: הַאוֹכַל בְּשַׂר אַבִּירִים
וְדַם עַתּוּדִים אֶשְׁתֶּה: זְבַח לֵאלֹהִים תּוֹדָה וְשַׁלֵּם לְעֶלְיוֹן
נְדָרֶיךָ: וּקְרָאֵנִי בְּיוֹם צָרָה אֲחַלֶּצְךָ וּתְכַבְּדֵנִי: וְלָרָשָׁע ׀
אָמַר אֱלֹהִים מַה־לְּךָ לְסַפֵּר חֻקָּי וַתִּשָּׂא בְרִיתִי עֲלֵי־פִיךָ:

רופט דער ערדע צו, פאם אויפגאנג ביז צום ניעדערגאנגע. פאן
ציון — קראנע דער שאנהייט — שטראהלט דיא גאטטהייט איינהער. ער
קאממט, אונזער גאטט, אונד שווייגט ניכט (בליטצשטראהל פערצעהרט
פאר איהם; אום איהן הער געוואלטיגער שטורם). רופט דעם היממ-
מעל פאן אבען, רופט דער ערדע, צו ריכטען זיין פאלק: „פער-
זאממעלט מיר מיינע פערעהרער, דיא איין בינדניס ביים אפפער ער-
ריכטעטען. (דער היממעל מוז זיינער גערעכטיגקייט צייגע; דען ער
איזט ריכטער, — גאטט!). הערע מיין פאלק! איך רעדע; ישראל!
איך צייגע אונטער דיר; גאטט בין איך, דיין גאטט!. איך שטראף
דיך ניכט, אב דיינע אפפער; דיין אלטאר רויכט יא שטעטס פאר
מיר. איך מאג קיין רינד אויס דיינעם הויזע; אויס דיינען הירדען
קיינע בעקקע. דען מיין זינד אללע טהיערע דעס וואלדעס; אין אויף
בערגען דאז פיעה, בייא טויזענדען. איך קעננע יעדען פאגעל אים
געבירגע; וואס זיך אים פעלדע רעגט, איזט איר בעקאננט. הונ-
גערטע איך? דיר זאגטע איך'ס ניכט; דען מיין איזט ערדע אונ' וואס
זיא פילעט. עססע איך דען פלייש דער שטיערע? טרינק איך דער
בעקקע בלוט?. ברינג נור גאטטע דאנק צום אפפער; ערפילע נור
וואס דוא דעם העכסטען געלאבט;. אונד רוף איך אן אין דיינער
נאטה, איך רעטטע דיך: — „זא נור פערעהרסט דוא מיך.“ אבער צום
פערברעכער זאגט גאטט; וואס שוואטצעסט דוא פאן מיינער לעהרע;
פיהרסט מיינען בונד אין דיינעם מונדע?. זא דוא דאך האססעסט

וְאַתָּה שָׂנֵאתָ מוּסָר וַתַּשְׁלֵךְ דְּבָרַי אַחֲרֶיךָ׃ אִם־רָאִיתָ
גַנָּב וַתִּרֶץ עִמּוֹ וְעִם מְנָאֲפִים חֶלְקֶךָ׃ פִּיךָ שָׁלַחְתָּ בְרָעָה
וּלְשׁוֹנְךָ תַּצְמִיד מִרְמָה׃ תֵּשֵׁב בְּאָחִיךָ תְדַבֵּר בְּבֶן־
אִמְּךָ תִּתֶּן־דֹּפִי׃ אֵלֶּה עָשִׂיתָ ׀ וְהֶחֱרַשְׁתִּי דִּמִּיתָ הֱיוֹת
אֶהְיֶה כָמוֹךָ אוֹכִיחֲךָ וְאֶעֶרְכָה לְעֵינֶיךָ׃ בִּינוּ־נָא זֹאת
שֹׁכְחֵי אֱלוֹהַּ פֶּן־אֶטְרֹף וְאֵין מַצִּיל׃ זֹבֵחַ תּוֹדָה יְכַבְּדָנְנִי
וְשָׂם דֶּרֶךְ אַרְאֶנּוּ בְּיֵשַׁע אֱלֹהִים׃

ליום שלישי.

נא לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ בְּבוֹא־אֵלָיו נָתָן הַנָּבִיא כַּאֲשֶׁר־
בָּא אֶל־בַּת־שָׁבַע׃ חָנֵּנִי אֱלֹהִים כְּחַסְדֶּךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ מְחֵה
פְשָׁעָי׃ הַרְבֵּה כַּבְּסֵנִי מֵעֲוֺנִי וּמֵחַטָּאתִי טַהֲרֵנִי׃ כִּי־פְשָׁעַי
אֲנִי אֵדָע וְחַטָּאתִי נֶגְדִּי תָמִיד׃ לְךָ לְבַדְּךָ ׀ חָטָאתִי וְהָרַע
בְּעֵינֶיךָ עָשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדָבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְשָׁפְטֶךָ׃ הֵן
בְּעָווֹן חוֹלָלְתִּי וּבְחֵטְא יֶחֱמַתְנִי אִמִּי׃ הֵן אֱמֶת חָפַצְתָּ בַטֻּחוֹת

*) הרב ק׳

אלע צוכט; ווירפסט איינע ווארטע הינטער דיך. ערזיהסט דוא איי־
נען דיעב, דוא ביזט זיין פריינד; אונד עהעברעכער זינד דיין אוא־
גאנג. לאסטערזט דיינען אונד צום באזען אויז; דיינע צונגע טאיערעט
ארגליסט;. זיטצעסט דא, פערלייארעסט דיינען ברודער, העפטעסט
דיינער אוטטער זאהנע טאנדפלעק אן. דיעז טהוסט דוא;—שוויעג
איך נון; דוא דאכטעסט וואהל, איך זייא, וויא דוא; ניין, איך לייגע
דיר׳ז, איך לעגע דיר פאר אויגען. אערקט עז וואהל איהר גאטטעזי
פערגעסענען! זאנסט ראפפע איך הין, אונד ניאאנד רעטטעט. ווער
דאנק איר אפפערט, עהרט איך: ווער אכט אויף זיינען וואנדעל האט,
דעם צייגע איך גאטטליך הייל.

נא דעם זאנגמייסטער, איין פזאלם דוד׳ס. אלז דער פראפעט נתן
צו איהם קאם. דא ער צו בת שבע איינגעגאנגען. ערבארם דיך איי־
נער, גאטט! נאך דיינער גנאדע! נאך דיינער גראסען גיטע טילגע
איינע שולד! וואהל וואשע איך פאן איינען איסעטהאטען, אוכ׳ רייניגע
פאן איינען זינדען איך. דען איך ערקעננע איין פערברעכען; אוי איינע
זינדע שוועבעט שטעטז פאר איר. דיר, דיר אלליין האבע איך געזינ־
דיגעט; וואז באז אין דיינען אויגען איזט, געטהאן; דאס דוא גערעכט
זייעסט, ווען דוא שפריכסט; ריין ערשיינעסט, ווען דוא ריכטעסט.
אין זינדען האט אאן איך געלייגעט: אין איסעטהאט עמפפינג איך
איינע אוטטער. זיעה! דוא פערלאנגסט איט הייאליכען דיא וואהרי־

וּבְסָתֻם חָכְמָה תוֹדִיעֵנִי׃ תְּחַטְּאֵנִי בְאֵזוֹב וְאֶטְהָר תְּכַבְּסֵנִי
וּמִשֶּׁלֶג אַלְבִּין׃ תַּשְׁמִיעֵנִי שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה תָּגֵלְנָה עֲצָמוֹת
דִּכִּיתָ׃ הַסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵחֲטָאָי וְכָל־עֲוֺנֹתַי מְחֵה׃ לֵב טָהוֹר
בְּרָא־לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבִּי׃ אַל־תַּשְׁלִיכֵנִי
מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל־תִּקַּח מִמֶּנִּי׃ הָשִׁיבָה לִּי שְׂשׂוֹן
יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי׃ אֲלַמְּדָה פֹשְׁעִים דְּרָכֶיךָ
וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ׃ הַצִּילֵנִי מִדָּמִים ׀ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
תְּשׁוּעָתִי תְּרַנֵּן לְשׁוֹנִי צִדְקָתֶךָ׃ אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי
יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃ כִּי ׀ לֹא־תַחְפֹּץ זֶבַח וְאֶתֵּנָה עוֹלָה לֹא
תִרְצֶה׃ זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה לֵב־נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה
אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה׃ הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה
חוֹמוֹת יְרוּשָׁלִָם׃ אָז תַּחְפֹּץ זִבְחֵי־צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל
אָז יַעֲלוּ עַל־מִזְבַּחֲךָ פָרִים׃
נב לַמְנַצֵּחַ מַשְׂכִּיל לְדָוִד׃ בְּבוֹא ׀ דּוֹאֵג הָאֲדֹמִי וַיַּגֵּד

הייט; דוח לעהרזט איך ווייזהייט חים פערבחרגענען. ענטזינדיגע איך
מיט היזחפ, דחס חיך ריין זייח; פחן דיר געוואַטען, גזאָהן חיך, טרחן
דעם שנעע. לחס איך ווחננע חונד פריידען החרען! ערקוויקע דחז
געביין, דחז דוח ערטלוגסט!. פערבירג דיין חנגעזיכט פחר איינען
זינדען; חונד לחשע איינע איסעטהחטען חויז!. ערשחפפע, גחטט!
מן איר חיין ריינעז הערן! חונד גיב איר חיינען נייען ביעדערזין!.
פערווירף איך ניכט פחר דיינעם חנגעזיכטע; ענטליעהע איר ניכט
דיינען הייליגען גייסט!. גיב איר דיח ווחננע דיינעז הייlעז ווידער,
חם איך דער גייסט דער גרחסמוטה חונטערשטיטלען!. דען לעהרע
איך היבערטרעטער דיינע וועגע: חונד זינדער, דחס זיח ווידער לו
דיר קעהרען. ערעטטע איך פחן בלוטשולד, גחטט! איין הייל! דחס
איינע לונגע דיינע גנחדע פרייזע!. הערר! חפפנע איינע ליפפן, דחס
איין רוהם איין אונד פערקינדע! דען חפפער ווילסט דוח ניכט, חיך
גאבע זיח: ברחנדטטיקען זינד דיר ניכט געפחלליג. דחז חפפר, דחז
דיר וואָהלגעפחללט, חיזט חיין געברחכנער זין; חיין געברחכנעז, חיין
צערשוחגענעז הערז, חן גחטט! פערשמחהסט דוח ניכט! טהוע ליין
וואָהל נחך דיינער הולד! ערבויע דיח אויערן ירוזלים'ס! דען ווערדען
חפפער חהנע שולד, געווייהטע גחבען דיר געפחללען; דען בעשטייגען שטירע דען חלטחר.
נב פאם זאנגמייסטער איינע אונטערוויזונג דוד'ס. אלז דער ארומי

לְשָׁאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דָוִד אֶל־בֵּית אֲחִימֶלֶךְ: מַה־תִּתְהַלֵּל
בְּרָעָה הַגִּבּוֹר חֶסֶד אֵל כָּל־הַיּוֹם: הַוּוֹת תַּחְשֹׁב לְשׁוֹנֶךָ
כְּתַעַר מְלֻטָּשׁ עֹשֵׂה רְמִיָּה: אָהַבְתָּ רָּע מִטּוֹב שֶׁקֶר ׀ מִדַּבֵּר
צֶדֶק סֶלָה: אָהַבְתָּ כָל־דִּבְרֵי־בָלַע לְשׁוֹן מִרְמָה: גַּם־אֵל
יִתָּצְךָ לָנֶצַח יַחְתְּךָ וְיִסָּחֲךָ מֵאֹהֶל וְשֵׁרֶשְׁךָ מֵאֶרֶץ חַיִּים
סֶלָה: וְיִרְאוּ צַדִּיקִים וְיִירָאוּ וְעָלָיו יִשְׂחָקוּ: הִנֵּה הַגֶּבֶר לֹא־
יָשִׂים אֱלֹהִים מָעוּזּוֹ וַיִּבְטַח בְּרֹב עָשְׁרוֹ יָעֹז בְּהַוָּתוֹ: וַאֲנִי ׀
כְּזַיִת רַעֲנָן בְּבֵית אֱלֹהִים בָּטַחְתִּי בְחֶסֶד אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד:
אוֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ וַאֲקַוֶּה שִׁמְךָ כִי־טוֹב נֶגֶד חֲסִידֶיךָ:
נג לַמְנַצֵּחַ עַל־מָחֲלַת מַשְׂכִּיל לְדָוִד: אָמַר נָבָל
בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים הִשְׁחִיתוּ וְהִתְעִיבוּ עָוֶל אֵין עֹשֵׂה־טוֹב:
אֱלֹהִים מִשָּׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל־בְּנֵי־אָדָם לִרְאוֹת הֲיֵשׁ
מַשְׂכִּיל דֹּרֵשׁ אֶת־אֱלֹהִים: כֻּלּוֹ סָג יַחְדָּו נֶאֱלָחוּ אֵין

דואג קאַם, אונד דעם שאול הינטערבראַכטע: דוד זייא אין אחימלך׳ס
הויז אַנגעקאָממען. וואַס ריהמסט דוא, העלד! דיך דיינעס פֿרעפֿעלס?
זיא וואָהרט דאָך איממער, גאָטטעס גיטע. דוא זיננ׳סט אויף אונפֿאַלל:
דיינע צונגע — זיא גלייכט שאַרפֿגעוועטצטען קלינגען; זיא שטיפֿטעט
טרוג אונ׳ אייטעריייא. דוא ליעב׳סט דאַס בעזע מעהר אַלס גוטעס; דיא
ליגע מעהר אַלס וואַהרהייט רעדען. ביסט אַללער אונהיילשוואַנגערען
וואָרטע, בעטריגערישער צונגען פֿריינד. זאָ ווירד אויך גאָטט דיך זאָ
צערשטאָרען; דיך פֿאַססען, אויס דעם צעלטע רייסען, אונד דיינע
ווורצעל אויס דעם לאַנדע דעס לעבענס ציעהען, אויף עוויגע צייט!
דיעס ווערדען דיא גערעכטע זעהן, אונ׳ שוידערנד שפּאָטטען איבער איהן;
„זעהעט „דאַ! דען מאַן! — גאָטט וואַר ניכט זיינע צופֿערזיכט: ער
טרויטע זיינען גראָססען שעטצען; דיא צופֿערזיכט וואַרד איהם צום פֿאַללע!".
איך אַבער בין דעם יונגען אָהלבוים, אים טעמפּעל גאָטטעס גריננענד,
גלייך; פֿערטרויע שטעטס אויף גאָטטעס גיטע. דיר דאַנקע איך
שטעטס — דען דוא טהוסט עס! — דיין נאַמע איזט מאַכט איין פֿערי
טרויען, דען ער טהוט דיינען פֿריינדען וואָהל!
נג. דעם זאַנגמייסטער אויף מחלת, איינע אונטערווייזונג דוד׳ס. אים
הערצען שפּריכט דער טהאָר: עס איזט קיין גאָטט! פֿערדערבניס
ליעבט מאַן, גרייל אונד אונרעכט: ניעמאַנד וויל דאַס גוטע איי
בען. פֿאָם היממעל שויעט גאָטט אויף דיא בעגליקטען מענשענ־
זאָהנע; אָב איינער דער פֿערנונפֿט געהאָרכע, נור איינער גאָטט
אים הערצען פֿאָרשע. אַללע שטיאַען זיא צום אַבפֿאַלל איין; ניכט

עֹשֵׂה־טוֹב אֵין גַּם־אֶחָד׃ הֲלֹא יָדְעוּ פֹּעֲלֵי אָוֶן אֹכְלֵי עַמִּי
אָכְלוּ לֶחֶם אֱלֹהִים לֹא קָרָאוּ׃ שָׁם פָּחֲדוּ־פַחַד לֹא־הָיָה
פָחַד כִּי־אֱלֹהִים פִּזַּר עַצְמוֹת חֹנָךְ הֱבִשֹׁתָה כִּי־אֱלֹהִים
מְאָסָם׃ מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשֻׁעוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב אֱלֹהִים שְׁבוּת
עַמּוֹ יָגֵל יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל׃ נד לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת
מַשְׂכִּיל לְדָוִד׃ בְּבוֹא הַזִּיפִים וַיֹּאמְרוּ לְשָׁאוּל הֲלֹא דָוִד
מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ׃ אֱהִים בְּשִׁמְךָ הוֹשִׁיעֵנִי וּבִגְבוּרָתְךָ תְדִינֵנִי׃
אֱהִים שְׁמַע תְּפִלָּתִי הַאֲזִינָה לְאִמְרֵי־פִי׃ כִּי זָרִים ׀ קָמוּ
עָלַי וְעָרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי לֹא שָׂמוּ אֱלֹהִים לְנֶגְדָּם סֶלָה׃
הִנֵּה אֱהִים עֹזֵר לִי אֲדֹנָי בְּסֹמְכֵי נַפְשִׁי׃ יָשׁוֹב הָרַע לְשֹׁרְרָי
בַּאֲמִתְּךָ הַצְמִיתֵם׃ בִּנְדָבָה אֶזְבְּחָה־לָּךְ אוֹדֶה שִׁמְךָ
יְהוָה כִּי־טוֹב׃ כִּי מִכָּל־צָרָה הִצִּילָנִי וּבְאֹיְבַי רָאֲתָה עֵינִי׃
נה לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מַשְׂכִּיל לְדָוִד׃ הַאֲזִינָה אֱלֹהִים

איינער וויל דאס גוטע איבען, אויך ניכט איינער. זיא ווערדען איננע ווערדען, דיא טירהאננען, דיא יעטצט איין פאלק וויא ברא͏ד פערצעהרען, גאטט, דען זיא ניכט גערופען. באלד ווירד אהן פירכטען, וואו אהן ניכטז געפירכטעט, ווען דיינער בעקריעגער געביינע גאטט צערשטרייעט! בעשאמט זיא, זיא זינד פאן גאטט פערשמעהעט! גאטט דער פאן ציון אויז דען ישראליטען הילפע זענדעט! ווען דעז פערשטאסענען פאלקז דער הערר זיך אננימט מיט יעקב פרײה, מיט ישראל אין פריידען!

נד דעם זאנגמייסטער אויף נגינת איינע אונטערווייזונג דוד׳ז. אלז דיא זיפים צו שאול קאמען אונד זאגטען: דוד האלט זיך ביא אונז פערבארגען׳. הילף איר, גאטט! דורך דיינען נאמען! שאפפע איר רעכט דורך דיינע אמכט! גאטט, ערהערע איין געבעט, אערק׳ אויף איינעז אונדעז ווארטע! בארבארען, ווידער איך פערטוואהרען, גרויזאם פאלק בעגעהרט איין לעבען, דענקעט ניכט אן גאטט! — אבער גאטט מיט איר איין העלפער, מיט ערהאלטער איינעז לעבענז. לאס דאז אונהייל זיך צו איינען פיינדען ווענדען! — דיינע וואהרהייט הייטט עז — לאס זיא טאמפטען! מיט פרייאוטה ברינגע איך דאן דיר אפפער דאר, דאנקע דיינעם נאמען, דער זא וואהלטהוט — ער רעטטעט איך אויז אללער נאטה, ער לאסט איך לוזט אן איינען פיינדען טויען.

נה דעם פארזאנגער אויף נגינת איינע אונטערווייזונג דוד׳ז. גאטט,

תְּפִלָּתִי וְאַל־תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתִי: הַקְשִׁיבָה לִּי וַעֲנֵנִי אָרִיד
בְּשִׂיחִי וְאָהִימָה: מִקּוֹל אוֹיֵב מִפְּנֵי עָקַת רָשָׁע כִּי־יָמִיטוּ
עָלַי אָוֶן וּבְאַף יִשְׂטְמוּנִי: לִבִּי יָחִיל בְּקִרְבִּי וְאֵימוֹת מָוֶת
נָפְלוּ עָלָי: יִרְאָה וָרַעַד יָבֹא בִי וַתְּכַסֵּנִי פַּלָּצוּת: וָאֹמַר
מִי־יִתֶּן־לִּי אֵבֶר כַּיּוֹנָה אָעוּפָה וְאֶשְׁכֹּנָה: הִנֵּה אַרְחִיק נְדֹד
אָלִין בַּמִּדְבָּר סֶלָה: אָחִישָׁה מִפְלָט לִי מֵרוּחַ סֹעָה מִסָּעַר:
בַּלַּע אֲדֹנָי פַּלַּג לְשׁוֹנָם כִּי־רָאִיתִי חָמָס וְרִיב בָּעִיר: יוֹמָם
וָלַיְלָה יְסוֹבְבֻהָ עַל־חוֹמֹתֶיהָ וְאָוֶן וְעָמָל בְּקִרְבָּהּ: הַוּוֹת
בְּקִרְבָּהּ וְלֹא־יָמִישׁ מֵרְחֹבָהּ תֹּךְ וּמִרְמָה: כִּי לֹא־אוֹיֵב
יְחָרְפֵנִי וְאֶשָּׂא לֹא־מְשַׂנְאִי עָלַי הִגְדִּיל וְאֶסָּתֵר מִמֶּנּוּ:
וְאַתָּה אֱנוֹשׁ כְּעֶרְכִּי אַלּוּפִי וּמְיֻדָּעִי: אֲשֶׁר יַחְדָּו נַמְתִּיק
סוֹד בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ: יַשִּׁימָוֶת* ׀ עָלֵימוֹ יֵרְדוּ
שְׁאוֹל חַיִּים כִּי־רָעוֹת בִּמְגוּרָם בְּקִרְבָּם: אֲנִי אֶל־אֱלֹהִים

*) ישיא ק'

הח־ע איין געבעט! ענטציעהע דיך איינעם פֿלעהען ניכט! נייגע דיך צו איר, ערהארע איך, וויא חיך קלאגליך זאגע. היילע, דאס דער פֿיינד זא טאבט, דער פֿרעפֿלער דראנגט! וואללען חונהייל איר צו חאלצען, זינד איר העפֿטיג גראם; חנגזטפֿאלל טלאגט דאז הערץ חין איר, איך חיבערפֿאללען טאדעזטרעקקען, וואנדעלן פֿורכט חו' ציטטערן אן, איך חיבערדעקט איין קאלטעז גרויען. חיך טפראך: א האטטע חיך טויבענשווינגען, דאס חיך פֿלאגע, ראזט צו זוכען, פֿערנע זועג חין וויטע חירדע, חיבערנאכטע חין דער וויזטע. וויא ווירדע איך חיילען צו ענטקאאמען פֿאר שטורם חונד חונגעוויטטער! פֿערדערבען ברינגע, הערר, חונד צווייטפאלט חונטער זיח. (טאן זעהע חיך חין דער שטאדט געוואלט חונד האדער טאג חונד נאכט חויף איהרען איערן וואנדעלן, חונד חנגזט חונד קוואאר צייערן חיננערהאלב. חונפֿחלל דראהעט חיננערהאלב, טרוג חונד חרגליזט וויכעט ניכט פֿאן רעך טטראסען). דען טאנד'טע איך איין פֿיינד, דיעז וואללטע חיך דולדען, ווען ווידער איך איין האסער פאכט, פֿאר חיהם פֿערבערגע חיך איך; אבער דוח, חיין אאן, געטאטלט, וויא חיך! איין ראטה, איין בונעפֿריינד, איט דעם חיך זיסען חואגאנג פפֿלעגטע, צו גאטטעזהויז חין פֿראהען הויפֿען וואללטע! — הא, טאד חול' חונטערגאנג רייצט דיעזע חיבער זיח! לעבענדיג זינקען זיח חין אבגרונד! חונגליק העגען זיח חין איהרער וואהנונג, חונטער זיך. חיך

אֶקְרָא וַיהוָה יוֹשִׁיעֵנִי׃ עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם אָשִׂיחָה וְאֶהֱמֶה
וַיִּשְׁמַע קוֹלִי׃ פָּדָה בְשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקְּרָב־לִי כִּי־בְרַבִּים
הָיוּ עִמָּדִי׃ יִשְׁמַע אֵל וְיַעֲנֵם וְיֹשֵׁב קֶדֶם סֶלָה אֲשֶׁר אֵין
חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יָרְאוּ אֱלֹהִים׃ שָׁלַח יָדָיו בִּשְׁלֹמָיו חִלֵּל
בְּרִיתוֹ׃ חָלְקוּ מַחְמָאֹת פִּיו וּקְרָב לִבּוֹ רַכּוּ דְבָרָיו מִשֶּׁמֶן
וְהֵמָּה פְתִחוֹת׃ הַשְׁלֵךְ עַל־יְהוָה יְהָבְךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ לֹא־
יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לַצַּדִּיק׃ וְאַתָּה אֱלֹהִים תּוֹרִדֵם לִבְאֵר
שַׁחַת אַנְשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא־יֶחֱצוּ יְמֵיהֶם וַאֲנִי אֶבְטַח־בָּךְ׃
נו לַמְנַצֵּחַ עַל־יוֹנַת אֵלֶם רְחֹקִים לְדָוִד מִכְתָּם בֶּאֱחֹז אֹתוֹ
פְלִשְׁתִּים בְּגַת׃ חָנֵּנִי אֱלֹהִים כִּי־שְׁאָפַנִי אֱנוֹשׁ כָּל־הַיּוֹם
לֹחֵם יִלְחָצֵנִי׃ שָׁאֲפוּ שׁוֹרְרַי כָּל־הַיּוֹם כִּי־רַבִּים לֹחֲמִים לִי
מָרוֹם׃ יוֹם אִירָא אֲנִי אֵלֶיךָ אֶבְטָח׃ בֵּאלֹהִים אֲהַלֵּל דְּבָרוֹ
בֵּאלֹהִים בָּטַחְתִּי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה בָשָׂר לִי׃ כָּל־הַיּוֹם

רופע נור צו גאטט עמפאר, אונד ער ערהאֶרעט מיך. אבענדס, מאר־
גענס, מיטטאגס קלאגע איך, הייע, אונד ער ערהאֶרעט מיינע שטיממע,
ערלאֶזעט מיין לעבען, זיכערט עס, דאס ניעמאנד אן מיך קאן; דען זאָ
פיעלע זינד אן איך וואָלען, פערניכטעט? דער העררע אונד לעבט
עוויג — ער, דער פאָן עוויג העררשט, זיא, דיא זיך אהנע וואנ־
דעל דינקען אונד פירכטען קיינען גאטט! — טאָן לעגט ער זיינע
האנד אן פריינדע, בריכט זיינען בונד! גלאטט, ווי איינע בוטטער איזט
זיין מונד, טיקקע אונד קריעג זיין הערץ! געלינדער פליעסען זיינע
וואָרטע אלס אֶל אונד זינד געצוקטע דאָלכע. אָ, דעם עוויגען בעפיעהל
נור דיין געשיק, דער ווירד דיך שאָן פערזאָרגען, דער לעסט ניכט
מיא דען גערעכטען וואנקען. יאַ, גאָטט, שטירצען ווירסט דו זיא
הינאב אין טיעפע גרופט! בלוטבעגיערגע אונד פאַלשע ערריכען
ניכט דיא העֶלפטע איהרער טאגע — דיינע פערטרויען האבע איך
געזעטצט צו דיר!

נו דעם זאַנגמייסטער אויף יונת אלם רחקים איין קליינאָד דודס אלז
איהן דיא פלשתים צו גת גריפפען. זייא איר גנעדיג, גאָטט, דער
מענש וויל איך פערשלינגען! טאֶגליך אנגסטיגעט איך איין בעשטריי־
טער, טאֶגליך שנויבט איין פיינד נאך איר; דען פיעלע זינד איינע ווידער־
זאכער, גאָטט! — זאָ האפט איר אנגסט ווירד, האפפע איך נור אויף דיך;
איך ריהמע איך דער גאָטטליכען פערהייסונג, פערטרויע גאָטט אונ׳ פירכ־
טע ניכטס — וואס קאַן דער מענש איר טהון! טאֶגליך לייערן זיא איר אויף

דְּבָרַי יְעַצֵּבוּ עָלַי כָּל־מַחְשְׁבֹתָם לָרָע׃ יָגוּרוּ ׀ יִצְפּוֹנוּ* הֵמָּה
עֲקֵבַי יִשְׁמֹרוּ כַּאֲשֶׁר קִוּוּ נַפְשִׁי׃ עַל־אָוֶן פַּלֶּט־לָמוֹ בְּאַף
עַמִּים ׀ הוֹרֵד אֱלֹהִים׃ נֹדִי סָפַרְתָּה אָתָּה שִׂימָה דִמְעָתִי
בְנֹאדֶךָ הֲלֹא בְּסִפְרָתֶךָ׃ אָז יָשׁוּבוּ אוֹיְבַי אָחוֹר בְּיוֹם אֶקְרָא
זֶה יָדַעְתִּי כִּי אֱלֹהִים לִי׃ בֵּאלֹהִים אֲהַלֵּל דָּבָר בַּיהוָה אֲהַלֵּל
דָּבָר׃ בֵּאלֹהִים בָּטַחְתִּי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה אָדָם לִי׃ עָלַי
אֱלֹהִים נְדָרֶיךָ אֲשַׁלֵּם תּוֹדֹת לָךְ׃ כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת
הֲלֹא רַגְלַי מִדֶּחִי לְהִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים׃
נז לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי־שָׁאוּל
בַּמְּעָרָה׃ חָנֵּנִי אֱלֹהִים ׀ חָנֵּנִי כִּי בְךָ חָסָיָה נַפְשִׁי וּבְצֵל־
כְּנָפֶיךָ אֶחְסֶה עַד יַעֲבֹר הַוּוֹת׃ אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן לָאֵל
גֹּמֵר עָלָי׃ יִשְׁלַח מִשָּׁמַיִם ׀ וְיוֹשִׁיעֵנִי חֵרֵף שֹׁאֲפִי סֶלָה
יִשְׁלַח אֱלֹהִים חַסְדּוֹ וַאֲמִתּוֹ׃ נַפְשִׁי ׀ בְּתוֹךְ לְבָאִם אֶשְׁכְּבָה

*) יצפונו ק׳

זיננען נור חויף אייכען חונטערגחַנג, זחַמאעלן זיך לו הויפֿען. ןויטען, בעמערקען אייכע טריטטע, שטעלןען אייכעם ןעבען כחַך. חואזחָנזט זייח חיהר ענטריננען! שטחָס׳ זיח חיס ןחָרן היכחַב, חָ גחָטט, דיח בחָרבחַרען! חונד החָזט דוח ןיידען חיבער איך פֿעהחָנגט, החַ, ןעגע אייכע טהרחָנען לו דען ןיידען! זינד זיח ניכט חויף פֿחָן דיר פֿערהחָנגט? טחָן ווייכֿען זיח לוריק, דיח פֿיינדע, ווען חיך רופֿע, דען חיך וויים עז, גחָטט חיזט איר לור זייטע. חיך ריהמע איך דער גחָטטליכֿען פֿערהייסונג, חיך ריהמע איך דעז עוויגען פֿערהייסונג, פֿערטרויע חויף גחָטט חונד פֿירכֿטע ניכֿטז — וואַז קחָן דער מענש איר טחָדען? גחָטט, לו געליבדען בין חיך דיר פֿערפֿפֿליכֿטעט, דיר ווילן חיך אייכען דחַנק ענטריכֿטען! דען דוח עררעטטעזט איך פֿחָם טחָדע, חויך איי־ נען פֿוס פֿחָם גליטען, דחָס חיך וואַנדעלן מחַג פֿחָר גחָטט, חים ליכֿטע דער ןעבענדיגען.

נז דעם זאַנגמייזטער, פֿערטילגע ניכֿט אין קליינאָד דוד׳ז, אַלז ער פֿאָר שאול אין דיא האָהלע פֿלאָה. ערבחַרם דיך, גחָטט, ער־ בחַרם דיך איין! בייח דיר זוכֿט אייכע זעעלע שוטז, שוטז חים שחַטטען דיינער פֿליגעל, ביז דיח חונגליקזווחָנגרע לייט פֿחָר־ חיבער. לו גחָטט רוף חיך, דעם חַלערהחָכֿזטען, לו גחָטט, דער חיבער איך חָבשליעסט; ער זענדעט היולפֿע איר פֿחָם היממעל, בעשחָמעט אייכע ווידערזחַכֿער, זענדעט זייכע גיטע, זייכע טרייע! היער חיזט איין ןעבען חונטער ןחָווען, פֿלחַמען טנויבענד, חונטער

לְהֲטִים בְּנֵי־אָדָם שִׁנֵּיהֶם חֲנִית וְחִצִּים וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חַדָּה׃
רוּמָה עַל־הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃ רֶשֶׁת ׀
הֵכִינוּ לִפְעָמַי כָּפַף נַפְשִׁי כָּרוּ לְפָנַי שִׁיחָה נָפְלוּ בְתוֹכָהּ
סֶלָה׃ נָכוֹן לִבִּי אֱלֹהִים נָכוֹן לִבִּי אָשִׁירָה וַאֲזַמֵּרָה׃ עוּרָה
כְבוֹדִי עוּרִי הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר אָעִירָה שָּׁחַר׃ אוֹדְךָ בָעַמִּים ׀
אֲדֹנָי אֲזַמֶּרְךָ בַּלְאֻמִּים׃ כִּי־גָדֹל עַד־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ וְעַד־
שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ׃ רוּמָה עַל־שָׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדֶךָ׃ **נח** לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם׃ הַאֻמְנָם
אֵלֶם צֶדֶק תְּדַבֵּרוּן מֵישָׁרִים תִּשְׁפְּטוּ בְּנֵי אָדָם׃ אַף־בְּלֵב
עוֹלֹת תִּפְעָלוּן בָּאָרֶץ חֲמַס יְדֵיכֶם תְּפַלֵּסוּן׃ זֹרוּ רְשָׁעִים
מֵרָחֶם תָּעוּ מִבֶּטֶן דֹּבְרֵי כָזָב׃ חֲמַת־לָמוֹ כִּדְמוּת חֲמַת־
נָחָשׁ כְּמוֹ־פֶתֶן חֵרֵשׁ יַאְטֵם אָזְנוֹ׃ אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁמַע לְקוֹל
מְלַחֲשִׁים חוֹבֵר חֲבָרִים מְחֻכָּם׃ אֱלֹהִים הֲרָס־שִׁנֵּימוֹ

מענשען, דערען צאהנע לאנצע אונד פפיילען, דערען צונגע שארפע דאלכע. ערהעבע, גאטט, דיך איבער דיא הימעל, איבער אללע וועלט דיינע מאיעסטעט! נעטצע לעגטען זיא מיינען טריטטען איין, קרימ־טען מיין גייסט צו באדען, גרובען פאר מיר איינע גרובע — אונד פאללען זעלבסט היניין. אונערשראקקען איזט מיין הערץ, אונערשראקקען, גאטט! איך זינגע, שלאגע זאיטענשפיעל, ערוואכע, מיינע עהרע! ערוואכע, הארפע אונד ציטטער! דיא מארגענראטהע וועקקע איך אויף! דיך, הערר, ערהעבע איך אונטער נאציאנען, דיר טאָנט אונטער פאלקערן איין שפיעל; דען ביז צום הימעל רייכט דיינע גיטע, דיינע טרייע זא וויט דיא וואלקע געהען. ערהעבע, גאטט, דיך איבער דיא הימעל, איבער אללע וועלט דיינע מאיעסטעט!

נח דעם זאנגמייסטער פערטילגע ניכט איין קליינאד דוד׳ז. איהר ריכטער, הייסט איהר דיעזעז רעכט געשפראכען? אורטהיילט איהר זא נאך בילליגקייט איהר מענשען? אים הערצען שמיעדעט איהר יא בובענשטיקקע אונד וואגט געוואלטטהאט צו שטאטט רעכט אים לאנדע. גאטטלאזע זינד פערקעהרט פאן מוטטערלייבע אן, בעטריגער בריננגען אירר זין מיט צור וועלט, איהר וויטהען גלייכט גיפטיגער שלאנגען וויטהען, דער טויבען אטטער, דיא איהר אהר פערשטאפפט, דאס זיא ניכט הארע דער בעשווארער שטימע, דעז וויזען מייסטערז צויבערשפרוך ניכט הארע. — צערשמעטטערע, גאטט,

בְּפִימוֹ מַלְתְּעוֹת כְּפִירִים נְתֹץ ׀ יְהוָה׃ יִמָּאֲסוּ כְמוֹ־מַיִם
יִתְהַלְּכוּ־לָמוֹ יִדְרֹךְ חִצָּו* כְּמוֹ יִתְמֹלָלוּ׃ כְּמוֹ שַׁבְּלוּל תֶּמֶס
יַהֲלֹךְ נֵפֶל אֵשֶׁת בַּל־חָזוּ שָׁמֶשׁ׃ בְּטֶרֶם יָבִינוּ סִּירֹתֵיכֶם
אָטָד כְּמוֹ־חַי כְּמוֹ־חָרוֹן יִשְׂעָרֶנּוּ׃ יִשְׂמַח צַדִּיק כִּי־חָזָה
נָקָם פְּעָמָיו יִרְחַץ בְּדַם הָרָשָׁע׃ וְיֹאמַר אָדָם אַךְ־פְּרִי
לַצַּדִּיק אַךְ יֵשׁ־אֱלֹהִים שֹׁפְטִים בָּאָרֶץ׃ נט לַמְנַצֵּחַ אַל־
תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם בִּשְׁלֹחַ שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת
לַהֲמִיתוֹ׃ הַצִּילֵנִי מֵאֹיְבַי ׀ אֱלֹהָי מִמִּתְקוֹמְמַי תְּשַׂגְּבֵנִי׃
הַצִּילֵנִי מִפֹּעֲלֵי אָוֶן וּמֵאַנְשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי׃ כִּי ׀ הִנֵּה אָרְבוּ
לְנַפְשִׁי יָגוּרוּ עָלַי עַזִּים לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־חַטָּאתִי יְהוָה׃ בְּלִי־
עָוֹן יְרוּצוּן וְיִכּוֹנָנוּ עוּרָה לִקְרָאתִי וּרְאֵה׃ וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הָקִיצָה לִפְקֹד כָּל־הַגּוֹיִם אַל־תָּחֹן כָּל־
בֹּגְדֵי אָוֶן סֶלָה׃ יָשׁוּבוּ לָעֶרֶב יֶהֱמוּ כַכָּלֶב וִיסוֹבְבוּ עִיר׃

*) חציו ק׳

דיא לאהנע אין איהרעם מונדע! לערמאלמע דאז געביס דער יונ־
גען לאווען! לאס זיא לערגעהען ווי וואססער, דאס דאהין פליסט,
(דער פפייל לערשפליטטערע, דען זיא אנגעלעגט!) ווי איינע שנעקקע
דיא אים געהן לערשמילט, ווי פריהגעבורט, דיא קיינע זאננע
זיעהט! — עה' איה'ר געפֿאס דעס דארנעס ברענד געראכען, נאך
ראה, קוים אנגעוואראט — וועג פיהרט'ס דער שטורם! דער פֿראממע
זיעה בעשטראפונג, פרייע זיך אונד באדע זיינע טריטטע אין פֿרעפֿ־
לערבלוט. זא שפריכט איין יעדער: אונשולד בריגנט דאך פֿרוכט;
פירוואהר עס איזט איין גאטט אויף ערדען ריכטער!

נט דעם זאנגמייסטער פערטילגע ניכט איין קלייגאד דוד'ס, אלס
שאול זיין הויז בעזעטצען ליעס, איהן אומצובריגנען. רעטטע איך איין
גאטט, פאן איינען פיינדען! זיכרע איך פאר אייגען ווידערזאכערן!
רעטטע איך פאן איבעלטהאטיגען, הילף איר ווידער בלוטבעגיעריגע!
דען זיעהע, אויף איין לעבען לויערן זיא, ראטטען זיך לוזאמאן ווידער
איך, דיא פרעכען, דא איך ניכטס פערבראכען. ניכטס בעגאנגען, לוי־
פען, אהנע איינע שולד, אוואהער, ריסטען זיך. ערוואכע! בעגעגנע
איר אונד זיעהע דריין, א עוויגער, דעס וועלטאללס הערר! גאטט
ישראל'ס! אויף, זוכע אללע ערדבעוואהנער היים, קיינעם דער פֿערי־
וועגנען, קיינעם אונגעטרייען גנאדיג! אבענדס קאמען זיא הערלו,
לארמען ווי דיא הונדע, וואנדעלן אין דער שטאדט אומהער;

הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם כי מי שמע:
ואתה יהוה תשחק למו תלעג לכל גוים: עזו אליך
אשמרה כי אלהים משגבי: אלהי חסדו יקדמני אלהים
יראני בשררי: אל תהרגם פן ישכחו עמי הניעמו בחילך
והורידמו מגננו אדני: חטאת פימו דבר שפתימו וילכדו
בגאונם ומאלה ומכחש יספרו: כלה בחמה כלה ואינמו
וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה: וישבו
לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: המה ינועון לאכל אם
לא ישבעו וילינו: ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך
כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: עזי אליך אזמרה
כי אלהים משגבי אלהי חסדי: ס למנצח על שושן
עדות מכתם לדוד ללמד: בהצותו את ארם נהרים
ואת ארם צובה וישב יואב ויך את אדום בגיא מלח שנים

*) חסדי ק׳ *) יניעון ק׳ *) י״א לחדש

מיט דעם מונדע שפרודעלן זיא, מיט דען ליפפען — דאָלכע — דען
„ווער הערעט עס?" דאָך אבער, עוויגער, פערלאַכעסט זיא, שפאָט־
טעסט אַללער היידען! אָ דוא מאַכט, דיינער הארע איך! איינע
פעסטע בורג מיר גאָטט! זיינע גנאַדע מיט איר נאַהע; גאָטט לאַסס
איך לוסט אַן פיינדען זעהען. מורקאָאַען לאַס זיא ניכט, איין פאָלק
פערגעססע זיא גאַר באַלד; ניין, מיט דעינער טרייבע זיא אומהער, אָ
דוא, אונזער שילד! לאַס זיא, געשטירלט, קונד טהון מיהרעס מונדעס
זינדען, מיהרער ליפפען שנעדע ווארטע, וויא פערשטריקט אין מיהרען
האָכמוטהע, זיא טרוג אונד מייניד ביסען. פערטילגע מיט צאָרן, פער־
טילגע זיא, דאַס זינד זיא ניכט! ניין, ערפאַהרען מיסען זיא, דאַס מיין
גאָטט אין יעקב הערר זייא, הערר זייא איבער אַללע וועלט! אַבענדס
מיסען זיא דאַן קאָממען, לאַרמען וויא דיא הונדע, וואַנדערן אין דער
שטאָדט אומהער — זיא הין אונד הער נאַך שפייזע מיררענד, צו
שטיללען מיהרען הונגער, צו פינדען לאַגערשטאָטטע, מינדעס איך
דיינע מאַכט בעזינגע, ביז אַם מאָרגען דיינע גיטע יובלע, דאַס דוא
פעסטע בורג מיר וואַרסט, צופלוכט צור צייט דער נאָטה. דיר, אָ מאַ־
מאַכט טאָנען מיינע זאַיטען: פעסטע בורג מיט גאָטט מיר, גנאָדיג
מיט מיר גאָטט!

ס דעם זאַנגמייסטער אויף שושן עדות אין קליינאָד דוד'ז צום אויס־
וועגדיגלערנען, אַלז ער ווידער ארם נהרים אונד ארם צובה צו פעלדע
לאַג, אונד יואב ווידער היננינג אונד צוואָלפטויזענד ארומים אים

עָשָׂר אָלֶף׃ אֱלֹהִים זְנַחְתָּנוּ פְרַצְתָּנוּ אָנַפְתָּ תְּשׁוֹבֵב לָנוּ׃
הִרְעַשְׁתָּה אֶרֶץ פְּצַמְתָּהּ רְפָה שְׁבָרֶיהָ כִי־מָטָה׃ הִרְאִיתָ
עַמְּךָ קָשָׁה הִשְׁקִיתָנוּ יַיִן תַּרְעֵלָה׃ נָתַתָּה לִּירֵאֶיךָ נֵּס
לְהִתְנוֹסֵס מִפְּנֵי קֹשֶׁט סֶלָה׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנוּ*׃ אֱלֹהִים ׀ דִּבֶּר בְּקָדְשׁוֹ אֶעְלֹזָה אֲחַלְּקָה שְׁכֶם
וְעֵמֶק סֻכּוֹת אֲמַדֵּד׃ לִי גִלְעָד ׀ וְלִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מָעוֹז
רֹאשִׁי יְהוּדָה מְחֹקְקִי׃ מוֹאָב ׀ סִיר רַחְצִי עַל־אֱדוֹם אַשְׁלִיךְ
נַעֲלִי עָלַי פְּלֶשֶׁת הִתְרוֹעָעִי׃ מִי יֹבִלֵנִי עִיר מָצוֹר מִי נָחַנִי
עַד־אֱדוֹם׃ הֲלֹא־אַתָּה אֱלֹהִים זְנַחְתָּנוּ וְלֹא־תֵצֵא אֱלֹהִים
בְּצִבְאוֹתֵינוּ׃ הָבָה־לָּנוּ עֶזְרָת מִצָּר וְשָׁוְא תְּשׁוּעַת אָדָם׃
בֵּאלֹהִים נַעֲשֶׂה־חָיִל וְהוּא יָבוּס צָרֵינוּ׃ **סא** לַמְנַצֵּחַ עַל
נְגִינַת לְדָוִד׃ שִׁמְעָה אֱלֹהִים רִנָּתִי הַקְשִׁיבָה תְּפִלָּתִי׃ מִקְצֵה
הָאָרֶץ ׀ אֵלֶיךָ אֶקְרָא בַּעֲטֹף לִבִּי בְּצוּר־יָרוּם מִמֶּנִּי תַנְחֵנִי׃

*) וענני ק׳

זאַלץ טהאַלע שלוג. פֿערשטאָססען, הינגעשטרייעט האַסט דוא אונז, אָ גאָטט! דוא צירנטעזט — אַך, נימם אונז וויעדער אויף! דוא האַסט דיא ערדע ערשיטטערט, ריססע אויפֿגעשפרענגט; היילע איהרע בריכֿע לו, דיא זאָ צערשעללעט איזט! דוא לייסטעזט דיינעם פֿאָלקע האַרטעז שיקזאַל, דוא גאַבסט אונז טוימעלוויין צו טרינקען; האָך וועהט נון וויעדער דיינער פֿערעהרער פאַניער אום דער וואַהרהייט ווילען! סלה! אויף דאַס ערררעטטעט ווערדען דיינע ליעבען, לאַס דיינע רעכֿטע העלפֿען, ערהאָרע אונז! — גאָטט שפראַך׳ז אין זיינעם היילי־טהומע; נון זינג איך זיעגעליעד: „שכם פֿערטהיילע איך וויעדער אונד מעססע סכות טהאַל איך אויז! מיין איזט גלעד, מנשה מיין, אפרים מיי־נעז הויפטעז מאַכֿט; געזעטצע גיבט נון יהודה וויעדער. מיין וואַשגע־פֿאַס איזט מואב, אויף אדום ווערפֿע איך מיינען שוה! — פלשת, טריומ־פֿירזט דוא נאָך?“ — ווער בריגנט מיך אין דיא פֿעזטע בורג? ווער פֿיהרעט מיך נאָך אדום היין? — ביזט דוא׳ז ניכֿט גאָטט? — דוא האַט־טעזט אונז פֿערלאַססען, לאָגזט ניכֿט מעהר מיט אונזערם העערע. אַך, שאַפֿפֿע אונז רעטטונג אויז דער נאָטה, דען מענשענהילֿפֿע איזט דאָך קיין ניטץ. מיט גאָטט נור טהון וויר גראָססע טהאַטען ער טריטט זיא ניעדער, אונזרע פֿיינדע.

סא דעם זאַנגמייסטער אויף נגינת פֿאָן דוד. האָרע גאָטט, מיין שרייען, מערקע אויף מיין געבעט! פֿאָן דעז לאַנדעז גרענצע רופֿ׳ איך דיר, ווען מיין הערץ פֿערלאַנגען וויל — דוא פֿיהרעזט מיך אויף האַכֿער האָבענען פֿעלזען.

כִּי־הָיִיתָ מַחְסֶה לִי מִגְדַּל־עֹז מִפְּנֵי אוֹיֵב: אָגוּרָה בְאָהָלְךָ
עוֹלָמִים אֶחֱסֶה בְסֵתֶר כְּנָפֶיךָ סֶּלָה: כִּי־אַתָּה אֱלֹהִים
שָׁמַעְתָּ לִנְדָרָי נָתַתָּ יְרֻשַּׁת יִרְאֵי שְׁמֶךָ: יָמִים עַל־יְמֵי־מֶלֶךְ
תּוֹסִיף שְׁנוֹתָיו כְּמוֹ־דֹר וָדֹר: יֵשֵׁב עוֹלָם לִפְנֵי אֱלֹהִים חֶסֶד
וֶאֱמֶת מַן יִנְצְרֻהוּ: כֵּן | אֲזַמְּרָה שִׁמְךָ לָעַד לְשַׁלְּמִי נְדָרַי
יוֹם | יוֹם: סב לַמְנַצֵּחַ עַל־יְדוּתוּן מִזְמוֹר לְדָוִד: אַךְ אֶל־
אֱלֹהִים דּוּמִיָּה נַפְשִׁי מִמֶּנּוּ יְשׁוּעָתִי: אַךְ־הוּא צוּרִי וִישׁוּעָתִי
מִשְׂגַּבִּי לֹא־אֶמּוֹט רַבָּה: עַד־אָנָה | תְּהוֹתְתוּ עַל־אִישׁ
תְּרָצְּחוּ כֻלְּכֶם כְּקִיר נָטוּי גָּדֵר הַדְּחוּיָה: אַךְ מִשְּׂאֵתוֹ |
יָעֲצוּ לְהַדִּיחַ יִרְצוּ כָזָב בְּפִיו יְבָרֵכוּ וּבְקִרְבָּם יְקַלְלוּ־סֶלָה:
אַךְ לֵאלֹהִים דּוֹמִּי נַפְשִׁי כִּי־מִמֶּנּוּ תִּקְוָתִי: אַךְ־הוּא צוּרִי
וִישׁוּעָתִי מִשְׂגַּבִּי לֹא אֶמּוֹט: עַל־אֱלֹהִים יִשְׁעִי וּכְבוֹדִי צוּר־
עֻזִּי מַחְסִי בֵּאלֹהִים: בִּטְחוּ בוֹ בְכָל־עֵת | עָם שִׁפְכוּ־לְפָנָיו

דען איינע צופֿערזיכט ביזט דוא; איין פֿעסטער טהורן פֿאָר פֿיינדען.
אין דיינעם צעלטע וואָהנע איך עוויגליך, געבאָרגען אונטער דיינען
פֿיטטיגען! דוא האָרטעסט גאָטט! אויף איין געליבדע! זעטצעסט
ווידער אין איהר אייגענטהום, דיא דיינען נאַמען פֿירכטען, איין.
גיב דעם קאָניגע איין לאַנגעז לעבען; יאַהרע ביז צום קאָממענדען
געשלעכט. דאַס ער פֿאָר גאָטט אויף זיינעם טהראָנע בלייבע; בע-
פֿיעהל דאַס טרייא אונד גיטע איהן בעוואַכע;. זאָ טאָנט דיר עוויגליך
איין זאַיטענשפּיעל, זאָ לאָהנע איך דיא געליבדע, טאַג פֿיר טאַג!.
סב דעם זאַנגמייסטער אויף ידותון, איין פּזאַלם דודס. נור אין גאָטט
געטראָסטעט זיך איין גייסט; פֿאָן איהם נור קאָמט איין הייל. נור
ער איזט פֿעלז אונד רעטטונג איר, אונד האָהע בורג. זעהר וואַנקען
קאַן איך ניכט!. וויא לאַנגע שטירעט איהר צו, אויף איינען מאַן,
אונד ברעכעט זאַמטליך איין, גלייך וויא אין אָרטע וואַנד, אין זינ-
קענדעז געמייער?. נור איהן פֿאָן זיינער האָהע צו שטירצען, בעשליע-
סען זיא אים ראַטה, בעליעבען היכֿעלייא; גלייסנען זעגנען אים
דעם מונדע; העגען פֿלוך אים הערצען. זייא נור אין גאָטט גע-
טראָסט, איין גייסט! דען איינע האָפֿפֿנונג קאָמט פֿאָן איהם. נור
ער איזט פֿעלז אונד רעטטונג איר: ניין שטירצען ווערדע איך, ניכט
איין הייל אונד איינע ווירדע איזט ביי גאָטט; איין שוטצפֿעלז איינע.
צופֿערזיכט איזט גאָטט. געליעבטעז פֿאָלק! פֿערטרויט איהם אַללע-
צייט! שיטטעט אויז איער הערצען פֿאָר איהם! גאָטט איזט אונזרע צו-

לבבכם אלהים מחסה־לנו סלה: אך הבל בני־אדם
כזב בני איש במאזנים לעלות המה מהבל יחד: אל־
תבטחו בעשק ובגזל אל־תהבלו חיל כי־ינוב אל־תשיתו לב:
אחת ׀ דבר אלהים שתים־זו שמעתי כי־עז לאלהים:
ולך־אדני חסד כי־אתה תשלם לאיש כמעשהו:
סג מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה: אלהים ׀ אלי
אתה אשחרך צמאה לך ׀ נפשי כמה לך בשרי בארץ
ציה ועיף בלי־מים: כן בקדש חזיתך לראות עזך וכבודך:
כי־טוב חסדך מחיים שפתי ישבחונך: כן אברכך בחיי
בשמך אשא כפי: כמו חלב ודשן תשבע נפשי ושפתי
רננות יהלל־פי: אם־זכרתיך על־יצועי באשמרות
אהגה־בך: כי־היית עזרתה לי ובצל כנפיך ארנן: דבקה
נפשי אחריך בי תמכה ימינך: והמה לשואה יבקשו

פֿערזיכט. אענשען זינד נור הויך, — דיא גראָסען טרוג. אויף דער וואָגע העבט איין הויך זיא אַללעזאַמט עמפּאָר. פֿערלאַסט אייך ניכט אויף ריעבעריי, אונ' רויב בעטהאָרע אייך ניכט! פֿליסט רייכטהום צו, זאָ האָנגט אייער הערץ ניכט דראַן. איין וואָרט האַט גאָטט געשפּראָ־כען; דאַז וואַר איך האָבּ געוואַהר; אַללעס שטעהט נור בייא גאָטט. דאָך גנאַדע, העררר! שטעהט אויך בייא דיר! יעדען לאָהנעסט דוא, נאַך זיינעם ווערקע.

סג. פּזאַלם דוד'ס, אַלז ער אין דער וויסטע יהודה וואַר. גאָטט! איין גאָטט ביזט דוא! דיך זוך איך אָרגענס פֿריה; נאַך דיר דירסטעט איינע זעעלע, זעהנעט זיך איין פֿלייטע, היער אין דירדעם, טאָהל־טענדעם, וואַססערלאָזעם לאַנדע:. דיינע הערר־ליכקייט צו זעהען, דיינע פּראַכט. דאָרט אים היילגטהום זאַה איך זיא דערשיינסט; איינע ליפּ־פּען פּריעזען דיך; דיינע הולד איזט קאָסטליכער אַלז לעבען. גערנע זאָגע איך דיינען רוהם אַלזאָ איין לעבענלאַנג. העבע איינע האָנדע עמפּאָר' ריעפּע דיינען נאַמען אַן. וויא פֿאָן מאַרק אונד פֿעטטע זאַטט, ווירדע איך לוסטע לידער זינגען;. ווען איך דיין געדאָכטע, נאַכטס אויף איינעם לאַגער ביז צור פֿריהען וואַכע, איאאער פֿאָן דיר רע־דען;. אונטער דיינער פֿליגעל שאַטטען לויט פֿראָהלאָקקען, דאַס דוא איינע הילפֿע וואָרסט. איינע זעעלע האָנגט דיר אַן; דיינער רעכ־טען פֿאָלג איך נאָך. דיא איר נאָך דעם לעבען שטעהן, פֿינדען איה־

נַפְשִׁי יָבֹאוּ בְּתַחְתִּיּוֹת הָאָרֶץ׃ יַגִּירֻהוּ עַל־יְדֵי־חָרֶב מְנָת
שֻׁעָלִים יִהְיוּ׃ וְהַמֶּלֶךְ יִשְׂמַח בֵּאלֹהִים יִתְהַלֵּל כָּל־הַנִּשְׁבָּע
בּוֹ כִּי יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי־שָׁקֶר׃ **סד** לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃
שְׁמַע אֱלֹהִים קוֹלִי בְשִׂיחִי מִפַּחַד אוֹיֵב תִּצֹּר חַיָּי׃ תַּסְתִּירֵנִי
מִסּוֹד מְרֵעִים מֵרִגְשַׁת פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ אֲשֶׁר שָׁנְנוּ כַחֶרֶב
לְשׁוֹנָם דָּרְכוּ חִצָּם דָּבָר מָר׃ לִירוֹת בַּמִּסְתָּרִים תָּם פִּתְאֹם
יֹרֻהוּ וְלֹא יִירָאוּ׃ יְחַזְּקוּ־לָמוֹ ׀ דָּבָר רָע יְסַפְּרוּ לִטְמוֹן
מוֹקְשִׁים אָמְרוּ מִי יִרְאֶה־לָּמוֹ׃ יַחְפְּשׂוּ עוֹלֹת תַּמְנוּ חֵפֶשׂ
מְחֻפָּשׂ וְקֶרֶב אִישׁ וְלֵב עָמֹק׃ וַיֹּרֵם אֱלֹהִים חֵץ פִּתְאוֹם הָיוּ
מַכּוֹתָם׃ וַיַּכְשִׁילֻהוּ עָלֵימוֹ לְשׁוֹנָם יִתְנֹדְדוּ כָּל־רֹאֵה בָם׃
וַיִּירְאוּ כָּל־אָדָם וַיַּגִּידוּ פֹּעַל אֱלֹהִים וּמַעֲשֵׂהוּ הִשְׂכִּילוּ׃
יִשְׂמַח צַדִּיק בַּיהוָה וְחָסָה בוֹ וְיִתְהַלְלוּ כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב׃
סה לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד שִׁיר׃ לְךָ דֻמִיָּה תְהִלָּה אֱלֹהִים

רען אונטערגאַנג; פאַהרען הין אין טיעפסטען אַבגרונד;. פאַללען
פאָרטגעשלעפפט פאָם שווערדטע; ווערדען ווילדער פיכזע טהייל.
דער קעניג פרייע זיך אין גאָטט! עז ריהמע זיך, ווער טרייא איהם
שוואָרט; דער ליגנער מונד פערשטוממע!
סד דעם פאָרזאָנגער, איין פזאַלם דוד'. ערהאָרע, ווען איך קלאַגע,
מיינע שטיממע, גאָטט! בעהיטע מיך פאָר פיינדעז אַנגסט!. פער-
בירג מיך פאָר דער באָזען ראַטה, פאָרם אונגעשטים דער איבעל
טהאָטער. דיא, וויא דאָלכע איהרע צונגען שאָרפען; לעגען איהר
געשאָס אַן—גיפטיגע פערליימדונג—. ציעלען היימליך אויף דען
פראָממען; דריקקענז פלאָצליך אַב, אָהנע אַללע שייא. זיא שמיעדען
באָזען אַנשלאַג פעסטע; זיננען וואָ זיא שטריקע לעגען; שפרעכען,
ווער בעמערקט זיא דאָרט?. פערוואַהרט זינד איהרע בובענשטיקקע;
פערשלאַגען איהרע ראָנקע; אים איננערסטען פערבאָרגענען, אים
הערצען טיעף פערשטעקט. אַללייִן אויך דאַ טריפפט גאָטט; איהר
שנעללער פפייל פערלעצט זיא זעלבסט. זיא פאַללעט איהרע אייגנע
צונגע. דאַס איהרער שפאָטטעט, ווער זיא זיעהט. אונד אַללע דיא עז
זעהען, זאַגען: יאַ! גאָטט האַט דאַז געטהאַן! ערקעננען, דאַס זיין
ווערק עז זייא. דער פראָממע פרייעט זיך אין גאָטט, אונד פינדעט
שוץ בייא איהם; זיינער ריהמעט זיך, ווער גראַדעז הערצענז איזט;
סה דעם זאַנגמייסטער איין פזאַלם דוד'ז צום זינגען, דער זעעלען

בְצִיּוֹן וּלְךָ יְשֻׁלַּם־נֶדֶר׃ שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה עָדֶיךָ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ׃
דִּבְרֵי עֲוֺנֹת גָּבְרוּ מֶנִּי פְּשָׁעֵנוּ אַתָּה תְכַפְּרֵם׃ אַשְׁרֵי ׀
תִּבְחַר וּתְקָרֵב יִשְׁכֹּן חֲצֵרֶיךָ נִשְׂבְּעָה בְּטוּב בֵּיתֶךָ קְדֹשׁ
הֵיכָלֶךָ׃ נוֹרָאוֹת ׀ בְּצֶדֶק תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ מִבְטָח כָּל־
קַצְוֵי־אֶרֶץ וְיָם רְחֹקִים׃ מֵכִין הָרִים בְּכֹחוֹ נֶאְזָר בִּגְבוּרָה׃
מַשְׁבִּיחַ ׀ שְׁאוֹן יַמִּים שְׁאוֹן גַּלֵּיהֶם וַהֲמוֹן לְאֻמִּים׃ וַיִּירְאוּ ׀
יֹשְׁבֵי קְצָוֺת מֵאוֹתֹתֶיךָ מוֹצָאֵי בֹקֶר וָעֶרֶב תַּרְנִין׃ פָּקַדְתָּ
הָאָרֶץ ׀ וַתְּשֹׁקְקֶהָ רַבַּת תַּעְשְׁרֶנָּה פֶּלֶג אֱלֹהִים מָלֵא מָיִם
תָּכִין דְּגָנָם כִּי־כֵן תְּכִינֶהָ׃ תְּלָמֶיהָ רַוֵּה נַחֵת גְּדוּדֶיהָ
בִּרְבִיבִים תְּמֹגְגֶנָּה צִמְחָהּ תְּבָרֵךְ׃ עִטַּרְתָּ שְׁנַת טוֹבָתֶךָ
וּמַעְגָּלֶיךָ יִרְעֲפוּן דָּשֶׁן׃ יִרְעֲפוּ נְאוֹת מִדְבָּר וְגִיל גְּבָעוֹת
תַּחְגֹּרְנָה׃ לָבְשׁוּ כָרִים ׀ הַצֹּאן וַעֲמָקִים יַעַטְפוּ־בָר
יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ׃

רוהעט מיט עז, גאָטט! צו ציון דיך צו לאָבען, געליבדע דאָרט דיר צו בעצאַהלען, ערהאָרער דעז געבעטז! צו דיר קאָממט אַללעז פלייש!. מיט מונז דער זינדען לאַסט צו שווער; דיא מיסעטהאַטען; — דוא פערצייהעסט זיא. וואָהל דיינעם ליעבלינג, דען דוא מויספיאמסט, דאַס ער מין דיינעם פאָרהאָף וואָהנע! דאַ ווירד מאַן זאַטט דער גיטער דיינעז הויזעז! זאַטט דיינעז טעמפעלז הייליגטהומז. דיין דראָהע זעלבסט, אָ גאָטט דעז הייל! מיט פורכטבאַר, דאָך גערעכט; דוא בלייבסט דיא צופערזיכט דער ערדען ענדען, דיא צופערזיכט ענט- פערנטער קיסטען. דער דוא מיט דיינער מאַכט דער בערגע גרונד געלעגט מיט אַללגעוואַלט מומגירטעטער!. דוא שטיללסט דער מעערע ברויזען, דאַז ברויזען מיהרער וואָגען; זאָ וויא דער פעלקער מונגע- שטים, אָב דיינע וומונדערצייכען שטוינען דיא מייגבעוואָהנער פערנער לאַגען; דוא מאַכסט פראָהלאָקקען, דעז מאָרגענז מונד דעז אַבענדז מאַבענגין. דוא זוכעסט היים דיא ערדע, וואָסערסט זיא גאַר זעהר; (פאָלל וואַסערז מיט דאַז בריננליין גאָטטעז!) וואָהל בעקליידעט מיהרע פרוכט, ווען דוא זאָ דען באָדען עבנעסט;. טראָנקעסט מיהרע פורכען, זענקעסט מיין דאַז מויסגעפפליגטע; טאַוועלעסט עז איט רעגענגוס; זעגנעסט מיהר געוואָכז;. בעקראָנסט דאַז יאַהר איט דיינעם גוטע; פאָן דיינען שפורען טריפעט מיבערפלוס. עז טריעפען מויען מין דער וויסטע: דיא היגעל גירטען זיך איט פראָה- ליכקייט. דיא טריפטען קליידען זיך איט שאַאַפען; קאָרנפרוכט היללט דיא טהאָלער מיין; אַללעז יויכצעט, אַללעז זינגעט.

י״ב לחדש **סו** לַמְנַצֵּחַ שִׁיר מִזְמוֹר הָרִיעוּ לֵאלֹהִים כָּל־הָאָרֶץ׃
זַמְּרוּ כְבוֹד שְׁמוֹ שִׂימוּ כָבוֹד תְּהִלָּתוֹ׃ אִמְרוּ לֵאלֹהִים
מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ בְּרֹב עֻזְּךָ יְכַחֲשׁוּ לְךָ אֹיְבֶיךָ׃ כָּל־הָאָרֶץ ׀
יִשְׁתַּחֲווּ לְךָ וִיזַמְּרוּ־לָךְ יְזַמְּרוּ שִׁמְךָ סֶלָה׃ לְכוּ וּרְאוּ מִפְעֲלוֹת
אֱלֹהִים נוֹרָא עֲלִילָה עַל־בְּנֵי אָדָם׃ הָפַךְ יָם ׀ לְיַבָּשָׁה
בַּנָּהָר יַעַבְרוּ בְרָגֶל שָׁם נִשְׂמְחָה־בּוֹ׃ מֹשֵׁל בִּגְבוּרָתוֹ ׀
עוֹלָם עֵינָיו בַּגּוֹיִם תִּצְפֶּינָה הַסּוֹרְרִים ׀ אַל־יָרִימוּ* לָמוֹ סֶלָה׃
בָּרְכוּ עַמִּים ׀ אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁמִיעוּ קוֹל תְּהִלָּתוֹ׃ הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ
בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ׃ כִּי־בְחַנְתָּנוּ אֱלֹהִים צְרַפְתָּנוּ
כִּצְרָף־כָּסֶף׃ הֲבֵאתָנוּ בַמְּצוּדָה שַׂמְתָּ מוּעָקָה בְמָתְנֵינוּ׃
הִרְכַּבְתָּ אֱנוֹשׁ לְרֹאשֵׁנוּ בָּאנוּ בָאֵשׁ וּבַמַּיִם וַתּוֹצִיאֵנוּ
לָרְוָיָה׃ אָבוֹא בֵיתְךָ בְעוֹלוֹת אֲשַׁלֵּם לְךָ נְדָרָי׃ אֲשֶׁר־פָּצוּ
שְׂפָתָי וְדִבֶּר־פִּי בַּצַּר־לִי׃ עוֹלוֹת מֵחִים אַעֲלֶה־לָּךְ עִם־

*) ירומו ק׳

סו דעם זאַנגמייסטער, איין פזאַלמליעד. יויכצעט גאָטטע, אַללע לאַנדע!, לאַססט צו עהרען זיינעס נאַמענס, האָהען לאָבגעזאַנג ערשאַללען!. שפרעכט צו גאָטט: וויא וואונדערבאַר זינד דיינע ווערקע! אונטער דיינער אַללמאַכט שמיעגען זיך דיא פיינדע. דער גאַנצע ערדקרייז בעטעט אַן, לאָבזינגעט דיר, לאָבזינגעט דיינען נאַמען, סלה.״ געהעט, שויט דיא טהאַטען גאָטטעס! זיין וואַלטען איבער מענשענקינדער, וואונדערבאַר!. ער וואַנדעלטע דאַס מעער אינס טראָקקענע, דאַס מאַן דורך שטראָם צו פוסע קאַם. דער עוויגע הערשט מיט אַללגעוואַלט, זיין אויגע שויעט אויף אויף היידען, דיא עמפּאָרער! ניא ווערדען זיא ערהאָבען!. ריהמעט, פעלקער אונזערן גאָטט! לאַססט זיין לאָבליעד לויט ערשאַללען!. דער אונז ערהאַלט צו בעסערם לעבען! דער אונזערן פוס ניכט גלייטען לאַסט. דען, גאָטט! געפריפעט האַסט דוא אונז; געלייטערט, וויא מאַן זילבער לייטערט; האַסט אונז פערשטריקט אין שלינגען; אונזערן לענדען לאַסטען אַנגעהאַנגט. ליעסעסט מענשען פאַהרען איבער אונז; בראַכטעסט אונז אין פייערנאָטה, אין וואַססערנאָטה; אַללײן דוא פיהרעסט אונז הערויס, צום פריידענמאַהל. דיינעם טעמפעל וואַללע איך מיט ברענדאָפפערן צו; בעצאַהלע, וואַס איך דיר געלאָבט; וויא איך מיינע ליפפען אויפגעטהאַן; וויא איך פערשפּראַך אין מיינער נאָטה. פייסטע אָפפער בּרינג איך

קְטֹרֶת אֵילִים אֶעֱשֶׂה בָקָר עִם־עַתּוּדִים סֶלָה: לְכוּ שִׁמְעוּ
וַאֲסַפְּרָה כָּל־יִרְאֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר עָשָׂה לְנַפְשִׁי: אֵלָיו פִּי־
קָרָאתִי וְרוֹמַם תַּחַת לְשׁוֹנִי: אָוֶן אִם־רָאִיתִי בְלִבִּי לֹא
יִשְׁמַע ׀ אֲדֹנָי: אָכֵן שָׁמַע אֱלֹהִים הִקְשִׁיב בְּקוֹל תְּפִלָּתִי:
בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־הֵסִיר תְּפִלָּתִי וְחַסְדּוֹ מֵאִתִּי:
סז לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ
יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה: לָדַעַת בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ בְּכָל־גּוֹיִם
יְשׁוּעָתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים ׀ אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם:
יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי־תִשְׁפֹּט עַמִּים מִישֹׁר וּלְאֻמִּים ׀
בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים ׀ אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים
כֻּלָּם: אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ:
יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ:
סח לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר שִׁיר: יָקוּם אֱלֹהִים יָפוּצוּ
אוֹיְבָיו וְיָנוּסוּ מְשַׂנְאָיו מִפָּנָיו: כְּהִנְדֹּף עָשָׁן תִּנְדֹּף כְּהִמֵּס

דיר; דער ווידדערדופֿט שטייגט דיר עמפאָר; רינדער פֿיהרע איך צו באָקקע. קאָממעט, האָרט, איהר גאָטטעספֿערעהרער! איך ערצעהלע וואס ער איר געטהאן. איך ריעף איהן אן מיט מיינעם מונדע; באלד וואר אויף מיינער צונגע לאבגעזאנג. האָטט' איך אונרעכט פֿאָר אין מיינעם הערצען; ווירדע איך דער הערר וואהל האָרען. אללײן ער האָרט מיך, גאָטט, ער מערקעט אויף מיין פֿלעהען וואהל, געלאָבט זייא גאָטט דער ניכט פֿערווירפֿט מיין פֿלעהן, נאך זיינע גיטע פֿאָן מיר ווענדעט! סז דעם זאנגמייזטער אויף נגינות, איין פזאלם צום זאיטענשפיעל. גאָטט זייא אונז גנאָדיג; געבע אונז זיינען זעגען, אונד לאסס זיין אנטליץ אונז ערלייכ־טען, דאס מאן אויף ערדען דיינען וועג ערקעננע; אונטער אללען פֿאָלקערן דיינע הילפֿע. דיר הולדיגען דיא שטאאטען גאָטט דיר הולדיגען דיא שטאאטען אללע. — נאציאָנען פֿרייען זיך אונד יובלען, דאס דוא גערעכט דיא שטאאטען ריכטעסט, רעגיערסט אויף ערדען אללע רייכע!. דיר הולדיגען דיא שטאאטען, גאָטט! דיר הולדיגען דיא שטאאטען אללע. דאס לאנד גיבט זיין גע־וואכס; אונז זעגנע אונזער גאָטט. גאָטט זעגנע אונז, אונד איהן פֿער־עהרע אללע וועלט! סח דעם זאנגמייזטער דוד'ז, איין פזאלם צום זינגען. גאָטט מאכ' זיך אויף, דאס זיינע פֿיינדע צערשטרייט, פֿליכטיג ווערדען זיינע האססער. וויא רויך פֿערייאגט ווירד, יאגע זיא פֿאָרט: וויא וואכס

דונג מפני־אש יאבדו רשעים מפני אלהים: וצדיקים
ישמחו יעלצו לפני אלהים וישישו בשמחה: שירו׀
לאלהים זמרו שמו סלו לרכב בערבות ביה שמו ועלזו
לפניו: אבי יתומים ודין אלמנות אלהים במעון קדשו:
אלהים׀ מושיב יחידים׀ ביתה מוציא אסירים בכושרות
אך־סוררים שכנו צחיחה: אלהים בצאתך לפני עמך
בצעדך בישימון סלה: ארץ רעשה׀ אף־שמים נטפו
מפני אלהים זה סיני מפני אלהים אלהי ישראל: גשם
נדבות תניף אלהים נחלתך ונלאה אתה כוננתה: חיתך
ישבו־בה תכין בטובתך לעני אלהים: אדני יתן־אמר
המבשרות צבא רב: מלכי צבאות ידדון ידדון ונות־בית
תחלק שלל: אם־תשכבון בין שפתים כנפי יונה נחפה
בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ: בפרש שדי׀ מלכים

אַם פֿייער צערשמעלצט, פֿערגעהען איבעלטהאָטער פֿאָר גאָטט. אַבער
פֿראָהליך זייען דיא גערעכטען. זיא פֿראָהלאָקקען פֿאָר דעם העררן;
אונד פֿערברינגען וואָננעפֿאָללע טאַגע. זינגעט דעם נאַמען גאָטטעס!
פרייזעט איהן מיט זאַיטענשפיעל! מאַכט איהם באַהן דער דורך דיא
אֶטהערוויסטע פֿאָהרט; זיין נאַמע איסט עוויגער! פֿראָהלאָקקעט פֿאָר
איהם! איין פֿאַטער דער וואַיזען: איין ריכטער דער וויטטווען: גאָטט.
אין זיינער הייליגען וואָהנונג!. איין גאָטט, דער איינזאַמען דאַס הויס
בעזעצט! געפֿעססעלטען דיא פֿרייהייט גיבט: דאָך ווידערשפענסטיגע
בעוואָהנען דיררעס לאַנד. גאָטט, אַלס דוא פֿאָר דיינעם פֿאָלקע אויס
צאָגסט, איינהערטראַטסט אין דער וויסטע, סלה; דאַ בעבטע דיא ערדע
דיא היממעל טראָפֿפֿען פֿאָר גאָטט, דיעזער סיני פֿאָר ישראל'ס גאָטט!.
איינען מילדען רעגען לאָססעסט דוא הערנאַב; ערקוויקסט דיין ערבגוט,
לעכצענדעס לאַנד. דיר געווייהטע טהיערע וואָללען עס בעוואָהנען; מיט
דיינער גיטע, גאָטט! וואַרד עס ערקוויקט, פֿיר איין בעדראָנגטעס
פֿאָלק. פֿראָהע נאַכריכט זענדעט גאָטט! דער באָטשאַפֿטברינגערינגען
גראָססעס העער!. דיא קאָניגע מיט איהרער הערעסמאַכט, בעוועגען
זיך היער, בעוועגען זיך דאַ; אונד דיא הויזבעוואָהנערין פֿערטהיילעט
בייטע. אויך ווען איהר בייא דען טראָנקען ליעגט. דעקט זילבער דיא
פֿליגעל דער טויבע, פֿלאַממענד גאָלד דער פֿיטטיגע שפיטצען. דיא
אַללמאַכט שטרעקט דאָרט קאָניגע הין! דאַן לייכטעט שנעע אַם דיס

בָּהּ תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן׃ הַר־אֱלֹהִים הַר־בָּשָׁן הַר־גַּבְנֻנִּים הַר־
בָּשָׁן׃ לָמָּה ׀ תְּרַצְּדוּן הָרִים גַּבְנֻנִּים הָהָר חָמַד אֱלֹהִים
לְשִׁבְתּוֹ אַף־יְהוָה יִשְׁכֹּן לָנֶצַח׃ רֶכֶב אֱלֹהִים רִבֹּתַיִם אַלְפֵי
שִׁנְאָן אֲדֹנָי בָם סִינַי בַּקֹּדֶשׁ׃ עָלִיתָ לַמָּרוֹם ׀ שָׁבִיתָ שֶּׁבִי
לָקַחְתָּ מַתָּנוֹת בָּאָדָם וְאַף סוֹרְרִים לִשְׁכֹּן ׀ יָהּ אֱלֹהִים׃
בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם ׀ יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה׃ הָאֵל ׀
לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת וְלֵיהוִה אֲדֹנָי לַמָּוֶת תּוֹצָאוֹת׃ אַךְ־אֱלֹהִים
יִמְחַץ רֹאשׁ אֹיְבָיו קָדְקֹד שֵׂעָר מִתְהַלֵּךְ בַּאֲשָׁמָיו׃ אָמַר
אֲדֹנָי מִבָּשָׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם׃ לְמַעַן ׀ תִּמְחַץ רַגְלְךָ
בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבֶיךָ מֵאֹיְבִים מִנֵּהוּ׃ רָאוּ הֲלִיכוֹתֶיךָ אֱלֹהִים
הֲלִיכוֹת אֵלִי מַלְכִּי בַקֹּדֶשׁ׃ קִדְּמוּ שָׁרִים אַחַר נֹגְנִים בְּתוֹךְ
עֲלָמוֹת תּוֹפֵפוֹת׃ בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדֹנָי מִמְּקוֹר
יִשְׂרָאֵל׃ שָׁם בִּנְיָמִן ׀ צָעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׂרֵי

טערן בערג גאָטטעז איזט דער בערג לו בזן, ברייטען ריקקען
שטרעקט דען בערג לו בזן. וואַז איפֿערט, איהר, איהר בערגע בריי־
טער ריקקען? יענען בערג ערקאָהר לו זיינעם זיטלע גאָטט; עוויג
טהראָנט דער הייליגע אויף איהם. איריאַדען זינר דעז גאָטטליכען
געפֿאָלגעז; איריאַדען היעאליטער אאָכטע; אין איהרער איטטע דער
העררר; זאָ סיני אים הייליגטהום!. דוא שטיעגעזט האָך עמפאָר,
טרוגזט בייטע דאַפֿאָן; עמפֿינגעזט אענטען לום געשענק; נאַהאוזט
אויך ווידערשפענזטיגע אָן; וואָהנעזט אונטער איהנען, עוויגער! גאָטט!
טאַג פֿיר טאַג זייא גאָטט געפריעזען; ער לאַדעט אונז אויף, איזט
אָבער אונזער העלפֿער. אונז איזט אונזער גאָטט איין גאָטט דער
הילפֿע; דער עוויגע, ער וויז פֿאָם טאָדע רעטטונג. אַבער זיינער
פֿיינדע הויפט לערשמעטטערט גאָטט, דיא טיידעל דעז פֿערשטאָקטען
באָזעוויכטז. „פֿאָן בזן, שפריכט דער העררר, ברינג איך לוריק, איך ברינג
אויז מעערעזטיעפֿען לוריק!. דאַס דוא דורך בלוט איט דיינעם פֿוסע וואַטעזט;
איט פֿיינדעז בלוט דיא הונדע זאָטטיגזט.״ אאַן טויט נון דיינען פראַכט־
לוג, גאָטט! דען איינלוג איינעז גאָטטעז, איינעז קאָניגז אין זיין הייליג־
טהום, דיא זאָנגער פֿאָראַן זאַיטענשפיעלער פֿאָלגען, אונגעבען
פֿאָן פויקענשלאָגערינגען. אין פֿאָללען קאָרען לאָבען זיא גאָטט;
דיא פֿאָם אורשפרונג ישראל׳ז, דען עוויגען. היער בניאַן דער ייגזטע,
פֿיהרט זיא אָן! דיא פֿירזטען יהודה אים פורפורגעוואַנד; דיא פֿירזטען

זְבֻלוּן שָׂרֵי נַפְתָּלִי׃ צִוָּה אֱלֹהֶיךָ עֻזֶּךָ עוּזָּה אֱלֹהִים זוּ פָּעַלְתָּ
לָּנוּ׃ מֵהֵיכָלֶךָ עַל־יְרוּשָׁלָםִ לְךָ יוֹבִילוּ מְלָכִים שָׁי׃ גְּעַר
חַיַּת קָנֶה עֲדַת אַבִּירִים ׀ בְּעֶגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס בְּרַצֵּי־כָסֶף
בִּזַּר עַמִּים קְרָבוֹת יֶחְפָּצוּ׃ יֶאֱתָיוּ חַשְׁמַנִּים מִנִּי מִצְרָיִם
כּוּשׁ תָּרִיץ יָדָיו לֵאלֹהִים׃ מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֵאלֹהִים
זַמְּרוּ אֲדֹנָי סֶלָה׃ לָרֹכֵב בִּשְׁמֵי שְׁמֵי־קֶדֶם הֵן־יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל
עֹז׃ תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃
נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן ׀ עֹז וְתַעֲצֻמוֹת
לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃ סט לַמְנַצֵּחַ עַל־שׁוֹשַׁנִּים לְדָוִד׃
הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מַיִם עַד־נָפֶשׁ׃ טָבַעְתִּי בִּיוֵן
מְצוּלָה וְאֵין מָעֳמָד בָּאתִי בְמַעֲמַקֵּי־מַיִם וְשִׁבֹּלֶת שְׁטָפָתְנִי׃
יָגַעְתִּי בְקָרְאִי נִחַר גְּרוֹנִי כָּלוּ עֵינַי מְיַחֵל לֵאלֹהָי׃ רַבּוּ ׀
מִשַּׂעֲרוֹת רֹאשִׁי שֹׂנְאַי חִנָּם עָצְמוּ מַצְמִיתַי אֹיְבַי שֶׁקֶר

זבולן פירזטען נפתלי. דיין גאָטט האָט דיר דאַז רייך בעשיעדען! (אָ גאָטט, בעפעזטיגע דאַז רייך דאַז דוא געשטיפטעט)! בעהערשטע נור ירוזלים אויז דיינער בורג! דיא קאָניגע ברינגען דיר איהרען טריבוט. רוהענד אויף זילבערנעם עזטריך, טרעקקע דאַז געזינדעל איהם טיף! דער העלז־ דענטשטיערע שאַר בעשטעהט דיא קאָלבער דער פאָלקער, צער־ שטרייט דיא שלאַכטבעגיעריגען האָרדען. דיא פירזטען קאָמען אויז עגיפטען הערלו; כוש פאַלטעט האָנדע צו גאָטט. קאָניגרייכע דער ערדע, זינגעט גאָטט! ריהרט דעם העררן אייער זאַיטענשפיעל, איהם, דער איבער דער אורהאָלטען היממעל האָכזטען גיפפעל פאָהרט! האָרט, וויא זיינע שטיממע דאָננערט! דאָננער דער אַללמאַכט! — געבעט גאָטטע דאַז רייך! זיינע מאַיעזטאָט איבער ישראל, זיינע אַלל־ מאַכט האָך אים פירמאַמענט! פורכטבאַר דאָננערט׳ז, גאָטט, אויז דיי־ נעם הייליגטהומע! ישראל׳ז גאָטט. ער גיבט דעם פאָלקע רייך אונד מאַכט! געלאָבט זייא גאָטט!

סט דעם פאָרזאָנגער אויף שושנים פאָן דוד. רעטטע איך, אָ גאָטט! דאַז וואַססער דרינגט מיר׳ז לעבען! פערזענקט אין שלאַם — אונטיעפע, נירגענדז גרונד — פאָן פלוטה בעדעקט, דעז שטראָמעז שפיעל, ערמאַטטעט איך פאָן שרייען, אייגע קעהלע ראָכעלט — איין גע־ זיכט פערגעהט פאָם שויען נאָך איינעם גאָטט. מעהר דען איינעז הויפטעז האַאַרע זינד דערער, דיא אונזאָנזט איך האַססען, מאַכטיג זינד, דיא איר קוואָלען, דיא איר גראַם זינד אונפערדיענט: איך אום

אשר לא־גזלתי אז אשיב: אלהים אתה ידעת לאולתי
ואשמותי ממך לא־נכחדו: אל־יבשו בי ׀ קויך אדני יהוה
צבאות אל־יכלמו בי מבקשיך אלהי ישראל: כי־עליך
נשאתי חרפה כסתה כלמה פני: מוזר הייתי לאחי ונכרי
לבני אמי: כי־קנאת ביתך אכלתני וחרפות חורפיך נפלו
עלי: ואבכה בצום נפשי ותהי לחרפות לי: ואתנה לבושי
שק ואהי להם למשל: ישיחו בי ישבי שער ונגינות שותי
שכר: ואני תפלתי לך ׀ יהוה עת רצון אלהים ברב
חסדך ענני באמת ישעך: הצילני מטיט ואל־אטבעה
אנצלה משנאי וממעמקי־מים: אל־תשטפני ׀ שבלת
מים ואל־תבלעני מצולה ואל־תאטר־עלי באר פיה: ענני
יהוה כי־טוב חסדך כרב רחמיך פנה אלי: ואל־תסתר
פניך מעבדך כי־צר־לי מהר ענני: קרבה אל־נפשי גאלה

ערסטאטטען, וואז חיך ניכט גערויבט. גאטט, דיר חיזט איינע טהאר הייט לו בעקאננט, איינע שולדען דיר חונפערבארגען! לאס ניכט דורך איך בעשאמט זיין, דיא דיר פערטרויען, גאטט, הערר דער וועלט! לאס ניכט אן איר לו שאנדען ווערדען, דיא נאך דיר פראגען, גאטט ישראל׳ז! דען חום דיינעטוועגען טראג חיך שמאך, דעקט שאמראטהע איר דאז אנגעזיכט, בין חיך איינען ברידערן פרעמד, איינער אוטטער זאהנען חונבעקאננט. חייפער פיר דיין הויז האט איך פערלעהרט, דיינער לעזטרער שמאהען פיעל חויף איך. חיך פער־וויינע חים פאזטען איינע זעעלע, אבן האהנעט איין דאלו; חיך קליידע איך חין טרויערקליידער, חויך דאז ווירד חיהנען שפאטטגעדיכט. ווער אם טהאר זיטלט, וואזט פאן איר, דיא טרינקער זינגען חויף איך ליעדער! חיך אבער בעטע, הערר, לו דיר נור גנאדענלייט! גאטט, נאך דיינער גרענלענלאזען גיטע, ערהארע איך איט דיינער טרייען הילפע, רייסע איך חויז דעם קאטהע, דאס חיך ניכט פערזינקע, דאס חיך ערלעטטעט ווערדע פאן איינען ווידערזאכערן חונד חויז דעז וואססערז טיעפען, דאס איך דיא פלוטה ניכט חיבערשוועאע, דער אבגרונד ניכט פערשלינגע, דיא גרופפע ניכט איבער איך זיך שליעסע. ערהארע איך, גאטט, דען דיינע גיטע חיזט טראזטליך! ווענדע דיך לו איר, נאך דיינער אללבאראהערלינקייט! פערבירג דיין אנטליטז ניכט פאר דיינעם קנעכטע! וויא אנגזט חיזט איר! חיילע, ערהארע איך! זיים איינער זעעלע נאהע ערלאזע זיא! היילע איר,

לְמַעַן אֹיְבַי פְּדֵנִי: אַתָּה יָדַעְתָּ חֶרְפָּתִי וּבָשְׁתִּי וּכְלִמָּתִי
נֶגְדְּךָ כָּל־צוֹרְרָי: חֶרְפָּה ׀ שָׁבְרָה לִבִּי וָאָנוּשָׁה וָאֲקַוֶּה
לָנוּד וָאַיִן וְלַמְנַחֲמִים וְלֹא מָצָאתִי: וַיִּתְּנוּ בְּבָרוּתִי רֹאשׁ
וְלִצְמָאִי יַשְׁקוּנִי חֹמֶץ: יְהִי שֻׁלְחָנָם לִפְנֵיהֶם לְפָח
וְלִשְׁלוֹמִים לְמוֹקֵשׁ: תֶּחְשַׁכְנָה עֵינֵיהֶם מֵרְאוֹת וּמָתְנֵיהֶם
תָּמִיד הַמְעַד: שְׁפָךְ־עֲלֵיהֶם זַעְמֶךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ יַשִּׂיגֵם:
תְּהִי־טִירָתָם נְשַׁמָּה בְּאָהֳלֵיהֶם אַל־יְהִי יֹשֵׁב: כִּי־אַתָּה
אֲשֶׁר־הִכִּיתָ רָדָפוּ וְאֶל־מַכְאוֹב חֲלָלֶיךָ יְסַפֵּרוּ: תְּנָה־עָוֺן
עַל־עֲוֺנָם וְאַל־יָבֹאוּ בְּצִדְקָתֶךָ: יִמָּחוּ מִסֵּפֶר חַיִּים וְעִם
צַדִּיקִים אַל־יִכָּתֵבוּ: וַאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים
תְּשַׂגְּבֵנִי: אֲהַלְלָה שֵׁם־אֱלֹהִים בְּשִׁיר וַאֲגַדְּלֶנּוּ בְתוֹדָה:
וְתִיטַב לַיהוָה מִשּׁוֹר פָּר מַקְרִן מַפְרִיס: רָאוּ עֲנָוִים יִשְׂמָחוּ
דֹּרְשֵׁי אֱלֹהִים וִיחִי לְבַבְכֶם: כִּי־שֹׁמֵעַ אֶל־אֶבְיוֹנִים ׀ יְהוָה
וְאֶת־אֲסִירָיו לֹא בָזָה: יְהַלְלוּהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַמִּים וְכָל־

אום מיינער פֿיינדע ווילען! דיר איזט בעקאננט מיינע שאנדע, שמאך
אונד שמאך; דיא מיך קראנקען אללע זינד פֿאר דיר. אַה! דיא שמאך
בריכט מיר דאַז הערץ! איך טוימלע אָהנמאכטיג הין — וואַרטע אויף
מיטלייד — דאך אומזאנזט, זעהע אויז נאַך טרֶאזטער, פֿינדע קיינען!
גיפֿט רייכט מאַן מיר צור נאַהרונג, עסיג, מיינען דורזט צו שטיללען. —
דאַס איהרע טאַפֿעל איהנען איינע פֿאַללע, איינע שלינגע ווערדע צור
פֿערגעלטונג! דאַס איהרע אויגען פֿינזטער ווערדען, ניכט מעהר זע־
הען! לאַס איהרע לענדען אימאער וואַנקען! גיס דיינע אונגנאַדע
איבער זיא! דיינעז צאָרנעז גלוט ערגרייפֿט זיא! אֶדע זייא איהר
שלאָס, איהרע היטטען אונבעוואָהנט! דען ווען דוא שלוגזט, פֿער־
פֿאָלגען זיא, דיינע פֿערלעטצטען צו קוואֶלען, זיננען זיא נאַך, אָ, דאַס
זיא זינדע אויף זינדע הייפֿען, ניא קאָממען צור בעגנאַדיגונג פֿאָר
דיר! דאַס זיא פֿערטילגט אים לעבענזבוכע, ניא מיט בעגנאדיגטען
פֿערצייכנעט ווערדען! מיך, דער איך עלענד אונד בעטריבט בין, מיך
שיטצעט דיינע הילפֿע האָך עמפּאָר! דרום לאָבע איך גאָטט אין
מיינעם ליעדע, עהרע איהן האָך אין דאַנקגעזאַנגען — דיעז געפֿאַללט
דעם העררן ווייט בעססער, דען איין פֿאַרר מיט האָרן אונד קלויען.
שויט. איהר ליידענדען, ווערדעט פֿראָה, איהר זוכער גאָטטעז! אייער
הערץ לעבע אויף! דען דער הערר ערהאָרט דיא אַרמען, פֿערשמאָהט
ניכט, ווען ער פֿעססעלן לעֶזט. עז לאָבע איהן ערדע אונ׳ הימאעל, מעער

רֹמֵשׂ בָּם׃ כִּי אֱלֹהִים ׀ יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וְיִבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה וְיָשְׁבוּ
שָׁם וִירֵשׁוּהָ׃ וְזֶרַע עֲבָדָיו יִנְחָלוּהָ וְאֹהֲבֵי שְׁמוֹ יִשְׁכְּנוּ־בָהּ׃
ע לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד לְהַזְכִּיר׃ אֱלֹהִים לְהַצִּילֵנִי יְהֹוָה לְעֶזְרָתִי
חוּשָׁה׃ יֵבֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ מְבַקְשֵׁי נַפְשִׁי יִסֹּגוּ אָחוֹר וְיִכָּלְמוּ
חֲפֵצֵי רָעָתִי׃ יָשׁוּבוּ עַל־עֵקֶב בָּשְׁתָּם הָאֹמְרִים הֶאָח ׀ הֶאָח׃
יָשִׂישׂוּ וְיִשְׂמְחוּ ׀ בְּךָ כָּל־מְבַקְשֶׁיךָ וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל
אֱלֹהִים אֹהֲבֵי יְשׁוּעָתֶךָ׃ וַאֲנִי ׀ עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים חוּשָׁה־לִּי
עֶזְרִי וּמְפַלְטִי אַתָּה יְהֹוָה אַל־תְּאַחַר׃ עא בְּךָ־יְהֹוָה
חָסִיתִי אַל־אֵבוֹשָׁה לְעוֹלָם׃ בְּצִדְקָתְךָ תַּצִּילֵנִי וּתְפַלְּטֵנִי
הַטֵּה־אֵלַי אָזְנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנִי׃ הֱיֵה לִי ׀ לְצוּר מָעוֹן לָבוֹא תָּמִיד
צִוִּיתָ לְהוֹשִׁיעֵנִי כִּי־סַלְעִי וּמְצוּדָתִי אָתָּה׃ אֱלֹהַי פַּלְּטֵנִי
מִיַּד רָשָׁע מִכַּף מְעַוֵּל וְחוֹמֵץ׃ כִּי־אַתָּה תִקְוָתִי אֲדֹנָי יֱהֹוִה
מִבְטַחִי מִנְּעוּרָי׃ עָלֶיךָ ׀ נִסְמַכְתִּי מִבֶּטֶן מִמְּעֵי אִמִּי אַתָּה

אונד וואָז דאָרין זיך רעגט; דען גאָטט ווירד ציון'ז העלפער זיין, ווירד
אויפבויען יהודה'ז שטעדטע, צום בעוואָהנען, צום בעזיטצען! זיא ערבעט
זיינער קנעכטע זאַאמען, דיא פריינדע זיינעז נאַמענז וואָהנען דרין!

ע דעם זאַנגמייסטער פאָן דוד בי"ם אָפפערדופט. גאָטט מיך צו
ערעטטען, איילע, העררר מיר בייצוסטעהען! עררעטהען אונ' פער-
שטוממען מיסען, דיא מיר נאָך דעם לעבען שטעהען, ווייכען אונד צו
שאַנדען ווערדען, דיא זיך מיינעז אונגליקז פרייען, פאָר שאַאם צוריקקע-
בעבען, דיא מיר צוריפען: „דאַ! דאַ!" פערגניגט אונד גליקליך זיין
אין דיר, אַללע דיא דיך זוכען, אימאער זאַגען! גראָס איזט גאָטט
דיא פריינדע דיינעז הייל'ז! — איך בין אַרם אונ' עלענד, איילע, גאָטט, צו
מיר! הילפע ביזט דוא מיר אונד רעטטונג! אָך עוויגער, פערצייה ניכט!

עא הערר, איך טרויע אויף דיך! לאַס איך ניא צו שאַנדען ווערדען!
בעפרייע, רעטטע מיך, באַרמהערציגער! נייגע מיר דיין אָהר אונד
הילף מיר! זייא מיר איינע פעלזענבורג, וואָ איך אימאער צופלוכט פינדע,
וואָ דוא בעפיעהלזט, מיר בייצוסטעהען — נור דוא ביזט פעלז אונד
פעזטע מיר! רעטטע, גאָטט, מיך אויז דער האַנד דעז פרעפלערז,
אויז דעז אונגערעכטען פויסט, דעז רייבערז! דען דוא ביזט מיינע
צופערזיכט, מיינע האָפפנונג, הערר, פאָן יוגענד אויף! אויף דיך
פערליעס איך מיך פאָן מוטטערלייבע, דוא האַלפזט מיר איהרעם

גּוֹזִי בְּךָ תְהִלָּתִי תָמִיד׃ כְּמוֹפֵת הָיִיתִי לְרַבִּים וְאַתָּה מַחֲסִי־
עֹז׃ יִמָּלֵא פִי תְּהִלָּתֶךָ כָּל־הַיּוֹם תִּפְאַרְתֶּךָ׃ אַל תַּשְׁלִיכֵנִי
לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחִי אַל־תַּעַזְבֵנִי׃ כִּי־אָמְרוּ אוֹיְבַי לִי
וְשֹׁמְרֵי נַפְשִׁי נוֹעֲצוּ יַחְדָּו׃ לֵאמֹר אֱלֹהִים עֲזָבוֹ רִדְפוּ
וְתִפְשׂוּהוּ כִּי־אֵין מַצִּיל׃ אֱלֹהִים אַל־תִּרְחַק מִמֶּנִּי אֱלֹהַי
לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה*׃ יֵבֹשׁוּ יִכְלוּ שֹׂטְנֵי נַפְשִׁי יַעֲטוּ חֶרְפָּה
וּכְלִמָּה מְבַקְשֵׁי רָעָתִי׃ וַאֲנִי תָּמִיד אֲיַחֵל וְהוֹסַפְתִּי עַל־כָּל־
תְּהִלָּתֶךָ׃ פִּי יְסַפֵּר צִדְקָתֶךָ כָּל־הַיּוֹם תְּשׁוּעָתֶךָ כִּי לֹא
יָדַעְתִּי סְפֹרוֹת׃ אָבוֹא בִּגְבֻרוֹת אֲדֹנָי יֱהֹוִה אַזְכִּיר צִדְקָתְךָ
לְבַדֶּךָ׃ אֱלֹהִים לִמַּדְתַּנִי מִנְּעוּרָי וְעַד־הֵנָּה אַגִּיד נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וְגַם עַד־זִקְנָה וְשֵׂיבָה אֱלֹהִים אַל־תַּעַזְבֵנִי עַד־אַגִּיד זְרוֹעֲךָ
לְדוֹר לְכָל־יָבוֹא גְּבוּרָתֶךָ׃ וְצִדְקָתְךָ אֱלֹהִים עַד־מָרוֹם
אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ גְדֹלוֹת אֱלֹהִים מִי כָמוֹךָ׃ אֲשֶׁר הִרְאִיתַנוּ*

*) חושה ק׳ הראיתני ק׳.

שאָס ענטקאָממען; אויך איזט איין ריהמען שטעטס פאָן דיר. פיעלען
דיענע איך צור בעלעהרונג — דוא אַבער ביזט איהר פעסטע צופער־
זיכט, איין אונד ווירד דיינעס לאָבעס פאָלל, דיינעס פרייזעס איממער
פאָלל זיין! פערווירף איך נור איס אַלטער ניכט! פערלאַססע איך ניכט,
דאַ איינע קראַפט פערגעהט! פיינדע אונטעררעדען זיך פאָן איר,
דיא אויף איין לעבען לויערן, פפלעגען ראַטה, שפרעכען: גאָטט פער־
לאַסט איהן! זעטצעט נאַך! ערגרייפט איהן! ניעאַנד רעטטעט!
גאָטט, זייא דוא ניכט פערן פאָן איר! אייזע, אַ איין גאָטט, איר ביי־
צושטעהען! אומקאָממען איסען אונד צו שאַנדען ווערדען דיא ווידער־
זאַכער איינער זעעלע, דאַס זיא אין האָהן אונד שמאַך זיך הילזען,
דיא זיך איינעס אונגליקקס פרייען! איך אַבער ווערדע אונאויפהאָרליך
האַררען, אונאויפהאָרליך דיינען רוהם פערמעהרען; איין אונד ריהמט
דיינע אַללגערעכטיגקייט. דיינע היזפע טאַג פיר טאַג — צוואַר זיא
ערצאָהלען קאָן איך ניכט, דען איינגאַנג נור צו דיינער אַללמאַכט
דאַרף איך וואַגען, גאָטט! איין העררר! דער אַללבאַרמהערציגקייט נור
בלאָס ערוואָהנען. דיעז לעהרטעזט דוא איך, גאָטט, פאָן יוגענד
אויף; אויך יעטצט נאָך ריהם׳ איך דיינע וואונדער — אונד אויך איס
אַלטער, גאָטט, בייא גראויעם הויפטע, פערלאָססעזט דוא איך ניכט;
דאַס איך דער נאַכוועלט דיינען אַרם, דער צוקונפט דיינע אַללמאַכט
פרייזע, אונד דיינע אַללגערעכטיגקייט, גאָטט, ביז צור היממעלזהאָהע.
וואונדערטהאַטען, דיא דוא טהאַטסט — ווער גלייכט דיר, גאָטט? פיעל

צָרוֹת רַבּוֹת וְרָעוֹת תָּשׁוּב תְּחַיֵּינוּ* וּמִתְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב
תַּעֲלֵנוּ: תֶּרֶב ׀ גְּדֻלָּתִי וְתִסֹּב תְּנַחֲמֵנִי: גַּם־אֲנִי ׀ אוֹדְךָ בִכְלִי־
נֶבֶל אֲמִתְּךָ אֱלֹהָי אֲזַמְּרָה לְךָ בְכִנּוֹר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: תְּרַנֵּנָּה
שְׂפָתַי כִּי אֲזַמְּרָה־לָּךְ וְנַפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתָ: גַּם־לְשׁוֹנִי כָּל־
הַיּוֹם תֶּהְגֶּה צִדְקָתֶךָ כִּי־בֹשׁוּ כִי־חָפְרוּ מְבַקְשֵׁי רָעָתִי:

עב לִשְׁלֹמֹה ׀ אֱלֹהִים מִשְׁפָּטֶיךָ לְמֶלֶךְ תֵּן וְצִדְקָתְךָ
לְבֶן־מֶלֶךְ: יָדִין עַמְּךָ בְצֶדֶק וַעֲנִיֶּיךָ בְמִשְׁפָּט: יִשְׂאוּ
הָרִים שָׁלוֹם לָעָם וּגְבָעוֹת בִּצְדָקָה: יִשְׁפֹּט ׀ עֲנִיֵּי־עָם
יוֹשִׁיעַ לִבְנֵי אֶבְיוֹן וִידַכֵּא עוֹשֵׁק: יִירָאוּךָ עִם־שָׁמֶשׁ וְלִפְנֵי
יָרֵחַ דּוֹר דּוֹרִים: יֵרֵד כְּמָטָר עַל־גֵּז כִּרְבִיבִים זַרְזִיף
אָרֶץ: יִפְרַח בְּיָמָיו צַדִּיק וְרֹב שָׁלוֹם עַד־בְּלִי יָרֵחַ: וְיֵרְדְּ
מִיָּם עַד־יָם וּמִנָּהָר עַד־אַפְסֵי־אָרֶץ: לְפָנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים
וְאֹיְבָיו עָפָר יְלַחֵכוּ: מַלְכֵי תַרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְחָה יָשִׁיבוּ

*) תחייני ק׳. י״ד להרש

אַנגזט אונד ליידען ליעסעזט דוא מיך דולדען! דאָך רופזט דוא מיך צוריק
אינ'ז לעבען, לייזט אויז דער ערדע טיעפען מיך הערויף, פערלייהזט
מיר ווידער האָהע ווירדען אונד ווענדעזט דיך, מיר טראָזט צו געבען.
דרום דאַנקע איך דיינער טרייע מיט פזאַלטערשפיעל, מיין גאָטט,
זאַנגע מיינע האַרפע דיר, הייליגער אין ישראל! מיינע ליפפען יובלען
דיר! דיר טאָנט מיין זייטענקלאַנג, מיינע זעעלע, דיא דוא רעט־
טעזט! טאָגליך דיכטעט מיינע צונגע פאָן דיינער גערעכטיגקייט;
דען דיא מיין פערדערבען זוכטען, זינד בעשאַמט — פערשטוממט.

עב אַן שלמה. גאָטט, פערלייהע דיין געריכט דעם קאָניגע, דעם
קאָניגזאָהנע דיין גערעכטעז אורטהייל, דאַס ער זיין פאָלק געביהר־
ליך ריכטע, רעכט שפרעכע דיינען אונטערדריקטען! דיא בערגע
טראַגען גליק דעם פאָלקע, גליק דיא היגעל, דורך גערעכטיגקייט!
ער שאַפפע רעכט דעם אַרמען פאָלקע, שטעהע דער דירפטיגען
קינדער ביא, צערמאַלמע דען אונטערדריקער! זאָ פערעהרט מאַן
דיך, זאָ לאַנגע זאָננע אונד מאָנד וואָהרט, פיר אונד פיר. ער לאַססע זיך
הערנאַב, וויא רעגענגוס אויף אַבגעמאָהטעז לאַנד, וויא טראָפפען
דיא דאַז ערדרייך פייכטען! אין זיינען טאַגען בליהע דער גערעכטע
אונד גראָססעז גליק, ביז נימאַהר זייא דער מאָנד! ער הערשע פאָן
מעער ביז מעער, פאָם שטראָם ביז אַן דעז לאַנדעז ענדע! פאָר
איהם ביינען זיך ווישטענבעוואָהנער, אונד זיינע פיינדע לעקקען
שטויב! דיא קעניגע תרשיש אונד דער קיזטען ברינגען איהם געשענקע

מַלְכֵי שְׁבָא וּסְבָא אֶשְׁכָּר יַקְרִיבוּ: וְיִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָל־מְלָכִים
כָּל־גּוֹיִם יַעַבְדוּהוּ: כִּי־יַצִּיל אֶבְיוֹן מְשַׁוֵּעַ וְעָנִי וְאֵין־עֹזֵר לוֹ:
יָחֹס עַל־דַּל וְאֶבְיוֹן וְנַפְשׁוֹת אֶבְיוֹנִים יוֹשִׁיעַ: מִתּוֹךְ
וּמֵחָמָס יִגְאַל נַפְשָׁם וְיֵיקַר דָּמָם בְּעֵינָיו: וִיחִי וְיִתֶּן־לוֹ מִזְּהַב
שְׁבָא וְיִתְפַּלֵּל בַּעֲדוֹ תָמִיד כָּל־הַיּוֹם יְבָרֲכֶנְהוּ: יְהִי פִסַּת־
בַּר בָּאָרֶץ בְּרֹאשׁ הָרִים יִרְעַשׁ כַּלְּבָנוֹן פִּרְיוֹ וְיָצִיצוּ מֵעִיר
כְּעֵשֶׂב הָאָרֶץ: יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לִפְנֵי־שֶׁמֶשׁ יִנִּין* שְׁמוֹ
וְיִתְבָּרְכוּ בוֹ כָּל־גּוֹיִם יְאַשְּׁרוּהוּ: בָּרוּךְ ׀ יְהוָה אֱלֹהִים
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ ׀ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כֹּל הָאָרֶץ אָמֵן ׀ וְאָמֵן:

כָּלּוּ תְפִלּוֹת דָּוִד בֶּן־יִשָׁי:

*) ינוק׳

שבא'ז אונד סבא'ז קאָניגע פֿיהרען גאָבען צו! — אללע פֿירזטען פֿאל־
לען פֿאָר איהם ניעדער, אללע פֿאָלקער זינד איהם אונטערטהאַן; דען
ער רעטטעט פֿלעהענדע בעדראַנגטע, דען עלענדען, דער קיינען
העלפֿער האַט, שאָנט דעז אַרמען, שאָנט דער דירפֿטיגען, רעטטעט
דער פֿערלאַססענען לעבען, בעפֿרייעט זיא פֿאָם טרוג אונד פֿרעפֿעל;
דעי טהייער אַכטעט ער איהר בלוט. ווער וואָהל לעבט, בריגגט איהם
גאָלד אויז סבא, בעטעט איממער פֿיר איהן אונד גיבט איהם טאָגליך
זיינען זעגען. דיכט געטריידע שטעהט אים לאַנדע אויף האָהער
בערגע גיפּפֿעל, וויא ליבאַנאָן רוישט זיינע פֿרוכט, אונד אין שטאָדטען
בליהט'ז, וויא אויף דער פֿלור געוואַכז. זיין נאַמע וואָהרע עוויג,
זיין נאַמע איט דער זאָננע גלייך! מאַן זעגנע זיך איט איהם, אללע
פֿאָלקער איהן. — געלאָבט זייא דער עוויגע, גאָטט, דער
גאָטט ישראל'ז, דער אללײן וואונדער טהוט, אונד געלאָבט
זייא דער נאַמע זיינער מאַיעזטאָט, דאַס זיינע מאַ־
יעזטאָט דיא גאַנצע ערדע ערפֿיללע! אָמן! אָמן!

ענדע דער געבעטע דוד'ז, זאָהן ישי'ז.

ספר שלישי

ליום רביעי.

עג מִזְמוֹר לְאָסָף אַךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרֵי לֵבָב׃
וַאֲנִי כִּמְעַט נָטוּי* רַגְלָי כְּאַיִן שֻׁפְּכָה* אֲשֻׁרָי׃ כִּי־קִנֵּאתִי
בַּהוֹלְלִים שְׁלוֹם רְשָׁעִים אֶרְאֶה׃ כִּי אֵין חַרְצֻבּוֹת לְמוֹתָם
וּבָרִיא אוּלָם׃ בַּעֲמַל אֱנוֹשׁ אֵינֵמוֹ וְעִם־אָדָם לֹא יְנֻגָּעוּ׃
לָכֵן עֲנָקַתְמוֹ גַאֲוָה יַעֲטָף־שִׁית חָמָס לָמוֹ׃ יָצָא מֵחֵלֶב
עֵינֵמוֹ עָבְרוּ מַשְׂכִּיּוֹת לֵבָב׃ יָמִיקוּ וִידַבְּרוּ בְרָע עֹשֶׁק
מִמָּרוֹם יְדַבֵּרוּ׃ שַׁתּוּ בַשָּׁמַיִם פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּהֲלַךְ בָּאָרֶץ׃
לָכֵן יָשִׁיב* עַמּוֹ הֲלֹם וּמֵי מָלֵא יִמָּצוּ לָמוֹ׃ וְאָמְרוּ אֵיכָה יָדַע־
אֵל וְיֵשׁ דֵּעָה בְעֶלְיוֹן׃ הִנֵּה־אֵלֶּה רְשָׁעִים וְשַׁלְוֵי עוֹלָם הִשְׂגּוּ־
חָיִל׃ אַךְ־רִיק זִכִּיתִי לְבָבִי וָאֶרְחַץ בְּנִקָּיוֹן כַּפָּי׃ וָאֱהִי נָגוּעַ
כָּל־הַיּוֹם וְתוֹכַחְתִּי לַבְּקָרִים׃ אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כְמוֹ

*) נטיו ק' *) שכפה ק' *) ישוב ק'

דריטטעז בוך.

עג פזאלם אסף'ז. דעננאך האט ישראל צום טראזטע גאטט! דיעז פיהלט, ווער ריינעז הערצענז איזט. צוואר ווארען מיינע פיסע פאסט געזונקען; איין ניכטז, זא גליטטען מיינע טריטטע הין. דען פינג איך אן, פעררוכטע צו בענײדען, ווען איך בעגליקטע פרעפלער זאה; קיין קעטטען העממט איהרער טאגע לויף, איהרע קראפט בלייבט אונגע-שוואכט. זיא ליידען ניכט, וואז ערדענבעוואהנער ליידען, דער מענש-הייט פלאגע טריפפט זיא ניכט, דארום שטאלצירט דער טראטץ אן איהרעם נאקען, אונד פרעפעל איזט איהר ליעבלינגזשמוק; אויז פעטטען קרייזען דרינגט איהר אויגע הערפאר, איהר ליזטערן הערץ איזט איבערזאטט; זיא האהנען, לעזטערן, רעדען בובעטטיקע פאן איהרער שטאלצען האהע' הערב. געביעטען האך, וויא ווענן'ז פאם הימעל קאמע, אונד אויף דער ערדע גילט איהר ווארט, בעטהארט פאלגט איהם דאז פאלק אין גאנצען הויפען, טטראמט איהם וויא וואסער פלוטהען נאך, זיא וואהנען: „קאן גאטט וויסען, וואז געשיעהט? וויא קאן גאטט וויסען, וואז געשיעהט? וויא קאן דער האכזטע היערויף מערקען? זעהט דיעזע פרעפלער היער זיא בליה'ן אין שטעטעם גליק או' איבערפלוס! זאלל איך אומזאנזט איין הערץ דעם גוטען ווייהען או' איינע האנד' אין אונשולד וואשען? נור נייע פלאגע ברינגט איר יעדער טאג, אונד יעדער מארגען אנדרע נאטה! — האט' דאכטע, איך פאזט וויא זיא,

הִנֵּה דוֹר בָּנֶיךָ בָגָדְתִּי׃ וָאֲחַשְּׁבָה לָדַעַת זֹאת עָמָל הִיא*
בְעֵינָי׃ עַד־אָבוֹא אֶל־מִקְדְּשֵׁי־אֵל אָבִינָה לְאַחֲרִיתָם׃ אַךְ
בַּחֲלָקוֹת תָּשִׁית לָמוֹ הִפַּלְתָּם לְמַשּׁוּאוֹת׃ אֵיךְ הָיוּ לְשַׁמָּה
כְרָגַע סָפוּ תַמּוּ מִן־בַּלָּהוֹת׃ כַּחֲלוֹם מֵהָקִיץ אֲדֹנָי בָּעִיר׀
צַלְמָם תִּבְזֶה׃ כִּי יִתְחַמֵּץ לְבָבִי וְכִלְיוֹתַי אֶשְׁתּוֹנָן׃ וַאֲנִי־
בַעַר וְלֹא אֵדָע בְּהֵמוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ׃ וַאֲנִי תָמִיד עִמָּךְ אָחַזְתָּ
בְּיַד יְמִינִי׃ בַּעֲצָתְךָ תַנְחֵנִי וְאַחַר כָּבוֹד תִּקָּחֵנִי׃ מִי־לִי
בַשָּׁמָיִם וְעִמְּךָ לֹא־חָפַצְתִּי בָאָרֶץ׃ כָּלָה שְׁאֵרִי וּלְבָבִי צוּר־
לְבָבִי וְחֶלְקִי אֱלֹהִים לְעוֹלָם׃ כִּי־הִנֵּה רְחֵקֶיךָ יֹאבֵדוּ
הִצְמַתָּה כָּל־זוֹנֶה מִמֶּךָּ׃ וַאֲנִי׀ קִרֲבַת אֱלֹהִים לִי־טוֹב
שַׁתִּי׀ בַּאדֹנָי יֱהוִה מַחְסִי לְסַפֵּר כָּל־מַלְאֲכוֹתֶיךָ׃
עד מַשְׂכִּיל לְאָסָף לָמָה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לָנֶצַח יֶעְשַׁן אַפְּךָ
בְּצֹאן מַרְעִיתֶךָ׃ זְכֹר עֲדָתְךָ׀ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט

*) הוא ק'.

אַלליין זאָ וואָרען, גאָטט, דיינע קינדער יאָ פערדאַמאט! איך דאַכטע איהם נאַך. אונד זוכטע וואַהרהייט; דאָך אַללעז פאָרשען וואַר נור קוואַל — ביז איך איינז היילינגטהום דעז העררן געקאָממען, איהר ענדע אַבצוזעהען געלערנט, ערהאַבען זיטצען זאַה, אויף גלאַטטען האָהען, איין אַבגרונד דראָהעט רונד אומהער; וויא פלאָטצליך שטירצען זיא פאָן איהרען האָהען, פערשווינדען, וויא איין שרעקגעזיכט! דואַ אַכטעזט איהר שאַטטענגליק, אָ גאָטט, וויא טרייאַע דעם וואַכענדען, זאָ איהר אונד שפאָטטעט. ווען יעטצט דער בּאָזען גליק איין הערץ בע־טריבעט אונד איך אין איינע ניערען שטיכט, זאָ בין איך גערן איין טהאָר אונד וויל ניכט פאָרשען, בין גערן פאָר דיר דעם פיעהע גלייך. איך בלייבע יאָ בייא דיר אויף איממער, דואַ האַלטעזט אַן איינער רעכטען איך; דיין ראַטהשלוס לייטעט איך אויף דונקעלן פפאַדע, ניממט ענדליך איך צו עהרען אויף. וואַס קאָננטע איך נעבען דיר איס היממעל ווינשען? וואַס היער אויף ערדען נעבען דיר? פערשמאַכטעט לייב אונד זעעלע, זאָ איזט גאָטט שטעטז איינעז הערצענז טראָזט, איין טהייל. פערלאָהרען זינד, דיא זיך פאָן דיר ענטפערנען, פערלאָהרען, ווער אום אַנדרע בוהלט. אַן גאָטט איך האַלטען, איזט איר האָכזטעז גוט; איך זוכע איינען שוטץ בייא דיר, גאָטט, איין הערר, פער־קינדע דיינע וואונדערטהאַטען!

עד אונטערוויזונג אסף'ז. וואַרום פערווירפזט דואַ, גאָטט, נאָך איממער אונז? ראויכט איבער דיינע העערדע עוויגליך דיין צאָרן? אַן

נַחֲלָתֶךָ הַר־צִיּוֹן זֶה ׀ שָׁכַנְתָּ בּוֹ׃ הָרִימָה פְעָמֶיךָ לְמַשֻּׁאוֹת
נֶצַח כָּל־הֵרַע אוֹיֵב בַּקֹּדֶשׁ׃ שָׁאֲגוּ צֹרְרֶיךָ בְּקֶרֶב מוֹעֲדֶךָ
שָׂמוּ אוֹתֹתָם אֹתוֹת׃ יִוָּדַע כְּמֵבִיא לְמָעְלָה בִּסְבָךְ־עֵץ
קַרְדֻּמּוֹת׃ וְעַתְּ* פִּתּוּחֶיהָ יָּחַד בְּכַשִּׁיל וְכֵילַפֹּת יַהֲלֹמוּן׃
שִׁלְחוּ בָאֵשׁ מִקְדָּשֶׁךָ לָאָרֶץ חִלְּלוּ מִשְׁכַּן־שְׁמֶךָ׃ אָמְרוּ
בְלִבָּם נִינָם יָחַד שָׂרְפוּ כָל־מוֹעֲדֵי־אֵל בָּאָרֶץ׃ אוֹתֹתֵינוּ
לֹא־רָאִינוּ אֵין־עוֹד נָבִיא וְלֹא־אִתָּנוּ יֹדֵעַ עַד־מָה׃ עַד־מָתַי
אֱלֹהִים יְחָרֶף צָר יְנָאֵץ אוֹיֵב שִׁמְךָ לָנֶצַח׃ לָמָּה תָשִׁיב יָדְךָ
וִימִינֶךָ מִקֶּרֶב חוֹקְךָ* כַלֵּה׃ וֵאלֹהִים מַלְכִּי מִקֶּדֶם פֹּעֵל יְשׁוּעוֹת
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃ אַתָּה פוֹרַרְתָּ בְעָזְּךָ יָם שִׁבַּרְתָּ רָאשֵׁי תַנִּינִים
עַל־הַמָּיִם׃ אַתָּה רִצַּצְתָּ רָאשֵׁי לִוְיָתָן תִּתְּנֶנּוּ מַאֲכָל לְעָם
לְצִיִּים׃ אַתָּה בָקַעְתָּ מַעְיָן וָנָחַל אַתָּה הוֹבַשְׁתָּ נַהֲרוֹת אֵיתָן׃
לְךָ יוֹם אַף־לְךָ לָיְלָה אַתָּה הֲכִינוֹתָ מָאוֹר וָשָׁמֶשׁ׃ אַתָּה

*) ועתה ק׳. *) חיקך ק׳.

דענקע דער געמיינע, פֿאָרמאַלז דיר ערוואָרבען, דעז שטאַממעז, דיר
צום אייגענטהום בעפֿרייט, דעז בערגעז ציון, דיר צום טהראָן ער־
וואָהלט! ערהעבע דיינע טריטטע צו יענען אונפֿערגאָנגליכען טרימ־
מערן, וואָ אַללעז הייליגע דער פֿיינד פֿערהעערט. לויט ברילּלטען
דיינע ווידערזאַכער אים טעמפעל דיינער שטיפֿטונג: „האַ! טריפֿפֿט
זיא אין, דיא פֿאָרבעדייטונג! בעריהמט ווירד דיעזע טהאַט, גלייך
יענער, דאַ מיט אֶקזטען מאַן אייכדראַנג אין דען דיכטען האַין אונד
נון דאַז שניטצווערק אַללע מיט בייל אונד האַממער ניעדערשלוג, זיא
לעגטען פֿייער אן דיינעם הייליגטהומע, ענטווייהטען דיינע רעזידענץ,
דער ערדע גלייך. אים הערצען וואָהנטען זיא; וויר אונטערדריקען
אַללעז; אַללע שטיפֿטונגזהייזער גאָטטעז זינד נון פֿערבראַנט אים
לאַנדע. פֿאָרבעדייטונגזצייכען ווערדען אונז ניכט מעהר — היער איזט
קיין פּראָפֿעט. ניעמאַנד וויס וויא לאַנגע, גאָטט, דער
פֿיינד זאָלל שמאָהן דער ווידערזאַכער דיינען נאַמען לאָזטערן — וואַרום
דוא דיינע האַנד, דיא רעכטע דיינעם אייגנען שאָאזע גאַנץ ענט־
ציעהזט! דעננאָך איזט עז גאָטט, איין קאָניג פֿאָרמאָלז, דער אַללעז
הייל נאָך יעטצט אויף ערדען ווירקט. דורך דיינע קראַפֿט צערטרע־
נעזט דוא דאַז מעער, דוא צערשלאָגזט דאַז הויפט דער מעערעזאונ־
געהייער, דוא צערשמעטטערזט דיא קעפפֿע דער קראָקאָדיללע,
גיבזט זיא צור קאָזט דעם פֿאָלקע אין דער וויזטע, דוא עפֿפֿנעזט
קוועללען, עפֿפֿנעזט בעכע, דוא לעזעזט עוויגע שטרעמע פֿערזיעגען;
דיין ווערק איזט טאַג, אונד נאַכט דיין ווערק, דוא זעטצעזט ליכט או־

הִצַּבְתָּ כָּל־גְּבוּלוֹת אָרֶץ קַיִץ וָחֹרֶף אַתָּה יְצַרְתָּם׃ זְכָר־
זֹאת אוֹיֵב חֵרֵף ׀ יְהוָה וְעַם־נָבָל נִאֲצוּ שְׁמֶךָ׃ אַל־תִּתֵּן לְחַיַּת
נֶפֶשׁ תּוֹרֶךָ חַיַּת עֲנִיֶּיךָ אַל־תִּשְׁכַּח לָנֶצַח׃ הַבֵּט לַבְּרִית כִּי־
מָלְאוּ מַחֲשַׁכֵּי־אֶרֶץ נְאוֹת חָמָס׃ אַל־יָשֹׁב דַּךְ נִכְלָם עָנִי
וְאֶבְיוֹן יְהַלְלוּ שְׁמֶךָ׃ קוּמָה אֱלֹהִים רִיבָה רִיבֶךָ זְכֹר חֶרְפָּתְךָ
מִנִּי־נָבָל כָּל־הַיּוֹם׃ אַל־תִּשְׁכַּח קוֹל צֹרְרֶיךָ שְׁאוֹן קָמֶיךָ
עֹלֶה תָמִיד׃ **עה** לַמְנַצֵּחַ אַל־תַּשְׁחֵת מִזְמוֹר לְאָסָף שִׁיר׃
הוֹדִינוּ לְּךָ ׀ אֱלֹהִים הוֹדִינוּ וְקָרוֹב שְׁמֶךָ סִפְּרוּ נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
כִּי־אֶקַּח מוֹעֵד אֲנִי מֵישָׁרִים אֶשְׁפֹּט׃ נְמֹגִים אֶרֶץ וְכָל־
יֹשְׁבֶיהָ אָנֹכִי תִכַּנְתִּי עַמּוּדֶיהָ סֶּלָה׃ אָמַרְתִּי לַהוֹלְלִים אַל־
תָּהֹלּוּ וְלָרְשָׁעִים אַל־תָּרִימוּ קָרֶן׃ אַל־תָּרִימוּ לַמָּרוֹם קַרְנְכֶם
תְּדַבְּרוּ בְצַוָּאר עָתָק׃ כִּי לֹא מִמּוֹצָא וּמִמַּעֲרָב וְלֹא מִמִּדְבַּר
הָרִים׃ כִּי־אֱלֹהִים שֹׁפֵט זֶה יַשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים׃ כִּי כוֹס בְּיַד־

זָאנגע איין, דאָ שטעללטעסט פֿעסט דער ערדע גרענצען, דאָ ערשוּ־
פֿעסט דיררע אוּנד פֿראָסט! בעדענקע עז, וועלכֿע איין פֿיינד דען
עוויגען שמאָהט, וועלכֿע ניעדער טראַכֿטיגע פֿאָלק דיר טראָטצעט! גיב
יעדעם רויבטהיער ניכֿט דיין טורטעלטייבכֿען פּרייז! דיין געקוואָלטע־
טהיערכֿען וואָללעסט דוּ ניכֿט גאַנץ פֿערגעססען! שויע אויף דיינען
בונד! דען רייבערהאָללענפֿאָלל זינד יענע דיזטערן געגענדען דער
ערדע. אַך, לאַס דען צערקנירשטען ניכֿט בעשאַמט ענטווייכֿען, דאַס
דיינען נאַמען פּרייזען אַרמע אוּנד בעדירפֿטיגע! אויף, גאָטט, אָ,
פֿיהרע דיינע זאַכֿע! בעדענק דיא שמאַך, דיא טאֶגליך דיר פֿאָן
ניעדערטראַכֿטיגען ווידערפֿאֶהרט! פֿערגיס דעז אוּנגעשטיאַמז דער
פֿיינדע ניכֿט! דיינער ווידערזאַכֿער טאָבען ניאַמט אוּנאויפֿהאֶרליך צו!—
עה דעם זאַנגמייסטער פֿערטילגע ניכֿט, איין פּזאַלם אסף'ז צום
זינגען. וויר דאַנקען, גאָטט, דיר דאַנקען וויר, דאַס דיינע מאַיעזטאֶט
אונז נאַהע זייא, פֿערקינדען דיינע וואוּנדער. „צום צייטפּונקט, דען
איך מיר ערזאַה, ווערדע איך גערעכֿטיגקייט אויזאיבען. לאַסט ערדע־
באַלל אוּנד בעוואָהנער שוואַנקען, איך שטעללע זיינע זייַלען פֿעסט,
שפּרעכֿע צו דען טאָבענדען: טאָבעט ניכֿט! צו דען גאָטטלאָזען:
העבט דאַז האָרן ניכֿט האָך! העבט ניכֿט אייער האָרן הימעלאַן!
טראָטצט מיט שטאַררעם האַלזע, ניכֿט זאָ זעהר!" דען ניכֿט פֿאָם
אויפֿגאַנג, ניכֿט פֿאָם ניעדערגאַנג, אויך פֿאָן דער וויזטע ניכֿט ווירד'ז
קאָממען; ניין גאָטט איזט ריכֿטער, ניעדריגט דיעזען, העבעט יע־
נען! דער העררר האָט איינען בעכֿער אין דער האַנד; ראָטה איזט

יְהוָה וְיַיִן חָמַר ׀ מָלֵא מֶסֶךְ וַיַּגֵּר מִזֶּה אַךְ־שְׁמָרֶיהָ יִמְצ
יִשְׁתּוּ כֹּל רִשְׁעֵי־אָרֶץ׃ וַאֲנִי אַגִּיד לְעֹלָם אֲזַמְּרָה לֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב׃ וְכָל־קַרְנֵי רְשָׁעִים אֲגַדֵּעַ תְּרוֹמַמְנָה קַרְנוֹת צַדִּיק
עו לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מִזְמוֹר לְאָסָף שִׁיר׃ נוֹדָע בִּיהוּדָה
אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל גָּדוֹל שְׁמוֹ׃ וַיְהִי בְשָׁלֵם סֻכּוֹ וּמְעוֹנָתוֹ בְצִיּוֹן
שָׁמָּה שִׁבַּר רִשְׁפֵי־קָשֶׁת מָגֵן וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה סֶלָה׃ נָאוֹר
אַתָּה אַדִּיר מֵהַרְרֵי־טָרֶף׃ אֶשְׁתּוֹלְלוּ ׀ אַבִּירֵי לֵב נָמ
שְׁנָתָם וְלֹא־מָצְאוּ כָל־אַנְשֵׁי־חַיִל יְדֵיהֶם׃ מִגַּעֲרָתְךָ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב נִרְדָּם וְרֶכֶב וָסוּס׃ אַתָּה ׀ נוֹרָא אַתָּה וּמִי־יַעֲמֹד
לְפָנֶיךָ מֵאָז אַפֶּךָ׃ מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ דִּין אֶרֶץ יָרְאָה
וְשָׁקָטָה׃ בְּקוּם־לַמִּשְׁפָּט אֱלֹהִים לְהוֹשִׁיעַ כָּל־עַנְוֵי־אֶרֶץ
סֶלָה׃ כִּי־חֲמַת אָדָם תּוֹדֶךָּ שְׁאֵרִית חֵמֹת תַּחְגֹּר׃ נִדְר
וְשַׁלְּמוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּל־סְבִיבָיו יֹבִילוּ שַׁי לַמּוֹרָא

דער וויין, דחָך פֿחָללער איטונג, דער ערדע זחַפט פֿלייסט חיבער — דחָך פֿרעפֿלער טרינקען ביז צור נייגע דיח העפֿען חויז. חונחויפֿ החָרליך טחָנט איין ליעד, איין זחיטענשפיעל פֿחָם גחָטטע יעקב'ז פֿערקירלט דחַז החָרן דער פֿרעפֿלער, חויף דחַס דער רעדליכע זיי החָרן ערהעבע!

עו דעם זחַנגמייסטער אויף נגינות איין פזאַלם אסף'ז צום זינגען גחָטט חיזט דורך יהודה בעריהמט, זיין נחַמע גרחָס דורך ישראל, ד אלס זיין געצעלט, חין ציון זיינע רעזידענץ. דחַזעלבזט צערברחַך ער דעז בחָגענז געפֿיעדער, שילד, שווערט חונד קריעגעזגעריזט. חָ דו אחָלטיגער, פֿערהעערענדער ביזט דוח דען רייסענדער טהיערע גע בירגע! דען טחָפֿפֿערזטען ווייבעט דער מוטה, זיח זינקען הין ח טחָדעזשלחַף; קיין העלד וויס זיינע החַנד צו פֿינדען, פֿחָן דיינעז דרחָהען, יעקב'ז גחָטט, חיינגעשלחָפֿערט קריעגז־געשפּחַן חונד רחָס חָ דוח, פֿורכטבחַרער דוח! צירנעזט דוח, ווער קחַן פֿחָר דיר בעשטע הען? פֿחָם הימעל שפריכזט דוח חורטהייל הערחַב: דער ערדבחַ טכויבט — חונד שוויגט; ווען גחָטט זיך חויפֿמחַכט צום געריכט, די חונטערדריקטען חים לחַנדע צו רעטטען. דען מענשענוווחוטה פֿער עהרעט דיינען רוהם; חחַג דער חיבעררעזט זיך ריזטען מי ווחוטה! דעם עוויגן, חייערעם גחָטטע, געלחָבט חיהר חונ' בעצחַהלט חַלוע, דיח חיהר חום חיהן זייד, פֿיהרט דער עהרפֿורכט גחַבען צו

יבצר רוח נגידים נורא למלכי־ארץ: עז למנצח על־
ידיתון* לאסף מזמור: קולי אל־אלהים ואצעקה קולי אל־
אלהים והאזין אלי: ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה
נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: אזכרה אלהים
ואהמיה אשיחה ׀ ותתעטף רוחי סלה: אחזת שמרות
עיני נפעמתי ולא אדבר: חשבתי ימים מקדם שנות
עולמים: אזכרה נגינתי בלילה עם־לבבי אשיחה ויחפש
רוחי: הלעולמים יזנח ׀ אדני ולא־יסיף לרצות עוד: האפס
לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר: השכח חנות אל אם־
קפץ באף רחמיו סלה: ואמר חלותי היא שנות ימין עליון:
אזכיר* מעללי־יה כי־אזכרה מקדם פלאך: והגיתי בכל־
פעלך ובעלילותיך אשיחה: אלהים בקדש דרכך מי־
אל גדול כאלהים: אתה האל עשה פלא הודעת בעמים עזך:

*) ידותון ק' אזכור ק'

ער אחהעט אב דען אוטה דער פירזטן דען ערדענקאניגען ענטזעטזליך!

עז דעם זאנגמייזטער אויף ידותון, איין פזאלם אסף'ז. איינע שטימע לו גאטט — איך טרייע עמפאר — איינע שטימע לו גאטט אויף: אך הערע איך! איך זוכע, גאטט, אין איינער נאטה אוואהער, איינע האנד איזט אויזגעשטרעקט דעז נאכטז אונד לעסט ניכט אב, איין געמיטה פערווייגערט טראזט. איך דענקע אן גאטט אונד בין בעטריבט; איך זיננע נאך, פערשמאכטע, איינע אויגען שטאררען אפפען — לערשמעט־טערט, שפראכלאז! איבערלעגע איך אלטע לייטען, דער פארוועלט יאהרע, ערחיננערע נאכטז איך איינעז זאיטענשפיעלז, אונטעררעדע איך מיט איינעם הערלען, איין גייזט פארשט היו אונד הער: ,,וויר עוויגליך דער הערר פערשטאסען אונד קיינע גנאדע מעהר ערליי־גען? איזט'ז פאללינ אויז מיט זיינער גיטע? האט דיא פערהייסונג גאנז אונד גאר איין ענדע? האט זיין ערבארמען גאטט פערגעססען? ,,אדער האלט דער לארן זיין מיטלייד אויף?'' דאן דענקע איך: פאלע־הען שטעהט בייא איר, אנדערן — אין דעז האכזטען אכאכט. אן גאטטעז טהאטען וויל איך דענקען, אן דיינע פאריגען וואונדער דענ־קען. איבערלעגע איך דיינע ווערקע, זיננע דיינען טהאטען נאך, דיי־נעם וואנדעל, גאטט, אים הייליגען; וועלכע אכאכט איזט גראס, וויא גאטט? דוא ביזט דער גאטט, דער וואנדער טהוט, האזט דיינע מאל־

גאלת בזרוע עמך בני־יעקב ויוסף סלה: ראוך מים אלהים
ראוך מים יחילו אף ירגזו תהמות: זרמו מים עבות קול
נתנו שחקים אף־חצציך יתהלכו: קול רעמך בגלגל האירו
ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: בים דרכך ושביליך*
במים רבים ועקבותיך לא נודעו: נחית כצאן עמך ביד־
משה ואהרן: **עח** משכיל לאסף האזינה עמי תורתי
הטו אזנכם לאמרי־פי: אפתחה במשל פי אביעה חידות
מני־קדם: אשר שמענו ונדעם ואבותינו ספרו־לנו: לא
נכחד מבניהם לדור אחרון מספרים תהלות יהוה ועזוזו
ונפלאתיו אשר עשה: ויקם עדות ביעקב ותורה שם
בישראל אשר צוה את־אבותינו להודיעם לבניהם:
למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקמו ויספרו לבניהם:
וישימו באלהים כסלם ולא ישכחו מעללי־אל ומצותיו

*) יתיר י׳

געוואַלט בעוויעזען, דוא האַסט דיין פאָלק ערלאָזט געוואַלטיגליך, דיא זאָהנע יעקב'ז, זאָהנע יוסף'ז. דיך זאַהען דיא וואַסער, גאָטט, דיא וואַסער זאַהען דיך — בעבטען, דיא אעטערזטיעפען טאָבטען, אויז דיזטערן וואָלקען שטראָמטען גיסע, דיא אָבערן ליפטע דאָננערטען, דיינע פפיילע פוהרען אומהער; דיינע דאָננערשטימע אים ווירבעל— בליטצע ערלייכטעטען דאַז לאַנד, דאַז ערדרייך רעגטע זיך, ערבעבטע. דיין וועג גינג דורך דאַז וועלטמעער, דיין פפאַד דורך גראָססע גע־וואַסער, אונערקעננטליך דיינע שפור. וויא איינע העערדע לייטעטעזט דוא דורך משה אונד אהרן דיין פאָלק.

עח אונטערווייזונג אסף'ז. גיב אַכט אויף מיינע לעהרע, פאָלק! נייגט אייער אָהר צו מיינע וואָרטען! איך אֶפנע מיינען מונד אין גלייכניס, לאַסע דענקשפרוך אויז דער פאָרוועלט הערען. וואַס וויר פערנאָמען וואַז וויר וויסען, וואַז אונזרע פאָטער קונד געטהאַן, פערהאָלטען וויר ניכט איהרען ענקעלן, דעם קאָמענדען געשלעכטע ניכט, פערקינדיגען דעז עוויגען לאָב, דיא מאַכט, דיא וואונדער, דיא ער טהאַט. ער זעטצטע צייגניס איין אין יעקב, ער גאַב געזעטצע אין ישראל אונד אונזערן עלטערן דען בעפעהל, דען קינדערן עז בעקאַננט צו מאַכען, דאַמיט דאַז קינפטיגע געשלעכט, דיא ענקעל, דיא זיא צייגען ווערדען, וואַז זיא פערנאָמען, ווייטער לעהרען אונד זעטצען איהר פערטרויען אין גאָטט, פערגעסען ניכט דער אַללמאַכט טהאַטען אונד האַלטען פעסט

יִנָּצֵרוּ: וְלֹא יִהְיוּ כַּאֲבוֹתָם דּוֹר סוֹרֵר וּמֹרֶה דּוֹר לֹא־הֵכִין
לִבּוֹ וְלֹא־נֶאֶמְנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ: בְּנֵי־אֶפְרַיִם נוֹשְׁקֵי רוֹמֵי־
קֶשֶׁת הָפְכוּ בְּיוֹם קְרָב: לֹא שָׁמְרוּ בְּרִית אֱלֹהִים וּבְתוֹרָתוֹ
מֵאֲנוּ לָלֶכֶת: וַיִּשְׁכְּחוּ עֲלִילוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר הֶרְאָם:
נֶגֶד אֲבוֹתָם עָשָׂה פֶלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה צֹעַן: בָּקַע יָם
וַיַּעֲבִירֵם וַיַּצֶּב־מַיִם כְּמוֹ־נֵד: וַיַּנְחֵם בֶּעָנָן יוֹמָם וְכָל־הַלַּיְלָה
בְּאוֹר אֵשׁ: יְבַקַּע צֻרִים בַּמִּדְבָּר וַיַּשְׁקְ כִּתְהֹמוֹת רַבָּה:
וַיּוֹצִא נוֹזְלִים מִסָּלַע וַיּוֹרֶד כַּנְּהָרוֹת מָיִם: וַיּוֹסִיפוּ עוֹד
לַחֲטֹא־לוֹ לַמְרוֹת עֶלְיוֹן בַּצִּיָּה: וַיְנַסּוּ־אֵל בִּלְבָבָם לִשְׁאָל־
אֹכֶל לְנַפְשָׁם: וַיְדַבְּרוּ בֵּאלֹהִים אָמְרוּ הֲיוּכַל אֵל לַעֲרֹךְ
שֻׁלְחָן בַּמִּדְבָּר: הֵן הִכָּה־צוּר ׀ וַיָּזוּבוּ מַיִם וּנְחָלִים יִשְׁטֹפוּ
הֲגַם־לֶחֶם יוּכַל תֵּת אִם־יָכִין שְׁאֵר לְעַמּוֹ: לָכֵן ׀ שָׁמַע יְהוָה
וַיִּתְעַבָּר וְאֵשׁ נִשְּׂקָה בְיַעֲקֹב וְגַם־אַף עָלָה בְיִשְׂרָאֵל: כִּי לֹא

אַן איהר געבאָט — ניכט ווערדען איהרען פֿאָטערן גלייך, אַבטרינניג, ווידערשפענזטיג פֿאָלק, איין פֿאָלק פֿאָן וואַנקענדעם געמיטהע, אונד טרייען זיננעז געגען גאָטט. דיא באַגענשיטצען אפרים'ז, זיא קעהרטען אום פֿאָם שלאַכטגעפֿילדע, זיא היעלטען גאָטטעז בינדניס ניכט אונד לעב־טען ניכט נאַך זיינער לעהרע, פֿערגאַסען זיינער גראָסען טהאַטען, דער וואונדער, דיא ער איהנען צייגטע. — פֿאָר איהרען פֿאָטערן טהאַט ער וואונדער אים לאַנד מצרים, צוען'ז פֿלורען; צערטרעננט דאַז מעער אונד פֿיהרט זיא דורך, שטעללעט וואַסער היין, וויא מויער, לאַסט איינע וואָלקע זיא דעז טאַגעז, דעז נאַכטז זיא ליכטע פֿלאַממען לייכטען, צערשפאַלטעט פֿעלזען אין דער וויזטע, אונד טרענקט זיא וויא אויז מעערעזטיעפֿען. אויז האַרטען שטיינען לאַסט ער ריעזלען, וויא שטראָמע וואַסער פֿליעסען. זיא זינדיגען נאָך אונד זינד דעם העכז־טען אין דירדעם לאַנדע ווידערשפענזטיג, פֿערזוכטען גאָטט אין איה־רעם הערצען, פֿערלאַנגען קאָזט נור וואָללוזט, זיא אייזטערן גאָטט אונד שפרעכען: „קאַן זיינע מאַכט אויך רייכע טישע אין דיעזער וויזטענייא בערייטען? יאַ, פֿעלזען שלוג ער, וואַסער פֿלאָס אונד שטראָמע ערגאָססען זיך דאַפֿאָן; מאָללטע ער אויך שפייזע געבען קעננען אונ'פֿלייש פֿערשאַפֿפֿען זיינעם פֿאָלקע?„ דער עוויגע פֿערנאַהם'ז, ער־גריממטע, זיין פֿייער לאָדערטע אין יעקב, זיין צאָרן שטיעג אויף אין

הֶאֱמִינוּ בֵּאלֹהִים וְלֹא בָטְחוּ בִּישׁוּעָתוֹ׃ וַיְצַו שְׁחָקִים מִמָּעַל
וְדַלְתֵי שָׁמַיִם פָּתָח׃ וַיַּמְטֵר עֲלֵיהֶם מָן לֶאֱכֹל וּדְגַן שָׁמַיִם
נָתַן לָמוֹ׃ לֶחֶם אַבִּירִים אָכַל אִישׁ צֵידָה שָׁלַח לָהֶם לָשֹׂבַע׃
יַסַּע קָדִים בַּשָּׁמָיִם וַיְנַהֵג בְּעֻזּוֹ תֵימָן׃ וַיַּמְטֵר עֲלֵיהֶם כֶּעָפָר
שְׁאֵר וּכְחוֹל יַמִּים עוֹף כָּנָף׃ וַיַּפֵּל בְּקֶרֶב מַחֲנֵהוּ סָבִיב
לְמִשְׁכְּנֹתָיו׃ וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂבְּעוּ מְאֹד וְתַאֲוָתָם יָבִא לָהֶם׃
לֹא־זָרוּ מִתַּאֲוָתָם עוֹד אָכְלָם בְּפִיהֶם׃ וְאַף אֱלֹהִים עָלָה
בָהֶם וַיַּהֲרֹג בְּמִשְׁמַנֵּיהֶם וּבַחוּרֵי יִשְׂרָאֵל הִכְרִיעַ׃ בְּכָל־זֹאת
חָטְאוּ־עוֹד וְלֹא הֶאֱמִינוּ בְּנִפְלְאוֹתָיו׃ וַיְכַל־בַּהֶבֶל יְמֵיהֶם
וּשְׁנוֹתָם בַּבֶּהָלָה׃ אִם־הֲרָגָם וּדְרָשׁוּהוּ וְשָׁבוּ וְשִׁחֲרוּ־אֵל׃
וַיִּזְכְּרוּ כִּי־אֱלֹהִים צוּרָם וְאֵל עֶלְיוֹן גֹּאֲלָם׃* וַיְפַתּוּהוּ בְּפִיהֶם
וּבִלְשׁוֹנָם יְכַזְּבוּ־לוֹ׃ וְלִבָּם לֹא־נָכוֹן עִמּוֹ וְלֹא נֶאֶמְנוּ בִּבְרִיתוֹ׃
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא־יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא

*) חצי הספר

ישראל. ווייל זיא ניכט זיינער מאַכט פערטרויטען, ניכט האַררטען
אויף זיינע הילפע. דעם פירמאַמענט געבאָט ער צוואַר אובען אונד טהאַט
דיא הימעלסטהירע אויף, ליעס מן רעגנען צור שפייזע, גאַב איהנען
הימעלסווייצען. ענגעלסבראָד אַס דער מענש, רייכטע
איהנען אונטערהאַלט ביז צום איבערפלוס. יעטצט לעסט ער מאָרגענווינד
אַם הימעל וועהען, עררעגט דורך זיינע מאַכט דען זידווינד, אונ רעג־
נעט איהנען פלייש וויא שטויב, וויא זאַנד אַם מעערע פליגעלווערק,
עס פעללט אין איהרעם לאַגער ניעדער, דאַ, וואָ זיא וואָהנען, אללענט־
האַלבען, זיא אַסען. וואורדען איבערזאַטט; ער ליעס זיא איהרע
לוסט ביססען. קוים וואַר דיא לוסט געשטיללט, נאָך האַטטען זיא דיא
קאָסט אים מונדע, קאַם גאָטטעס צאָרן איבער זיא, אונד ווירגט
דיא ערלעזטען פאָן איהנען אונ׳ לעגט דיא יונגע מאַנשאַפט ניעדער.
זיא זינדיגטען נאָך אימער אונד גלויבטען ניכט אַן זיינע וואונ־
דער, אין מייטעל שוואַנד איהר לעבען הין, אין אונבעשטענדיגקייט דיא
צייט. זיא זוכטען איהן, ווען ער זיא שלוג, בעקעהרטען זיך, אונד
ריעפען אַן, וואָהל איינגעדענק, דאַס גאָטט איהר פעלז, דער הֶאכזטע
איהר ערלאָזער זייא; דאָך הייכעלטען זיא מיט דעם מונדע אונ׳ לאָגען איהם מיט
פאַלשער צונגע, איהר הערץ וואַר דאָך ניכט פעסט אַן איהם, זיא זיינעם בונדע
נאָך ניכט טרייא, אלליין דער אללבאַרמהערציגע פערגאַב דיא מיסעטהאַט,
פערטילגטע ניכט, ער האַט אָפט בעזענפטיגט זיינען צאָרן, לאַסט

יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ וַיִּזְכֹּר כִּי־בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב׃
כַּמָּה יַמְרוּהוּ בַמִּדְבָּר יַעֲצִיבוּהוּ בִּישִׁימוֹן׃ וַיָּשׁוּבוּ וַיְנַסּוּ אֵל
וּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל הִתְווּ׃ לֹא־זָכְרוּ אֶת־יָדוֹ יוֹם אֲשֶׁר־פָּדָם מִנִּי־
צָר׃ אֲשֶׁר־שָׂם בְּמִצְרַיִם אֹתוֹתָיו וּמוֹפְתָיו בִּשְׂדֵה־צֹעַן׃
וַיַּהֲפֹךְ לְדָם יְאֹרֵיהֶם וְנֹזְלֵיהֶם בַּל־יִשְׁתָּיוּן׃ יְשַׁלַּח בָּהֶם
עָרֹב וַיֹּאכְלֵם וּצְפַרְדֵּעַ וַתַּשְׁחִיתֵם׃ וַיִּתֵּן לֶחָסִיל יְבוּלָם
וִיגִיעָם לָאַרְבֶּה׃ יַהֲרֹג בַּבָּרָד גַּפְנָם וְשִׁקְמוֹתָם בַּחֲנָמַל׃
וַיַּסְגֵּר לַבָּרָד בְּעִירָם וּמִקְנֵיהֶם לָרְשָׁפִים׃ יְשַׁלַּח־בָּם ׀ חֲרוֹן
אַפּוֹ עֶבְרָה וָזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת מַלְאֲכֵי רָעִים׃ יְפַלֵּס נָתִיב
לְאַפּוֹ לֹא־חָשַׂךְ מִמָּוֶת נַפְשָׁם וְחַיָּתָם לַדֶּבֶר הִסְגִּיר׃ וַיַּךְ
כָּל־בְּכוֹר בְּמִצְרָיִם רֵאשִׁית אוֹנִים בְּאָהֳלֵי־חָם׃ וַיַּסַּע כַּצֹּאן
עַמּוֹ וַיְנַהֲגֵם כַּעֵדֶר בַּמִּדְבָּר׃ וַיַּנְחֵם לָבֶטַח וְלֹא פָחָדוּ וְאֶת־
אוֹיְבֵיהֶם כִּסָּה הַיָּם׃ וַיְבִיאֵם אֶל־גְּבוּל קָדְשׁוֹ הַר־זֶה קָנְתָה

זיינען גרים ניכט גאנץ ערוואכען, בעדאכטע, דאס זיא פלייש נור זינד, הויך, דער פערגעהט, ניכט ווידערקעהרט. — וויא אפט וואהרען זיא איהם ווידערשפענסטיג אין דער וויסטע, אין דער איינאדע אונגע־האראם אונד זעטצטען גאטט אויף נייע פראבען אונד אייזטערטען ישראל'ז היילינגען! זיא דאכטען ניכט מעהר זיינער מאכט, דען טאג ניכט, דא ער זיא ערלעזטע, ניכט, דאס ער זייכען אין עגיפטען אונ' וואונדער טהאט אין צוען'ז פלורען — פערוואנדעלט איהרע שטראמע אין בלוט, אונטרינקבאר ווארד איהר פליסיגעז; ליעס אללערלייא גע־ווילד זיא פרעססען, אונד קראקאדיללע זיא פערלעהרען; ער גאב דעם ערדקרעבז איהר געוואכז, דעם הייטרעק איהרע ארבייט הין, ליעס האגעל איהרען ווייןשטאק טאדטען אונד איהרע פייגענבייאע פראזט, איהר פיעה גאב ער דעם האגעלשלאג, רויבפאגעלן איהרע העער־דען פרייז, ליעס זיינען גרים לאז איבער זיא, וואוטה, צארן אונ' אנגזט, שאארען בעזער ענגעל; מאכטע זיינעם צארנגעריכטע באהן, פערזאנט איהר דאזיין ניכט דעם טאדע, איבערגיבט דער פעזט איהר לעבען, שלאגט אללע ערזטגעבורט עגיפטענז, דיא יוגענדקראפט אין היטטען חם'ז; זיין פאלק ליעס ער, וויא שאאפע, ציעהען, פיהרטע עז, וויא העערדען, אין דער וויסטע; ער לייטעט זיכער, ניכטז ערשרעקט זיא! דאז אבער בעדעקט איהרען פיינד — — ברינגט זיא אין זיינע הייליגע גרענצע, צום בערג, דען זיינע האנד ערווארבען; פערטרייבט

יְמִינוֹ׃ וַיְגָרֶשׁ מִפְּנֵיהֶם ׀ גּוֹיִם וַיַּפִּילֵם בְּחֶבֶל נַחֲלָה וַיַּשְׁכֵּן
בְּאָהֳלֵיהֶם שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְנַסּוּ וַיַּמְרוּ אֶת־אֱלֹהִים עֶלְיוֹן
עֵדוֹתָיו לֹא שָׁמָרוּ׃ וַיִּסֹּגוּ וַיִּבְגְּדוּ כַּאֲבוֹתָם נֶהְפְּכוּ כְּקֶשֶׁת
רְמִיָּה׃ וַיַּכְעִיסוּהוּ בְּבָמוֹתָם וּבִפְסִילֵיהֶם יַקְנִיאוּהוּ׃ שָׁמַע
אֱלֹהִים וַיִּתְעַבָּר וַיִּמְאַס מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל׃ וַיִּטֹּשׁ מִשְׁכַּן שִׁלוֹ
אֹהֶל שִׁכֵּן בָּאָדָם׃ וַיִּתֵּן לַשְּׁבִי עֻזּוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ בְיַד־צָר׃
וַיַּסְגֵּר לַחֶרֶב עַמּוֹ וּבְנַחֲלָתוֹ הִתְעַבָּר׃ בַּחוּרָיו אָכְלָה־אֵשׁ
וּבְתוּלֹתָיו לֹא הוּלָּלוּ׃ כֹּהֲנָיו בַּחֶרֶב נָפָלוּ וְאַלְמְנֹתָיו לֹא
תִבְכֶּינָה׃ וַיִּקַץ כְּיָשֵׁן ׀ אֲדֹנָי כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיָּיִן׃ וַיַּךְ צָרָיו
אָחוֹר חֶרְפַּת עוֹלָם נָתַן לָמוֹ׃ וַיִּמְאַס בְּאֹהֶל יוֹסֵף וּבְשֵׁבֶט
אֶפְרַיִם לֹא בָחָר׃ וַיִּבְחַר אֶת־שֵׁבֶט יְהוּדָה אֶת־הַר־צִיּוֹן
אֲשֶׁר אָהֵב׃ וַיִּבֶן כְּמוֹ־רָמִים מִקְדָּשׁוֹ כְּאֶרֶץ יְסָדָהּ לְעוֹלָם׃
וַיִּבְחַר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וַיִּקָּחֵהוּ מִמִּכְלְאֹת צֹאן׃ מֵאַחַר עָלוֹת

פאר איהנען הער דיא פאלקער, טהיילט ערבע נאך דער מעססשנור צו, אונד רייאעט איהרע היטטען איין דען שטאממען ישראל'ז צום וואהנזיטץ. דאך אויך זיא פערזוכטען גאטט, ערביטטערטען דען העכס־טען, אונד היעלטען ניכט זיין צייגניס, זיא פיעלען אב גלייך איהרען פאטערן, זיא וואנדעלטען, וויא לאזער באגען, ערביטטערטען איהן מיט איהרען האהען אונד רייצטען איהן מיט איהרען גאטצען. גאטט הארטע דיעז, ענטבראננטע, פעראבשייטע ישראל גאר זעהר, פער־לאסט דיא רעזידענץ צו שילו, דאז צעלט, דאז ער בייא מענשען וואהנ־טע. גיבט אינ'ז געפאנגניס זיינע קראפט, אין פיינדעז האנד דיא העררליכקייט אונד איבערגיבט זיין פאלק דעם שווערדע, ענטריזטעט אויף זיין אייגענטהום — דיא יונגע מאננשאפט פראסט דאז פייער, קיין ליעד ערהעבט דיא יונגע ברויט; אינ'ז שלאכטשווערט פאללען איהרע פריעזטער, אונד קיינע וויטטווע ווייכט אום זיא. דאך וויא פאם שלאף ערוואכט דער הערר, זא וויא איין העלד פאם וויינע יובעלנער, שלאגט זיינע ווידערזאכער ריקלינגז, טהיילט איהנען עוויגע שאנדע צו — פערווירפט דעננאך דיא היטטע יוסף'ז, ערוואהלעט ניכט דען שטאם אפרים'ז — ערוואהלעט יהודה'ז שטאם דאפיר, דען בערג צו ציון, דען ער ליעבעט, בויט הימעלהאך זיין הייליגטהום אונד גרינדעט'ז גלייך דעם ערדבאלל עוויג — ערקיעזעט דוד זיינען קנעכט, ענטרייסט איהן זיינער שאפפע הירדען, ענטפיהרעט איהן דעם ווארטען מילכפיעה,

הֱבִיאוֹ לִרְעוֹת בְּיַעֲקֹב עַמּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל נַחֲלָתוֹ: וַיִּרְעֵם כְּתֹם
לְבָבוֹ וּבִתְבוּנוֹת כַּפָּיו יַנְחֵם: **עט** מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים
בָּאוּ גוֹיִם ׀ בְּנַחֲלָתֶךָ טִמְּאוּ אֶת־הֵיכַל קָדְשֶׁךָ שָׂמוּ אֶת־
יְרוּשָׁלַםִ לְעִיִּים: נָתְנוּ אֶת־נִבְלַת עֲבָדֶיךָ מַאֲכָל לְעוֹף
הַשָּׁמָיִם בְּשַׂר חֲסִידֶיךָ לְחַיְתוֹ־אָרֶץ: שָׁפְכוּ דָמָם ׀ כַּמַּיִם
סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלָםִ וְאֵין קוֹבֵר: הָיִינוּ חֶרְפָּה לִשְׁכֵנֵינוּ לַעַג
וָקֶלֶס לִסְבִיבוֹתֵינוּ: עַד־מָה יְהוָה תֶּאֱנַף לָנֶצַח תִּבְעַר כְּמוֹ־
אֵשׁ קִנְאָתֶךָ: שְׁפֹךְ חֲמָתְךָ אֶל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא־יְדָעוּךָ
וְעַל־מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרָאוּ: כִּי־אָכַל אֶת־יַעֲקֹב
וְאֶת־נָוֵהוּ הֵשַׁמּוּ: אַל־תִּזְכָּר־לָנוּ עֲוֺנֹת רִאשֹׁנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ
רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד: עָזְרֵנוּ ׀ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל־דְּבַר
כְּבוֹד־שְׁמֶךָ וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל־חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:
לָמָּה ׀ יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה אֱלֹהֵיהֶם יִוָּדַע בַּגֹּיִים* לְעֵינֵינוּ
נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ: תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אֶנְקַת אָסִיר

*) בגוים ק׳.

זיין פאָלק צו ווידען, יעקב'ס שטאַממע, אונד ישראל, זיין אייגענטהום. ער
ווידעט זיא מיט הערצענסטרייע, רעגיערט זיא מיט ווייזען האַנדען. —
עט פזאַלם אסף'ס. גאָטט! היידען דרינגען אין דיין אייגענטהום,
ענטווייהען דיינען היילינגען טעמפעל, שטיינהויפען מאַכען זיא אויס
ירושלים, געבען דיינער דיענער לייכנאַם דעם פאָגעל אין דער לופט
צור שפייזע, ווילדען טהיערען דיינער פראָממען געביין, פערגיעסען
וויא וואַססער איהר בלוט אום ירושלים הער, אונד ניעמאַנד בעגראָבט!
וויר זינד אונזערן נאַכבאַרן שפאָטט, אַנגרענצענדער פעלקער האָהן
אונד פערשפאָטטונג; וויא לאַנגע נאָך גאָטט הערר, ווירד דיין אונוויללען עוויג
דויערן? עוויגליך דיין גרים וויא פייער לאָדערן? גיס דיינען צאָרן
אויף יענע באַרבאַרען, דיא דיך ניכט קעננען וואָללען, אויף רייכע, דיא
דיך ניכט אַנרופען! וויל זיא יעקב זאָ פערטילגען אונד זיינע וואָהנונ-
גען פערהעערען, געדענקע אונז ניכט פערגאַנגענער זינדען; קאָממ'
אונז מיט ערבאַרמען באַלד צו הילף, דען וויר זינד פאַזט דיינע וואָרדען
היילף אונז, גאָטט, אונזער העלפער אום דיינעז נאַמענז עהרע ווילען!
רעטטע אונז, פערצייהע אונזרע זינדען, אום דיינעז נאַמענז ווילען!
וואַרום זאָללען דיא באַרבאַרען שפרעכען: „וואָ איזט דען נון איהר
גאָטט?" — אָ מאַכע אַן דיעזען באַרבאַרען פאָר אונזערן אויגען קונד,
דאַס ראַכע איזט דיינער דיענער בלוט! לאַס צו דיר דרינגען דאַס זייפצען

כְּגֹדֶל זְרוֹעֲךָ הוֹתֵר בְּנֵי תְמוּתָה: וְהָשֵׁב לִשְׁכֵנֵינוּ שִׁבְעָתַיִם
אֶל־חֵיקָם חֶרְפָּתָם אֲשֶׁר חֵרְפוּךָ אֲדֹנָי: וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאן
מַרְעִיתֶךָ נוֹדֶה לְּךָ לְעוֹלָם לְדוֹר וָדֹר נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ:
פ לַמְנַצֵּחַ אֶל־שֹׁשַׁנִּים עֵדוּת לְאָסָף מִזְמוֹר: רֹעֵה יִשְׂרָאֵל ׀
הַאֲזִינָה נֹהֵג כַּצֹּאן יוֹסֵף יֹשֵׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה: לִפְנֵי
אֶפְרַיִם ׀ וּבִנְיָמִן וּמְנַשֶּׁה עוֹרְרָה אֶת־גְּבוּרָתֶךָ וּלְכָה
לִישֻׁעָתָה לָּנוּ: אֱלֹהִים הֲשִׁיבֵנוּ וְהָאֵר פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה: יְהוָה
אֱלֹהִים צְבָאוֹת עַד־מָתַי עָשַׁנְתָּ בִּתְפִלַּת עַמֶּךָ: הֶאֱכַלְתָּם
לֶחֶם דִּמְעָה וַתַּשְׁקֵמוֹ בִּדְמָעוֹת שָׁלִישׁ: תְּשִׂימֵנוּ מָדוֹן
לִשְׁכֵנֵינוּ וְאֹיְבֵינוּ יִלְעֲגוּ־לָמוֹ: אֱלֹהִים צְבָאוֹת הֲשִׁיבֵנוּ
וְהָאֵר פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה: גֶּפֶן מִמִּצְרַיִם תַּסִּיעַ תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם
וַתִּטָּעֶהָ: פִּנִּיתָ לְפָנֶיהָ וַתַּשְׁרֵשׁ שָׁרָשֶׁיהָ וַתְּמַלֵּא־אָרֶץ:
כָּסּוּ הָרִים צִלָּהּ וַעֲנָפֶיהָ אַרְזֵי־אֵל: תְּשַׁלַּח קְצִירֶהָ עַד־יָם
וְאֶל־נָהָר יוֹנְקוֹתֶיהָ: לָמָּה פָּרַצְתָּ גְדֵרֶיהָ וְאָרוּהָ כָּל־עֹבְרֵי

דעז געפעססעלטען! ערהאלטע דורך דיינען שטארקען ארם דיא צום טאָד געפיהרטען! גיב אונזערן נאכבארן זיעבענפאך צוריק דיא שמאך, וואָמיט זיא דיך פערשמאהעטן! ווירר, דיין פאָלק, דיינע ווײדע שאפע, דאנקען אונאויפהאָרליך דיר, פערקינדען פיר אונד פיר דיין לאָב!—

פ דעם זאנגמייסטער אויף שושנים עדות, איין פסאלם אסף'ז. פערנים, אָ הירטע ישראל'ז, דער דוא וויא שאַפע יוסף לייטעסט אונד טהראָנסט אויף כרובים, ערשיינע! פאָר אפרים הער, פאָר בנימן אונד מנשה ערוועקקע דיינע געוואלט אונד קאָממע. אונז בייצושטעהען! גאָטט! פיהרע אונז צוריק! לאס דיין אנטליטץ לייכטען, זאָ גענעזען וויר! עוויגער, דעז וועלטאללז הערר, וויא לאַנגע דאמפפט דיין צאָרן איבער דיינעז פאָלקז געבעט. גיבסט דוא צעהרען איהם צור שפייזע, צום געטראַנקע צעהרען פאָללען מאַאסע, ווירפסט דוא אונזערן נאכ־בארען אונז צום צאנקע הין, דאַס אונזערע פיינדע איבער אונז לאַכען! גאָטט דעז וועלטאללז, פיהרע אונז צוריק! לאַס דיין אנטליטץ לייכטען, זאָ גענעזען וויר! אויז עגיפטען נאהמסט דוא איינען ווײנשטאָק, טריעבסט פאָלקער אויז, פפלאנצעסט איהן איין. איבערטעטסט רוים פאָר איהם, דאַז ער פעסטע וואורצעל שלוג אונד פיללטע דאַז לאנד. זיין שאַטטען דעקקטע בערגע, זיינע רעבען — צעדערן גאָטטעז, ער טרייבעט שפרעסלינגע ביז אַנז מעער, זענקרעבען הין ביז אַן דען שטראָם — וואָרום בריכסט דוא זיינע מויער נידער, דאַז אַללעז פאַס־

דָרֶךְ: יְכַרְסְמֶנָּה חֲזִיר מִיָּעַר* וְזִיז שָׂדַי יִרְעֶנָּה: אֱלֹהִים
צְבָאוֹת שׁוּב נָא הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת: וְכַנָּה
אֲשֶׁר־נָטְעָה יְמִינֶךָ וְעַל־בֵּן אִמַּצְתָּה לָּךְ: שְׂרֻפָה בָאֵשׁ
כְּסוּחָה מִגַּעֲרַת פָּנֶיךָ יֹאבֵדוּ: תְּהִי־יָדְךָ עַל־אִישׁ יְמִינֶךָ
עַל־בֶּן־אָדָם אִמַּצְתָּ לָּךְ: וְלֹא־נָסוֹג מִמֶּךָּ תְּחַיֵּנוּ וּבְשִׁמְךָ
נִקְרָא: יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הֲשִׁיבֵנוּ הָאֵר פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה:
פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל:
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ
עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי
מִסֵּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ
וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־מֵי מְרִיבָה סֶלָה:

*) ע' תלויה כ' רבתי

פפליקט, וואז פארחיבערגעהט, חיהן דורכוויהלט דער עבער אויז
דעם וואלדע, אונד וואז זיך רעגט חים פעלדע ווירעט דרחן? — גאטט
דעז וועלטחללז, ווענדע דיך טויע פאם היממעל! זיעהע! נים דיך דיע-
זעז ווייכשטאקז אן! ערהאלטע, וואז דיינע רעכטע חייגעפפלאנצט,
אונד בריכגע דען צווייג עמפאר, דען דוא דיר זעלבזט ערצאגען! אנ-
געזענגט פאם פייער, חייגעקניקקט, דיין דראהענד אנגעזיכט פער-
טילגט חיהן פאללינג! לאס דיינע האנד דען אחן בעדעקקען, דיינער
רעכטען אחן! ברינגע דען אנטענצוויינג עמפאר, דען דוא דיר זעלבזט
ערצאגען האזט! וויר ווייכען ניא צוריקק פאן דיר! בעלעבע אונז
וויעדער, וויר רופען דיינען נאמען אן! — עווינער, דער וועלטען
גאטט! פיהרע אונז צוריק! לאס דיין אנטליטץ לייכטען,
זא גענעזען וויר!

פא דעם זאנגמייסטער אויף דער גתית פאן אסף. יובלעט גאטטע,
אונזרער שטארקע! פראהלאקט דעם גאטטע יעקב'ז! ערגרייפט דאז
זאיטענשפיעל! געבעט פויקען הער, ליעבליכע הארפען מיט פזאלטערן!
בלאזט אם נייאמאנד דיא פאזוינע, אם פייערטאגע אונזרעז פעזטעז;
עז איזט געזעטצט אין ישראל, פעראררנונג יעקב'ז גאטטעז, צום צייגניס
איינגעזעטצט אין יוסף! אלז ער איבער עגיפטען אויזצאג, הארט' איך
דעמען שפראכע, דען איך ניכט געקאננט; „איך נאהם דיא בירדע
זיינער שולטער אב, זיינע הענדע זינד דעז לאסטגעטיררעז לאז. אין
דער נאטה ריעפעזט דוא איך אן, איך האלף דיר אויז, ער הארטע
דיך, אין דאננערוואלקען איינגעהיללט, פערזוכטע דיך אם וואססער מריבה

שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי׃ לֹא־יִהְיֶה
בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר׃ אָנֹכִי ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי׃ וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת
לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם׃ לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי
יְהַלֵּכוּ׃ כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי׃
מְשַׂנְאֵי יְהוָה יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וִיהִי עִתָּם לְעוֹלָם׃ וַיַּאֲכִילֵהוּ
מֵחֵלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ׃

פב מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
יִשְׁפֹּט׃ עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה׃
שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ׃ פַּלְּטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד
רְשָׁעִים הַצִּילוּ׃ לֹא יָדְעוּ ׀ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ
יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ׃ אֲנִי־אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי
עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם׃ אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ׃

זאָ הערע דען, מיין פאָלק, איך לייגע! אָ דאַס דוא מיר פאָלגטעסט, ישראל: דוא זאָללסט ניכט האַבען אַנדרע געָטטהייט, קיינען אַנדערן גאָטט אַנבעטען. איך בין דער עוויגע, דיין גאָטט, דער אויס עגיפטען דיך געפיהרט; טהוע דיינען מונד ווייט אויף. איך פיללע איהן. — אַבער מיין פאָלק געהאָרכטע ניכט, ישראל וואָללטע מיר ניכט פאָלגען. דאַ ליעס איך זיא אין איהרעס הערצענס דינקעל. ליעס זיא נאַך איה־רעם ראַטהע וואַנדעלן. וואָללטע מיר מיין פאָלק געהאָרזאַם זיין, ישראל אויף מיינען וועגען געהן, באַלד ווירד איך דעמפפען זיינע פיינדע אונד מיינע האַנד אויף זיינע ווידערזאַכער ווענדען — דיא האַססער גאָט־טעס איסטען באַלד זיך טהייגען — זיין וואָהלשטאַנד אַבער עוויג זיין — דער וואַיצען מאַרק זיא שפייזען, זיא זאָטטיגען אויס פעלזען האָניג!"

פב פּזאַלם אסף'ס. גאָטט שטעהט דאַ אין גאָטטליכע געמיינע, ער ריכטעט איטטען אונטער ערדענגאָטטערן. „וויא לאַנגע וואָללט איהר אונגערעכט ריכטען, דער שולדיגען פערזאָן אַנזעהן? שאַפפט אַרמען רעכט אונד וואַיזען! ערקעננט דעס עלענדען, דעס דירפטיגען אונשולד! עררעטטעט אַרמע אונד בעדראַנגטע! בעפרייט זיא אויס רויבער האַנד!" ניין, זיא אַכטען'ס ניכט. וואָללען'ס ניכט ערקענ־נען! וואַנדעלן אימאער היין אים פינסטערן! זאָ אום דעס לאַנדעס גרונד פעסטע וואַנקען! לאַנג שפראַך איך: „גאָטטער זייד איהר! דעס האָכסטען זאָהנע אַללזאַמאַ!" אַללײן איהר שטערבעט וויא מענשען,

קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:
פג שִׁיר מִזְמוֹר לְאָסָף: אֱלֹהִים אַל־דֳּמִי־לָךְ אַל־תֶּחֱרַשׁ
וְאַל־תִּשְׁקֹט אֵל: כִּי־הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יֶהֱמָיוּן וּמְשַׂנְאֶיךָ נָשְׂאוּ
רֹאשׁ: עַל־עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוֹד וְיִתְיָעֲצוּ עַל־צְפוּנֶיךָ: אָמְרוּ
לְכוּ וְנַכְחִידֵם מִגּוֹי וְלֹא־יִזָּכֵר שֵׁם־יִשְׂרָאֵל עוֹד: כִּי נוֹעֲצוּ
לֵב יַחְדָּו עָלֶיךָ בְּרִית יִכְרֹתוּ: אָהֳלֵי אֱדוֹם וְיִשְׁמְעֵאלִים
מוֹאָב וְהַגְרִים: גְּבָל וְעַמּוֹן וַעֲמָלֵק פְּלֶשֶׁת עִם־יֹשְׁבֵי צוֹר:
גַּם־אַשּׁוּר נִלְוָה עִמָּם הָיוּ זְרוֹעַ לִבְנֵי־לוֹט סֶלָה: עֲשֵׂה לָהֶם
כְּמִדְיָן כְּסִיסְרָא כְיָבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן: נִשְׁמְדוּ בְעֵין־דֹּאר
הָיוּ דֹּמֶן לָאֲדָמָה: שִׁיתֵמוֹ נְדִיבֵמוֹ כְּעֹרֵב וְכִזְאֵב וּכְזֶבַח
וּכְצַלְמֻנָּע כָּל־נְסִיכֵמוֹ: אֲשֶׁר אָמְרוּ נִירְשָׁה לָּנוּ אֵת נְאוֹת
אֱלֹהִים: אֱלֹהַי שִׁיתֵמוֹ כַגַּלְגַּל כְּקַשׁ לִפְנֵי־רוּחַ: כְּאֵשׁ
תִּבְעַר־יָעַר וּכְלֶהָבָה תְּלַהֵט הָרִים: כֵּן תִּרְדְּפֵם בְּסַעֲרֶךָ
וּבְסוּפָתְךָ תְבַהֲלֵם: מַלֵּא פְנֵיהֶם קָלוֹן וִיבַקְשׁוּ שִׁמְךָ

*) י"ז להדש

איהר פֿאללעט הין, טיראננען אללע! אויף, גאָטט, ריכֿטע, דוא דען ערדבאלל, דען דוא ביזט ערהעבער אללער וועלט!

פג געזאנג אסף'ז צום זאיטענשפיעל. גאָטט, שווייגע ניכֿט! זייא ניכֿט זאָ רוהיג, ניכֿט זאָ שטיללע, גאָטט! זיעה', וויא דיינע פֿיינדע טאָבען, דאַז הויפט ערהעבען דיינע האַססער, שמיעדען היימליך ראַנקע ווידער דיינע נאַציאָן. ראַטהשלאַגען ווידער דיינע געשיטצטען, שפרעכֿען: „וואָהלאַן, וויר ראָטטען זיא אויז! קיין פֿאָלק מעהר, דער נאַמע ישראל ווערדע ניממער געראַכֿט;" זאָ האַבען זיא מיט ראַטה בעשלאָססען, מיט איהרעם בונדע ווידער דיך, אדום'ז אונד ישמעאל'ז היטטען, מואב אונד דיא הגרים, גבל, עמון אונד עמלק, פלשת זאַמט דען בירגערן צור'ז, איהנען טראַט אויך אשור בייא, וואַרד דען זאָהנען לוט'ז צום אַרמע. — טהו' איהנען, וויא דען מדיניטען. וויא סיסרא, וויא יבין, אַם באַכֿע קישון! געשלאַגען וואורדען זיא בייא עין דאר, אונד דינגטען דאַז ערדרייך — לאַס איהרע פֿירזטען זיין וויא ערב אונד זאב, וויא זבח אונד צלמנע איהרע גראָססען, דיא דאַ שפראַכֿען: „גאָטטעז וואָהנונג עראָבערן וויר פֿיר אונז." — גאָטט וויא ווירבעל מאַכֿע זיא, וויא שטאָפפעלן פֿאָר דעם ווינדע! וויא בליטץ דען וואלד ענטצינדעט, וויא פֿלאַממע אויף געבירגען לאָדערט. זאָ פֿערפֿאָלגע זיא מיט דיינעם וועטטער אונ' אַנגזטיגע מיט דיינעם שטורמע זיא! לאַס איהר געזיכֿט

יְהוָה: יֵבֹשׁוּ וְיִבָּהֲלוּ עֲדֵי־עַד וְיַחְפְּרוּ וְיֹאבֵדוּ: וְיֵדְעוּ כִּי
אַתָּה שִׁמְךָ יְהוָה לְבַדֶּךָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ:
פד לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: מַה־יְּדִידוֹת
מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יְהוָה צְבָאוֹת: נִכְסְפָה וְגַם־כָּלְתָה ׀ נַפְשִׁי
לְחַצְרוֹת יְהוָה לִבִּי וּבְשָׂרִי יְרַנְּנוּ אֶל־אֵל־חָי: גַּם צִפּוֹר ׀ מָצְאָה
בַיִת וּדְרוֹר קֵן ׀ לָהּ אֲשֶׁר־שָׁתָה אֶפְרֹחֶיהָ אֶת־מִזְבְּחוֹתֶיךָ
יְהוָה צְבָאוֹת מַלְכִּי וֵאלֹהָי: אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ
סֶּלָה: אַשְׁרֵי אָדָם עוֹז־לוֹ בָךְ מְסִלּוֹת בִּלְבָבָם: עֹבְרֵי ׀
בְּעֵמֶק הַבָּכָא מַעְיָן יְשִׁיתוּהוּ גַּם־בְּרָכוֹת יַעְטֶה מוֹרֶה:
יֵלְכוּ מֵחַיִל אֶל־חָיִל יֵרָאֶה אֶל־אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן: יְהוָה אֱלֹהִים
צְבָאוֹת שִׁמְעָה תְפִלָּתִי הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: מָגִנֵּנוּ
רְאֵה אֱלֹהִים וְהַבֵּט פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי טוֹב־יוֹם בַּחֲצֵרֶיךָ
מֵאָלֶף בָּחַרְתִּי הִסְתּוֹפֵף בְּבֵית אֱלֹהַי מִדּוּר בְּאָהֳלֵי רֶשַׁע:

פאָלל שאַנדע זיין, דאָס זיא דיך זוכען לערנען, עוויגער! לאָס זיא זיך
שאָמען, אויף אימער בעסטירצט, צו שאַנדען ווערדען, צו גרונדע
געהען אונד ערקעננען, דאָס דו, עוויגער, אַללעין דער העכסטע זייסט
אין אַללער וועלט!

פד דעם פאָרזאָנגער אויף דער גתית. פאָן דען נאַכקאָממען קרח'ז
איין פזאַלם. ווי ליעבליך זינד דיינע וואָהנונגען, עוויגער, דעז וועל־
טאַללז הערר! מיין הערז פערלאַנגעט, שמאַכטעט נאַך דעז עוויגען
פאָרהאָף, וואָ גייזט אונד פלייש דעם גאָטט דעז לעבענז יובעלן. דער
פאָגעל פאַנד זיין הויז, איין נעזט זיך דיא שוואַלבע, איהרע יונגען דאָ
צו העגען, איך דיינע אַלטאָרע, הערר דעז וועלטאַללז, מיין קאָניג אונ'
מיין גאָטט! „הייל דען בעוואָהנערן דיינעז טעמפעלז, זיא פרייזען דיך
אָהנע אונטערלאָס." הייל דעם, דער שטאַנדהאַפט איזט דורך דיך.
דיעז אַכטעט אין איהרעם זין געבאָהנטע שטייגען! זיא וואַללען דורכ'ז
דיררע בכה טהאַל אונ' מאַכען עז צור קוועללע; רעגענגוס אים הערבזט
איזט איהנען זעגענרייך. זאָ וואַללען זיא פאָן קראַפט צו קראַפט. ער־
שיינען צו ציון פאָר גאָטט. עוויגער. הערר דער וועלט, האָרע מיין
געבעט! פערנים עז, יעקב'ז גאָטט! שוי' אויף אונזער שילד, אָ גאָטט!
זיעה' אויף דיינען געזאַלבטען, אין דיינעם פאָרהאָף איזט איין טאַג איר
ווערטהער דען זאָנזט טויזענד; ליעבער אויף דער שוועללע שטע־
העין אין מיינעז גאָטטעז הויז, אַלז וואָהנען אין רויבצעלטען, היטטען

כִּי שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְהוָה אֱלֹהִים חֵן וְכָבוֹד יִתֵּן יְהוָה לֹא יִמְנַע
טוֹב לַהֹלְכִים בְּתָמִים׃ יְהוָה צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃
פה לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר׃ רָצִיתָ יְהוָה אַרְצֶךָ שַׁבְתָּ
שְׁבוּת* יַעֲקֹב׃ נָשָׂאתָ עֲוֺן עַמֶּךָ כִּסִּיתָ כָל־חַטָּאתָם סֶלָה׃
אָסַפְתָּ כָל־עֶבְרָתֶךָ הֱשִׁיבוֹתָ מֵחֲרוֹן אַפֶּךָ׃ שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי
יִשְׁעֵנוּ וְהָפֵר כַּעַסְךָ עִמָּנוּ׃ הַלְעוֹלָם תֶּאֱנַף־בָּנוּ תִּמְשֹׁךְ
אַפְּךָ לְדֹר וָדֹר׃ הֲלֹא אַתָּה תָּשׁוּב תְּחַיֵּנוּ וְעַמְּךָ יִשְׂמְחוּ
בָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְהוָה חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ אֶשְׁמְעָה מַה־
יְדַבֵּר הָאֵל יְהוָה כִּי־יְדַבֵּר שָׁלוֹם אֶל־עַמּוֹ וְאֶל־חֲסִידָיו וְאַל־
יָשׁוּבוּ לְכִסְלָה׃ אַךְ קָרוֹב לִירֵאָיו יִשְׁעוֹ לִשְׁכֹּן כָּבוֹד
בְּאַרְצֵנוּ׃ חֶסֶד־וֶאֱמֶת נִפְגָּשׁוּ צֶדֶק וְשָׁלוֹם נָשָׁקוּ׃ אֱמֶת
מֵאֶרֶץ תִּצְמָח וְצֶדֶק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף׃ גַּם־יְהוָה יִתֵּן הַטּוֹב
וְאַרְצֵנוּ תִּתֵּן יְבוּלָהּ׃ צֶדֶק לְפָנָיו יְהַלֵּךְ וְיָשֵׂם לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו׃

*) שבית ק׳.

דען זאננע אונד שילד איזט גאטט, דער עוויגע; האלדזעליגקייט אונד
עהרע גיבט גאטט, פערזאגט קיין גליק דען רעדליכוואנדעלנדען
עוויגער דעז וועלטאללז הערר! הייל דעם, דער דיר פערטרויט!
פה דעם זאנגמייסטער פאן דען זאהנען קרח׳ז איין פזאלם. פ ר.
א ו ז ליעבטעזט דוא, עוויגער, דיין לאנד, בראכטעזט האסט צוריק
דיא געפאנגענען יעקב׳ז; דיינעז פאלקעז מיסעטהאט האזט דוא האסט
פערגעבען, אללע זיינע זינדען האסט בעדעקט; פ ר א ו ז לאגזט
דוא דיינען גרים צוריק, ליעסעזט דיינעז צארנעז גלוט ערלאשען; אך,
טראזטע אויך אונז, גאטט! אונזער הייל! לאס אב פאן דיינער אונ-
גנאדע איבער אונז! ווילזט דוא עוויג מיט אונז צירנען? זאלל דיין גרים
זיך פארטגעהן פיר אונד פיר? ווירזט דוא אונז ניא ערקוויקען ווירער
דאס איבער דיך דיין פאלק זיך פרייע?— אך, הערר, ערצייגע אונז
דיינע גנאדע! שענקע אונז דיינע היילפע ווידער! איך הארכע— וואז
ווירד ער שפרעכען, גאטט, דער עוויגע? זעליגקייט פערהייסט ער
זיינעם פאלקע, זיינען פראממען; נור דאס אויך טהארהייט זיא ניא
ווידער געראטהען. יא דענען, דיא איהן פירכטען איזט זיינע היילפע
נאהע! הערר ליכקייט זאלל ווידער אין אונזערם לאנדע וואהנען! ליעבע אונד
טרייע ווערדען זיך בעגעגנען, גערעכטיגקייט אונד הייל זיך קיססען; אויז
דער ערדע טרייע אויפבליהן, גערעכטיגקייט פאם הימעל שויען אויך גיבט
דער עוויגע דאז גוטע, אונד אונזער ערדרייך בריגגעט זיין געוואקס. גע-
רעכטיגקייט געהן פאר זיך הין אויף איהרעם פפאדע זיכערן טריטטעז.

 * * *

פו תפלה לדוד הטה יהוה אזנך ענני כי עני ואביון
אני: שמרה נפשי כי־חסיד אני הושע עבדך אתה אלהי
הבוטח אליך: חנני אדני כי־אליך אקרא כל־היום:
שמח נפש עבדך כי־אליך יהוה נפשי אשא: כי־אתה
אדני טוב וסלח ורב־חסד לכל־קראיך: האזינה יהוה
תפלתי והקשיבה בקול תחנונותי: ביום צרתי אקראך
כי תענני: אין־כמוך באלהים ׀ אדני ואין כמעשיך: כל־
גוים ׀ אשר עשית יבואו ׀ וישתחוו לפניך אדני ויכבדו
לשמך: כי־גדול אתה ועשה נפלאות אתה אלהים לבדך:
הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה
שמך: אודך ׀ אדני אלהי בכל־לבבי ואכבדה שמך
לעולם: כי־חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה:
אלהים ׀ זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא

פו געבעט דוד'ז. נייגע, עוויגער, דיין אהר, ערהארע איך, דען איך
בין געפלאגט אונ' עלענד! בעוואהרע איינע זעעלע, דען איך וואנדלע
פראם! היילע דיינען קנעכט, או דוא, איין גאטט, דען איך פערטרויע
דיר! ערבארמע דיך איינער, הערר, דען טטעטז רופע איך צו דיר!
ערפרייע דיינעז קנעכטעז זעעלע. דען זיא ערהעבע איך, עוויגער,
צו דיר; דער דוא גוטיג ביזט, אונפערגעבענד, פאן גראסער גנאדע
אללען, דיא דיך רופען! פערנים, או עוויגער, איין געבעט! מערקע
אויף איינעז פלעהענז שטיממע! ווען נאטה איך דראנגעט, רופע איך
דיך; דא, דאס דוא איך ערהארטעזט! אונטער געטטערוועזען איזט
דיר ניאמאנד, ניכטז, הערר, דיינען טהאטען גלייך! אללע פאלקער,
דיא דוא טופזט, זיא קאממען אייגזט אונד בעטען אן אונד עהרען
דיינען נאמען, הערר! דען דוא ביזט גראס, טהוזט וואונדער, דוא
אללין אונד איינציג, גאטט! לעהרע, עוויגער, איך דיינע וועגע! דאס
איך אין דיינער וואהרהייט וואנדעלן אונד דיינעז נאמענז עהרפורכט
איין הערץ זיך איינציג וויהען. דאס, גאטט, איין הערר, איין גאנצעז
הערץ דיר דאנקע, עוויג דיינען נאמען עהרע! דען דיינע גראסע
גיטע וואלטעט איבער איך; דוא רעטטעזט איינע זעעלע אויז דעז
אבגרונדז טיעפע. גאטט, עז זעטצען זיך דיא שטאלצען ווידער איך,
דער טירננען האפע שטעהט נאך איינער זעעלע! דיך האבען זיא

שמוך לנגדם: ואתה אדני אל־רחום וחנון ארך אפים
ורב־חסד ואמת: פנה אלי וחנני תנה־עזך לעבדך
והושיעה לבן־אמתך: עשה־עמי אות לטובה ויראו
שנאי ויבשו כי־אתה יהוה עזרתני ונחמתני:
פז לבני־קרח מזמור שיר יסודתו בהררי־קדש: אהב
יהוה שערי ציון מכל משכנות יעקב: נכבדות מדבר בך
עיר האלהים סלה: אזכיר רהב ובבל לידעי הנה פלשת
וצור עם־כוש זה ילד־שם: ולציון יאמר איש ואיש ילד־
בה והוא יכוננה עליון: יהוה יספר בכתוב עמים זה
ילד־שם סלה: ושרים כחללים כל מעיני בך:
פח שיר מזמור לבני קרח למנצח על־מחלת לענות
משכיל להימן האזרחי: יהוה אלהי ישועתי יום צעקתי
בלילה נגדך: תבוא לפניך תפלתי הטה אזנך לרנתי:

פאָר אויגען ניט! דוא, אבער, הערר! גאָטט, אללבאַרמהערציג, אלל-
גנאֶדיג, לאַנגמיטהיג אונד פאָן גראָססער הולד אונד טרייע! ווענדע
דיך צו מיר, זייא מיר גנאֶדיג! שטאֶרקע דיינען קנעכט דורך דיינע
מאַכט, אונד היילף דעם זאָהנע דיינער מאַגד. טהוע מיר צום הייל איין
וואונדערצייכען, דאַס מיינע האַסער זעהען אונד זיך שאֶמען, וויא דוא
מיר ביישטעהעזט, הערר, וויא דוא מיך טרעֶזטעזט!

פז דען זאֶהנען קרח'ז, איין פזאַלם צום זינגען. זיינע פעזטע אויף
הייליגען בערגען! ציון'ז טהאָרע ליעבט דער הערר איבער יעקב'ז וואָה-
נונגען אללע. גראָסע דינגע ריהמט מאַן פאָר דיר, שטאַדט גאָט-
טעז! סלה. פאָן רהב, בבל, מעלדע איך מיינען פריינדען, בעלייכטע
פהיליזטינא, צור אונד מאָהרענלאַנד: „יענער מאַן וואַרד דאַ גע-
באָרען!“ פאָן ציון אבער שפריכט דער רוהם: „וויא מאַנכער
מאַן וואַרד דאַ געבאָרען!“ ער זעלבער האַט דען גרונד גע-
לעגט, דער האֶכזטע! אלז דיא פאֶלקער גאָטט פערצייכנעטע, שריעב
ער: „דיעזער ווערדע היער געבאָרען!“ — וויא פלאֶטענשפיעל
ערטאֶנען מיינע געדאַנקען אללע פאָן דיר!

פח נעזאַנג צום זאַיטענשפיעל פיר דיא זאֶהנע קרח'ז. דעם זאַנג-
מייזטער אויף מחלת צום וועטטזינגען, איינע אונטערווייזונג פאָן הימן
דעם אזרחי. עוויגער, גאָטט, מיינע רעטטונג! איך שרייע דעז טאַ-
געז, שרייע נאַכטז צו דיר. אַה! לאַס פאָר דיך קאָממען מיין געבעט!

כִּֽי־שָׂבְעָה בְרָעוֹת נַפְשִׁי וְחַיַּי לִשְׁאוֹל הִגִּיעוּ׃ נֶחְשַׁבְתִּי עִם
יוֹרְדֵי בוֹר הָיִיתִי כְּגֶבֶר אֵין־אֱיָל׃ בַּמֵּתִים חָפְשִׁי כְּמוֹ
חֲלָלִים ׀ שֹׁכְבֵי קֶבֶר אֲשֶׁר לֹא זְכַרְתָּם עוֹד וְהֵמָּה מִיָּדְךָ
נִגְזָרוּ׃ שַׁתַּנִי בְּבוֹר תַּחְתִּיּוֹת בְּמַחֲשַׁכִּים בִּמְצֹלוֹת׃ עָלַי
סָמְכָה חֲמָתֶךָ וְכָל־מִשְׁבָּרֶיךָ עִנִּיתָ סֶּלָה׃ הִרְחַקְתָּ מְיֻדָּעַי
מִמֶּנִּי שַׁתַּנִי תוֹעֵבוֹת לָמוֹ כָּלֻא וְלֹא אֵצֵא׃ עֵינִי דָאֲבָה
מִנִּי־עֹנִי קְרָאתִיךָ יְהֹוָה בְּכָל־יוֹם שִׁטַּחְתִּי אֵלֶיךָ כַפָּי׃
הֲלַמֵּתִים תַּעֲשֶׂה־פֶּלֶא אִם־רְפָאִים יָקוּמוּ יוֹדוּךָ סֶּלָה׃
הַיְסֻפַּר בַּקֶּבֶר חַסְדֶּךָ אֱמוּנָתְךָ בָּאֲבַדּוֹן׃ הֲיִוָּדַע בַּחֹשֶׁךְ
פִּלְאֶךָ וְצִדְקָתְךָ בְּאֶרֶץ נְשִׁיָּה׃ וַאֲנִי ׀ אֵלֶיךָ יְהֹוָה שִׁוַּעְתִּי
וּבַבֹּקֶר תְּפִלָּתִי תְקַדְּמֶךָּ׃ לָמָה יְהֹוָה תִּזְנַח נַפְשִׁי תַּסְתִּיר
פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי׃ עָנִי אֲנִי וְגֹוֵעַ מִנֹּעַר נָשָׂאתִי אֵמֶיךָ אָפוּנָה׃ עָלַי
עָבְרוּ חֲרוֹנֶיךָ בִּעוּתֶיךָ צִמְּתֻתוּנִי׃ סַבּוּנִי כַמַּיִם כָּל־הַיּוֹם

נייגע צו מיינעם וועהקלאגען דיין אהר! דען מיינע זעעלע איזט זאטט פאן יאממער, מיין לעבען נאהעט זיך דער אונטערוועלט; איך בין אין גרופט געזונקען גלייך, וויא מיינע אללע געשטאלט, דיא אהנע קראפט, פערלאססען, אונטער טאדטען וואנדעלט — וויא לייכען, דיא אים גראבע ליעגען, דערען דו ניממער געדענקסט, דיינער האנד ענטריססען. אין טיעפע גרופט האסט דו מיך געזענקט, אין ארטע פינזטערניס, אין אבגרונד, מיט דיינעם צארנע דריקקעזט דו מיך ניעדער, אונד שטירצעזט דיינע וואגען הערחב; מיינע ליעבען סייכסט דאו וועג פאן מיר, מאכזט מיהנען מיך צום גרייעל. איינגעקערקערט ליעג' איך, קאנ' ניכט אויז! מיינע געשטאלט פערשמאכטעט פאן קוואאער; טעגליך רופ' איך דיר, אה עוויגער, מיט עמפארגעהאבנען האנדען: ווילזט דו אן טאדטען וואונדער טהון? זאללען אבגעשיעדנע אויפשטעהען, דיר דאנקען? ווירד מאן אים גראבע דיינע גיטע ריה-מען, אים פערדערבען דיינע טרייע, אין פינזטערניס ערקעננען דיינע וואונדער, דיינע גערעכטיגקייט; אים רייכע דער פערגעטענהייט? זא טריי' איך, הערר, צו דיר עמפאר; פריה דרינגעט מיין געבעט, פאר דיך! ווארום פערווירפזט דו מיינע זעעלע, הערר, פערבירגזט דיין אנגעזיכט פאר מיר? עלענד בין איך, שמאכטע היין פאן יוגענד אויף, ליידע דיינע שרעקקען, פערצווייפלע שיער; דיין צארנגעריכט ערגעהעט איבער מיך. מיך ראפפען דיינע שטראפע הין, וואגעבען

הִקִּיפוּ עָלַי יָחַד: הִרְחַקְתָּ מִמֶּנִּי אֹהֵב וָרֵעַ מְיֻדָּעַי מַחְשָׁךְ:
פט מַשְׂכִּיל לְאֵיתָן הָאֶזְרָחִי: חַסְדֵי יְהוָה עוֹלָם אָשִׁירָה
לְדֹר וָדֹר | אוֹדִיעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי: כִּי־אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד
יִבָּנֶה שָׁמַיִם | תָּכִן אֱמוּנָתְךָ בָהֶם: כָּרַתִּי בְרִית לִבְחִירִי
נִשְׁבַּעְתִּי לְדָוִד עַבְדִּי: עַד־עוֹלָם אָכִין זַרְעֶךָ וּבָנִיתִי לְדֹר־וָדוֹר
כִּסְאֲךָ סֶלָה: וְיוֹדוּ שָׁמַיִם פִּלְאֲךָ יְהוָה אַף־אֱמוּנָתְךָ בִּקְהַל
קְדֹשִׁים: כִּי מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ לַיהוָה יִדְמֶה לַיהוָה בִּבְנֵי
אֵלִים: אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבָיו:
יְהוָה | אֱלֹהֵי צְבָאוֹת מִי־כָמוֹךָ חֲסִין | יָהּ וֶאֱמוּנָתְךָ
סְבִיבוֹתֶיךָ: אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגֵאוּת הַיָּם בְּשׂוֹא גַלָּיו אַתָּה
תְשַׁבְּחֵם: אַתָּה דִכִּאתָ כֶחָלָל רָהַב בִּזְרוֹעַ עֻזְּךָ פִּזַּרְתָּ
אוֹיְבֶיךָ: לְךָ שָׁמַיִם אַף־לְךָ אָרֶץ תֵּבֵל וּמְלֹאָהּ אַתָּה
יְסַדְתָּם: צָפוֹן וְיָמִין אַתָּה בְרָאתָם תָּבוֹר וְחֶרְמוֹן בְּשִׁמְךָ

מיך וויא פלוטהען, אימערוואהרענד, אומרינגען מיך פאן אללען זייטען! האַ, פריינד אונד נאַכזטען האַט דוא וועגגעטייבט, מיינע ליעבען מיר ענטצאָגען!—

פט אונטערווייזונג פאן איתן דעם אורחי. אימער בעזינגע איך דעז עוויגען הולד, פערקינדע זיינע טרייע אונאויפהערליך! דוא שפראַכזט (עוויג פעזט שטעהט דיינע גיטע, דיינע טרייע אונ' וואַנדעלבאַר אים הימעל): „מיט מיינעם אויזערוואַהלטען האַבע איך איינען בונד געמאַכט, מיינעם קנעכטע דוד שוואור איך: „דיר וויל איך עוויג זאַמען ערהאַלטען; דיין טהראָן ערבויען פיר אונד פיר. נון פרייזען דיינע וואונדער דיא הימעל, דיינע טריי' אין הייליגער פערזאַמלונג. ווער אין דען וואָלקען גלייכט דעם עוויגען, מיזט אונטער הימליטען מעכטען וויא ער? גאָטט מיזט האָכערהאַבען אים ראַטהע דער הייליגען, אללען עהרפורכטזווערטה, דיא אום איהן זינד. עוויגער, דער וועלטען גאָטט! ווער מיזט וויא דוא מאַכטיג, גאָטטעז קראַפט, דיינע וואַהרהייט אום דיך הער?! דוא הערטעזט איבער דאַז שטאָלזע מעער, שטייגען זיינע וואָגען, דוא דאַמפפעזט זיא! דוא שלאָגזט דען איבערמוטה צו באָדען, צערשטרייעזט דיינען פיינד מיט שטאַרקעם אַרמע! דיין מיזט דער הימעל, דיין דיא ערדע! דוא גרינדעטעזט דיא וועלט, אונ' וואַז זיא פיללעט! דוא שופעזט מיטטערנאַכט אונד מיטטאַג, תבור אונד חרמון יובלען דיינעם נאַמען דיין מיזט

יְרַנֵּנוּ׃ לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה תָּעֹז יָדְךָ תָּרוּם יְמִינֶךָ׃ צֶדֶק
וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ׃ אַשְׁרֵי הָעָם
יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְהֹוָה בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן׃ בְּשִׁמְךָ יְגִילוּן כָּל־
הַיּוֹם וּבְצִדְקָתְךָ יָרוּמוּ׃ כִּי־תִפְאֶרֶת עֻזָּמוֹ אָתָּה וּבִרְצוֹנְךָ
תָּרִים* קַרְנֵנוּ׃ כִּי לַיהֹוָה מָגִנֵּנוּ וְלִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מַלְכֵּנוּ׃
אָז דִּבַּרְתָּ־בְחָזוֹן לַחֲסִידֶיךָ וַתֹּאמֶר שִׁוִּיתִי עֵזֶר עַל־גִּבּוֹר
הֲרִימוֹתִי בָחוּר מֵעָם׃ מָצָאתִי דָּוִד עַבְדִּי בְּשֶׁמֶן קָדְשִׁי
מְשַׁחְתִּיו׃ אֲשֶׁר יָדִי תִּכּוֹן עִמּוֹ אַף־זְרוֹעִי תְאַמְּצֶנּוּ׃ לֹא־
יַשִּׁא אוֹיֵב בּוֹ וּבֶן־עַוְלָה לֹא יְעַנֶּנּוּ׃ וְכַתּוֹתִי מִפָּנָיו צָרָיו
וּמְשַׂנְאָיו אֶגּוֹף׃ וֶאֱמוּנָתִי וְחַסְדִּי עִמּוֹ וּבִשְׁמִי תָּרוּם קַרְנוֹ׃
וְשַׂמְתִּי בַיָּם יָדוֹ וּבַנְּהָרוֹת יְמִינוֹ׃ הוּא יִקְרָאֵנִי אָבִי אָתָּה
אֵלִי וְצוּר יְשׁוּעָתִי׃ אַף־אָנִי בְּכוֹר אֶתְּנֵהוּ עֶלְיוֹן לְמַלְכֵי
אָרֶץ׃ לְעוֹלָם אֶשְׁמָור*־לוֹ חַסְדִּי וּבְרִיתִי נֶאֱמֶנֶת לוֹ׃

*) תרום ק׳ *) יתיר ו׳

ארם אונד טאפפערקייט, זיעגרייך דיינע האנד, ערהאבען דיינע
רעכטע! דיינעז טהראנעז פעזטע רעכט אונד ביליגקייט, גיטע אונ'
וואהרהייט שטעהן פאר דיינעם אנטליטץ! הייל דעם פאלקע, דאז
פאזוינענקלאנג פערשטעהט! גאטט, עז וואללט אים ליכטע דיינעז אנ־
געזיכטז, פרייט טאגליך זיך מיט דיינעם נאמען, מיזט שטאלץ אויף
דיינע גערעכטיגקייט! דען דוא ביזט זיינעז זיעגעז רוהם; דיינע הולד
העבט אונזער גליק! דען אונזער שילד איזט זיין, דעז עוויגען, אונזער
קאניג, דעז הייליגען אין ישראל. איינזט רעדעטעזט דוא אים גע־
זיכטע מיט דיינען פראממען, שפראכזט: „איינעם העלדען געבע איך
מאכט צו העלפען, ערהעבע אויז דעם פאלקע איינען אויזערוואהל־
טען — ערקיעזע דויד איינען קנעכט, זאלבע איהן מיט מיינעם היילי־
גען אהלע; מיינע האנד זאלל איהן ערהאלטען, מיין ארם איהן שטאר־
קען. קיין פיינד איהן אונטערדריקען, קיין אונגערעכטער איבערוואל־
טיגען: צערמאלמען וויל איך זיינע ווידערזאכער, זיינע האססער שלא־
גען פאר איהם הער. מיינע ליעבע, מיינע וואהרהייט זייא מיט איהם;
זיין הארן ערהעבע זיך אין מיינעם נאמען. איך שטעללע זיינע האנד
אנ'ז מעער, אן שטראמע זיינע רעכטע. ער נעננ' מיך: „דוא, מיין
פאטער! מיין גאטט אונד מיינער הילפע הארט!" איך זעטצע איהן
אין צום ערזטגעבארנען, צום העכזטען אונטער וועלט רעגענטען,
בעוואהרע איהם עוויג מיינע ליעבע, אונפערבריכליך מיינען בונד,

וְשַׂמְתִּי לָעַד זַרְעוֹ וְכִסְאוֹ כִּימֵי שָׁמָיִם׃ אִם־יַעַזְבוּ בָנָיו
תּוֹרָתִי וּבְמִשְׁפָּטַי לֹא יֵלֵכוּן׃ אִם־חֻקֹּתַי יְחַלֵּלוּ וּמִצְוֹתַי
לֹא יִשְׁמֹרוּ׃ וּפָקַדְתִּי בְשֵׁבֶט פִּשְׁעָם וּבִנְגָעִים עֲוֺנָם׃
וְחַסְדִּי לֹא־אָפִיר מֵעִמּוֹ וְלֹא אֲשַׁקֵּר בֶּאֱמוּנָתִי׃ לֹא־אֲחַלֵּל
בְּרִיתִי וּמוֹצָא שְׂפָתַי לֹא אֲשַׁנֶּה׃ אַחַת נִשְׁבַּעְתִּי בְקָדְשִׁי
אִם־לְדָוִד אֲכַזֵּב׃ זַרְעוֹ לְעוֹלָם יִהְיֶה וְכִסְאוֹ כַשֶּׁמֶשׁ נֶגְדִּי׃
כְּיָרֵחַ יִכּוֹן עוֹלָם וְעֵד בַּשַּׁחַק נֶאֱמָן סֶלָה׃ וְאַתָּה זָנַחְתָּ
וַתִּמְאָס הִתְעַבַּרְתָּ עִם־מְשִׁיחֶךָ׃ נֵאַרְתָּה בְּרִית עַבְדֶּךָ
חִלַּלְתָּ לָאָרֶץ נִזְרוֹ׃ פָּרַצְתָּ כָל־גְּדֵרֹתָיו שַׂמְתָּ מִבְצָרָיו
מְחִתָּה׃ שַׁסֻּהוּ כָּל־עֹבְרֵי דָרֶךְ הָיָה חֶרְפָּה לִשְׁכֵנָיו׃
הֲרִימוֹתָ יְמִין צָרָיו הִשְׂמַחְתָּ כָּל־אוֹיְבָיו׃ אַף־תָּשִׁיב צוּר
חַרְבּוֹ וְלֹא הֲקֵמֹתוֹ בַּמִּלְחָמָה׃ הִשְׁבַּתָּ מִטְּהָרוֹ וְכִסְאוֹ
לָאָרֶץ מִגַּרְתָּה׃ הִקְצַרְתָּ יְמֵי עֲלוּמָיו הֶעֱטִיתָ עָלָיו בּוּשָׁה

ערהאלטע איהם זאמען אימערוועהרענד, דען טהראן זא לאנג דיא
היממעל דא זינד.— פערלאססען זיינע קינדער מיינע לעהרע אונ׳ וואנ-
דעלן ניכט אין מיינען רעכטען, ענטהייליגען זיא מיין געזעטץ אונד
איבערטרעטען מיין געבאט, איך ציכטיגע מיט דעם שטאבע איהרען
אבפאלל, מיט גייסעלשלאגען איהרע זינדע! דאך איהם ענטציעהע
איך מיינע ליעבע ניכט, איהם לאס איך מיינע טרייע ניכט פעהלען.
ניא ענטווייה׳ איך מיינען בונד, אנדרע ניכט, וואס אויז מיינען ליפפען
גינג. נון מאל: בייא מיינער הייליגקייט בעשוואר. זאללטע איך וואהל
דוד טייטען? ניין! עוויג ווירד זיין זאמען זיין, זיין טהראן דער זאננע
גלייך פאר מיר. עוויג פעזט שטעהן, וויא דער מאנד, וויא יענער
צייגע אם פירמאמענט, געוויס!״— דאך נון פערשטאססעזט דוא, פער-
ווירפעזט, צירנעזט דוא מיט דיינעם געזאלבטען, בריכעזט דען בונד מיט
דיינעם קנעכטע, טריטטעזט זיינע קראנע הין צור ערדע, רייססעזט
זיינע אויערן אללע איין, לאססעזט ניעדערשלייפען זיינע פעזטען, דאס
איהן בעטריבעט. ווער פאראיבערגעהט; שפאטט איזט ער זיינען
נאכבארען ווארדען! דען דוא ערהעבעזט זיינער פיינדע רעכטע,
ערפרייעזט זיינע ווידערווארטיגען אללע; אויך בעגזט דוא איין דיא
שארפע זיינעז שווערדעז, לעזסעזט איהן ניכט אויפרעכט שטעהן
אים שטרייט, האזט זיינען ריינען גלאנץ פערדיזטערט אונד זיינען
טהראן געשטירצט צור ערדע, זיינע יוגענדצייט פערקירצט, אין טאמך

סֶלָה׃ עַד־מָה יְהוָה תִּסָּתֵר לָנֶצַח תִּבְעַר כְּמוֹ־אֵשׁ חֲמָתֶךָ׃
זְכָר־אֲנִי מֶה־חָלֶד עַל־מַה־שָּׁוְא בָּרָאתָ כָל־בְּנֵי־אָדָם׃
מִי גֶבֶר יִחְיֶה וְלֹא יִרְאֶה־מָּוֶת יְמַלֵּט נַפְשׁוֹ מִיַּד־שְׁאוֹל סֶלָה׃
אַיֵּה ׀ חֲסָדֶיךָ הָרִאשֹׁנִים ׀ אֲדֹנָי נִשְׁבַּעְתָּ לְדָוִד בֶּאֱמוּנָתֶךָ׃
זְכֹר אֲדֹנָי חֶרְפַּת עֲבָדֶיךָ שְׂאֵתִי בְחֵיקִי כָּל־רַבִּים עַמִּים׃
אֲשֶׁר חֵרְפוּ אוֹיְבֶיךָ ׀ יְהוָה אֲשֶׁר חֵרְפוּ עִקְּבוֹת מְשִׁיחֶךָ׃
בָּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן׃

ספר רביעי.

ליום חמישי.

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם ׀ הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתֵבֵל
וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם

איהן איינגעהיללט!— וויא לאנגע, העררע, פֿערבירגזט דוא דיך אויף עוויג. — זאלל דיין גרים וויא פֿייער עוויג ברעננען? בעדענקע, וואס בין איך! וואס איינע בעזטע לעבענזלייט! אויז וועלכע איין ניכטס דוא אללע מענשענקינדער שופֿזט! וועלכער אמן לעבט עוויג, זיעהט דען טאד ניכט, ענטקאממט דער אונטערוועלט?— וואָ איזט זיא היין, דיא פֿריגע הולד, אָ העררע, דיא דוא ביא דיינער טרייע דוד שוואורזט?! דענקע, העררע, אן דיינער קנעכטע שמאך, דיא איך אין איינעם בוזען טראגע פֿאָן זאָ פֿילען פֿאָלקערן אללען, איט דער זיך דיינע פֿיינדע האמא־כען, איט דער זיא האָהנען דיא פֿוסשטאפּפֿען דיינעז געזאלבטען!!— געלאָבט זייא דער העררע אויף עוויג, אמן! אמן!

פיערטעז בוך

צ נעבעט משה'ז, דעז גאָטטליכען מאננעז. העררע, אונזער צופֿלוכטז־אָרט ווארזט דוא, פֿאָן מענשענאַלטער צו מענשענאַלטער. עהע דען דיא בערגע געצייגט געשאפֿפֿען ווארדען וועלט אונד ערדע. אזו' פֿאָן עוויג־קייט אין עוויגקייט ביזט דוא אללמעכטיג! דוא פֿיהרזט דאז מענשענגע־שלעכט ביז צור צערקנירשונג. דאן שפריכזט דוא: זאָהנע אדם'ז, קעה־רעט ווידער! (דען טויזענד יאָהרע זינד פֿאָר דיר איינעם טאגע,

אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ
בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃
כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃ שַׁתָּ* עֲוֺנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ
עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִּינוּ
שָׁנֵינוּ כְמוֹ־הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם
בִּגְבוּרֹת׀ שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי־גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת יָמֵינוּ
כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃ שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל־
עֲבָדֶיךָ׃ שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ׃
שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה׃ יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ
פָעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם׃ וִיהִי נֹעַם׀ אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ׃
צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן׃ אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי

*) שתה ק'

דער געזטערן פֿערגינג, איינער נאַכטוואַכע גלייך). דוא שטראָמעזט זיא הין; איין שלוממער ענטשטעהען זיא, דעז מאָרגענז, וויא וואַנדעלנדעז גראַז, פֿריה בליהעט עז אונד וואַנדעלט: אַם אַבענד אַבגעהויען אונד פֿערדאָררעט. זאָ פֿערגעהען וויר אין דיינעם צאָרנע, זאָ שליידערט אונז דיין גרים דאַהין. דוא שטעללעזט אונזרע מיסעטהאַט פֿאָר דיך, אונזרע היימליכקייט פֿאָר דיינעז אַנגעזיכטעז ליכט. נון שווינדען אונזרע טאַגע אַללע דורך דיינען צאָרן; וויר בריגגען אונזרע יאַהרע צו וויא איין געשוואַטץ, אונזרע לעבענזצייט וואָהרט זיעבענציג יאַהר, אַכציג איזט איהר פֿערנזטעז ציעל, אונד איהר שטאָלץ איזט מיה אונד קוואַל. שנעלל אַבגעשניטטען, זאָ פֿליעגען וויר הין! דאָך ווער ערקעננעט דיינעז גרימעז געוואַלט, דאַס ער איהן פֿירכטע, זאָ פֿורכטבאַר דוא ביזט? אַך, לעהרע אונז, אונזרע טאַגע צאָהלען, דאַמיט וויר ווייזעז הערצענז זייען! ווענדע דיך, עוויגער! — אַך וויא לאַנגע! — זייא דיינען קנעכטען ווידער גנאַדיג; ערפֿיללע אונז פֿריה מיט דיינער הולד! זאָ ריהמען וויר פֿראָהלאָקקענד אונזער לעבענזלאַנג, ערפֿרייע אונז נון זאָ לאַנגע צייט, אַלז דוא אונז פּלאַגטעזט! זאָ פֿיעלע יאַהרע וויר נור אונגליק זאַהען! צייגע דיין ערהאַבנעז ווערק אַן דיינען קנעכטען, אַן איהרען קינדערן דיינע מאַיעזטעט — אונזרעז גאָטטעז פֿריינדליכקייט ווערדע אונז בעשיעדען; זאָ געלינגעט אונזערער הענדע ווערק, אַלל אונזער טהון געלינגעט נור דורך איהן.

צא דער דוא אים שירם דעז האָכזטען זיטצעזט אונד רוהעזט אין

וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ׃ כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר
הַוּוֹת׃ בְּאֶבְרָתוֹ ׀ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה
אֲמִתּוֹ׃ לֹא־תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר
בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדְּךָ ׀ אֶלֶף
וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ׃
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי מַלְאָכָיו
יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן
תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר
וְתַנִּין׃ כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי׃
יִקְרָאֵנִי ׀ וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃
צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר

דער אללמאכט טאטטען. גאטט, אייגע בורג אונד אייגע צופערזיכט,
דער הערר, אויף דען איך טטעטס פערטרויע, ער זאגע איך, ווירד
טטעטס דיין רעטטער זיין, ווען נעטצע דראהן, ווען זייכען טאדטען.
מיט זיינעם פיטטיג דעקט ער דיך! דיין טירם איזט אונטער זיינען
פליגעלן. זיינע טרייע איזט טילד אונד הארניט. ערציטטרע ניכט ביים
נאכטליכער געפאהר, פאר פפיילען, דיא דעז טאגז טווירראען. ניכט,
ווען דיא פעזט איט פינזטערן טלייכט, ניכט, ווען אם מיטטאג זייכע
וויטהעט. אב טוועבענד דיר צור זייטע פאללען אונד מיריאדען דיר צור
רעכטען. דיר נאהט קיין אונפאלל זיך. דא טויעזט זיא נור מיט דיינען
אויגען, דיא טטראפע, דיא דען פרעפלער טריפפט. דען דא האזט
דיין פערטרויען אויף גאטט, דען האכזטען, איינע צופערזיכט; דיר
קאן קיין אונגליק ווידערפאהרען אונד קיינע נאטה זיך דיינער היטטע
נאהען; דען ער בעפיעהלט דען היאאליסטען, אויף אללען וועגען דיך
צו טיטצען. זיא איסען דיך אויף האנדען טראגען, דאס דיינען פוס
קיין טטיין פערלעטצע. דא ווירזט אויף לעאפארד אונד אטטער טרע-
טען, לערדיקען לאוועגברוט אונד דראכען. „דען ער בעגעהרעט
איין, דרום רעטטע איך איהן; איך העבע איהן האך עמפאר, דען ער
ערקעננעט מיך. ער רופט מיך אן, איך הארע, בין אין דער נאטה
ביים איהם, ענטרייסע איהן דער געפאהר, אונד זעטצע איהן האך
אין עהרען. דעז לאנגען לעבענז זאטט, זאלל ער איין הייל ערבליקען.“
צב פזאלמליעד פיר דען שבת. ליעבליך איזט'ז, דעם עוויגען דאנקען,

לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת׃
עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃ כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה׃
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן׃
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי׃
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה׃ שְׁתוּלִים בְּבֵית
יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ׃ עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ׃ לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַלָתָה בּוֹ׃
צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן

*) עַוְ ק׳

הֶכֿזטער, דיינעם נאָמען זינגען! דעז מאָרגענז דיינע גיטע ריהמען,
דעז אַבענדז דיינע פֿאַטערטרייע, אונזרע זאַיטענשפּיעל אונד פּזאַלטער,
זום דענקען פֿאָן דער האַרפֿע ערוועקט, הערר, דיינע ווערקע ער
געטזלען איך! פֿראָהליך זינגע איך דיינע טהאַטען! וויא גראָס זינד
דיינע טהאַטען, הערר! וויא טיעף דיא געטטליכען געדאַנקען! — דיא
אונפֿערנונפֿט זיעהט דאַז ניכט איין. אונדענקענדע בעגרייפֿען ניכט —
ווען פֿרעפֿלער גרינען גלייך דעם גראַזע, ווען אַללע איבעלטהאַטער
בליהען — דאַמיט זיא עוויג אונטערגעהען; דען דוא ביזט עוויגליך ער-
האַבען, גאָטט! — זיעהע, דיינע פֿיינדע, הערר, דיינע פֿיינדע קאָמ-
מען אום, איבעלטהאַטער פֿאַהרען היין! אַבער וויא דעז וואַלדשטיערז
קראַפֿט שטייגט איין האָרן עמפּאָר, איין אַלטער געזאַלבט פֿאָן פֿרישעם
אָעלע. איך זעהע לוזט אַן שטאַלזען ניידערן, איך האֶרע לוזט אַן אי-
בעלטהאֶטערן, דיא ווידער איך זיך זעטזלען. דער פֿראָממע גרינט וויא
פּאַלמענוויפּפֿעל, זאָוויא דיא צעדער ליבאַנאָנז עמפּאָרשטייגט! וואַז אים
הויזע גאָטטעז שטעהט, וואַז אין זיינעם פֿאָרהאָף קיימט, אום נאָך
אים האָכזטען אַלטער בליהען, אימער פֿריש אונד זאַפֿטפֿאָלל בלייבען,
אום לעהרען, דאַס דער הערר גערעכט, איין האָרט אָהנע פֿאַלשען
טאַדעל זייא.
צג דער הערר איזט קאָניג, הערליך געשמיקקט! דער הערר
האַט זיין געוואַנד, דיא מאַיעזטאַט, אַנגעלעגט אונד מיט אונגירטעט,

תֵּבֵל בַּל תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת׀ יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת׀ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ׀ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

צד אֵל־נְקָמוֹת יְהוָה אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים׀ יְהוָה עַד־מָתַי
רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:
עַמְּךָ יְהוָה יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ
וִיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָּהּ וְלֹא יָבִין אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹּעֲרִים בָּעָם וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנֹטַע
אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט: הֲיֹסֵר גּוֹיִם הֲלֹא
יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְהוָה יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם

זאָ שטעהט זיא דאַ דיא וועלט, אונד וואַנקעט ניא! אונערשיטטערט שטעהעט זיין טהראָן זייטדעם — דוא זעלבסט פאָן עוויגקייט הער! וואַססערשטראָמע, הערר, ערהעבען וואַססערשטראָמע ערהעבען איהר אונגעשטיםם, דיא שטראָמע העבען דיא וועללען עמפאָר; ערהאַבענער אַלז דער פלוטהען געטאָזע ברויזען דיא וואָגען דעז וועלטמעערז; ער־האַבענער נאָך איזט גאָטט אין יענער האָהע. דיין צייגניס בלייבעט איממער טרייא; דיינען טעמפעל ציערעט היילליגקייט, אָ הערר, אויף עוויגע צייט!

צד גאָטט דער ראַכע, עוויגער, דער ראַכע גאָטט, ערשיינע! ער־העבע דיך, ריכטער דער ערדע! פערגילט דען שטאָלצען נאַך פער־דיענסט! וויא לאַנגע זאָללען פרעפלער, הערר, זאָללען פרעפלער טריומ־פירען, פרעכהייט שפרודלען, טראָטצען, זיך ריהמען אַללע איבעלטהאַ־טער? זיא צערשלאַגען, הערר, דיין פאָלק, זיא אונטערדריקקען דיין אייגענטהום, ערווירגען וויטטווע אונד פרעמדלינג, ערמאָרדען דיא פערוואַיזטען אונד שפרעכען: דער הערר זיעהט'ז ניכט, גאָטט יעקב'ז מערקט ניכט דרויף! אָ, דענקט איהם נאָך, איהר אַלבערנען אים פאָלקע! איהר טהאָרען, וואַן ווערדעט איהר'ז בעגרייפען? זאָלל דער ניכט האָרען, דער דאַז אָהר איינגעזעצט? ניכט זעהען, דער דאַז אויגע בילדעט? ניכט שטראַפען, דער דיא הייִדען ציכטיגט, דער דעם מענשען איינזיכט גיבט? דער עוויגע ווייס דער מענשען דיכטען,

כִּי הֵמָּה הָבֶל׃ אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָּהּ וּמִתּוֹרָתְךָ
תְלַמְּדֶנּוּ׃ לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת׃
כִּי ׀ לֹא־יִטֹּשׁ יְהוָה עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב׃ כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב
מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב׃ מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים
מִי־יִתְיַצֵּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ לוּלֵי יְהוָה עֶזְרָתָה לִּי
כִּמְעַט ׀ שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי׃ אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי
חַסְדְּךָ יְהוָה יִסְעָדֵנִי׃ בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ
יְשַׁעַשְׁעוּ נַפְשִׁי׃ הַיְחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עֲלֵי־חֹק׃
יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ׃ וַיְהִי יְהוָה לִי
לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי׃ וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם ׀ אֶת־אוֹנָם
וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃
צה לְכוּ נְרַנְּנָה לַיהוָה נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃ נְקַדְּמָה פָנָיו
בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ׃ כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־

וואוואהל דעס מאננעס, דעם דוא ליכטיגעזט אונד לעהרזט דורך דיין געזעטץ, געלאססען זיין אין באזער לייט, ביז דעם באזעוויכטע דיא גרובע בערייטעט זייא. דען גאטט פערשטאססט זיין פאלק ניכט, פערלאססט ניכט זיין אייגענטהום; דאס רעכט קעהרט צור גערעכטיגקייט צוריק, אונד רעדליכע הערצען איהם נאך. ווער טריטט פיר איך אויף ווידער פרעפלער? ווער שטעהט איר ווידער איבעלטהאטער בייא? אך, וואֶרע ניכט דער העררע איין העלפער, איך וואֶהנטע שיער איס רייך דער שטיללע! דענקע איך טאן, יעטצט וואנקט איין פוס, זא האלט איך דייני גנאדע, הערר! הייפט זיך בעקיממערניס אין איר, דיין טראסט ערגאטצעט איינע זעעלע! „איזט אונגערעכטער שטוהל איט דיר פעראייניגט, דער אונהייל שאפעט אויף געזעטצל? זיא זיך ראטטען ווידער דען גערעכטען, אונד זיא פערדאמען שולדלאזעס בלוט. איר איזט האהע בורג דער עוויגע, איין גאטט איר שוטצפעלז. דער קעהרט איהר אונרעכט אויף איהר הויפט, פערטילגט אין איהרער באזהייט זיא.“ זיא פערטילגט דער עוויגע, אונזער גאטט!

צה אויף, לאסט אונז דעם עוויגען יובלען, פראהלאקען אונזערם הארט אונד רעטטער. איט דאנקגעזאנג פאר איהם ערטיינען, בייס זאיטענשפיעל, איהם לויט פראהלאקקען! דער עוויגע איזט איין גראססער גאטט, איין גראססער קאניג איבער אללע גאטטערוועזען. דיי־

כָּל־אֱלֹהִים׃ אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ׃
אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ׃ בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה
וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְהוָה עֹשֵׂנוּ׃ כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ
עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ׃ אַל־תַּקְשׁוּ
לְבַבְכֶם כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה בַּמִּדְבָּר׃ אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָעֳלִי׃ אַרְבָּעִים שָׁנָה ׀ אָקוּט
בְּדוֹר וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב הֵם וְהֵם לֹא־יָדְעוּ דְרָכָי׃ אֲשֶׁר־
נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי אִם־יְבֹאוּן אֶל־מְנוּחָתִי׃

צו שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ׃ שִׁירוּ
לַיהוָה בָּרֲכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃ סַפְּרוּ בַגּוֹיִם
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי גָדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל
מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי ׀ כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים
אֱלִילִים וַיהוָה שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד־וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְתִפְאֶרֶת
בְּמִקְדָּשׁוֹ׃ הָבוּ לַיהוָה מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד

ערדען שטעללע זינד אין זיינער האנד, דער בערגע גיפפעל זינד זיין, זיין איזט דאז מעער — ער שוף עז — דאז טראקקנע, זיינער הענדע ווערק. קאממעט לאסט אונז, ניעדערפאללען, היניקניען פאר דעם עוויגען, אונזערם שעפפער. ער איזט אונזער גאטט, וויר זיינער ווייד־פאלק, העערדע זיינער האנד — נאך הייטע, זא איהר איהם געהארכט. פערשטאקקט ניכט איירען זין וויא צו מריבה, אם טאגע דער פערזוכונג אין דער וויסטע, דא איירע פאטער איך פערזוכטען, איך פריפטען, אבשאן זיא איינע טהאטען זאהען. פיערציג יאהרע פערדראָס מיך דיעז געשלעכט אונד שפראך: עז איזט איין אירר־זיננינג פאלק, וועל איינע וועגע ניכט ערקעננען! אין איינעם צארנע שוואור איך דא: ניא געהען זיא אין איינע רוהע איין!

צו זינגעט נייעז ליעד דעם העררן! זינגט דעם העררן אללע וועלט! זינגט דעם העררן! לאבט זיינען נאמען! פערקינדעט טאג פיר טאג זיין הייל! ערצעהלט אונטער היידען זיינען רוהם, אונטער אללען פעלקערן זיינע וואונדער! דען גראָס איזט גאטט אונד האָכגע־פריעזען אונד עהרפורכטזווערטה איזט ער, האך איבער אללע געט־טערוועזען. געטצען זינד דער היידען געטטער אללע; דער עוויגע האט דיא הימעל ערשאפפען. פאר איהם איזט מאיעסטעט אונד פראכט, אין זיינעם הייליגטהום טריואמף אונד העררליכקייט. בריגנט דעם העררן, איהר היידענגעשלעכטער, בריגנט דעם העררן רוהם

וָעֹז׃ הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו׃
הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ׃
אִמְרוּ בַגּוֹיִם ׀ יְהוָה מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט יָדִין
עַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃ יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ יִרְעַם הַיָּם
וּמְלֹאוֹ׃ יַעֲלֹז שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ כָּל־עֲצֵי־יָעַר׃
לִפְנֵי יְהוָה ׀ כִּי בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק
וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ׃ צז יְהוָה מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים
רַבִּים׃ עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ׃ אֵשׁ
לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו׃ הֵאִירוּ בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה
וַתָּחֵל הָאָרֶץ׃ הָרִים כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה מִלִּפְנֵי אֲדוֹן
כָּל־הָאָרֶץ׃ הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃
יֵבֹשׁוּ ׀ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים הִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ
כָּל־אֱלֹהִים׃ שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח ׀ צִיּוֹן וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה

*) כ׳ לחדש

אונד טריואמפף! ברינגעט דעם העררן זיינעז נאמענז רוהם, בעטרע־
טעט זיינען פארהאף מיט געשענקען, בעטעט איהן אן אין פעסט־
ליכעם שמוקק! בעבעט, אללע וועלטען, פאר איהם! זינגעט אונטער
היידען: דער העררע איזט קאניג! פעזט שטעהט דיא וועלט אונד
וואנקעט ניא; ער ריכטעט פאלקער גערעכט! — היממעל, פרייע
דיך! ערדע, זייא פראהליך! עז בראוזע דאז מעער אונד וואז עז ענט
האלט! וואנגעפילד זייא פראה, מיט אללעם, וואז דרויף איזט! עז יובעל־
לען אללע בייאמע דעז וואלדעז! פאר דעם העררן! — ער קאממט, ער
קאממט אונד ריכטעט דען ערדבאלל, ריכטעט דען וועלטקרייז גע־
רעכט, נאך זיינע טרייע דיא פאלקער!

צז דער העררע רעגיערט, פראה איזט דאז ערדרייך, פראהליך
דיא גראסען איילאנדע, אום איהן העער איזט וואלקען אונד דונקעל,
זיינעז טהראנעז פעזטע רעכט אונד גערעכטיגקייט; פייער וואללעט
פאר איהם העער, ענטצינדעט אום אונד אום דיא פיינדע; זיינע בליטצע
ערלייכטען דיא וועלט! דער ערדבאלל זיעהט׳ז אונד ציטטערט. בערגע
צערגעהן וויא וואכז — פאר׳ם העררן, פאר דעז גאנצען ערדרייכז
העררשער. דיא היממעל פערקינדען זיינע גערעכטיגקייט, אללע פאל־
קער זעהען זיינע עהרע. בעשאמט זינד אללע בילדערדיענער, דיא
זיך איהרער גאטצען ריהמטען! אללע געטטער בייגען זיך פאר איהם.
ציון העהרט׳ז אונד פרייעט זיך, פראהליך זינד דיא טאכטער יהודה׳ז

לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְהוָה׃ כִּי־אַתָּה יְהוָה עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ
מְאֹד נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ אֹהֲבֵי יְהוָה שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם׃ אוֹר־זָרֻעַ לַצַּדִּיק
וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה׃ שִׂמְחוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה וְהוֹדוּ לְזֵכֶר
קָדְשׁוֹ׃ צח מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת
עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃ הוֹדִיעַ יְהוָה יְשׁוּעָתוֹ
לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ׃ זָכַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית
יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ׃ הָרִיעוּ
לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ׃ זַמְּרוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר
בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה׃ בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ יְהוָה׃ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ נְהָרוֹת
יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ׃ לִפְנֵי יְהוָה כִּי בָא לִשְׁפֹּט
הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים׃

אָב דיינער ריכֿטערשפריכֿע, הערר, דען, הערר, דוא ביזט אין אַללער
וועלט דער העכֿזטע, איבער אַללע געטטער הָאכֿערהאַבען! פֿריינדע
גאָטטעז האַסט דאַז ארגע! ער שיטצעט זיינער פֿראָממען לעבען,
רעטטעט זיא אויז פֿרעפֿלערהאַנד. ליכֿט געהט דעם פֿראָממען אויף,
פֿריידע טרייגעזיננטען הערצען. פֿרייט אייך, רעדליכֿע דעז העררן!
דאַנקעט זיינעם הייליגען נאַמען!

צח פזאַלם. זינגט איין נייעז ליעד דעם העררן, דען ער האַט
וואונדער געטהאַן; זיעג ערראַנג איהם זיינע רעכֿטע, זיין הייליגער
אַרם. דער העררר האַט זיינע הילפֿע קונד געטהאַן, גערעכֿטיגקייט
פֿאָר היידען אָפֿפֿענבאַרט, וואַר איינגעדענק דער ליעבע אונד טרייע
דעם הויזע ישראל'ז; דאַ זאַהען אונזרעז גאָטטעז הילפֿע דיא ענדען
אַללער וועלט! יויכֿצעט דעם העררן, אַללע וועלט! פֿראָהלאָקעט, זינ-
געט, שפיעלעט! טאָנגט אַן דאַז האַרפֿענשפיעל דעם העררן! לאַסט
האַרפֿענקלאַנג אונ' פּזאַלטער, טראָמפּעטען אונ' פּאָזוינענטאָן פֿאָר'ם
העררן, דעם קאָניגע, ערטאָנען! עז שטירמע דאַז מעער אונד וואַז
עז ענטהאַלט, דער ערדקרייז אונד דיא איהן בעוואָהנען! שטראָמע
רויטען, האָנדע קלאַפּפֿען, בערגע יויכֿצען, וועטטגעזאַנג — פֿאָר'ם
העררן! — ער קאָממט, דען ערדבאַלל צו ריכֿטען, ריכֿטעט דען
וועלטקרייז נאַך רעכֿט, נאַך בילליגקייט דיא פֿאָלקער!

צט יְהוָה מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ׃
יְהוָה בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים׃ יוֹדוּ שִׁמְךָ
גָּדוֹל וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא׃ וְעֹז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה כּוֹנַנְתָּ
מֵישָׁרִים מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב ׀ אַתָּה עָשִׂיתָ׃ רוֹמְמוּ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ קֹרִאים* אֶל־יְהוָה
וְהוּא יַעֲנֵם׃ בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק
נָתַן־לָמוֹ׃ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם
וְנֹקֵם עַל־עֲלִילוֹתָם׃ רוֹמְמוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ׃ ק מִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ
לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ׃ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה בְּשִׂמְחָה בֹּאוּ לְפָנָיו
בִּרְנָנָה׃ דְּעוּ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים הוּא עָשָׂנוּ וְלֹא* אֲנַחְנוּ
עַמּוֹ וְצֹאן מַרְעִיתוֹ׃ בֹּאוּ שְׁעָרָיו ׀ בְּתוֹדָה חֲצֵרֹתָיו בִּתְהִלָּה

*) הא' נעלם *) ולו ק'

צט. דער הערר רעגיערט — היידען ציטטערן! טהראָנט אויף כרובים — דיא ערדע שוואַנקעט! גראָס איזט דער עוויגע צו ציון, ערהאַבען איבער אַללע פאָלקער. זיא האָלדיגען דיינעם נאַמען, (גראָססער, עהרפורכטזוואַרטהער! הייליג איזט ער!) דעם רייך דעס קאָניגס, דער גערעכטיגקייט ליעבט. דוא האַסט גערעכטיגקייט אויף פעסטען פוס געזעטצט, אין יעקב בילליגקייט אונד רעכט פעראָרדנעט. ערהעבט דען עוויגען אונזערן גאָטט, בעטעט אַן פאָר זיינער פיסע שעמעל, הייליג איזט ער! משה אונד אהרן אונטער זיינען דיענערן, שמואל אונטער זיינען אַנרופערן (דיא ער ערהאָרט. ווען זיא איהן רופען); אויס דער וואָלקענזייֶלע רעדעטע ער מיט איהנען; זיין צייגניס נאַהאַמען זיא אין אַכט, אונד דאַס געזעטץ, דאַס איהנען ער געגעבען. הערר! אונזער גאָטט! דוא ערהאָרטעסט זיא, וואַרסט איהנען, גאָטט! פערגעבער, אונד בעשטראַפער איהרער איבערטרעטונגען. ערהעבט דען הערן, אונזערן גאָטט; פאַללט הין צו זיינעם הייליגען בערגע! דען אונזער גאָטט, דער הערר, איזט הייליג. ק פזאַלם, ביי׳ם דאַנק אָפפער. יויבעלט דעם הערן, אַללע וועלט! דיענט דעם הערן מיט פריידען! קאָממט מיט פראָהלאָקקען פאָר איהן! ערקעננט, דאַס דער עוויגע גאָטט איזט; ער שוף אונז, וויר זינד זיין, זיין פאָלק, דיא העערדע זיינער ווידע! געהט צו זיינען טהאָרען איין מיט דאַנק, מיט

הוֹדוּ לוֹ בָּרְכוּ שְׁמוֹ׃ כִּי־טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם חַסְדּוֹ וְעַד־דֹּר
וָדֹר אֱמוּנָתוֹ׃ קא לְדָוִד מִזְמוֹר חֶסֶד־וּמִשְׁפָּט אָשִׁירָה
לְךָ יְהוָה אֲזַמֵּרָה׃ אַשְׂכִּילָה ׀ בְּדֶרֶךְ תָּמִים מָתַי תָּבוֹא
אֵלָי אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם־לְבָבִי בְּקֶרֶב בֵּיתִי׃ לֹא־אָשִׁית ׀ לְנֶגֶד
עֵינַי דְּבַר־בְּלִיָּעַל עֲשֹׂה־סֵטִים שָׂנֵאתִי לֹא יִדְבַּק בִּי׃ לֵבָב
עִקֵּשׁ יָסוּר מִמֶּנִּי רָע לֹא אֵדָע׃ מְלָושְׁנִי* בַסֵּתֶר ׀ רֵעֵהוּ אוֹתוֹ
אַצְמִית גְּבַהּ־עֵינַיִם וּרְחַב לֵבָב אֹתוֹ לֹא אוּכָל׃ עֵינַי ׀
בְּנֶאֶמְנֵי־אֶרֶץ לָשֶׁבֶת עִמָּדִי הֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ תָּמִים הוּא
יְשָׁרְתֵנִי׃ לֹא־יֵשֵׁב ׀ בְּקֶרֶב בֵּיתִי עֹשֵׂה רְמִיָּה דֹּבֵר שְׁקָרִים
לֹא־יִכּוֹן לְנֶגֶד עֵינָי׃ לַבְּקָרִים אַצְמִית כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ
לְהַכְרִית מֵעִיר־יְהוָה כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃
קב תְּפִלָּה לְעָנִי כִי־יַעֲטֹף וְלִפְנֵי יְהוָה יִשְׁפֹּךְ שִׂיחוֹ׃ יְהוָה
שִׁמְעָה תְפִלָּתִי וְשַׁוְעָתִי אֵלֶיךָ תָבוֹא׃ אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ ׀

*) יתיר ו'

לאָבגעזאַנג צו זיינעם פֿאָרהאָף! דאַנקט איהם, לאָבעט זיינען נאַמען! דען גיטיג איזט דער הערר, עוויג זיינע גנאַדע, זיינע טרייע פֿיר אונד פֿיר. קא. פּזאַלם דוד'ז. פֿאָן גיטע זינגע איך, פֿאָן גערעכטעם וואַנדעל; דיר ווייהע איך, עוויגער, מיין זאַיטענשפּיעל! איך דענקע איהם נאַך, דעם וועגע דער פֿאָללענדונג: וואַן לעבע איך, דאַז דוא צו מיר קאָממסט? איך וויל אין הערצענזאונשולד וואַנדעלן, אים איננערן מיינעז הויזעז; פֿאָר מיינען אויגען דולדען ניכטז, דאַז ניעדערטראַכ־טיג איזט; (פֿערווילדערט לעבען האַסט' איך שטעטז, דעם האַנג' איך זאָ ניכט נאַך;) אַרגליזטיגע וויל איך ענטפֿערנען; קיין באָזער זייא מיין גינזטלינג! ווער היימליך זיינען פֿריינד פֿערליימדעט, פֿערווירקעט מיינע גונזט; ווער טראָטציג טוט, ווען האָכמוטה בלעהט, איזט אונ־ערטרעגליך מיר. מיין אויגע זיעהט אויף רעדליכע, דיא זעטצע איך נעבען מיר; ווער אויף פֿאָללענדעטעם וועגע וואַנדעלט, דער זאָלל מיין דיענער זיין. דען העגע איך ניכט אין מיינעם הויזע, דער טרוג אונד פֿאַלשהייט איבט; ניע זאָלל געדייהען פֿאָר מיינען אויגען איין מאַן דער גערנע ליגט. מיט יעדעם מאָרגען טרייבע איך אויז דעז לאַנדעז באָזעוויכטער. פֿערבאַננע אויז דער שטאַדט דעז העררן דיא איבעל־טהאָטער אַללע. קב. געבעט איינעז ליידענדען, דער, אין זיך, גע־הילט פֿאָר דעם הערן זיינע קלאַגע אויזשיטטעט. עוויגער! ערהאֶרע מיין געבעט! לאַס צו דיר קאָממען מיינע קלאַגע. פֿערבירגע דיין אַנטליטץ

מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי׃
כִּי־כָלוּ בְעָשָׁן יָמָי וְעַצְמוֹתַי כְּמוֹקֵד נִחָרוּ׃ הוּכָּה כָעֵשֶׂב
וַיִּבַשׁ לִבִּי כִּי שָׁכַחְתִּי מֵאֲכֹל לַחְמִי׃ מִקּוֹל אַנְחָתִי דָּבְקָה
עַצְמִי לִבְשָׂרִי׃ דָּמִיתִי לִקְאַת מִדְבָּר הָיִיתִי כְּכוֹס חֳרָבוֹת׃
שָׁקַדְתִּי וָאֶהְיֶה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל־גָּג׃ כָּל־הַיּוֹם חֵרְפוּנִי
אוֹיְבָי מְהוֹלָלַי בִּי נִשְׁבָּעוּ׃ כִּי־אֵפֶר כַּלֶּחֶם אָכָלְתִּי וְשִׁקֻּוַי
בִּבְכִי מָסָכְתִּי׃ מִפְּנֵי־זַעַמְךָ וְקִצְפֶּךָ כִּי נְשָׂאתַנִי וַתַּשְׁלִיכֵנִי׃
יָמַי כְּצֵל נָטוּי וַאֲנִי כָּעֵשֶׂב אִיבָשׁ׃ וְאַתָּה יְהוָה לְעוֹלָם
תֵּשֵׁב וְזִכְרְךָ לְדֹר וָדֹר׃ אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי־עֵת
לְחֶנְנָהּ כִּי־בָא מוֹעֵד׃ כִּי־רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת־אֲבָנֶיהָ וְאֶת־
עֲפָרָהּ יְחֹנֵנוּ׃ וְיִירְאוּ גוֹיִם אֶת־שֵׁם יְהוָה וְכָל־מַלְכֵי הָאָרֶץ
אֶת־כְּבוֹדֶךָ׃ כִּי־בָנָה יְהוָה צִיּוֹן נִרְאָה בִּכְבוֹדוֹ׃ פָּנָה
אֶל־תְּפִלַּת הָעַרְעָר וְלֹא־בָזָה אֶת־תְּפִלָּתָם׃ תִּכָּתֶב זֹאת

ניכֿט פֿאָר מיר. נייגע מיר דיין אָהר, ווען אַנגסט מיר איזט, ווען איך
פֿלעהע, ערהאָרע מיך באַלד! דען וויא רויך פֿערשווינדען מיינע טאַגע,
וויא פֿייערבראַנד פֿערגליהעט מיין געביין! מיין הערץ פֿערוועלקט,
וויא אַבגעמאָהעטעס גראַז, איך דענקע קוים דער שפייזע מעהר. פֿאָר
לויטער וועהעקלאַגען קלעבעט דיא הויט מיר אַם געביין. דעם פעלי־
קאַנע גלייך בין איך אין דער וויסטע, דעם אוהוא אין פֿעראָדעטעם גע־
מייער, וואַכע וויא דער נאַכטפֿאָגעל איינזאַם אויף דעם דאַכע. דיא
פֿיינדע האָהנען שאַדענפֿראָה אונד שוואָרען זיך ביא מיינעם פֿאַללע
צו. אַשע עססע איך, וויא בראָד, מישע מיינען טראַנק מיט טהרענען!
פֿאָר דיינעם צאָרן, פֿאָר דיינעם פֿלוכע; דען האָך הובסט דוא מיך
אויף, אונד וואַרפֿסט מיך הין. וויא שאַטטען שוואַנדען מיינע טאַגע,
איך וועלקע הין, וויא גראַז. דוא אַבער הערר, דוא טהראָנעסט עוויג
דיין רוהם בלייבעט פֿיר אונד פֿיר! דוא מאַכסט דיך אויף, ערבאַרמסט
דיך ציונס, ווען צייט אונד שטונדע דאַ איזט, דאַס דוא איהר גנעדיג
זייסט. (דיינע דיענער ליעבען איהרע שטיינע, דענקען איהרעס שטוי־
בעס וועהמוטהספֿאָלל). דאַ עהרען היידען דיינען נאַמען, הערר, אונד
אַללע קעניגע דער ערדע דיינע מאַיעסטעט: דער הערר האַט ציון
אויפֿגעבויט, צייגט זיך אין זיינער הערליכקייט; ער וואַנדטע זיך צום
פֿלעהען דער פֿערלאַססנען, פֿערוואַרף ניכֿט איהר געבעט. מאַן שרייבע

לְדוֹר אַחֲרוֹן וְעַם נִבְרָא יְהַלֶּל־יָהּ: כִּי־הִשְׁקִיף מִמְּרוֹם
קָדְשׁוֹ יְהוָה מִשָּׁמַיִם ׀ אֶל־אֶרֶץ הִבִּיט: לִשְׁמֹעַ אֶנְקַת
אָסִיר לְפַתֵּחַ בְּנֵי תְמוּתָה: לְסַפֵּר בְּצִיּוֹן שֵׁם יְהוָה וּתְהִלָּתוֹ
בִּירוּשָׁלָםִ: בְּהִקָּבֵץ עַמִּים יַחְדָּו וּמַמְלָכוֹת לַעֲבֹד אֶת־
יְהוָה: עִנָּה בַדֶּרֶךְ כֹּחוֹ* קִצַּר יָמָי: אֹמַר אֵלִי אַל־תַּעֲלֵנִי בַּחֲצִי
יָמָי בְּדוֹר דּוֹרִים שְׁנוֹתֶיךָ: לְפָנִים הָאָרֶץ יָסַדְתָּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ שָׁמָיִם: הֵמָּה ׀ יֹאבֵדוּ וְאַתָּה תַעֲמֹד וְכֻלָּם כַּבֶּגֶד יִבְלוּ
כַּלְּבוּשׁ תַּחֲלִיפֵם וְיַחֲלֹפוּ: וְאַתָּה־הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:
בְּנֵי־עֲבָדֶיךָ יִשְׁכּוֹנוּ וְזַרְעָם לְפָנֶיךָ יִכּוֹן:
קג לְדָוִד ׀ בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם
קָדְשׁוֹ: בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה וְאַל־תִּשְׁכְּחִי כָּל־גְּמוּלָיו:
הַסֹּלֵחַ לְכָל־עֲוֺנֵכִי הָרֹפֵא לְכָל־תַּחֲלֻאָיְכִי: הַגּוֹאֵל מִשַּׁחַת
חַיָּיְכִי הַמְעַטְּרֵכִי חֶסֶד וְרַחֲמִים: הַמַּשְׂבִּיעַ בַּטּוֹב עֶדְיֵךְ

*) כחי ק'.

עז פיר דיא נאכוועלט אויף, דאס קינפטיג פאלק דען העררן לאב־
פרייזע. ער שויט פאן זיינער הייליגען האהע, פאם היממעל בליקט
דער העררר אויף ערדען, ערהאהרט דאז אכצען דער געפעססעלטען,
מאכט לאז צום טאד פערדאממטע. דאס ווירד דעס עוויגען רוהם אין
ציון, זיין לאב בעזונגען אין ירושלים, ווען פאלקער איינזט זיך זאממעלן,
אונד רייכע איינינג זינד, דעם העררן צו דיענען. ערליעגט אויף דעם
וועגע איינע קראפט, זינד איינע טאגע אבגעקירצט; דא פלעהע איך:
גאטט! אך נים איך ניכט אין איינער טאגע האלפטע וועג! עוויג
קייטען וואהרען דיינע יאהרע! דער ערדבאלל, דען דוא עהעדעם
געגרינדעט, דיא הימעל, דיינער הענדע ווערק, זיא פערגעהען —
דוא בלייבסט; פעראלטען וויא געוואנד, דוא וועכסעלסט זיא, זיא וועכ־
זעלן; דוא אבער בלייבסט דער זעלבע, אונפערגאנגליך דיינע יאהרע.
קינדער דיינער דיענער ווערדען נאך דאז לאנד בעוואהנען, איהר
זאאמען נאך פאר דיר געדייהען. קג. פאם דוד. איינע זעלע בע־
נעדייע דעם העררן, אלל מיין אינגרע זיינעם הייליגען נאמען! איינע
זעלע, בענעדייע דעם העררן, פערגיס ניכט אללער זיינער וואהל־
טהאטען! ער פערגיבט דיר אללע דיינע זינדען אונד היילט דיינע
קראנקהייטען אללע, ערלאזט פאם אונטערגאנג דיין לעבען, קראנט
דיך מיט ליעבע, מיט בארמהערציגקייט; ער זאטטיגט דיינען מונד

תִּתְחַדֵּשׁ כַּנֶּשֶׁר נְעוּרָיְכִי: עֹשֵׂה צְדָקוֹת יְהוָה וּמִשְׁפָּטִים
לְכָל־עֲשׁוּקִים: יוֹדִיעַ דְּרָכָיו לְמֹשֶׁה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲלִילוֹתָיו:
רַחוּם וְחַנּוּן יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חָסֶד: לֹא־לָנֶצַח יָרִיב
וְלֹא לְעוֹלָם יִטּוֹר: לֹא כַחֲטָאֵינוּ עָשָׂה לָנוּ וְלֹא כַעֲוֹנֹתֵינוּ
גָּמַל עָלֵינוּ: כִּי כִגְבֹהַּ שָׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ גָּבַר חַסְדּוֹ עַל־
יְרֵאָיו: כִּרְחֹק מִזְרָח מִמַּעֲרָב הִרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת־פְּשָׁעֵינוּ:
כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים רִחַם יְהוָה עַל־יְרֵאָיו: כִּי־הוּא יָדַע
יִצְרֵנוּ זָכוּר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ: אֱנוֹשׁ כֶּחָצִיר יָמָיו כְּצִיץ הַשָּׂדֶה
כֵּן יָצִיץ: כִּי רוּחַ עָבְרָה־בּוֹ וְאֵינֶנּוּ וְלֹא יַכִּירֶנּוּ עוֹד מְקוֹמוֹ:
וְחֶסֶד יְהוָה ׀ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם עַל־יְרֵאָיו וְצִדְקָתוֹ לִבְנֵי
בָנִים: לְשֹׁמְרֵי בְרִיתוֹ וּלְזֹכְרֵי פִקֻּדָיו לַעֲשׂוֹתָם: יְהוָה
בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: בָּרְכוּ יְהוָה ׀
מַלְאָכָיו גִּבֹּרֵי כֹחַ עֹשֵׂי דְבָרוֹ לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ: בָּרְכוּ

מיט זעליגקייט, מאַכֿט דאַס דוא דיך דעם אַדלער גלייך פֿעראיינגזט,
ער שאַפֿפֿט גערעכֿטיגקייט, דער עוויגע. געריכֿט דען אונרעכֿטליי־
דענדען. משה לייגטע ער זיינע וועגע, דען זאָהנען ישראל'ז זיין טהון.
אַללבאַרמהערציג איזט דער הערר, אַללגנעדיג, לאַנגמיטהיג אונד פֿאָן
גראָססער גיטע; ער ווירד ניכֿט אונאויפֿהערליך האַדערן, ניכֿט עוויג־
ליך נאַכֿטראַגען זיינען גראָלל; ער האַנדעלט ניכֿט מיט אונז נאַך אונ־
זערן זינדען, פֿערגילט אונז ניכֿט נאַך אונזרער מיסעטהאַט — זאָ האָך
דער הימעל איזט איבער דער ערדע, וואַלטעט זיינע ליעבע איבער
זיינע פֿערעהרער; זאָ פֿערן דער מאָרגען איזט פֿאָם אַבענד, ענט־
פֿערנט ער פֿאָן אונז אונזרע שולד; וויא פֿאַטער איהרער קינדער זיך
ערבאַרמען, ערבאַרמט דער הערר זיך זיינער פֿערעהרער. דען ער
קעננעט אונזרע בילדונג, וועיס, דאַס וויר נור שטויב זינד. דעז מענשען
לעבען איזט וויא גראַז! ער בליהט, דעז פֿעלדעז בלומע גלייך — הויכֿט
זיא איין ליפֿטכֿען אַן, זאָ איזט זיא הין, אונד איהרע שטעטטע קענ־
נעט זיא ניכֿט מעהר. אַבער עוויגקייטען הינדורך בלייבט גאָטטעז
גיטע דענען, דיא איהן פֿירכֿטען, זיין וואָהלטהון קינדעזקינדערן —
ווען זיא האַלטען זיינען בונד, געדענקען זיין געבאָט, דאַרנאַך צו
טהון, דער הערר האַט זיינען טהראָן אים הימעל פֿעסטגעשטעללט,
אונד זיינע הערשאַפֿט וואַלטעט איבער אַללעז. בענעדייעט דעם
הערן, איהר זיינע ענגעל! העלדענקרעפֿטע, דיא איהר איהם גע־
האָרכֿעט, פֿאָללשטרעקקעט, וואַז זיין וואָרט געביעטעט! בענעדייעט

יְהוָה כָּל־צְבָאָיו מְשָׁרְתָיו עֹשֵׂי רְצוֹנוֹ׃ בָּרֲכוּ יְהוָה׀ כָּל־
מַעֲשָׂיו בְּכָל־מְקֹמוֹת מֶמְשַׁלְתּוֹ בָּרֲכִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה׃
קד בָּרֲכִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה יְהוָה אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְּאֹד הוֹד
וְהָדָר לָבָשְׁתָּ׃ עֹטֶה אוֹר כַּשַּׂלְמָה נוֹטֶה שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה׃
הַמְקָרֶה בַמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו הַשָּׂם־עָבִים רְכוּבוֹ הַמְהַלֵּךְ עַל־
כַּנְפֵי־רוּחַ׃ עֹשֶׂה מַלְאָכָיו רוּחוֹת מְשָׁרְתָיו אֵשׁ לֹהֵט׃ יָסַד
אֶרֶץ עַל־מְכוֹנֶיהָ בַּל־תִּמּוֹט עוֹלָם וָעֶד׃ תְּהוֹם כַּלְּבוּשׁ
כִּסִּיתוֹ עַל־הָרִים יַעַמְדוּ־מָיִם׃ מִן־גַּעֲרָתְךָ יְנוּסוּן מִן־קוֹל
רַעַמְךָ יֵחָפֵזוּן׃ יַעֲלוּ הָרִים יֵרְדוּ בְקָעוֹת *אֶל־מְקוֹם זֶה׀ יָסַדְתָּ
לָהֶם׃ גְּבוּל שַׂמְתָּ בַּל־יַעֲבֹרוּן בַּל־יְשׁוּבוּן לְכַסּוֹת הָאָרֶץ׃
הַמְשַׁלֵּחַ מַעְיָנִים בַּנְּחָלִים בֵּין הָרִים יְהַלֵּכוּן׃ יַשְׁקוּ כָּל־
חַיְתוֹ שָׂדָי יִשְׁבְּרוּ פְרָאִים צְמָאָם׃ עֲלֵיהֶם עוֹף־הַשָּׁמַיִם
יִשְׁכּוֹן מִבֵּין עֳפָאיִם יִתְּנוּ־קוֹל׃ מַשְׁקֶה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו

*) כ״א לחדש

דעם הערן, איהר, זיינע העערע, זיינע דיענער, דיא איהר זיינען ווילען טהוט! בענעדייעט דעם הערן, איהר זיינע ווערקע אללע, אן אללען אָרטען זיינער הערשאַפט! בענעדייע, איינע זעעלע, דעם הערן! קד. איינע זעעלע בענעדייע דעם הערן! הערר, איין גאָטט, דוא ביזט זעהר הערליך, מאַיעזטאַט אונד טאָגע דיין גע=וואַנד! דער ליכט אומהיללט, וויא איינען מאַנטעל, דיא היממעל שפאַננט, וויא איין טעפפיך דער זיינע זאַללער וואָלבט מיט וואַססער, דער וואָל=קען מאַכט צו זיינעם וואַגען אונד פאָהרט אויף פיטטיגען דעס ווינדעס, דער ווינדע מאַכט צו זיינען באָטען, צו זיינען דיענערן פייערפלאַמ=מען; ער האַט דען ערדבאַלל אויף זיך זעלבסט געגרינדעט, דאַס ער אין עוויגקייט ניכט וואַנקט. דיא טיעפען דעקטעסט דוא, וויא מיט געוואַנד, אונ׳ אויף דען בערגען שטעהט געוואַססער. דאַן פלאָה׳ס פאָר דיינעם דראָהען, בעבטע הין פאָר דיינער דאָננערשטיממע, האָב זיך אין בערגע, זאַנק אין טהאָלער, דעם אָרטע צו, דען דוא בעשטימטעסט. ניא איבערשרייטעט עס פאָן דיר געזעצטע גרענצען, ניא קעהרט׳ס צוריק, דאַס ערדרייך צו בעדעקקען. דוא ליעססעסט קוועללען זיך אין באַכע ערגיעססען; זיא פליעסען צווישען בערגען פאָרט, טראָנקען אל=לעס ווילד דעס פעלדעס! וואַלדעזעל לעשען איהרען דורסט; דער ליפטע פאָגעל איבער איהנען זינגען אונטער׳ם לויב הערפאָר; דיא בערגע

מפרי מעשיך תשבע הארץ: מצמיח חציר ׀ לבהמה
ועשב לעבדת האדם להוציא לחם מן־הארץ: ויין ׀ ישמח
לבב־אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב־אנוש יסעד:
ישבעו עצי יהוה ארזי לבנון אשר נטע: אשר־שם צפרים
יקננו חסידה ברושים ביתה: הרים הגבהים ליעלים
סלעים מחסה לשפנים: עשה ירח למועדים שמש ידע
מבואו: תשת חשך ויהי לילה בו תרמש כל־חיתו־יער:
הכפירים שאגים לטרף ולבקש מאל אכלם: תזרח
השמש יאספון ואל־מעונתם ירבצון: יצא אדם לפעלו
ולעבדתו עדי־ערב: מה־רבו מעשיך ׀ יהוה כלם בחכמה
עשית מלאה הארץ קנינך: זה ׀ הים גדול ורחב ידים
שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדלות: שם
אניות יהלכון לויתן זה־יצרת לשחק־בו: כלם אליך

וואסערזט דוא אויז דיינען זאללערן; פרוכט, דיא דוא שאפפעזט,
זאטטיגעט דאז לאנד. דוא לאססעזט דאז גראז דעם פיעהע וואכזען,
אונד זאאט דורך מענשענארבייט, אויז דעם ערדרייך שפייזע צו ער
ציעהען! אויך, ווין, דער פרעהליך מאכט דעז מענשען הערץ, אונד
אל, דאז זיין געזיכט ערהייטערט, דאז ברויד דעז הערצענז קראפטע
נאהרעט. זאפטפאלל שטעהן דעז עוויגן בייאע. ליבאנאנז צעדערן, דיא
ער זעלבזט געפפלאנצט, דאס זיך דאז פערערוויל דארט ניזטע, אויך
טאננען זיין געהייז דער הוביכט בויע — האהע בערגע זינד פיר
געמזען, שטיינקליפטע צופלוכט פיר קאנינכען. ער שוף דען מאנד,
דיא צייטען אייצוטהיילען, דיא זאננע, דיא דאז ציעל קעננט איהרער
באהן; בריננעט פינזטערניס — עז וויררד נאכט; דא שווארמט געווילד
וואהער, נאך רויבע ברוללען יונגע לעווען, פערלאנגען שפייז פאן דער
גאטטהייט. דיא זאננע ערשיינט — זיא העבען זיך דאפאן או' לאגערן
זיך אין איהרען האהלען; דאן געהט דער מענש צו זיינער ארבייט,
צו זיינעם טאגעווערק, ביז אבענד. וויא גראס, וויא פיעל זינד דיינע
ווערקע, הערר. אללע האזט דוא זיא מיט ווייזהייט אנגעארדנעט; דיא
ערדע איזט פאלל פאן דיינען גיטערן יענעז וועלטמעער — גראס או'
וייטאוזגעדעהנט — דא וויממעלט' אהנע צאהל פאן לעבען, פאן טהיי
רען, גראס אונד קליין; דא וואנדעלן שיפפע, וועבט דאז אונגעהייער,
דאז דוא שופזט, דארין צו שערצען. אללעז האפפעט אויף דיך, ער

יְשַׂבֵּרוּן לָתֵת אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ תִּתֵּן לָהֶם יִלְקֹטוּן תִּפְתַּח יָדְךָ
יִשְׂבְּעוּן טוֹב׃ תַּסְתִּיר פָּנֶיךָ יִבָּהֵלוּן תֹּסֵף רוּחָם יִגְוָעוּן וְאֶל־
עֲפָרָם יְשׁוּבוּן׃ תְּשַׁלַּח רוּחֲךָ יִבָּרֵאוּן וּתְחַדֵּשׁ פְּנֵי אֲדָמָה׃
יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו׃ הַמַּבִּיט
לָאָרֶץ וַתִּרְעָד יִגַּע בֶּהָרִים וְיֶעֱשָׁנוּ׃ אָשִׁירָה לַיהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ יֶעֱרַב עָלָיו שִׂיחִי אָנֹכִי אֶשְׂמַח
בַּיהוָה׃ יִתַּמּוּ חַטָּאִים ׀ מִן־הָאָרֶץ וּרְשָׁעִים ׀ עוֹד אֵינָם
בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה הַלְלוּ־יָהּ׃ קה הוֹדוּ לַיהוָה
קִרְאוּ בִּשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו׃ שִׁירוּ־לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ
שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו׃ הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְהוָה׃ דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד׃ זִכְרוּ
נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיו׃ זֶרַע אַבְרָהָם
עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו׃ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ

וואַרטעט, דאַס דוא איהם שפייזע געבעסט אין דער צייט. דוא גיבסט, זיא זאַממעלן, אָפפענעסט דיינע האַנד, זאָ ווערדען זיא מיט גוט געזעטטיגעט. דוא ווענדעסט וועג דיין אַנגעזיכט — זיא שווינדען, ניממסט איהרען אָדעם הין, אונד זיא פערגעהן, אין איהרען פאָריגען שטויב צוריק, דוא זענדעסט דיינען אָדעם אויס, זיא ענטשטעהן — זאָ פעריִיינגעסט דוא וויעדער דיא געשטאַלט דער ערדע. עוויג וואָהרט דעס עוויגען רוהם! אָן זיינען ווערקען האַט ער וואָהלגעפאַללען. ער זיעהט דיא ערדע אָן — זיא בעבעט, בעריהרט געבירגע — זיא פעררויכען! איין לעבענלאַנג וויל איך דעם הערען זינגען, מיינעם גאָטטע, וויל איך דאַ בין, טאָנען — (אָ מאָכטע איהם מיין געדיכט געפאַללען!) — איך פרייע איך נור איינעס הערען, דאַס זיא פערגינגען פאָן דער ערדע, דיא זינדער! דאַס גאָטטעזלייגנער ניכט מעהר זייען! מיינע זעעלע, בענעדייע דעם הערען! הללויה; קה. דאַנקט דעם הערען! פערקינדעט זיינען נאַמען! מאַכט דען פעלקערן זיינע טהאַטען קונד! זינגעט איהם, שפּיעלעט איהם! אונטערהאַלטעט אייך פאָן זיינען וואונדערן. ריהמט אייך זיינעס הייליגען נאַמענס, דאַס זיך דאַס הערץ דער גאָטטעספערעהרער פרייע! זוכט דען הערען, זוכט זיינען שוטץ! פלעהט פאָר זיינעם אַנגעזיכטע אונאויפהערליך! דענקט דער וואונדערווערקע, דיא ער טהאַט, בעסטראָפונגען אונד אויסשפּריכע זיינעס מונדעס, נאַכקאָממען זיינעס קנעכטעס אַברהם! קינדער יעקבֿס, זיינע אויזערוועהלטען! ער, דער עוויגע, איזט אונזער גאָטט; אין אַללער וועלט

מִשְׁפָּטָיו׃ זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר׃ אֲשֶׁר
כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׂחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם׃ לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם׃ בִּהְיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ׃
וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר׃ לֹא־הִנִּיחַ
אָדָם לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים׃ אַל־תִּגְּעוּ בִמְשִׁיחָי
וְלִנְבִיאַי אַל־תָּרֵעוּ׃ וַיִּקְרָא רָעָב עַל־הָאָרֶץ כָּל־מַטֵּה־לֶחֶם
שָׁבָר׃ שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף׃ עִנּוּ בַכֶּבֶל
רַגְלָיו* בַּרְזֶל בָּאָה נַפְשׁוֹ׃ עַד־עֵת בֹּא־דְבָרוֹ אִמְרַת יְהֹוָה
צְרָפָתְהוּ׃ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיַּתִּירֵהוּ מֹשֵׁל עַמִּים וַיְפַתְּחֵהוּ׃
שָׂמוֹ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמֹשֵׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ׃ לֶאְסֹר שָׂרָיו בְּנַפְשׁוֹ
וּזְקֵנָיו יְחַכֵּם׃ וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם וְיַעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ־חָם׃
וַיֶּפֶר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצִמֵהוּ מִצָּרָיו׃ הָפַךְ לִבָּם לִשְׂנֹא

*) רגלו ק׳

גיהט זיין געריכט. עוויג דענקט ער זיין פערהייסען; זיינען בונד דעם טויזענדסטען געשלעכט. בונד, איט אברהם געשטיפטעט: חייד, דעם ילחק לו געשוואָרען;. זעטלטע ער יעקב חיין לום רעכטע; ישראל לום עוויגען בונדע. „דיר, שפראך ער, געב׳ חיך כנען, דאז אנד לו חיירעם ערבגוט חיין.‟ נאך וואָרען זיא-פאָן גערינגער אנלאהל; ווינליג נוך, חונד פרעמד חים לאנדע. לאָגען חויז פאָן פאָלק לו פאָלקע; פאָן דיעזעם רייך, לו יענער נאַליאָן. קיינען ליעז ער זיא בעדריקקען; ליכטיגט חיהרענטוועגען קאָניגע. „טאַסטעט איינע געזאַלבטען ניכט אן! טהוט איינען פראָפעטען קיין לייד!.‟ ריעף דער הונגערזנאָטה חינז לאנד; בראך דעז בראָדעז שטאַב חונד שטיטלע. זאנדטע חייגען אאָן פאָר חיהנען הער; יוסף ווארד לום קנעכט פערקויפט. דאַ לוואנגען זיינע פיסע זיא חין שטאָק! זיינען לייב חין חייזען חיינגעטאיעדעט. ביז לור לייט דא דיא פערהייסונג חייכטראף: וואָרט דעז העררן, דאז חיהן פריפטע. ליעז חיינען קאָניג חיהן ענטפעסלען; דער פאָלקער אבער: העררן חיהן בעפרייען. דער זעטלט חיהן חיין, לום הערדן דעז האַוזעז; לום פערוועזער אללער זיינער גיטער. פירזטען לולגט דורך חיהן לו לעהרען; זיינען ראַטהען קלוגהייט איטלוטהיילען. דאַן לאָג ישראל היין נאך אגיפטען; יעקב לעבטע חים לאנדע חס אלז פרעמדלינג. ער אבער ליעס זיין פאָלק זעהר וואַקזען, חונד זיינען פיינדען פיעל לו אַכטיג זיין. חונד וואנדטע יענער הערלן, זיין פאָלק לו האַסען, איט היגטער־

עַמּוֹ לְהִתְנַכֵּל בַּעֲבָדָיו׃ שָׁלַח מֹשֶׁה עַבְדּוֹ אַהֲרֹן אֲשֶׁר בָּחַר
בּוֹ׃ שָׂמוּ־בָם דִּבְרֵי אֹתוֹתָיו וּמֹפְתִים בְּאֶרֶץ חָם׃ שָׁלַח
חֹשֶׁךְ וַיַּחְשִׁךְ וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ*׃ הָפַךְ אֶת־מֵימֵיהֶם
לְדָם וַיָּמֶת אֶת־דְּגָתָם׃ שָׁרַץ אַרְצָם צְפַרְדְּעִים בְּחַדְרֵי
מַלְכֵיהֶם׃ אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב כִּנִּים בְּכָל־גְּבוּלָם׃ נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם
בָּרָד אֵשׁ לֶהָבוֹת בְּאַרְצָם׃ וַיַּךְ גַּפְנָם וּתְאֵנָתָם וַיְשַׁבֵּר עֵץ
גְּבוּלָם׃ אָמַר וַיָּבֹא אַרְבֶּה וְיֶלֶק וְאֵין מִסְפָּר׃ וַיֹּאכַל כָּל־
עֵשֶׂב בְּאַרְצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אַדְמָתָם׃ וַיַּךְ כָּל־בְּכוֹר בְּאַרְצָם
רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם׃ וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וְאֵין בִּשְׁבָטָיו
כּוֹשֵׁל׃ שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם כִּי־נָפַל פַּחְדָּם עֲלֵיהֶם׃
פָּרַשׂ עָנָן לְמָסָךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר לָיְלָה׃ שָׁאַל* וַיָּבֵא שְׂלָו וְלֶחֶם
שָׁמַיִם יַשְׂבִּיעֵם׃ פָּתַח צוּר וַיָּזוּבוּ מָיִם הָלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר׃ כִּי
זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ אֶת־אַבְרָהָם עַבְדּוֹ׃ וַיּוֹצִא עַמּוֹ בְשָׂשׂוֹן

*) דברו ק׳. *) שליו ק׳.

ליסט צו דאַמפפען זיינע טרייען. דאַ זאַנדט׳ ער משה, זיינען קנעכט, אונד אהרן, דען ער אויזערקאָהרען. דיא טהאַטען אונטער איהנען זיינע צייכען, אין חם׳ז געפילדען וואונדערטהאַטען. ער ריעף דער פינזטערניס — זיא קאַם; ניכטז וואַר זיינעם וואָרטע אונגעהאָרזאַם. איהר וואַססער וואַנדעלט׳ ער אין בלוט, דאַס איהרע פישע אַללע שטאַר־בען. פראָשע וויממעלטע איהר לאַנד הערויז, ביז אין איהרער קאָניגע פאַללעסטע. ער שפראַך — אונד שוואָרמע פאָן געוויללד, אונד אונגעציעפער פיללטען איהרע גרענצען. צום רעגען גאַב ער איהנען האַגעל, אונד פייערשטראַהל אין איהרעם לאַנדע. שלוג איהרען ווייִנשטאָק, איהרען פייגענבוים: צערבראַך דאַז בוימגעוואַכז אין איהרען גרענצען. ער שפראַך — היישרעקקען קאַמען, אונד קעפער אָהנע צאַהל. אונד פראַזען אַללעז קרויט אים לאַנדע; אונד פראַזען אַללע פרוכט דער פעלדער. שלוג אַללע ערזטגעבורט דעז רייכז, איהרער קראַפטע ערזטלינגז פרוכט. פיהרט זיינע שטאַממע אויז, מיט גאָלד אונד זילבער; דאַ בליעב קיין שוואַכליכער צוריק. איהרעז אַבצוגז וואַר אעגיפטען פראָה: דען איהרע פורכט וואַר איבער זיא געפאַללען. ער בערייטעטע צור דעקקע זיינע וואָלקע, — דעז נאַכטז איין פייער אויז, צו לייכטען. זיא פלעהטען, ער ליעז וואַכטעלן קאָממען, אונד זעטטיגט זיא מיט היממעלזקאָסט. אָפפנעטע דען פעלז, דאַ וואַססער פלאָס; אין דירער וויסטע ליעף איין באַך. דען ער דאַכטע אַן זיין היילִיג וואָרט, צו זיינעם דיענער אברהם גע־רעדעט. זאָ פיהרט ער אויז זיין פאָלק מיט וואָננע, מיט פראָהלאָקקען

בְּרִנָּה אֶת־בְּחִירָיו׃ וַיִּתֵּן לָהֶם אַרְצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים
יִירָשׁוּ׃ בַּעֲבוּר ׀ יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצֹרוּ הַלְלוּ־יָהּ׃
קו הַלְלוּ־יָהּ ׀ הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ מִי
יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְהוָה יַשְׁמִיעַ כָּל־תְּהִלָּתוֹ׃ אַשְׁרֵי שֹׁמְרֵי
מִשְׁפָּט עֹשֵׂה צְדָקָה בְכָל־עֵת׃ זָכְרֵנִי יְהוָה בִּרְצוֹן עַמֶּךָ
פָּקְדֵנִי בִּישׁוּעָתֶךָ׃ לִרְאוֹת ׀ בְּטוֹבַת בְּחִירֶיךָ לִשְׂמֹחַ בְּשִׂמְחַת
גּוֹיֶךָ לְהִתְהַלֵּל עִם־נַחֲלָתֶךָ׃ חָטָאנוּ עִם־אֲבוֹתֵינוּ הֶעֱוִינוּ
הִרְשָׁעְנוּ׃ אֲבוֹתֵינוּ בְמִצְרַיִם ׀ לֹא־הִשְׂכִּילוּ נִפְלְאוֹתֶיךָ לֹא
זָכְרוּ אֶת־רֹב חֲסָדֶיךָ וַיַּמְרוּ עַל־יָם בְּיַם־סוּף׃ וַיּוֹשִׁיעֵם
לְמַעַן שְׁמוֹ לְהוֹדִיעַ אֶת־גְּבוּרָתוֹ׃ וַיִּגְעַר בְּיַם־סוּף וַיֶּחֱרָב
וַיּוֹלִיכֵם בַּתְּהֹמוֹת כַּמִּדְבָּר׃ וַיּוֹשִׁיעֵם מִיַּד שׂוֹנֵא וַיִּגְאָלֵם
מִיַּד אוֹיֵב׃ וַיְכַסּוּ־מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר׃ וַיַּאֲמִינוּ
בִדְבָרָיו יָשִׁירוּ תְּהִלָּתוֹ׃ מִהֲרוּ שָׁכְחוּ מַעֲשָׂיו לֹא־חִכּוּ

זיינע אויזערוואֶהלטען. גאַב איהנען איין, דער היידען לאֶנדער; ליעס
זיא דען פֿלייס דער נאַציאָנען ערבען. אויף דאַס זיא האַלטען זיינע
רעכטע, בעוואַהרען זיינע לעהרען. הללויה!

קו הללויה! דאַנקט דעם הערן, דען ער איזט פֿריינדליך: עוויג וואָה־
רעט זיינע גיטע. ווער שפּריכט דעס עוויגען מאַכטטאַהטען אויס? פֿערקינ־
דעט אַלל זיין לאָב? וואָהל דעם, דער דיא געבאָטע האַלט, אונד טהוט,
וואַס רעכט איזט אימערדאַר!. אַה, הערר! געדענק אויך מיינער, ווען
דיינעם פֿאָלקע גנאַדע ווידערפֿאָהרט! ערפֿריא אויך מיך, מיט דיינעם
הייל!. דאַס איך דיא וואָהלפֿאַהרט דיינער אויזערוואֶהלטען זעהע, טהייל
נעהמע אַן דער פֿריידע דיינעס פֿאָלקס; אונד דיינעס אייגענטהומס מיך
ריהמע!. אַך! וויר זינדיגטען זאַמט אונזערן פֿאֶטערן; מיסהאַנדעלטען
אונד פֿרעפֿעלטען!. שאָן אין עגיפּטען אַכטעטען דיא וואונדער אונזרע
פֿאֶטער ניכט. זיא דאַכטען ניכט אַן דיינע גראָסע גיטע; עמפּאָרטען
זיך אַם ראָטהען מעער. נון זיינעס נאַמענס ווילען האַלף ער איהנען,
אום זיינע מאַכט קונד צו טהון. ער שאַלט דעם שילפֿמעער — עס
פֿערזיעגטע. דורך טיעפֿען פֿיהרט ער זיא, וויא אין דער וויסטע. בעפֿרייט
זיא פֿאָן דעס האַססערס האַנד, עררעטטעט זיא פֿאָן פֿיינדעס מאַכט.
פֿלוטהען דעקטען איהרע ווידערזאַכער, ניכט איינער, דער ענטקאַם. —
דאַ גלויבטען זיא אַן זיינע וואָרטע, אונד זאַנגען לאָבגעזאַנג. דאָך זיא
פֿערגאַסען זיינע וואונדער באַלד, אונד טרויען זיינעם ראַטהשלוס

לַעֲצָתוֹ: וַיִּתְאַוּוּ תַאֲוָה בַּמִּדְבָּר וַיְנַסּוּ־אֵל בִּישִׁימוֹן: וַיִּתֵּן
לָהֶם שֶׁאֱלָתָם וַיְשַׁלַּח רָזוֹן בְּנַפְשָׁם: וַיְקַנְאוּ לְמֹשֶׁה בַּמַּחֲנֶה
לְאַהֲרֹן קְדוֹשׁ יְהוָה: תִּפְתַּח־אֶרֶץ וַתִּבְלַע דָּתָן וַתְּכַס עַל־
עֲדַת אֲבִירָם: וַתִּבְעַר־אֵשׁ בַּעֲדָתָם לֶהָבָה תְּלַהֵט רְשָׁעִים:
יַעֲשׂוּ־עֵגֶל בְּחֹרֵב וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַסֵּכָה: וַיָּמִירוּ אֶת־כְּבוֹדָם
בְּתַבְנִית שׁוֹר אֹכֵל עֵשֶׂב: שָׁכְחוּ אֵל מוֹשִׁיעָם עֹשֶׂה גְדֹלוֹת
בְּמִצְרָיִם: נִפְלָאוֹת בְּאֶרֶץ חָם נוֹרָאוֹת עַל־יַם־סוּף: וַיֹּאמֶר
לְהַשְׁמִידָם לוּלֵי מֹשֶׁה בְחִירוֹ עָמַד בַּפֶּרֶץ לְפָנָיו לְהָשִׁיב
חֲמָתוֹ מֵהַשְׁחִית: וַיִּמְאֲסוּ בְּאֶרֶץ חֶמְדָּה לֹא־הֶאֱמִינוּ
לִדְבָרוֹ: וַיֵּרָגְנוּ בְאָהֳלֵיהֶם לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה: וַיִּשָּׂא
יָדוֹ לָהֶם לְהַפִּיל אוֹתָם בַּמִּדְבָּר: וּלְהַפִּיל זַרְעָם בַּגּוֹיִם
וּלְזָרוֹתָם בָּאֲרָצוֹת: וַיִּצָּמְדוּ לְבַעַל פְּעוֹר וַיֹּאכְלוּ זִבְחֵי
מֵתִים: וַיַּכְעִיסוּ בְּמַעַלְלֵיהֶם וַתִּפְרָץ־בָּם מַגֵּפָה: וַיַּעֲמֹד

ניכט. וואורדען ליסטערן אין דער וויסטע; פערזוכטען אין איינאָדען,
גאָטט. דא גאב ער וואס זיא פאָדערטען, דיא פילע, ביז צור עקקעלזוכט.
דא זיא אים לאגער משה קראָנקטען, אונד אהרן, דען געהייליגטען דעז
העררן;. טהאט זיך דיא ערדע אויף, פערשלאנג דתן, אונד דעקקטע
צו אבירם'ס ראָטטע. בליטצשטראהל פוהר אין איהרע ראָטטע! גלוט
פערצעהרטע איסעטהאטער: — אויף חורב מאכטען זיא איין קאלב
געגאָססענעז ערצטביולד אנבעטען; אונד וואנדעלטען פערעהרונג גאָטטעז
אין בילדניס איינעז שטיערז, דער גראז פערצעהרט. פערגאסען איהרען
העלפער, גאָטט, דער אין אעגיפטען גראָסע דינגע טהאט;. וואונדער־
ווערק אים לאנדע חם; אם שילפמעער שרעקקענפאָללע טהאטען. אונד
ער בעשלאָס זיא צו פערטילגען: וואָ ניכט משה, זיין געליעבטער, זיך
אין דען ריס געשטעללט פאָר איהם. זיינען גרים צו ווענדען. זיא פער־
אכטעטען דאז ליעבע לאנד, אונד גלויבטען זיינעם וואָרטע ניכט. עא־
מורטען זיך אין איהרען צעלטען, אונד האָרטען ניכט דעז עוויגען
שטיממע. דא הוב ער זיינע האנד אויף, ווידער זיא; דאס ער זיא
שלוגע אין דער וויסטע,. אונטער היידען איהרען זאמען ווירפע, אין
פערשיעדנע לאנדער זיא צערשטרייע. — זיא היינגען זיך אן בעל־פעור,
אסען אפפער טאָדטער געאָטצען;. אונד ערגערטען איט איהרען
ווערקען — דא ריס אויך פעסט אין אונטער זיא. דאך פינחס טהאט

פִּינְחָס וַיְפַלֵּל וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה׃ וַתֵּחָשֶׁב לוֹ לִצְדָקָה לְדֹר
וָדֹר עַד־עוֹלָם׃ וַיַּקְצִיפוּ עַל־מֵי מְרִיבָה וַיֵּרַע לְמֹשֶׁה
בַּעֲבוּרָם׃ כִּי־הִמְרוּ אֶת־רוּחוֹ וַיְבַטֵּא בִּשְׂפָתָיו׃ לֹא־
הִשְׁמִידוּ אֶת־הָעַמִּים אֲשֶׁר אָמַר יְהוָֹה לָהֶם׃ וַיִּתְעָרְבוּ
בַגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם׃ וַיַּעַבְדוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם וַיִּהְיוּ לָהֶם
לְמוֹקֵשׁ׃ וַיִּזְבְּחוּ אֶת־בְּנֵיהֶם וְאֶת־בְּנוֹתֵיהֶם לַשֵּׁדִים׃
וַיִּשְׁפְּכוּ דָם נָקִי דַּם־בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר זִבְּחוּ לַעֲצַבֵּי
כְנָעַן וַתֶּחֱנַף הָאָרֶץ בַּדָּמִים׃ וַיִּטְמְאוּ בְמַעֲשֵׂיהֶם וַיִּזְנוּ
בְּמַעַלְלֵיהֶם׃ וַיִּחַר־אַף יְהוָֹה בְּעַמּוֹ וַיְתָעֵב אֶת־נַחֲלָתוֹ׃
וַיִּתְּנֵם בְּיַד־גּוֹיִם וַיִּמְשְׁלוּ בָהֶם שֹׂנְאֵיהֶם׃ וַיִּלְחָצוּם אוֹיְבֵיהֶם
וַיִּכָּנְעוּ תַּחַת יָדָם׃ פְּעָמִים רַבּוֹת יַצִּילֵם וְהֵמָּה יַמְרוּ בַעֲצָתָם
וַיָּמֹכּוּ בַּעֲוֺנָם׃ וַיַּרְא בַּצַּר לָהֶם בְּשָׁמְעוֹ אֶת־רִנָּתָם׃ וַיִּזְכֹּר
לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָו*׃ וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים לִפְנֵי

*) חסדיו ק'

צו, אונד שליכטעטע; דאַ וואַרד דיא פעסט געהעמט. איהם וואַרד
עס צום פערדיענסט גערעכנעט. פיר זיינע נאַכקונפט, עוויגליך. זיא
רעגטען צאָרן אַם האַדערוואַססער; דאַס משה איהרעטוועגען ליטט:
דען זיא ערביטטערטען זיין הערץ, אונד איהם ענטפוהרען וואָרטע.
אויך פערטילגטען זיא דיא פעלקער ניכט, וויא דאָך דער עוויגע גע־
הייסען, פערמישטען אונטער היידען זיך, אונד לערנטען איהרע זיט־
טען. פערעהרטען איהרע טרויערגעטצען, אַנשטאָס, דער צום אַבפאַלל
וואַרד. וואָהנגעטטערן בראַכטען זיא צום אָפפער, איהרע זאָהנע, איהרע
טעכטער. אונשולדיג בלוט פערגאָססען זיא; איהרער זאָהנע אונד טאָכ־
טער בלוט, דיא זיא כנען'ס געטצען אָפפערטען; מיט בלוטשולד וואַרד דאַס
לאַנד בעפלעקט. זיא זעלבסט פעראונרייניגט דורך איהר טהון דורך אונ־
צוכט שאַנדליכעס פערהאַלטען. צאָרן גאָטטעס ברעננטע איבער זיינע
נאַציאָן, ער האַסטע גרייל אַן זיינעם איגענטהום. ער גאַב זיא אין
דיא האַנד דער היידען; ליעס איהרע האַססער זיא בעהערשען. איהרע
פיינדע דריקטען זיא, אונד בייגטען אונטער איהרער האַנד זיא ניעדער.
זאָ אָפט ער זיא בעפרייטע, וואַר איהר בעגיננען, אויפרוהר; ביז
מיסעטהאַט זיא טיעפגעבייגט. דאַן זיעהט ער איהרע גראָססע נאָטה,
אונד הערט איהר קלאַגגעשריי, געדענקט אַן זיינען בונד מיט איהנען,
אונד אָנדערט זיינען ראַטהשלוס; נאַך זיינער גראָססען גיטע. ערוועקט
בארמהערציגקייט בייא אַללען, דיא זיא אינס עלענד היניגעפיהרט.

כָּל־שׁוֹבֵיהֶם: הוֹשִׁיעֵנוּ ׀ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ יְהוָה ׀
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם ׀ וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם
אָמֵן הַלְלוּיָהּ:

ספר חמישי

ליום ששי.

קז הֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: יֹאמְרוּ גְּאוּלֵי
יְהוָה אֲשֶׁר גְּאָלָם מִיַּד־צָר: וּמֵאֲרָצוֹת קִבְּצָם מִמִּזְרָח
וּמִמַּעֲרָב מִצָּפוֹן וּמִיָּם: תָּעוּ בַמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן דָּרֶךְ עִיר
מוֹשָׁב לֹא מָצָאוּ: רְעֵבִים גַּם־צְמֵאִים נַפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטָּף:
וַיִּצְעֲקוּ אֶל־יְהוָה בַּצַּר לָהֶם מִמְּצוּקוֹתֵיהֶם יַצִּילֵם: וַיַּדְרִיכֵם
בְּדֶרֶךְ יְשָׁרָה לָלֶכֶת אֶל־עִיר מוֹשָׁב: יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ
וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם: כִּי־הִשְׂבִּיעַ נֶפֶשׁ שֹׁקֵקָה וְנֶפֶשׁ

הילף אונז הערר! אונזער גאָטט! ברינג אונז צוזאַממען אויז דען היידען: זאָ דאַנקען וויר דעם נאַמען דיינער הייליגקייט; אונד ריהמען דיינעז לאָבעז אונז. געלאָבט זייא דער הערר, דער גאָטט ישראל'ז: פאָן עוויגקייט צו עוויגקייט: אונד אַללעז פאָלק שפרעכע, אמן, הללויה!.

פינפטעז בוך.

קז „דאַנקט דעם הערר'ן, דען ער איזט פריינדליך, עוויג וואָהרעט זיינע גיטע!." זינגען דיא דער הערר ערלאָזעט, דיא ער אויז דער נאָטה עררעטטעט; אונד פאָן פערנע הער צוזאַממען ברינגט, פאָן מאָרגען, אַבענד, מיטטערנאַכט אונד וועלטמעער. דיא אין וויסטענייען אירררע גיעהען, קיינע באַהן צור וואָהנשטאַדט פינדען. (געפּלאָגט פאָן דורזט אונד הונגער שמאַכטעט איהרע זעעלע). שריין אין איהרער נאָטה דעם הערר'ן, אונד ער בעפרייעט זיא אויז דער אַנגזט. פיהרט זיא איינען עבנען פפאַד, צו בעוואָהנטען שטעדטען היין. דאַן פרייזען זיא דעז עוויגען גיטע; דען מענשענקינדערן זיינע וואונדער; דאַס ער דורזטיגע געזעטטיגט, מיט גוטעם הונגריגע

רְעֵבָה מִלֵּא־טוֹב׃ יֹשְׁבֵי חֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת אֲסִירֵי עֳנִי וּבַרְזֶל׃
כִּי־הִמְרוּ אִמְרֵי־אֵל וַעֲצַת עֶלְיוֹן נָאָצוּ׃ וַיַּכְנַע בֶּעָמָל לִבָּם
כָּשְׁלוּ וְאֵין עֹזֵר׃ וַיִּזְעֲקוּ אֶל־יְהוָה בַּצַּר לָהֶם מִמְּצֻקוֹתֵיהֶם
יוֹשִׁיעֵם׃ יוֹצִיאֵם מֵחֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יְנַתֵּק׃
יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם׃ כִּי־שִׁבַּר דַּלְתוֹת
נְחֹשֶׁת וּבְרִיחֵי בַרְזֶל גִּדֵּעַ׃ אֱוִלִים מִדֶּרֶךְ פִּשְׁעָם
וּמֵעֲוֺנֹתֵיהֶם יִתְעַנּוּ׃ כָּל־אֹכֶל תְּתַעֵב נַפְשָׁם וַיַּגִּיעוּ עַד־
שַׁעֲרֵי מָוֶת׃ וַיִּזְעֲקוּ אֶל־יְהוָה בַּצַּר לָהֶם מִמְּצֻקוֹתֵיהֶם
יוֹשִׁיעֵם׃ יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וְיִרְפָּאֵם וִימַלֵּט מִשְּׁחִיתוֹתָם׃ יוֹדוּ
לַיהוָה חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם׃ וְיִזְבְּחוּ זִבְחֵי תוֹדָה
וִיסַפְּרוּ מַעֲשָׂיו בְּרִנָּה׃ ׆ יוֹרְדֵי הַיָּם בָּאֳנִיּוֹת עֹשֵׂי
מְלָאכָה בְּמַיִם רַבִּים׃ ׆ הֵמָּה רָאוּ מַעֲשֵׂי יְהוָה
וְנִפְלְאוֹתָיו בִּמְצוּלָה׃ ׆ וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד רוּחַ סְעָרָה
וַתְּרוֹמֵם גַּלָּיו׃ ׆ יַעֲלוּ שָׁמַיִם יֵרְדוּ תְהוֹמוֹת נַפְשָׁם בְּרָעָה

געפֿיללט. דיא אין דיסטערן טאָדעזשאַטטען זיטצען, איינגעשפערט פֿאָן צוואַנג אונד אייזען. (גאָטטעז וואָרטען ווידערשפענזטיג, טאַדעלטען זיא דעז הֶאֶכזטען ראַטה;. דרום אונטערוויעז ער זיא דורך ליידען; זיא ליעגען דאַ אונד ניעמאַנד הילפֿט). טריין אין איהרער נאָטה צום העררן, דער אויז איהרער אַנגזט זיא רעטטעט. פֿיהרט זיא אויז פֿאָן דיסטערן טאָדעזשאַטטען; צעררייסעט. באַנד אונד פֿעסעל. דאַן פרייזען זיא דעז עוויגען גיטע, דען אענטעענקינדערן זיינע וואונדער: דאַס ער עהרנע פפֿאָרטע צערבראַך, אייזערנע ריעגעל צערשלוג. ווען אוס איבערטרעטונג וויללען, פֿיר איהרע זינדען, טהאָרען ליידען;. יעדע שפייזע איהנען עקקעלט; אונד זיא אַן טאָדעזפֿפֿאָרטען שטעהן:. טריין זיא אין דער נאָטה צום העררן. דער רעטטעט זיא אויז איהרער אַנגזט. שיקט זיין וואָרט, היילעט זיא. בעפֿרייעט זיא פֿאָם אונטערגאַנג. דאַן פרייזען זיא דעז עוויגען גיטע, דען אענטעענקינדערן זיינע וואונ־ דער. בריגגען אָפּפֿער איהם דעז דאַנקעז, פֿערקינדען זיינע טהאַטען אונטער יאַבגעזאַנג. דיא אין שיפֿפֿען געהן אויפֿז מעער, אים געוואַסער טרייבען איהר געשעֶפֿט;. דיעזע זעהען דעז עוויגען טהאַטען, זיינע וואונדער אין דען טיעפֿען. שפריכט ער: זאָ עררעגט ער שטורמווינד; מעערעזוואָגען טהירמען זיך. (זיא פֿאַהרען געגען היממעל; זיא זינקען אין טיעפֿען; דיא זעעלע צאַגט אין אַנגזט;. זיא טוימעלן אין טווינדעל,

תִּתְמוֹגָג׃ ז יָחוֹגּוּ וְיָנוּעוּ כַּשִּׁכּוֹר וְכָל־חָכְמָתָם תִּתְבַּלָּע׃
ז וַיִּצְעֲקוּ אֶל־יְהוָה בַּצַּר לָהֶם וּמִמְּצוּקֹתֵיהֶם יוֹצִיאֵם׃
יָקֵם סְעָרָה לִדְמָמָה וַיֶּחֱשׁוּ גַּלֵּיהֶם׃ וַיִּשְׂמְחוּ כִי־יִשְׁתֹּקוּ
וַיַּנְחֵם אֶל־מְחוֹז חֶפְצָם׃ יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי
אָדָם׃ וִירוֹמְמוּהוּ בִּקְהַל־עָם וּבְמוֹשַׁב זְקֵנִים יְהַלְלוּהוּ׃
יָשֵׂם נְהָרוֹת לְמִדְבָּר וּמֹצָאֵי מַיִם לְצִמָּאוֹן׃ אֶרֶץ פְּרִי
לִמְלֵחָה מֵרָעַת יוֹשְׁבֵי בָהּ׃ יָשֵׂם מִדְבָּר לַאֲגַם־מַיִם וְאֶרֶץ
צִיָּה לְמֹצָאֵי מָיִם׃ וַיּוֹשֶׁב שָׁם רְעֵבִים וַיְכוֹנְנוּ עִיר מוֹשָׁב׃
וַיִּזְרְעוּ שָׂדוֹת וַיִּטְּעוּ כְרָמִים וַיַּעֲשׂוּ פְּרִי תְבוּאָה׃ וַיְבָרְכֵם
וַיִּרְבּוּ מְאֹד וּבְהֶמְתָּם לֹא יַמְעִיט׃ וַיִּמְעֲטוּ וַיָּשֹׁחוּ מֵעֹצֶר
רָעָה וְיָגוֹן׃ ז שֹׁפֵךְ בּוּז עַל־נְדִיבִים וַיַּתְעֵם בְּתֹהוּ לֹא־דָרֶךְ׃
וַיְשַׂגֵּב אֶבְיוֹן מֵעוֹנִי וַיָּשֶׂם כַּצֹּאן מִשְׁפָּחוֹת׃ יִרְאוּ יְשָׁרִים
וְיִשְׂמָחוּ וְכָל־עַוְלָה קָפְצָה פִּיהָ׃ מִי־חָכָם וְיִשְׁמָר־אֵלֶּה
וְיִתְבּוֹנְנוּ חַסְדֵי יְהוָה׃ קח שִׁיר מִזְמוֹר לְדָוִד׃ נָכוֹן לִבִּי

וויא טרונקען. אללע איהרע קונזט פֿערזאַגט). זיא טריין אין איהרער נאָטה צום הערן, דער רעטטעט זיא אויז איהרער אַנגזט. פֿער־וואַנדעלט שטורם אין שטיללע; הייזט דעז מעערעז וואָגען שווייגען;. לייטעט זיא אויף זאַנפֿטען וועללען, פֿראָהע צו איהרעז וואונטשציעל. דאַן פרייזען זיא דעז עוויגען גיטע, דען מענשענקינדערן זיינע וואונדער. ריהמען איהן אין פֿאָלקספֿערזאַממלונג, פרייזען איהן אים ראַט דער אַלטען. שטראָמע וואַנדעלט ער אין וויסטען, וואַסערקוועללען אין דורזטיג לאַנד. פֿרוכטפֿעלד שטאַפֿט ער אום אין זאַלצגרונד; אָב דער בעוואָהנער בֿאָז־הייט. וויסטען גרונד מאַכט ער צום זעע, דירדעז לאַנד צו וואַסער־קוועללען. לאַסט דירפֿטיגע זיך דאַ בעזעטצען; שטאָדטע בויען צור בעוואָהנונג. פֿעלד בעזאָען, וויינבערג פֿפֿלאַנצען, יאָהרליך פֿריכטע זאַמלען; זעגנעט זיא, זיא מעהרען זיך אונד איהרע העערדען נעהמען צו. וויל הערשאַפֿטזיך אונד פּלאָגען, זיא מינדערן, זיא בעדריקקען:. ער שיטטעט שמאַך אויף פֿירזטען אויז; פֿיהרט זיא אין אירדע אָהנע באַהן. רעטטעט דירפֿטיגע אויז נאָטה, מעהרט גלייך העערדען, דיא געשלעכטער. פֿראָממע זעהנ'ז אונד פֿרייען זיך, אונגערעכטיגקייט פֿערשטוממט. ווער ווייזע איזט מערקט היעראויף; ערקעננט דעז עוויגען וואָהלטהאַטען.

קח פּזאַלמליעד דוד'ז. אונערשיטטערט בלייבט מיין הערץ,

אֱלֹהִים אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה אַף־כְּבוֹדִי׃ עוּרָה הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר
אָעִירָה שָּׁחַר׃ אוֹדְךָ בָעַמִּים ׀ יְהוָה וַאֲזַמֶּרְךָ בַּלְאֻמִּים׃
כִּי־גָדוֹל מֵעַל־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ׃ רוּמָה
עַל־שָׁמַיִם אֱלֹהִים וְעַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן
יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ אֱלֹהִים ׀ דִּבֶּר בְּקָדְשׁוֹ
אֶעְלֹזָה אֲחַלְּקָה שְׁכֶם וְעֵמֶק סֻכּוֹת אֲמַדֵּד׃ לִי גִלְעָד ׀
לִי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם מָעוֹז רֹאשִׁי יְהוּדָה מְחֹקְקִי׃ מוֹאָב ׀ סִיר
רַחְצִי עַל־אֱדוֹם אַשְׁלִיךְ נַעֲלִי עֲלֵי־פְלֶשֶׁת אֶתְרוֹעָע׃ מִי
יֹבִלֵנִי עִיר מִבְצָר מִי נָחַנִי עַד־אֱדוֹם׃ הֲלֹא־אֱלֹהִים זְנַחְתָּנוּ
וְלֹא־תֵצֵא אֱלֹהִים בְּצִבְאֹתֵינוּ׃ הָבָה לָּנוּ עֶזְרָת מִצָּר וְשָׁוְא
תְּשׁוּעַת אָדָם׃ בֵּאלֹהִים נַעֲשֶׂה־חָיִל וְהוּא יָבוּס צָרֵינוּ׃
קט לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר אֱלֹהֵי תְהִלָּתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ כִּי פִי
רָשָׁע וּפִי־מִרְמָה עָלַי פָּתָחוּ דִּבְּרוּ אִתִּי לְשׁוֹן שָׁקֶר׃ וְדִבְרֵי

אָ גאָטט! איך זינגע, שלאַגע זאַיטענשפיעל; דיעז איזט מיין רוהם!. ער־
וואַכע, האַרף אונד ליטהער! דיא מאָרגענראָטהע וועקע איך אויף.
דיך, הערר! ערהעבע איך אונטער נאַטיאָנען; דיר טאָנעט אונטער
פאָלקערן מיין שפיעל. דען איבער אַללע היממעל רייכעט דיינע
גיטע; דיינע טרייע זאָ האָך דיא וואָלקען געהן. ערהעבע, גאָטט!
דיך איבער דיא היממעל! איבער אַללע וועלט, דיינע מאַיעזטעט! אויף
דאַס געררעטטעט ווערדען דיינע ליעבען, לאַס דיינע רעכטע העלפען,
אַנטוואָרטע אונז! גאָטט שפראַך' אין זיינעם הייליגטהומע — נון זינגע
איך זיעגעזליעד: „שכם פערטהייל' איך ווידער מעסע סכות טהאַל מיר
אויז; מיין איזט גלעד, מנשה מיין, אפרים מיינעז הויפטעז מאַכט; גע־
זעטצע גיבט נון יהודה ווידער. מואב איזט מיין וואַשגעפאַס; אויף
אדום ווערף' איך מיינען שוה, „טריאומפירע איבער פלשתים. ווער
בריגגט מיך אין דיא פעזטע בורג? ווער פיהרעט מיך נאַך אדום הין?
ביזט דו'ז ניכט, גאָטט? דוא האַטטעזט אונז פערשטאָסען, לאָגזט
ניכט מעהר מיט אונזערן העערע. — אַך! שאַפפע אונז רעטטונג אויז
דער נאָטה! מענשענהילפ' איזט דאָך קיין ניטצע. מיט גאָטט נור טהון
וויר גראָסע טהאַטען; ער טריטט זיא ניעדער, אונזרע פיינדע!
קט דעם זאַנגמייזטער איין פזאַלם דוד'ז. שווייגע ניכט, אָ גאָטט! מיין
רוהם! — זיא עפפנען טרוג אונד פרעפעלמונד, שפרעכען איבער מיך פער־
לייארונגזלונגע. אומגעבען מיך מיט גיפטיגען רעדען, שטרייטען אָהנע

שִׂנְאָה סְבָבוּנִי וַיִּלָּחֲמוּנִי חִנָּם׃ תַּחַת־אַהֲבָתִי יִשְׂטְנוּנִי וַאֲנִי
תְפִלָּה׃ וַיָּשִׂימוּ עָלַי רָעָה תַּחַת טוֹבָה וְשִׂנְאָה תַּחַת
אַהֲבָתִי׃ הַפְקֵד עָלָיו רָשָׁע וְשָׂטָן יַעֲמֹד עַל־יְמִינוֹ׃ בְּהִשָּׁפְטוֹ
יֵצֵא רָשָׁע וּתְפִלָּתוֹ תִּהְיֶה לַחֲטָאָה׃ יִהְיוּ־יָמָיו מְעַטִּים
פְּקֻדָּתוֹ יִקַּח אַחֵר׃ יִהְיוּ־בָנָיו יְתוֹמִים וְאִשְׁתּוֹ אַלְמָנָה׃
וְנוֹעַ יָנוּעוּ בָנָיו וְשִׁאֵלוּ וְדָרְשׁוּ מֵחָרְבוֹתֵיהֶם׃ יְנַקֵּשׁ נוֹשֶׁה
לְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וְיָבֹזּוּ זָרִים יְגִיעוֹ׃ אַל־יְהִי־לוֹ מֹשֵׁךְ חָסֶד
וְאַל־יְהִי חוֹנֵן לִיתוֹמָיו׃ יְהִי־אַחֲרִיתוֹ לְהַכְרִית בְּדוֹר אַחֵר
יִמַּח שְׁמָם׃ יִזָּכֵר ׀ עֲוֹן אֲבֹתָיו אֶל־יְהוָה וְחַטַּאת אִמּוֹ אַל־
תִּמָּח׃ יִהְיוּ נֶגֶד־יְהוָה תָּמִיד וְיַכְרֵת מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ יַעַן
אֲשֶׁר ׀ לֹא זָכַר עֲשׂוֹת חָסֶד וַיִּרְדֹּף אִישׁ־עָנִי וְאֶבְיוֹן וְנִכְאֵה
לֵבָב לְמוֹתֵת׃ וַיֶּאֱהַב קְלָלָה וַתְּבוֹאֵהוּ וְלֹא־חָפֵץ בִּבְרָכָה
וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ׃ וַיִּלְבַּשׁ קְלָלָה כְּמַדּוֹ וַתָּבֹא כַמַּיִם בְּקִרְבּוֹ

אורזאך ווידער מיך. פערפאָלגען מיך, דאפיר איך זיא ליעבע (איך אבער בעטע —) ערוויעדערן בעזעז מיר אום גוטעז, אום ליעבע פיינדעזהאס. „לאס איינען וויטהעריך איהן ריכטען, דען קלאגער איהם צור רעכטען שטעהן! „פערדאממט זייא זיין אורטהיילשפרוך, זעלבזט זיין געבעט פערשולדונג! זיינער טאגע איסטען וועניג זיין! איין פרעמדער זייגען נאכלאס נעהמען, אונד דיא וואייזען, זיינע קינדער. אונד זיין עהעגענאָס, דיא וויטטווע, הערפאָר אויז איהרען טריאמערן שוייכען, וואנדערן היין אונד הער אונד בעטטעלן! וואז זיין איזט, אנגען וואוכערער ערפרעסען, אונד פיינדע זיינען פלייז גענייססען! ניאמאנד נייג' איהם ליעבע צו, ערבאראע זיך זיינער וואייזען ניאמאנד! זיינע נאכקונפט זייא צום אונטערגאנגע! איס נאכזטען גליעד ערלאשט איהר נאמע! דער הערר געדענק' איהם זיינער פאטער שולד, זיינער מוטטער זינדע ווערדע ניא געטילגט! שטעטז איסען פאר דעם עוויגען זיא בלייבען, ווען אויף דער ערדע ער איהרע שפור פערניכטעט! דען ער דאכטע ניכט אן ליעבעזפפליכט, פערפאלגטע אראע אונד בעדראנגטע, בעטריבטע הער-צען איין דען טאד. האט ער גערנע פלוך, זא טרעפפע ער איהן! וויל ער דעז זעגענז ניכט, זא זייא ער פערן פאן איהם! זא ליעה' ער פלוך אן, וויא זיין העמד; ער דרינגע אין זיין איננערזטעז וויא וואסער,

וְכַשֶּׁמֶן בְּעַצְמוֹתָיו׃ תְּהִי־לוֹ כְּבֶגֶד יַעְטֶה וּלְמֵזַח תָּמִיד
יַחְגְּרֶהָ׃ זֹאת ׀ פְּעֻלַּת שֹׂטְנַי מֵאֵת יְהוָה וְהַדֹּבְרִים רָע עַל־
נַפְשִׁי׃ וְאַתָּה ׀ יֱהוִה אֲדֹנָי עֲשֵׂה אִתִּי לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי־טוֹב
חַסְדְּךָ הַצִּילֵנִי׃ כִּי־עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנֹכִי וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי׃
כְּצֵל כִּנְטוֹתוֹ נֶהֱלָכְתִּי נִנְעַרְתִּי כָּאַרְבֶּה׃ בִּרְכַּי כָּשְׁלוּ מִצּוֹם
וּבְשָׂרִי כָּחַשׁ מִשָּׁמֶן׃ וַאֲנִי ׀ הָיִיתִי חֶרְפָּה לָהֶם יִרְאוּנִי יְנִיעוּן
רֹאשָׁם׃ עָזְרֵנִי יְהוָה אֱלֹהָי הוֹשִׁיעֵנִי כְחַסְדֶּךָ׃ וְיֵדְעוּ כִּי־
יָדְךָ זֹּאת אַתָּה יְהוָה עֲשִׂיתָהּ׃ יְקַלְלוּ הֵמָּה וְאַתָּה תְבָרֵךְ
קָמוּ ׀ וַיֵּבֹשׁוּ וְעַבְדְּךָ יִשְׂמָח׃ יִלְבְּשׁוּ שׂוֹטְנַי כְּלִמָּה וְיַעֲטוּ
כַמְעִיל בָּשְׁתָּם׃ אוֹדֶה יְהוָה מְאֹד בְּפִי וּבְתוֹךְ רַבִּים
אֲהַלְלֶנּוּ׃ כִּי־יַעֲמֹד לִימִין אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיעַ מִשֹּׁפְטֵי נַפְשׁוֹ׃
קי לְדָוִד מִזְמוֹר נְאֻם יְהוָה ׀ לַאדֹנִי שֵׁב לִימִינִי עַד־אָשִׁית
אֹיְבֶיךָ הֲדֹם לְרַגְלֶיךָ׃ מַטֵּה עֻזְּךָ יִשְׁלַח יְהוָה מִצִּיּוֹן רְדֵה

וויח זחלבע חין זיינע גליעדער, חונד זייח חיהם, וויח געווחנד, דחז ער חואהיללט, וויח זיין גירטע, איט דעם ער טטעטז זיך גירטעט!״ דיעז ווירקטען גערן פֿחָם הערדן איר איינע פֿיינדע חויז, דיח אייכער זעעלע חונטערגחַנג געטווחָרען. חָבער דוח, הערר, עוויגער! טהו׳ איר חום דייכעז כחַאעכז ווילוען דען דייכע ליעב׳ חיזט טרחָזטליך! רעטטע איך! בעדרחֶנגט בין חיך חונד עלענד, ערטלחַגען חיזט איין הערץ חין איר; וויח טחַטטען וויילט, זחָ טווחַנק׳ חיך הין, וויח הייטרעקברוט הערחב־געטיטטעט. קרחַפֿטלחָז זינד פֿחָם פֿחַזטען איינע קניעע, פֿחָן זחַפֿטען חויזגעלעהרט איין פֿלייט. זחָ בין חיך יעגען דען לוס טפחָטטע וואָרדען! זיח זעהנ׳ז, טיטטעלן חיבער איך דחַז הויפט! טטעה׳ איר בייח חָ עוויגער, איין גחָטט! היל׳ איר כחך דייכער גנחַדע; לחַס זיח ער־קעננען, דחַס עז דייכע החַנד, דחַס דוח, הערר, זחָלכעז טהועזט! זיח אחַגען פֿלוכען — זעגנע דוח! זחָ טטעהען זיח בעטחָאט, חונד דיין פֿערעהרער פֿרייעט זיך. טחַנדע קליידע איינע ווידערזחַכער, טאחַך חואהיללע וויח חיין אחַנטעל זיח! זחָ דחַנקט איין אונד דעם עוויגען זעהר, זחָ ריהא׳ חיך חיהן פֿחָר פֿיעלעם פֿחָלקע, דחַס ער דעם דירפֿ־טיגען לור רעכטען טטעהט חונד רעטטעט חיהן פֿחָן ריכטערן זיינעז לעבענז.

קי אַן דוד איין פזאַלם. דער עוויגע טפריכט לו איינעם הערדן: פֿערווייל׳ע היער לו איינער רעכטען, חיך ווערדע דייכע פֿיינדע דיר לום טעאעל דייכער פֿיסע לעגען! דער עוויגע טטרעקט פֿחָן ציון חויז דחַז

בְּקֶרֶב אֹיְבֶיךָ׃ עַמְּךָ נְדָבֹת בְּיוֹם חֵילֶךָ בְּהַדְרֵי־קֹדֶשׁ מֵרֶחֶם
מִשְׁחָר לְךָ טַל יַלְדֻתֶךָ׃ נִשְׁבַּע יְהוָה ׀ וְלֹא יִנָּחֵם אַתָּה־כֹהֵן
לְעוֹלָם עַל־דִּבְרָתִי מַלְכִּי־צֶדֶק׃ אֲדֹנָי עַל־יְמִינְךָ מָחַץ
בְּיוֹם־אַפּוֹ מְלָכִים׃ יָדִין בַּגּוֹיִם מָלֵא גְוִיּוֹת מָחַץ רֹאשׁ
עַל־אֶרֶץ רַבָּה׃ מִנַּחַל בַּדֶּרֶךְ יִשְׁתֶּה עַל־כֵּן יָרִים רֹאשׁ׃
קיא הַלְלוּיָהּ ׀ אוֹדֶה יְהוָה בְּכָל־לֵבָב בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֵדָה׃
גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה דְּרוּשִׁים לְכָל־חֶפְצֵיהֶם׃ הוֹד־וְהָדָר
פָּעֳלוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד׃ זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן
וְרַחוּם יְהוָה׃ טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ׃
כֹּחַ מַעֲשָׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם׃ מַעֲשֵׂי
יָדָיו אֱמֶת וּמִשְׁפָּט נֶאֱמָנִים כָּל־פִּקּוּדָיו׃ סְמוּכִים לָעַד
לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בֶּאֱמֶת וְיָשָׁר׃ פְּדוּת ׀ שָׁלַח לְעַמּוֹ צִוָּה־
לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ׃ רֵאשִׁית חָכְמָה ׀ יִרְאַת

לעבטער דיינער מאיעסטעט; רעגיערע איטטען אונטער פיינדען! דיין יוגענדליכעס פאלק ערגיבט פרייווילליג זיך, אין היילינעם שמוקקע, אם טאגע דיינער העלדענטהאטען, ווא טהויא פאם שאסע דער מארגענרעטהע. דער עוויגע שוואור — איהן רייעט ניכטס —: דוא ביזט דער גאטטהייט דיענער עוויג! — דער זאנגער טייטט ניכט, קעניג לדק׳! — לו דיינער רעכטען האט דער העררי אים לארן שאן קעניגע צערטראגען; ער ווירד נאליאנען ריכטען אויף האלגעטהיראטען לייכען, דער יעטלט דאז הויפט פאן רבה שלוג. שאן טרינקט עז אויז דעם באך אם וועגע, וויל עז לו שטאלז זיין הויפט ערהאב.

קיא הללויה. פאן גאנלעם הערלען דאנק׳ איך דעם העררן, אים ראטהע דער פראממען, אין דער געמיינע. ערהאבען זינד דעז עוויגען טהאטען, אללען איהרען לוועקקען אנגעמעססען, מאיעזטעט אונד פראכט זיינע ווערקע, עוויגליך בעשטעהענד זיינע גיטע. גערעכטניס שטיפטעט זיינער וואונדער דער גנאדיגע, בארמהערליגע, דער העררי! גיבט זיינען דיענערן אונטערהאלט, דענקט עוויגליך אן זיינען בונד; לייגט זיינעם פאלקע זיינער טהאטען קראפט, גיבט איהנען איין דער היידען אייגענטהום. זיינער הענדע ווערק זינד רעכט אונד וואהרהייט, אהנע וואנדעל אללע זיין געבאט, איממער אונטערשטיטלט אונד עוויג, נאך רעכט אונד וואהרהייט איינגעריכטעט. רעטטונג זאנדט׳ ער זיינעם פאלקע, שטיפטעט, זיינען בונד אויף עוויג, ער, דעססען נאמע היילינ איזט. דער וויזהייט ליעל איזט גאטטעספורכט, דפרנאך לו וואנדעלן,

יְהוָה שֵׂכֶל טוֹב לְכָל־עֹשֵׂיהֶם תְּהִלָּתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד׃
קיב הַלְלוּיָהּ׀ אַשְׁרֵי־אִישׁ יָרֵא אֶת־יְהוָה בְּמִצְוֺתָיו חָפֵץ
מְאֹד׃ גִּבּוֹר בָּאָרֶץ יִהְיֶה זַרְעוֹ דּוֹר יְשָׁרִים יְבֹרָךְ׃ הוֹן־
וָעֹשֶׁר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד׃ זָרַח בַּחֹשֶׁךְ אוֹר
לַיְשָׁרִים חַנּוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק׃ טוֹב אִישׁ חוֹנֵן וּמַלְוֶה יְכַלְכֵּל
דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט׃ כִּי־לְעוֹלָם לֹא יִמּוֹט לְזֵכֶר עוֹלָם יִהְיֶה
צַדִּיק׃ מִשְּׁמוּעָה רָעָה לֹא יִירָא נָכוֹן לִבּוֹ בָּטֻחַ בַּיהוָה׃
סָמוּךְ לִבּוֹ לֹא יִירָא עַד אֲשֶׁר־יִרְאֶה בְצָרָיו׃ פִּזַּר׀ נָתַן
לָאֶבְיוֹנִים צִדְקָתוֹ עֹמֶדֶת לָעַד קַרְנוֹ תָּרוּם בְּכָבוֹד׃ רָשָׁע
יִרְאֶה׀ וְכָעָס שִׁנָּיו יַחֲרֹק וְנָמָס תַּאֲוַת רְשָׁעִים תֹּאבֵד׃
קיג הַלְלוּיָהּ׀ הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה׃
יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ
עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְהוָה׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם׀ יְהוָה עַל

ווייזע קלוגהייט, ברינגט אונפערגאנגליך לאב. קיב הללויה. וואהל
דעם מאננע. דער דען עוויגען פירכטעט אונד גראססע לוסט האט אן
דעז הערדן געבאטען! זיין זאאמע ווירד געוואלטיג זיין אויף ערדען;
געזעגנעט איזט דאז רעדליכען געשלעכט! אין זיינעם הויז איזט איבער־
פלוס אונד רייכטהום; וואהלטהעטיגקייט בלייבט אונאויפהערליך. דען
פראממען שטראהלעט ליכט אין פינזטערניס, דער גנאדיגע, בארמ־
הערציגע, גערעכטע! וואהל דעם, דער זיך ערבארמט. אונד טהיילעט
מיט אונד ריכטעט איין זיין טהון נאך בילליגקייט! דען עוויגליך ווירד
ער ניכט וואנקען; דער נאכרוהם דעז גערעכטען בלייבט עוויג. ער
הערעט פורכטלאס שרעקליכע געריכטע; זיין הערץ האפט אויף דען
עוויגען אונערשאגט; געטראזט אונד אונטערשטיטצט בלייבט זיין
מוטה, ביז ער אן פיינדען זיינע לוסט ערזיעהט. ער שטרייעט אויז,
ער גיבט דען ארמען — וואהלטהעטיגקייט בלייבט אונאויפהערליך —
מיט עהרען ווירד זיין האָרן ערהאָהט. דער פרעפלער זיעהט'ז מיט
קראנקענדעם פערדרוסע אונד הארמט זיך אב אונד קירשעט מיט
דען צאהנען — פערנייטעלט איזט דער פרעפלער וואונש! —
קיג הללויה. לאבעט, דיענער דעז הערדן! לאבעט דען נאמען דעז
הערדן! געפריזען זייא דער נאמע דעז הערדן! לאבעט דען נאמען
דעז הערדן! געפריזען זייא דער נאמע דעז הערדן פאן נון אן אונד
אין עוויגקייט. פאם אויפגאנג ביז צום ניעדערגאנג געלאבט דער נאמע
דעז הערדן! דער הערר איזט איבער אללע פאלקער ערהאבען, איבער

הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כַּיהוָֹה אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת:
הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל
מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן: לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי
עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:
קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה
יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן
יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים תִּרְקְדוּ
כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי
אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:
קטו לֹא לָנוּ יְהוָֹה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ
בַשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:

דיא הימעל זיין רוהם ערהאבען. ווער איזט וויא אונזער גאטט, דער
הערר? טהראָנט זאָ האָך; שויט זאָ טיעף? אים הימעל? אויף ער־
דען? — ריכטעט דען געריגגען אויף פאָם שטויבע; ערהאָהט דען
ארמען פאָן קאָטהע; נעבען פירזטען איהן צו זעטצען, נעבען פירזטען
זיינעז פאָלקז! בעוועבט דאז הויז דער קינדערלאָזען, לאסט זיא פראָהע
מוטטער ווערדען! הללויה.
קיד אלז ישראל אויזצאָג אויז מצרים, יעקבז הויז פאָן בארבארענפאָלקע,
דא ווארד זיין הייליגטהום דיא שטאממטער יהודה, דיא שטאממטער ישראל
זיין רייך. דאז וועלטמעער זאה אונד פלאָה, דער ירדן וויך צוריק. בערגע
היפפטען וויא ווידדער, היגעל וויא לאממער. וואז איזט דיר וועלטמעער
דאס דוא פליעהזט? דיר, ירדן, דאס דוא וייכזט? בערגע. דאס איהר
היפפט וויא ווידדער? היגעל, וויא לאממער? פאָר דעם הערדן ערבעבע
ערדע, פאָר דעם גאָטטע יעקבז: דער פעלז אין וואסער וואנדעלט,
קיעזעלשטיין אין קוועללען! קטו ניכט אונז! דיינעם נאמען זעלבזט
גיב עהרע, אום דיינער גיטע אונד וואהרהייט ווילען! וואז זאָללען
היידען שפרעכען: „וואָ איזט דען נון איהר גאָטט?“ איזט דאָך אונזער
גאָטט אים הימעל, אונד שאפט, וואז ער וויל. יענער געטצען, גאָלדען,
זילבערן, זינד דער מענשענהאנדע ארבייט, האבען מייללער, רעדען ניכט,

אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן׃ יְדֵיהֶם ׀
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם׃
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם׃ יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא׃ בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא׃ יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא׃
יְהוָה זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית
אַהֲרֹן׃ יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְהוָה הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים׃ יֹסֵף
יְהוָה עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם׃ בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה
עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃ הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן
לִבְנֵי־אָדָם׃ לֹא־הַמֵּתִים יְהַלְלוּיָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה׃
וַאֲנַחְנוּ ׀ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃
קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע ׀ יְהוָה אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי׃ כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא׃ אֲפָפוּנִי ׀ חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא׃ וּבְשֵׁם־יְהוָה אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה

האבען אויגען, זעהען ניכט, האבען אהרען, הארען ניכט, ריעכען ניכט מיט איהרער נאזע. איהרע הענדע גרייפען ניכט, איהרע פיסע געהען ניכט, זיא רעדען ניכט דורך איהרע קעהלע. דיא זאלכע מאכען, זינד וויא זיא, דיא אויך זיא האפפען, אללע זא. פערטרויא דעם עוויגען, ישראל, ער איזט איהר העלפער אונד שילד! פערטרויט דעם עוויגען, אהרן'ז הויז. ער איזט איהר העלפער אונד שילד! פערטרויט דעם עוויגען, גאטטעזפערעהרער! ער איזט איהר העלפער אונד שילד! דער עוויגע דענקט אונזער, זעגנעט ישראל'ז הויז, זעגנעט אהרן'ז הויז, זעגנעט גאטטעזפערעהרער, ביידעז, קליין אונד גראס. דער עוויגע מעהרע אייך אונד איירע קינדער. איהר זייד דעז הערן געזעגנעטע, דער היממעל שוף אונד ערדע. דער היממעל איזט דעז עוויגען היממעל, דיא ערדע גאב ער מענשענקינדערן. טאדטע פרייזען ניכט דען הערן, נאך דיא הינאב צור האללע פאהרען; וויר אבער פרייזען איהן, דען הערן, פאן נון אן אונד אין עוויגקייט. הללויה.

קטז ליעב איזט'ז מיר, דאס דער עוויגע מיין טרייען ערהארט, מיין פלעהן. ער האט זיין אהר מיר צוגענייגט; נון רופ' איך אן, זא לאנגע איך לעבע. אומפאנג מיך דעז טאדעז שטריקע, ערגרייפעט מיך דיא אנגזט דער האללע, דריקט מיך יאממער אונד נאטה, זא רופע

מַלְּטָה נַפְשִׁי׃ חַנּוּן יְהוָה וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם׃ שֹׁמֵר
פְּתָאיִם יְהוָה דַּלּוֹתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ׃ שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי
יְהוָה גָּמַל עָלָיְכִי׃ כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה
אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי׃ אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים׃
הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד׃ אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי
כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב׃ מָה־אָשִׁיב לַיהוָה כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי׃
כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא׃ נְדָרַי לַיהוָה
אֲשַׁלֵּם נֶגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ׃ יָקָר בְּעֵינֵי יְהוָה הַמָּוְתָה
לַחֲסִידָיו׃ אָנָּה יְהוָה כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי־עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ
פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי׃ לְךָ־אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא׃
נְדָרַי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נֶגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ׃ בְּחַצְרוֹת בֵּית
יְהוָה בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּ־יָהּ׃
קיז הַלְלוּ אֶת־יְהוָה כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים׃

איך דעס עוויגען נאַמען: אַך הערר ערעטטע מיינע זעעלע! באַרמ־
הערציג איזט דער הערר אונד גערעכט; מיטליידספאָלל איזט אונזער
גאָטט. איינפאַלטיגע בעשיטצט דער הערר! עלענד וואַר איך, דאָך
ער האַלף מיר אויז. זעעלע, קעהרע נון אין דיינע רוהע איין, דער
עוויגע וויל וואָהל דיר טהון! דוא בעפרייסט פאָם טאָדע מיינע זעעלע,
מיין אויגע פאָן טהרענען, מיינען פוס פאָם גלייטען, זאָ וואַנדלע איך
פאָר דעם עוויגען נאָך אים לאַנדע דער לעבענדיגען. איך גלויבע, דאַרום
רעדע איך, לויט רופט מיין מונד עס אויס — אַך, איך שפּראַך אין מיינעם
זאַגען: פערגאַנגליך וועזען איזט דער מענש! — וויא זאָלל איך נון דעם
העררן ערוויעדערן אַללע וואָהלטהאַט, דיא ער מיר ערצייגט? דען
קעלך דעס הייל וויל איך ערגרייפען, פערקינדען לויט אים נאַמען דעס
העררן. מיינע געלאָבטע בעצאַהלע איך דעם העררן, ערצאַהלע נון אַלל
זיינעם פאָלקע! פאָר דעם עוויגען ווערטהגעהאַלטען איזט זיינער
פראָממען טאָד! אַך עוויגער! איך, דיין קנעכט, זאָהן דיינער מאַגד,
דעם דוא דיא פעססעל לעזעסט, דאַנקאָפּפער ברינגע איך דיר, פער־
קינדע לויט אים נאַמען דעס העררן! מיינע געלאָבדע בעצאַהלע איך
דעם העררן, ערצאַהלע נון אַלל זיינעם פאָלקע, אין דען ראַפען, אַם
טעמפעל דעס העררן, אין דיינער מיטטע, אין ירושלים! הללויה!
קיז לאָבט דען העררן, איהר פעלקער אַללע! ריהמט איהן אַללע נאַציאָנען!

כִּי גָבַר עָלֵינוּ ׀ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְהוָה לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃
קיח הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יֹאמַר־נָא
יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ יֹאמְרוּ נָא בֵית־אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ מִן־הַמֵּצַר
קָרָאתִי יָּהּ עָנָנִי בַמֶּרְחַב יָהּ׃ יְהוָה לִי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה
לִי אָדָם׃ יְהוָה לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי׃ טוֹב לַחֲסוֹת
בַּיהוָה מִבְּטֹחַ בָּאָדָם׃ טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים׃
כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילַם׃ סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי
בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילַם׃ סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים
בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילַם׃ דַּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַיהוָה עֲזָרָנִי׃
עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה׃ קוֹל ׀ רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי
צַדִּיקִים יְמִין יְהוָה עֹשָׂה חָיִל׃ יְמִין יְהוָה רוֹמֵמָה יְמִין יְהוָה
עֹשָׂה חָיִל׃ לֹא אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי יָהּ׃ יַסֹּר

זיינע גיטע וואַלטעט איבער אונז, זיינע טרייע אין עוויגקייט. הללויה!
קיח דאַנקעט דעם העררן, דען ער איזט פֿריינדליך. עוויג וואָהרעט
זיינע גיטע. זאָ זינגע ישראל: עוויג וואָהרעט זיינע גיטע. זאָ זינגע
אהרן'ז הויז: עוויג וואָהרעט זיינע גיטע. זאַ זינגען, דיא דען העררן
פֿערעהרען: עוויג וואָהרעט זיינע גיטע. אין אַנגזט ריעף איך דיא
גאָטטהייט אַן; דער גאָטטהייט אַנטוואָרט טוף איר רוים. דער הערר
איזט מיין, איך פֿירכטע ניכטז וואַז קאַן דער מענש מיר טהון? דער
הערר איזט מיין אונד שטעהט מיר בייא, איך ווערדע לוזט אַן פֿיינ־
דען זעהען. בעססער איזט'ז, דעם העררן פֿערטרויען, אַלז אויף מענשען
זיך פֿערלאַססען. בעססער איזט'ז, דעם העררן פֿערטרויען, אַלז אויף פֿירזטען
זיך פֿערלאַססען. לאַס אַללע הײדען מיך אומגעבען; בײ'ם עוויגען, איך
צערהויע זיא! היער אומגעבען, דאָרט אומגעבען; בײ'ם עוויגען, איך
צערהויע זיא! וויא ביענען אומשוואָרמען, וויא דאָרנענפֿלאַממע אומלאָדערן;
בײ'ם עוויגען, איך צערהויע זיא! ווען אַללעז צוזטירמט, איך צו שטירצען,
דער עוויגע שטעהט מיר בייא. ער איזט מיין זיעג, מיין זאַיטענשפּיעל,
ער וואַרד מיר צום טריומף! פֿריידענרוף, זיעגעזיובעל שאַללט אין היטטען
דער טוגענדפֿערעהרער. „דיא רעכטע דעז העררן ערקאָמפֿט דען
זיעג! — דיא רעכטע דעז העררן ערהאַבען — דיא רעכטע דעז
העררן ערקאָמפֿט דען זיעג!" ניין, נאָך שטערבע איך ניכט! איך
לעבע, ערצעהלע דיא טהאַטען דער גאָטטהייט! ציכטיגען וויל איך

יִסְּרַנִּי יָּהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי׃ פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא־
בָם אוֹדֶה יָהּ׃ זֶה־הַשַּׁעַר לַיהוָה צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ׃ אוֹדְךָ
כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה׃ אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה
לְרֹאשׁ פִּנָּה׃ מֵאֵת יְהוָה הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ׃
זֶה־הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ׃ אָנָּא יְהוָה
הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְהוָה הַצְלִיחָה נָּא׃ בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם
יְהוָה בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה׃ אֵל ׀ יְהוָה וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג
בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ׃ אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי
אֲרוֹמְמֶךָּ׃ הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

קיט אַשְׁרֵי תְמִימֵי־דָרֶךְ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה׃ אַשְׁרֵי
נֹצְרֵי עֵדֹתָיו בְּכָל־לֵב יִדְרְשׁוּהוּ׃ אַף לֹא־פָעֲלוּ עַוְלָה בִּדְרָכָיו
הָלָכוּ׃ אַתָּה צִוִּיתָה פִקֻּדֶיךָ לִשְׁמֹר מְאֹד׃ אַחֲלַי יִכֹּנוּ דְרָכָי
לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ׃ אָז לֹא־אֵבוֹשׁ בְּהַבִּיטִי אֶל־כָּל־מִצְוֺתֶיךָ׃ אוֹדְךָ

נור דיח גאָטטהייט, חיבעלאָסט איך ניכט דעם טאָדע. טהוט איר חויף דיח פפאָרטען דער טוגענד! חיך געהע היניין חונד דאַנקע דעם העררן! „היער חיזט לום עוויגען דיח פפאָרטע! רעכטשאַפפענע געהען דאַ היניין." חיך דאַנקע, דאַס דוח איך געניכטיגט, חונד ווידער היילפע איר ערלייגזט. „דער טטיין, דען בויענדע פערוואַרפען, ער חיזט לום טלוסטטיין וואָרדען!" דיעזעז חיזט פאָם העררן געטעהען, וואונדערבאַר חין חונזערן חויגען! „דיעזען טאַג גאַב חונז דער העדר, לאַסט חונז חיהן פייערן איט וואָננעגעזאַנג! חאַ, עוויגער, אָ טטעה' חונז ביית! חאַ, עוויגער, לאַס וואָהלגעלינגען! ווילקאָממען חים נאַמען דעז עוויגען! וויר חויז דעז עוויגען טעמפעל גריסען: חילקאָממען! גאָטט, דער עוויגע, לאַסט חונז זיין לאַכטליכט לייכטען; פיהרט הער דאַז אָפפער איט אירטהען געבונדען, היעהער, ביז אַן דיח האָרנער דעז אַלטאַרז!" איין גאָטט בישט דוח! דיר וויל חיך דאַנקען; איין גאָטט, דיך וויל חיך ערהעבען! דאַנקט דעם העררן, דען ער חיזט פריינדליך, עוויג וואָהרעט זיינע גיטע! קיט א הייל דען אַננערן, דיח רעכט· שאַפפען לעבען, דיח נאַך גאָטטעז לעהרע וואַנדעלן! הייל דענען, דיח זיין לייגניס היטען, דיח חיהן פאָן גאַנצעם הערצען זוכען! דיח חין זיינען וועגען וואַנדעלן, חיבען קיינע באָזהייט חויז. פעראָרדנונגען האַזט דוח ערטהיילט דאַס מאַן איט חייפער חויף זיח האַלטע. אַך, געלאָנגע איין בעטטרעבען, דאַס חיך היעלטע דיין געזעטצע! טוי' חיך פאָליין חויף דיינע געבאָטטע, זאָ ווערדע חיך ניכט צו טאַנדען ווערדען. חיך לערנע

בְּיֹשֶׁר לֵבָב בְּלָמְדִי מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ׃ אֶת־חֻקֶּיךָ אֶשְׁמֹר אַל־
תַּעַזְבֵנִי עַד־מְאֹד׃ בַּמֶּה יְזַכֶּה־נַּעַר אֶת־אָרְחוֹ לִשְׁמֹר
כִּדְבָרֶךָ׃ בְּכָל־לִבִּי דְרַשְׁתִּיךָ אַל־תַּשְׁגֵּנִי מִמִּצְוֺתֶיךָ׃ בְּלִבִּי
צָפַנְתִּי אִמְרָתֶךָ לְמַעַן לֹא אֶחֱטָא־לָךְ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָֹה
לַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ׃ בִּשְׂפָתַי סִפַּרְתִּי כֹּל מִשְׁפְּטֵי־פִיךָ׃ בְּדֶרֶךְ
עֵדְוֺתֶיךָ שַׂשְׂתִּי כְּעַל כָּל־הוֹן׃ בְּפִקֻּדֶיךָ אָשִׂיחָה וְאַבִּיטָה
אֹרְחֹתֶיךָ׃ בְּחֻקֹּתֶיךָ אֶשְׁתַּעֲשָׁע לֹא אֶשְׁכַּח דְּבָרֶךָ׃ גְּמֹל
עַל־עַבְדְּךָ אֶחְיֶה וְאֶשְׁמְרָה דְבָרֶךָ׃ גַּל־עֵינַי וְאַבִּיטָה
נִפְלָאוֹת מִתּוֹרָתֶךָ׃ גֵּר אָנֹכִי בָאָרֶץ אַל־תַּסְתֵּר מִמֶּנִּי
מִצְוֺתֶיךָ׃ גָּרְסָה נַפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל־מִשְׁפָּטֶיךָ בְכָל־עֵת׃
גָּעַרְתָּ זֵדִים אֲרוּרִים הַשֹּׁגִים מִמִּצְוֺתֶיךָ׃ גַּל מֵעָלַי חֶרְפָּה
וָבוּז כִּי עֵדֹתֶיךָ נָצָרְתִּי׃ גַּם יָשְׁבוּ שָׂרִים בִּי נִדְבָּרוּ עַבְדְּךָ
יָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ׃ גַּם־עֵדֹתֶיךָ שַׁעֲשֻׁעָי אַנְשֵׁי עֲצָתִי׃ דָּבְקָה

דייכע אונרטהייטפריכע אונד דאנקע דיר איט געראדעם הערצען. האלטען ווילל איך דיין געזעטצע; פערלאסס איך ניאאערעהר! ב וויא קאן איין יינגלינג גליקליך זיין? ווען ער זיך האלט נאך דיינעם ווארטע. פאן גאנצעם הערצען זוכע איך דיך; לאס איך ניכט פעהלען פאן דיינעם געבאט. דיינע רעדע פראגע איך איינעם הערצען איין, אויף דאס איך ווידער דיך ניט זינדיגע. געלאבט זייסט דוא, א עוויגער! לעהרע איך דיין געזעטצן! איט איינען ליפפען ריהאע איך דיא ריכטער ספריכע דיינעז אונדעז. איך פרייע איך דיינער לייגניסע וויא איבער שאטלע אללערלייא. דיין געבאט איזט איין געשפראך, נאך דיינען וועגען טויע איך טטעטז; דיין געזעטצן איזט איין ערגאטצען, דיין ווארט פערגעס' איך ניא. ג טהוע דיינעם דיענער וואהל, דאס איך לעבע אונד האלטע דיינע ווארטע! ערעפנע איינע אויגען איר, דאס איך דיא וואונדער דיינער לעהרע טויע! איך בין איין פילגרים היער אויף ערדען; פערבירג איר דיינע געבאטע ניכט! איין געאיטה שטרעבט זעהנזוכטזפאלל נאך דיינען רעכטען אללעצייט. דוא שילטזט; דיין פלוך טריפפט שטאלזע, דיא פאן דיינען געבאטען וויכען. ווענדע פאן איר שמאך אונד האהן, דען דיין לייגניס היטע איך. לאס אויך פירזטען זיך בעשפרעכען ווידער איך; דיין פערעהרער דעינקט נור דיין געזעטצן דיינע לייגניסע זינד איין ערגאטצען, איט איהנען פפלעגע איך ראטה.

לָֽעָפָר נַפְשִׁי חַיֵּנִי כִּדְבָרֶךָ׃ דְּרָכַי סִפַּרְתִּי וַֽתַּעֲנֵנִי לַמְּדֵנִי
חֻקֶּיךָ׃ דֶּֽרֶךְ־פִּקּוּדֶיךָ הֲבִינֵנִי וְאָשִׂיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ׃ דָּלְפָה
נַפְשִׁי מִתּוּגָה קַיְּמֵנִי כִּדְבָרֶךָ׃ דֶּֽרֶךְ שֶׁקֶר הָסֵר מִמֶּנִּי
וְתוֹרָתְךָ חָנֵּנִי׃ דֶּֽרֶךְ־אֱמוּנָה בָחָרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שִׁוִּיתִי׃
דָּבַקְתִּי בְעֵדְוֺתֶיךָ יְהוָה אַל־תְּבִישֵׁנִי׃ דֶּֽרֶךְ־מִצְוֺתֶיךָ אָרוּץ
כִּי תַרְחִיב לִבִּי׃ הוֹרֵנִי יְהוָה דֶּרֶךְ חֻקֶּיךָ וְאֶצְּרֶנָּה עֵקֶב׃
הֲבִינֵנִי וְאֶצְּרָה תוֹרָתֶךָ וְאֶשְׁמְרֶנָּה בְכָל־לֵב׃ הַדְרִיכֵנִי
בִּנְתִיב מִצְוֺתֶיךָ כִּי בוֹ חָפָצְתִּי׃ הַט־לִבִּי אֶל־עֵדְוֺתֶיךָ וְאַל
אֶל־בָּצַע׃ הַעֲבֵר עֵינַי מֵרְאוֹת שָׁוְא בִּדְרָכֶךָ חַיֵּנִי׃ הָקֵם
לְעַבְדְּךָ אִמְרָתֶךָ אֲשֶׁר לְיִרְאָתֶךָ׃ הַעֲבֵר חֶרְפָּתִי אֲשֶׁר יָגֹרְתִּי
כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים׃ הִנֵּה תָּאַבְתִּי לְפִקֻּדֶיךָ בְּצִדְקָתְךָ
חַיֵּנִי׃ וִיבֹאֻנִי חֲסָדֶךָ יְהוָה תְּשׁוּעָתְךָ כְּאִמְרָתֶךָ׃ וְאֶעֱנֶה

ד אַם שטויבע קלעבט מיינע זעעלע; בעלעבע מיך נאַך דיינער פֿער־
הייסונג! איך ערצֶאהלע מיינע וועגע, דוא ערהאֶרעזט מיך; אונטער־
ווייזע מיך אין דיינען געזעטצען! לאַס מיך איינזעהען דיינער פֿער־
אָרדנונג ווייזע, נאַכֿדענקען איבער דיינע וואונדערווערקע! מיין געמאיטה
פֿערשמאַכֿטעט פֿאָר בעטריבניס; ערקוויקקע מיך נאַך דיינער פֿער־
הייסונג; פֿיהר׳ מיך אַב פֿאָן פֿאַלשעם וועגע! בעגנאַדיגע מיט דיינער
לעהרע מיך! איך וואֶהלע מיר דען וועג דער טרייע, פֿערגלייכֿע דיינע
ריכֿטערשפריכֿע. איך האַנגע דיינען צייגניסען אַן; הערר, לאַס מיך
ניא צו שאַנדען ווערדען! איך לויפֿע דיינער פֿאָרשריפֿט באַהן, דען
דוא ערהייטערזט מיר דיא ברוזט. ה צייגע מיר, אָ עוויגער. דיא לויפֿ־
באַהן דיינער רעכֿטע, זאָ ווייכֿעט ניא איין פֿוס פֿאָן איהר! אונטער־
ריכֿטע מיך, דאַס איך בעפֿאָלגע דיינע לעהרע אונד האַלטע זיא
פֿאָן גאַנצעם הערצען! לייטע מיך אין דיינער פֿאָרשריפֿט שטייגע, דען
מיין פֿערלאַנגען איזט נאַך איהר! לענקע מיין געמאיטה צו דיינען צייג־
ניסען, פֿאָן אַללער האַבזוכֿט פֿערן! ציעה׳ מיינע בליקקע אַב פֿאָן אייט־
לעם וואַהן! לאַס מיך ערקוויקקונג נור אין דיינען לעהרען פֿינדען! ער־
פֿיללע דיינעם דיענער דיא פֿערהייסונג, דיא דענען ווערדען זאָלל, דיא
דיך פֿירכֿטען. ווענדע פֿאָן מיר אַב דיא שמאַך, דיא איך בעזאָרגע;
וואַהלטהאֶטיג זינד יאַ דיינע רעכֿטע; איך זעהנע מיך נאַך דיינער
פֿאָרשריפֿט; ערקוויקקע מיך נאַך דיינער גערעכֿטיגקייט; ו דיינע
גנאַדע, עוויגער, לאַס מיר ווידערפֿאַהרען, דיינע הילפֿע, נאַך
דיינער פֿערהייסונג! דאַס איך ערווידערע מיינעם לאֶסטערער; דען

חֹרְפִי דָבָר כִּי־בָטַחְתִּי בִּדְבָרֶךָ׃ וְאַל־תַּצֵּל מִפִּי דְבַר־אֱמֶת
עַד־מְאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶךָ יִחָלְתִּי׃ וְאֶשְׁמְרָה תוֹרָתְךָ תָמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וְאֶתְהַלְּכָה בָרְחָבָה כִּי פִקֻּדֶיךָ דָרָשְׁתִּי׃
וַאֲדַבְּרָה בְעֵדֹתֶיךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֵבוֹשׁ׃ וְאֶשְׁתַּעֲשַׁע
בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אָהָבְתִּי׃ וְאֶשָּׂא כַפַּי אֶל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
אָהָבְתִּי וְאָשִׂיחָה בְחֻקֶּיךָ׃ זְכָר־דָּבָר לְעַבְדֶּךָ עַל אֲשֶׁר
יִחַלְתָּנִי׃ זֹאת נֶחָמָתִי בְעָנְיִי כִּי אִמְרָתְךָ חִיָּתְנִי׃ זֵדִים
הֱלִיצֻנִי עַד־מְאֹד מִתּוֹרָתְךָ לֹא נָטִיתִי׃ זָכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
מֵעוֹלָם ׀ יְהוָה וָאֶתְנֶחָם׃ זַלְעָפָה אֲחָזַתְנִי מֵרְשָׁעִים עֹזְבֵי
תּוֹרָתֶךָ׃ זְמִרוֹת הָיוּ־לִי חֻקֶּיךָ בְּבֵית מְגוּרָי׃ זָכַרְתִּי בַלַּיְלָה
שִׁמְךָ יְהוָה וָאֶשְׁמְרָה תּוֹרָתֶךָ׃ זֹאת הָיְתָה־לִּי כִּי פִקֻּדֶיךָ
נָצָרְתִּי׃ חֶלְקִי יְהוָה אָמַרְתִּי לִשְׁמֹר דְּבָרֶיךָ׃ חִלִּיתִי פָנֶיךָ
בְכָל־לֵב חָנֵּנִי כְּאִמְרָתֶךָ׃ חִשַּׁבְתִּי דְרָכָי וָאָשִׁיבָה רַגְלַי

איך פערלאַססע איך אויף דיין וואָרט. נים יאַ דער וואַהרהייט וואָרט
אויז איינעם מונדע ניכט, דען איך פערטרויע דיינען רעכטען; אונד
וויל האַלטען דיינע לעהרען, עוויגליך אונד אימאער. איך וואַנדלע אין
ווייטעם רויאע, דען איך שטרעבע נור נאַך דיינער פאָרשריפט. פאָן
דיינען לייגניסען טהאָא׳ איך איך ניכט, פאָר קאָניגען צו שפרעכען. איין
ערגאָטצען איזט אין דיינען געבאָטען, דיא איך אינניגזט ליעבע. איינע
האָנדע שטרעקקע איך אויז נאַך דיינען זאָ געליעבטען לעהרען, אונד
דענקע נאָך איבער דיין געזעטץ. ז דענקע דיינעם קנעכטע יענעז
וואָרט, אויף וועלכעז דואַ איך האָפפען! דיעז איזט איין טראָזט
אים ליידען: כייעז לעבען גיבט איר דיין פערהייסען. זאָ זעהר דיא
שטאָלצען איינער שפאָטטען, איך וויכע ניכט פאָן דיינער לעהרע!
איך דענקע אַן דיין געריכט פאָן אַנבעגין, עוויגער, אונד פינדע טראָזט.
באַנגע ווירד איר ביים פערררוכטען, דיא דיין געזעטץ פערלאַססען. איין
געזאַנג זינד דיינע רעכטע, אים הויזע איינער וואַללפאַהרט. אויך נאַכטז
דענקע איך אַן דיינען נאַמען, עוויגער, אונד האַלטע דיינע לעהרע!
דיעז וואַרד איר צו טהיילע, דאַס איך האַלטע דיין געבאָט. ח איך שפרעכע,
גאָטט: איין ערבגוט איזט׳ז, דאַס איך האַלטע דיינע וואָרטע. איך
פלעהע דיר פאָן גאַנצעם הערצען, זייא איר גנאָדיג נאַך דיינער פער
הייסונג! איך דענקע איינעם וואַנדעל נאַך אונד קעהרע אום צו דיינעם

אֶל־עֵדֹתֶיךָ: חַשְׁתִּי וְלֹא הִתְמַהְמָהְתִּי לִשְׁמֹר מִצְוֹתֶיךָ:
חֶבְלֵי רְשָׁעִים עִוְּדֻנִי תּוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי: חֲצוֹת לַיְלָה
אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ: חָבֵר אָנִי לְכָל־אֲשֶׁר
יְרֵאוּךָ וּלְשֹׁמְרֵי פִּקּוּדֶיךָ: חַסְדְּךָ יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ חֻקֶּיךָ
לַמְּדֵנִי: טוֹב עָשִׂיתָ עִם־עַבְדְּךָ יְהוָה כִּדְבָרֶךָ: טוּב טַעַם
וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: טֶרֶם אֶעֱנֶה אֲנִי שֹׁגֵג
וְעַתָּה אִמְרָתְךָ שָׁמָרְתִּי: טוֹב אַתָּה וּמֵטִיב לַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ:
טָפְלוּ עָלַי שֶׁקֶר זֵדִים אֲנִי בְּכָל־לֵב ׀ אֶצֹּר פִּקּוּדֶיךָ: טָפַשׁ
כַּחֵלֶב לִבָּם אֲנִי תּוֹרָתְךָ שִׁעֲשָׁעְתִּי: טוֹב־לִי כִי־עֻנֵּיתִי לְמַעַן
אֶלְמַד חֻקֶּיךָ: טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאַלְפֵי זָהָב וָכָסֶף: יָדֶיךָ
עָשׂוּנִי וַיְכוֹנְנוּנִי הֲבִינֵנִי וְאֶלְמְדָה מִצְוֹתֶיךָ: יְרֵאֶיךָ יִרְאוּנִי
וְיִשְׂמָחוּ כִּי לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי: יָדַעְתִּי יְהוָה כִּי־צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ
וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי: יְהִי־נָא חַסְדְּךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרָתְךָ לְעַבְדֶּךָ:

לייגניסע. איך איילי אונד זייאע ניכט, לו האלטען דיין געבאט. איך וואר
געבען דער פערראלטען שטריקקע; אלליין ריינע לעהרע פערגעס'
איך ניא. איך שטעהע אויף לור איטטערנאכט, אום דיר לו דאנקען
פיר דייע אללגערעכטען שפריכע. איך האלטע איך לו אללען, דיא דיך
עהרען, דיא דיינע בעפעהלע היטען. דיינער גיטע איזט דער ערדי
קרייז פאלל, גאטט! לעהר' איך דיין געזעטלן! ט דוא האזט דיינעם
קנעכטע וואהלגעטהאן, גאטט, נאך דיינער פערהייסונג! לעהרע איך
פערשטאנד אונד איינזיכט, דען איך גלויבע דיינען געבאטען. עה' איך
ליידען אוסטע, האב איך מאט געאירט; נון אבער האלטע איך דיין
געבאט. הולדרייך ביזט דוא אונד וואהלטהאטיג; אונטערווייזע איך אין
דיינען געזעטלען! דיא שטאללען דיכטען ליגען ווידער איך; איך אבער
האלטע דיין געבאט פאן גאנלעם הערלען. געפיהללאז איזט איהר הערל
וויא אונשליט; איך אבער פינדע לוזט אן דיינער לעהרע. וואהל
איר, דאס איך ליידען אוסטע, אויף דאס איך לערנע דיין געזעטל!
ווערטהער איזט איר דיינעז אונדעז לעהרע, אלז טויזענדע פאן גאלד
אונד זילבער. י דיינע האנר האט איך געשאפפין, איך געבילדעט;
אונטערווייזע איך, דאס איך לערנע דיין געבאט! דיא דיך פערעהרען,
זעהען איך אונד פרייען זיך, דען איך פערטרויע דיינען ווארטען. איך
וויס עז, גאטט, גערעכט זינד דיינע געריכטע! טרייע איזט עז. ווען
דוא איך ליידען לאססעזט. לאס דיינע גנאדע איר לום טראזטע זיין,
וויא דיינעם קנעכטע דוא פערהייסען האזט! לאס דיינע פאטערליעבע

יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחְיֶה כִּי תוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי׃ יֵבֹשׁוּ זֵדִים
כִּי־שֶׁקֶר עִוְּתוּנִי אֲנִי אָשִׂיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ׃ יָשׁוּבוּ־לִי יְרֵאֶיךָ
וְיֹדְעֵו* עֵדֹתֶיךָ׃ יְהִי־לִבִּי תָמִים בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֵבוֹשׁ׃
כָּלְתָה לִתְשׁוּעָתְךָ נַפְשִׁי לִדְבָרְךָ יִחָלְתִּי׃ כָּלוּ עֵינַי לְאִמְרָתֶךָ
לֵאמֹר מָתַי תְּנַחֲמֵנִי׃ כִּי־הָיִיתִי כְּנֹאד בְּקִיטוֹר חֻקֶּיךָ לֹא
שָׁכָחְתִּי׃ כַּמָּה יְמֵי־עַבְדֶּךָ מָתַי תַּעֲשֶׂה בְרֹדְפַי מִשְׁפָּט׃
כָּרוּ־לִי זֵדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כְתוֹרָתֶךָ׃ כָּל־מִצְוֹתֶיךָ
אֱמוּנָה שֶׁקֶר רְדָפוּנִי עָזְרֵנִי׃ כִּמְעַט כִּלּוּנִי בָאָרֶץ וַאֲנִי לֹא־
עָזַבְתִּי פִקֻּדֶיךָ׃ כְּחַסְדְּךָ חַיֵּנִי וְאֶשְׁמְרָה עֵדוּת פִּיךָ׃ לְעוֹלָם
יְהוָה דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמָיִם׃ לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ כּוֹנַנְתָּ אֶרֶץ
וַתַּעֲמֹד׃ לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ׃ לוּלֵי
תוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי אָז אָבַדְתִּי בְעָנְיִי׃ לְעוֹלָם לֹא־אֶשְׁכַּח
פִּקּוּדֶיךָ כִּי בָם חִיִּיתָנִי׃ לְךָ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ

*) וידעי ק'

איך ערקוויקקען, דען דיינע לעהרע איזט איין ערגעטלען! לאס זיא
לו טשאנדען ווערדען, דיא טטאָלצען, דען זיא קראנקען אונפערטשולדעט
איך; איך אבער דורכדענקע דיינע געבאָטע. לאס דיא זיך לו איר
האלטען, דיא דיך פערעהרען, דיא קעננער דיינער לייגניסע. רעכט
טאפפען זייא איין הערץ אין דיינען רעכטען, אויף דאס איך ניע לו
טאנדען ווערדע. כ נאך דיינעם הייל פערלאנגט איין הערץ, איך האפפע
אויף דיין וואָרט. איינע אויגען זעהנען זיך נאך דיינעם וואָרטע, אונד
זאגען: אה, ווען טראָסטעזט דוא איך? בין איך אויך וויא איינע הויט
איס רויכע, דיין געזעטץ פערגעס' איך דעננאָך ניכט. וויא וועניג זינד
דיא טאגע דיינעז קנעכטעז! ווען האָלטעזט דוא געריכט איבער איינע
פערפאָלגער? פרעכלער זינד עז, דיא איר גרובען גראבען, דיא נאך
דיינער לעהר' ניכט לעבען. דיין געבאָט איזט לויטער רעדליכקייט! זיא
פערפאָלגען איך איט ליגען — הילף איר! זיא האבען איך טיער אוא
געבראכט אויף ערדען; דעננאָך פערליעס איך דיינע בעפעהלע ניכט.
ערקוויקקע איך נאך דיינער גנאדע, דאס איך דיינעז אונדעז לייגניס
האלטע: ל הערר עוויג איזט דיין וואָרט איס היממעל פעזטגעטטעלט!
דיינע טרייע וואָהרעט פיר אונד פיר; דוא האזט דען ערדבאלל גע
גרינדעט, ער טטעהט פעזט. זא טטעהט נאָך אללעז נאך דיינעס
טפרוכע, דעז אללעז אוס דיר דיענען. וואָר' ניכט דיין געזעטץ איין
טראָזט, איך וואָר' אין איינעס עלענד לאנגזט פערגאנגען. דיינע בע
פעהלע פערגעס' איך ניאאַרעהר; דען דוא ערקוויקקעזט איך דאאיט.
איך בין דיין, עררעטטע איך, דען איך זוכע דיינע בעפעהלע.

דָּרָשְׁתִּי: לִי קִוּוּ רְשָׁעִים לְאַבְּדֵנִי עֵדֹתֶיךָ אֶתְבּוֹנָן: לְכָל־
תִּכְלָה רָאִיתִי קֵץ רְחָבָה מִצְוָתְךָ מְאֹד ׃׃ מָה־אָהַבְתִּי
תוֹרָתֶךָ כָּל־הַיּוֹם הִיא שִׂיחָתִי: מֵאֹיְבַי תְּחַכְּמֵנִי מִצְוֺתֶךָ
כִּי לְעוֹלָם הִיא־לִי: מִכָּל־מְלַמְּדַי הִשְׂכַּלְתִּי כִּי עֵדְוֺתֶיךָ
שִׂיחָה לִי: מִזְּקֵנִים אֶתְבּוֹנָן כִּי פִקּוּדֶיךָ נָצָרְתִּי: מִכָּל־אֹרַח
רָע כָּלִאתִי רַגְלָי לְמַעַן אֶשְׁמֹר דְּבָרֶךָ: מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא־
סָרְתִּי כִּי אַתָּה הוֹרֵתָנִי: מַה־נִּמְלְצוּ לְחִכִּי אִמְרָתֶךָ מִדְּבַשׁ
לְפִי: מִפִּקּוּדֶיךָ אֶתְבּוֹנָן עַל־כֵּן שָׂנֵאתִי ׀ כָּל־אֹרַח שָׁקֶר:
נֵר־לְרַגְלִי דְבָרֶךָ וְאוֹר לִנְתִיבָתִי: נִשְׁבַּעְתִּי וָאֲקַיֵּמָה לִשְׁמֹר
מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ: נַעֲנֵיתִי עַד־מְאֹד יְהוָה חַיֵּנִי כִדְבָרֶךָ:
נִדְבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: נַפְשִׁי בְכַפִּי
תָמִיד וְתוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי: נָתְנוּ רְשָׁעִים פַּח לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ
לֹא תָעִיתִי: נָחַלְתִּי עֵדְוֺתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי־שְׂשׂוֹן לִבִּי הֵמָּה:

מיר לויערן פֿרעפֿלער אויף, מיך אומצובריינגען; מיך אבער מערקע אויף דיינע צייגניססע. יעדע בעגיער האט איהרען איבערדרוס; אונענדליך וויט ערשטרעקט זיך דיין געבאט. וויא האבע איך דיין געזעץ זא ליעב! איהם דענקע איך נאך, דען גאנצען טאג. ווייזער אלז דיא פֿיינדע מאכט מיך דיין געבאט: דען עס בלייבט מיר עוויגליך. פֿערשטאנדיגער דען אללע מיינע לעהרער: דען איך דענקע דיינעם צייגניס נאך. איי־ זיכטספֿאללער אלז דיא גרייזע: דען איך האלטע דיינע בעפֿעהלע. אללע באזע וועגע וועהר' איך מיינעם פֿוססע; אויף דאס איך האלטע דיינע ווארטע. איך וויכע ניכט פֿאן דיינען רעכטען; דען דוא האסט מיך אונטערוויזען. וויא קעסטליך איזט מיינעם געשמאקקע דיין ווארט! זיסער מיינעם מונדע, דען האניגזיים. דיינע בעפֿעהלע מאכען מיך פֿערנינפֿטיג; דארום האסס' איך אללע פֿאלשע וועגע. דיין ווארט איזט מיינעם פֿוססע איינע לייכטע; איין ליכט אויף מיינעם שטייגע. איך שווארע — אונד וויל'ס ערפֿיללען — צו האלטען דיינע גערעכטען אור־ טהיילע. איך בין טיעף געבייגט, אך הערר! ערקוויקקע מיך, נאך דיינעם ווארטע! לאס דיר וואהלגעפֿאללען, הערר! מיינעס מונדעס וויל־ ליגע אפפֿער; אונד אונטערוויזע מיך אין דיינען רעכטען. מיין לעבען טראגע איך שטעטס אויף מיינען האנדען; אונד פֿערגעססע דיינע לעהרע ניכט. רוכלאזע לעגען מיר שלינגען; איך אבער איררע ניכט פֿאן דיינעם בעפֿעהל. דיינע צייגניססע זינד מיין עוויגעס ערבגוט; דען זיא זינד

נטיתי לבי לעשות חקיך לעולם עקב: סעפים שנאתי
ותורתך אהבתי: סתרי ומגני אתה לדברך יחלתי: סורו
ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: סמכני כאמרתך
ואחיה ואל־תבישני משברי: סעדני ואושעה ואשעה
בחקיך תמיד: סלית כל־שוגים מחקיך כי־שקר
תרמיתם: סגים השבת כל־רשעי־ארץ לכן אהבתי
עדתיך: סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי: עשיתי
משפט וצדק בל־תניחני לעשקי: ערב עבדך לטוב אל־
יעשקני זדים: עיני כלו לישועתך ולאמרת צדקך: עשה
עם־עבדך כחסדך וחקיך למדני: עבדך־אני הבינני
ואדעה עדתיך: עת לעשות ליהוה הפרו תורתך: על־כן
אהבתי מצותיך מזהב ומפז: על־כן כל־פקודי כל ישרתי
כל־ארח שקר שנאתי: פלאות עדותיך על־כן נצרתם

מיינעז הערצענז וואָננע. איך נייגע מיין הערץ צו האַלטען דיין געזעטץ;
עוויג איזט דער לאָהן! ס אויזשווייפונגען זינד מיר פערהאַסט; איך
ליעבע דיינע לעהרע; דוא ביזט מיין שירם אונד שילד, איך האָפפע
אויף דיין וואָרט. ווייכעט פאָן מיר, איבעלטהאַטער! איך האַלטע דיא
געבאָטע מיינעז גאָטטעז! ערהאַלטע איך נאַך דיינעם וואָרטע, דאַס
לעב' איך; בעשאַמע איך אין מיינער האָפפנונג ניכט! שטאַרקע מיך,
דאַס איך גענעזע, אונד דיין געזעטץ שטעטס מיין ערגאָטצען זייא!
דוא צערטריטטסט אַלע, דיא דיינער רעכטע פעהלען, דען איהרע
טריגערייא איזט אייטעל. דעס לאַנדעס מיסעטהאַטער ריימסט דוא וויא
שלאַקקען אויס; דאַרום ליעב' איך דיינע צייגניסע. אויס פורכט פאָר
דיר שוידערט מיר דיא הויט, דאַס פירכטע איך דיינע ריכטערשפּריכע.
ע איך האַלטע אויף רעכט אונד גערעכטיגקייט; איבערגיב איך ניכט
מיינען אונטערדריקקערן! פערטריטט דוא דיינען קנעכט, צו זיינעם
בעזטען! לאַס דיא שטאָלצען מיך ניכט אונטערדריקקען! מיינע אויגען
זעהנען זיך נאַך דיינעם היילע, נאַך דער פערהייסונג דיינער הולד.
האַנדלע מיט דיינעם קנעכט נאַך דיינער גנאַדע אונד לעהרע איך דיין
געזעטץ! איך בין דיין קנעכט, אונטערווייזע איך, דאַס איך דיין צייג-
ניס וואָהל בעגרייפע! ביי'ם העררן שטעהט עס, דאַצו צו טהון; זיא
וואָללען דיין געזעטץ אויפהעבען! דאַרום ליעב' איך דיין געבאָט נאַך
איממער, מעהר אַלס פיינעס גאָלד אונד קליינאָד; דאַרום האַלטע איך
דיינע בעפעהלע פיר אַללגערעכטע אונד בין דעם פאַלשען וועגע
גראַם. פ דיינע צייגניסע זינד וואונדערבאַר, דאַרום האַלט זיא מיינע

נַפְשִׁי׃ פֵּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מֵבִין פְּתָיִים׃ פִּי פָעַרְתִּי
וָאֶשְׁאָפָה כִּי לְמִצְוֺתֶיךָ יָאָבְתִּי׃ פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כְּמִשְׁפָּט
לְאֹהֲבֵי שְׁמֶךָ׃ פְּעָמַי הָכֵן בְּאִמְרָתֶךָ וְאַל־תַּשְׁלֶט־בִּי כָל־
אָוֶן׃ פְּדֵנִי מֵעֹשֶׁק אָדָם וְאֶשְׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ׃ פָּנֶיךָ הָאֵר
בְּעַבְדֶּךָ וְלַמְּדֵנִי אֶת־חֻקֶּיךָ׃ פַּלְגֵי־מַיִם יָרְדוּ עֵינָי עַל לֹא־
שָׁמְרוּ תוֹרָתֶךָ׃ צַדִּיק אַתָּה יְהוָה וְיָשָׁר מִשְׁפָּטֶיךָ׃ צִוִּיתָ
צֶדֶק עֵדֹתֶיךָ וֶאֱמוּנָה מְאֹד׃ צִמְּתַתְנִי קִנְאָתִי כִּי־שָׁכְחוּ
דְבָרֶיךָ צָרָי׃ צְרוּפָה אִמְרָתְךָ מְאֹד וְעַבְדְּךָ אֲהֵבָהּ׃ צָעִיר
אָנֹכִי וְנִבְזֶה פִּקֻּדֶיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי׃ צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם
וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת׃ צַר־וּמָצוֹק מְצָאוּנִי מִצְוֺתֶיךָ שַׁעֲשֻׁעָי׃
צֶדֶק עֵדְוֺתֶיךָ לְעוֹלָם הֲבִינֵנִי וְאֶחְיֶה׃ קָרָאתִי בְכָל־לֵב עֲנֵנִי
יְהוָה חֻקֶּיךָ אֶצֹּרָה׃ קְרָאתִיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וְאֶשְׁמְרָה עֵדֹתֶיךָ׃
קִדַּמְתִּי בַנֶּשֶׁף וָאֲשַׁוֵּעָה לִדְבָרֶיךָ* יִחָלְתִּי׃ קִדְּמוּ עֵינַי

*) יתיר י׳

זעעלע. דיא ערעפנונג דיינעז ווארטז פערברייטעט ליכט, גיבט אייני פאלטיגען פערשטאנד; גיעריג עפנע איך מיינען מונד, דען איך פער־לאנגט נאך דיינען געבאטען, װענדע דיך צו מיר, זייא מיר גנעדיג, וויא דוא דענען טהוסט, דיא דיך ליעבען! בעפעסטיגע מיינען טריטט דורך דיינע ווארטע אונד לאס קיין אונרעכט הערשען איבער מיך! רעטטע מיך פאן מענשענדרוק, זא וויל איך האלטען דיינע בעפעהלע. לאס דיין אנטליטץ לייכטען איבער דיינען קנעכט, אונד לעהרע דיינע רעכטע מיך. פאן מיינען אויגען ריעזלן טהרענענבעכע, איבער דיא, זא דיינע לעהר׳ ניכט האלטען. צ גערעכט ביזט דוא, א עוויגער! ביליג זינד דיינע ריכטערשפריכע! זעהר האזט דוא דיין גע־רעכטעז צייגניס, זעהר דיא טרייע אנבעפאהלען. מיין אייפער האט מיך פאזט פערצעהרט, דאס מיינע פיינדע דיינער ווארטע פערגעסען. דיין ווארט איזט וואהלגעלייטערט, דרום ליעבט עז דיין פערעהרער גערינגע בין איך אונד פעראכטעט; דאך פערגעס׳ איך ניכט דיינעז בעפעהלז, אונוואנדעלבאר איזט דיינע גערעכטיגקייט, דיינע לעהרע עוויגע וואהרהייט. נאטה אונד דראנגזאל טרעפפען מיך, דאך דיין גע־באט איזט מיין ערגעטצען. אונפעראנדערליך איזט דיין גערעכטעז צייגניס; לאס מיך פערנינפטיג זיין, זא לעב׳ איך גליקליך! ק פאן גאנ־צעם הערצען רופ׳ איך; ערהארע מיך, גאטט, דאס איך דיינע רעכטע האלטע! איך רופע צו דיר; הילף מיר, דאס איך דיין צייגניס האלטע! אין פריהער דאממערונג בעטע איך; איך האררע דיינער פערהייסונג.

אַשְׁמֻרוֹת לָשִׂיחַ בְּאִמְרָתֶךָ׃ קוֹלִי שִׁמְעָה כְחַסְדֶּךָ יְהוָה
כְּמִשְׁפָּטֶךָ חַיֵּנִי׃ קָרְבוּ רֹדְפֵי זִמָּה מִתּוֹרָתְךָ רָחָקוּ׃ קָרוֹב
אַתָּה יְהוָה וְכָל־מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת׃ קֶדֶם יָדַעְתִּי מֵעֵדֹתֶיךָ כִּי
לְעוֹלָם יְסַדְתָּם׃ רְאֵה־עָנְיִי וְחַלְּצֵנִי כִּי־תוֹרָתְךָ לֹא שָׁכָחְתִּי׃
רִיבָה רִיבִי וּגְאָלֵנִי לְאִמְרָתְךָ חַיֵּנִי׃ רָחוֹק מֵרְשָׁעִים יְשׁוּעָה
כִּי־חֻקֶּיךָ לֹא דָרָשׁוּ׃ רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנִי׃
רַבִּים רֹדְפַי וְצָרָי מֵעֵדְוֺתֶיךָ לֹא נָטִיתִי׃ רָאִיתִי בֹגְדִים
וָאֶתְקוֹטָטָה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שָׁמָרוּ׃ רְאֵה כִּי־פִקּוּדֶיךָ
אָהָבְתִּי יְהוָה כְּחַסְדְּךָ חַיֵּנִי׃ רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם
כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ׃ שָׂרִים רְדָפוּנִי חִנָּם וּמִדְּבָרֶיךָ* פָּחַד
לִבִּי׃ שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ שֶׁקֶר
שָׂנֵאתִי וָאֲתַעֵבָה תּוֹרָתְךָ אָהָבְתִּי׃ שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ
עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ׃ שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ

*) יתיר י׳

מיינע אויגען וואכען פאר דער מארגענשטונדע, צו בעטראכטען דיינע
געזעטצע. העררע מיינע שטימע נאך דיינער גנאדע; העררע, ער
קוויקקע מיך נאך דיינער ווייזע! נאהע זינד דיא שאנדליכען פערפאל־
גער, דיא פאן דיינער לעהרע זיך ענטפערנען. העררע, דוא ביזט
וואהרהאפטיג נאהע, דיין בעפעהל איזט לויטער וואהרהייט! לאנגזט
ווייס' איך שאן אויז דיינען צייגניסען, דאס דוא אויף עוויג זיא געגרינ־
דעט האזט. ר זיעהע מיין עלענד אונד רעטטע מיך, דען איך פערי־
געססע דיינער לעהרע ניכט. פיהרע מיינע זאכע אונד ערלאזע מיך
ערקוויקקע מיך, נאך דיינער פערהייסונג! דאז הייל איזט פערן פאן
פרעפעלהאפטען, דען זיא אכטען דיינע געזעטצע ניכט. העררע,
דיינע בארמהערציגקייט איזט גראס; ערקוויקקע מיך נאך דיינען
רעכטען! פיעל זינד מיינע ווידערזאכער אונד פערפאלגער; איך אבער
וויכע ניכט פאן דיינען צייגניסען. איך זעהע טרייאלאזע, פעראכטע
זיא, דאס זיא ניכט האלטען דיינע ווארטע. זיעהע, איך ליעבע דיינע
בעפעהלע! העררע, ערקוויקקע מיך, נאך דיינער גנאדע! דיינעס ווארטעס
גרונדגעזעטץ איזט וואהרהייט, אונפעראנדערליך דיין גערעכטער
שפרוך. ש פירזטען פערפאלגען מיך אהנע אורזאכע; דאך נור פאר
דיינען ווארטען פירכטעט זיך מיין הערץ. איך פרייע מיך דיינער פער
הייסונג, וויא איין פינדער גראססער בייטע. ליגען בין איך גראם אונד
האסע גרייל דאראן, אבער דיינע לעהרע האב' איך ליעב. איך לאבע
דיך דעס טאגעס זיעבענמאל אום דיינער גערעכטען שפריכע ווילען.
פיעל זעליגקייט געניעסען פריינדע דיינער לעהרע, קיין אונפאלל דראהט

מִכְשׁוֹל: שִׂבַּרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָֹה וּמִצְוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי:
שָׁמְרָה נַפְשִׁי עֵדֹתֶיךָ וָאֹהֲבֵם מְאֹד: שָׁמַרְתִּי פִקּוּדֶיךָ
וְעֵדֹתֶיךָ כִּי כָל־דְּרָכַי נֶגְדֶּךָ: תִּקְרַב רִנָּתִי לְפָנֶיךָ יְהוָֹה
כִּדְבָרְךָ הֲבִינֵנִי: תָּבוֹא תְּחִנָּתִי לְפָנֶיךָ כְּאִמְרָתְךָ הַצִּילֵנִי:
תַּבַּעְנָה שְׂפָתַי תְּהִלָּה כִּי תְלַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ: תַּעַן לְשׁוֹנִי
אִמְרָתֶךָ כִּי כָל־מִצְוֹתֶיךָ צֶּדֶק: תְּהִי־יָדְךָ לְעָזְרֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ
בָחָרְתִּי: תָּאַבְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָֹה וְתוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי:
תְּחִי־נַפְשִׁי וּתְהַלְלֶךָּ וּמִשְׁפָּטֶךָ יַעֲזְרֻנִי: תָּעִיתִי כְּשֶׂה
אֹבֵד בַּקֵּשׁ עַבְדֶּךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי:

ליום השבת.

קכ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל־יְהוָֹה בַּצָּרָתָה לִּי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי:
יְהוָֹה הַצִּילָה נַפְשִׁי מִשְּׂפַת־שֶׁקֶר מִלָּשׁוֹן רְמִיָּה: מַה־יִּתֵּן
לְךָ וּמַה־יֹּסִיף לָךְ לָשׁוֹן רְמִיָּה: חִצֵּי גִבּוֹר שְׁנוּנִים עִם גַּחֲלֵי
רְתָמִים: אוֹיָה לִי כִּי־גַרְתִּי מֶשֶׁךְ שָׁכַנְתִּי עִם־אָהֳלֵי קֵדָר:

העט איהנען. איך האַרר' אויף דיינע הילפע, גאָטט, אונד לעבע נאָך דיינען געבאָטען! מיינע זעעלע העלט דיינע צייגניסע, אונד ליעבט זיא זעהר מאַהם. איך האַלטע דיינע בעפעהלע אונד צייגניסע, דען מיינע וועגע אַללע זינד פאָר דיר. אָ הערר, לאַס פאָר דיך קאָממען מיין געבעט! אונטערוויזע מיך, נאָך דיינעם וואָרטע! לאַס מיין פלעהען פאָר דיך קאָממען! ערעטטע מיך, נאָך דיינער פערהייסונג! פאָן מיינען ליפפען פליעסעט לאָב, ווען דוא מיך דיינע רעכטע לעהרעסט. מיינע צונגע ריהמט אים וועטטגעזאַנג דיין וואָרט, דען רעכט זינד אַללע דיינע געבאָטע. לאַס דיינע האַנד מיר בייאשטעהן, דען איך ערוועהלע דיינע בעפעהלע. הערר, איך פערלאַנגט נאָך דיינער הילפע! דיינע לעהר' איזט מיין ערגאָטצען! לאַס מיינע זעעלע לעבען, דאַס זיא דיך לאָבע! לאַס דיינען ריכטערשפרוך מיר העלפען! איך איררע' אומהער, וויא איין פערלאָרען שאַף; זוכע דיינען קנעכט! דען איך פערגעססע ניא דיינער געבאָטע!

קכ שטופענגעזאַנג. צום העררן רוף' איך אין מיינער נאָטה — אונד ער ערהאָרעט מיך —; הערר, רעטטע מיך פאָן ליגענמיילערן, פאָן הייכלערישען צונגען! וואַס ניטצעט זיא, וואַס פראָממט זיא דיר, דיא הייכלערישע צונגע? דיא העלדענפפיילען וואָהלגעשאַרפט, מיט פפריעמ־קאָהלענגלוט? — וועה מיר, איך מוס אין משך לעבען, אין היטטען

רַבַּת שָׁכְנָה־לָּהּ נַפְשִׁי עִם שׂוֹנֵא שָׁלוֹם׃ אֲנִי שָׁלוֹם וְכִי
אֲדַבֵּר הֵמָּה לַמִּלְחָמָה׃
קכא שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל־הֶהָרִים מֵאַיִן יָבֹא עֶזְרִי׃
עֶזְרִי מֵעִם יְהוָה עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃ אַל־יִתֵּן לַמּוֹט רַגְלֶךָ
אַל־יָנוּם שֹׁמְרֶךָ׃ הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל׃
יְהוָה שֹׁמְרֶךָ יְהוָה צִלְּךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ׃ יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־
יַכֶּכָּה וְיָרֵחַ בַּלָּיְלָה׃ יְהוָה יִשְׁמָרְךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמֹר אֶת־
נַפְשֶׁךָ׃ יְהוָה יִשְׁמָר־צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
קכב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית
יְהוָה נֵלֵךְ׃ עֹמְדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ בִּשְׁעָרַיִךְ יְרוּשָׁלָםִ׃ יְרוּשָׁלַםִ
הַבְּנוּיָה כְּעִיר שֶׁחֻבְּרָה־לָּהּ יַחְדָּו׃ שֶׁשָּׁם עָלוּ שְׁבָטִים
שִׁבְטֵי־יָהּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל לְהֹדוֹת לְשֵׁם יְהוָה׃ כִּי שָׁמָּה ׀
יָשְׁבוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד׃ שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם
יְרוּשָׁלָםִ יִשְׁלָיוּ אֹהֲבָיִךְ׃ יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה

קדר'ז וואָהנען; צו לאַנגע געהט שאָן מיינע זעעלע מיט פֿריעדענס־
האַססערן אום. איך דענקע פֿריעדען, רעדע פֿריעדען; זיא דענקען
רעדען קריעג!

קכא שטופֿענגעזאַנג. איך זעה' עמפּאָר נאַך יענען בערגען; וואָ
קאָממט מיר היילפֿע הער? פֿאָם עוויגען קאָממט מיינע היילפֿע, דער
הימעל שוף אונד ערדע, ער לעסט ניכט גלייטען דיינען פֿוס; דיין
היטער שלומערט ניכט — אָ ניין! ער שלומערט ניכט, איהן שלעפֿערט
ניכט, דען היטער ישראל'ס. ער זייא דיין היטער, ער בעשאַטטע דיך
צו דיינער רעכטען הין! דיר שאַדע ניכט דעס טאַגעס דיא זאָננע, דער
מאָנד דיר ניכט דעס נאַכטס! דער הערר בעהיטע דיך פֿאָר איבעל,
בעהיטע דיינע זעעלע, בעהיטע דיך! דיין אויסגעהן, דיין קאָממען, וויא
יעטצט, זאָ אַללע צייט!

קכב שטופֿענגעזאַנג דוד'ס. איך פֿרייע איך, ווען מאַן צו מיר
שפּריכט: ,,לאַסס אונס אין דעס עוויגען הויז הינגעהן!'' אָ, אונזרע פֿיסע
שטאַנדען אינגסט, ירושלם, אין דיינען טהאָרען! ירושלם, דו וואָהלגעבויטע
הויפּטשטאַדט, וואָ אַללעס זיך געזעללט; וואָהין דיא שטעממע, שטעממע
גאָטטעס, וואַללען, דעם הערן צו דאַנקען נאַך געזעטץ; וואָ שטיהלע
זיטלען צום געריכט, דעס הויזעס דוד האָהע שטיהלע. אָ, ווינשט גליק
ירושלים: וואָהל געהע' עס דיינען פֿריינדען; אין דיינען מויערן וואָהנע

בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן־אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ:
לְמַעַן בֵּית־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ:
קכג שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי
בַּשָּׁמָיִם: הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי
שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד
שֶׁיְּחָנֵּנוּ: חָנֵּנוּ יְהוָה חָנֵּנוּ כִּי־רַב שָׂבַעְנוּ בוּז: רַבַּת שָׂבְעָה
לָּהּ נַפְשֵׁנוּ הַלַּעַג הַשַּׁאֲנַנִּים הַבּוּז לִגְאֵיוֹנִים*:
קכד שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לוּלֵי יְהוָה שֶׁהָיָה לָנוּ יֹאמַר־
נָא יִשְׂרָאֵל: לוּלֵי יְהוָה שֶׁהָיָה לָנוּ בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם:
אֲזַי חַיִּים בְּלָעוּנוּ בַּחֲרוֹת אַפָּם בָּנוּ: אֲזַי הַמַּיִם שְׁטָפוּנוּ
נַחְלָה עָבַר עַל־נַפְשֵׁנוּ: אֲזַי עָבַר עַל־נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם
הַזֵּידוֹנִים: בָּרוּךְ יְהוָה שֶׁלֹּא נְתָנָנוּ טֶרֶף לְשִׁנֵּיהֶם:
נַפְשֵׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלְטָה מִפַּח יוֹקְשִׁים הַפַּח נִשְׁבָּר וַאֲנַחְנוּ
נִמְלָטְנוּ: עֶזְרֵנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

*) לגאי יונים ק'

פריעדע, אין דיינען שלעססערן זיכערהייט! אום אייער פריינדע' אונד ברידער ווילען ווינש' איך דיר הייל; אום אונזרעס גאָטטעס טעמפעלס ווילען זאָל' איך דיין וואָהלערגעהן.

קכג שטופענגעזאַנג דוד'ס. צו דיר ערהעב' איך איינע אויגען, דער דו אים הימעל טהראָנעסט! ווי קנעכטע זעהען אויף איהרער העררען האַנד, ווי איינע מאַגד אויף איהרער פרויען האַנד, זאָ זעהען אונזרע אויגען הין אויף אונזערן גאָטט, ביז ער זיך אונזרער גנאָדע ערבאַרמט. ערבאַרמ' דיך, עוויגער, ערבאַרמע דיך אונזער, דען וויר זינד פיעל צו זאַטט דער שמאַך! יאַ פיעל צו זאַטט איזט אונזרע זעעלע דעס שפאָטטעס דער איבערמיטהיגען, דער טראָטציגען פעראַכטונג.

קכד שטופענגעזאַנג דוד'ס. וואַר דער העררע ניכט בייא אונז וואָרע — זינגע ישראל — וואַר דער העררע ניכט בייא אונז וואָרע, דאַ דער מענש זיך אויפמאַכט' ווידער אונז; זיא פערשלאַנגען אונז לעבענדיג, ווען איהר צאָרן ענטפלאַממט איבער אונז. דאַנן העטטען וואַססער אונז ערזייפט, וואָרען שטראָמע איבער אונז געפאַהרען; דאַנן געפאַהרען איבער אונז וואָרען ווילדע פלוטהען; דאַנק דעם עוויגען, דער אונז איהרען צאַהנען ניכט צום רויבע גאַב דאַהין! אונזער לעבען איזט ענטקאָממען, ווי איין פאָגעל דעס פאָגלערס שלינגען — שלינגען ריססען, וויר ענטקאַמען. אונזרע הילפע שטעהט בייא'ם העררן,

קכה שִׁ֗יר הַֽמַּ֫עֲל֥וֹת הַבֹּטְחִ֥ים בַּיהוָ֑ה כְּֽהַר־צִיּ֥וֹן לֹא־יִ֝מּ֗וֹט
לְעוֹלָ֥ם יֵשֵֽׁב׃ יְֽרוּשָׁלַ֗͏ִם הָרִ֗ים סָ֫בִ֥יב לָ֥הּ וַֽיהוָה֮ סָבִ֢יב לְעַ֫מּ֥וֹ
מֵֽ֝עַתָּ֗ה וְעַד־עוֹלָֽם׃ כִּ֤י לֹ֪א יָנ֡וּחַ שֵׁ֤בֶט הָרֶ֗שַׁע עַל֮ גּוֹרַ֢ל
הַֽצַּדִּ֫יקִ֥ים לְמַ֡עַן לֹא־יִשְׁלְח֖וּ הַצַּדִּיקִ֨ים ׀ בְּעַוְלָ֬תָה יְדֵיהֶֽם׃
הֵיטִ֣יבָה יְ֭הוָה לַטּוֹבִ֑ים וְ֝לִישָׁרִ֗ים בְּלִבּוֹתָֽם׃ וְהַמַּטִּ֤ים ׀
עֲֽקַלְקַלּוֹתָ֗ם יוֹלִיכֵ֣ם יְ֭הוָה אֶת־פֹּעֲלֵ֣י הָאָ֑וֶן שָׁ֝ל֗וֹם עַל־יִשְׂרָאֵֽל׃

קכו שִׁ֗יר הַֽמַּ֫עֲל֥וֹת בְּשׁ֣וּב יְ֭הוָה אֶת־שִׁיבַ֣ת צִיּ֑וֹן הָ֝יִ֗ינוּ
כְּחֹלְמִֽים׃ אָ֤ז יִמָּלֵ֪א שְׂח֡וֹק פִּינוּ֮ וּלְשׁוֹנֵ֢נוּ רִ֫נָּ֥ה אָ֭ז יֹאמְר֣וּ
בַגּוֹיִ֑ם הִגְדִּ֥יל יְ֝הוָ֗ה לַעֲשׂ֥וֹת עִם־אֵֽלֶּה׃ הִגְדִּ֣יל יְ֭הוָה לַעֲשׂ֥וֹת
עִמָּ֗נוּ הָיִ֥ינוּ שְׂמֵחִֽים׃ שׁוּבָ֣ה יְ֭הוָה אֶת־שְׁבִיתֵ֑נוּ* כַּאֲפִיקִ֥ים
בַּנֶּֽגֶב׃ הַזֹּרְעִ֥ים בְּדִמְעָ֗ה בְּרִנָּ֥ה יִקְצֹֽרוּ׃ הָ֘ל֤וֹךְ יֵלֵ֨ךְ ׀ וּבָכֹה֮
נֹשֵׂ֢א מֶשֶׁךְ־הַ֫זָּ֥רַע בֹּֽא־יָבֹ֥א בְרִנָּ֑ה נֹ֝שֵׂ֗א אֲלֻמֹּתָֽיו׃

קכז שִׁ֥יר הַֽמַּעֲל֗וֹת לִשְׁלֹ֫מֹ֥ה אִם־יְהוָ֤ה ׀ לֹא־יִבְנֶ֬ה בַ֗יִת
שָׁ֤וְא ׀ עָמְל֣וּ בוֹנָ֣יו בּ֑וֹ אִם־יְהוָ֥ה לֹֽא־יִשְׁמָר־עִ֝֗יר שָׁ֤וְא ׀ שָׁקַ֬ד

*) שביתנו ק׳

דער הימעל אונד ערדע. קכה שטופענגעזאַנג. דיא דעם הערן פערטרויען, בלייבען, וויא בערג ציון, אונערשיטטערט עוויג. ירושלם אומגעבען בערגע; זיין פאָלק אומגיבט דער הערר פאָן נון אַן ביז אין עוויגקייט. ניין, טיראַננענזעפטער הערשעט ניכט אים ערבטהייל דער גערעכטען! דאַס זיא ניכט אויך נאַך אונרעכט גוט אויזשטרעקקען איהרע הענדע! אָ הערר, דען גוטען טהוע וואָהל, דיא גערעכטען הערצענז זינד! דיא אויף קרוממען וועג אַבוויכען, טרייבע וועג, דיא איבעלטהאָטער! גליק איבער ישראל!

קכו שטופענגעזאַנג. ווען אויז דעם עלענד גאָטט ציון פיהרעט, אָ זינד וויר וויא פאָם טרוים ערוואַכט. פאָלל לאַכענז איזט דאַן אונזער מונד, פראָהלאָקקענס פאָלל דיא צונגע, אונד אַללע היידען שפרעכען: פיר זיא האַט וואונדער גאָטט געטהאַן! יאַ, וואונדער טהוט דער הערר פיר אונז, דעם זינד וויר הערצענזפראָה! אַך, פיהר׳ אונז אויז דעם עלענד, הערר, וויא וואַסערשטראָם׳ אין דיררעז לאַנד. דיא מיט טהרענען זאַען, זאַממעלן איין מיט פריידען. ער געהעט היין אונד וויינעט, דער זעעמאַן מיט זייפער לאַסט; יובלענד קאָממעט ער צוריק, טראָגט זיינע גאַרבען איין. קכז שטופענגעזאַנג פאָן שלמה. פערגעבליך איזט דער קינזטלער אַרבייט. וויל גאָטט ניכט זעלבזט דען טעמפעל בויען; פערגעבליך וואַכער וועכטער פלייס, ווען גאָטט ניכט זעלבזט דיא שטאַדט

שׁוֹמֵר׃ שָׁוְא לָכֶם ׀ מַשְׁכִּימֵי קוּם מְאַחֲרֵי־שֶׁבֶת אֹכְלֵי
לֶחֶם הָעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שֵׁנָא׃ הִנֵּה נַחֲלַת יְהוָה
בָּנִים שָׂכָר פְּרִי הַבָּטֶן׃ כְּחִצִּים בְּיַד־גִּבּוֹר כֵּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים׃
אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת־אַשְׁפָּתוֹ מֵהֶם לֹא יֵבֹשׁוּ
כִּי־יְדַבְּרוּ אֶת־אוֹיְבִים בַּשָּׁעַר׃

קכח שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אַשְׁרֵי כָּל־יְרֵא יְהוָה הַהֹלֵךְ בִּדְרָכָיו׃
יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל אַשְׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ׃ אֶשְׁתְּךָ ׀ כְּגֶפֶן פֹּרִיָּה
בְּיַרְכְּתֵי בֵיתֶךָ בָּנֶיךָ כִּשְׁתִלֵי זֵיתִים סָבִיב לְשֻׁלְחָנֶךָ׃ הִנֵּה
כִי־כֵן יְבֹרַךְ גָּבֶר יְרֵא יְהוָה׃ יְבָרֶכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוּב
יְרוּשָׁלָםִ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ׃ וּרְאֵה־בָנִים לְבָנֶיךָ שָׁלוֹם
עַל־יִשְׂרָאֵל׃

קכט שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צְרָרוּנִי מִנְּעוּרַי יֹאמַר נָא
יִשְׂרָאֵל׃ רַבַּת צְרָרוּנִי מִנְּעוּרָי גַּם לֹא יָכְלוּ לִי׃ עַל־גַּבִּי
חָרְשׁוּ חֹרְשִׁים הֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנוֹתָם*׃ יְהוָה צַדִּיק קִצֵּץ עֲבוֹת

*) למעניתם ק'

בעוואכט, פערגעבליך וואכט איהר פריה אונד זיטצעט שפאט אונד
עססעט בראד מיט זארגען — זיינען פריינדען גיבט ער אים שלאף.
זיעהע, קינדער זינד געשענק דעז העררן, לייבעספרוכט דער טוגענד
לאהן! יוגענדזאהנע זינד געשאססע אין דער טאפפערן שטרייטער האנד
וואהל דעם, דער זיינען קעכער פאלל פאן דיעזען פפיילען האט! זיא
לאססען ניכט צו שאנדען ווערדען אונד טראטצען פאר געריכט דעם
פיינד. קכח שטופענגעזאנג. וואהל דעם, דער דען עוויגען פירכטעט,
דער אין זיינען וועגען וואנדעלט. נאהרט דיך דיינער ארבייט; וואהל
דיר, דוא האסט עז גוט! דיין וויב, איין טרויבענרייכער שטאק, אן
דיינעז הויזעז זייטע; ווא אהלבוימשפראססען דיינע קינדער, אום דיינען
טיש הערום. זעהט, זא ווירד דער מאן געזעגנעט, דער דען עוויגען
פערעהרט! דער עוויגע זעגנע דיך פאן ציון אויז, דאס דוא ירושלם
אים גליקזשטאנד זעהעזט אלל דיין לעבענלאנג אונד זעהעזט קינדער
דיינער קינדער! גליק איבער ישראל! קכט שטופענגעזאנג. אפט
האט מאן מיך געטראנגט, פאן איינער יוגענד אויף — זא זינגע
ישראל — אפט האט מאן מיך געדראנגט, פאן איינער יוגענד אויף, יעדאך
ניכט איבערמאכט. אויף מיינעם ריקקען האבען זיא געפפליגט, געצאגען
איהרע לאנגען פורכען. — גערעכט איזט ער, דער עוויגע, צערהיעב

רְשָׁעִים: יֵבֹשׁוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר כֹּל שֹׂנְאֵי צִיּוֹן: יִהְיוּ כַּחֲצִיר
גַּגּוֹת שֶׁקַּדְמַת שָׁלַף יָבֵשׁ: שֶׁלֹּא מִלֵּא כַפּוֹ קוֹצֵר וְחִצְנוֹ
מְעַמֵּר: וְלֹא אָמְרוּ ׀ הָעֹבְרִים בִּרְכַּת יְהוָֹה אֲלֵיכֶם בֵּרַכְנוּ
אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְהוָֹה:

קל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעֲמַקִּים קְרָאתִיךָ יְהוָֹה: אֲדֹנָי
שִׁמְעָה בְקוֹלִי תִּהְיֶינָה אָזְנֶיךָ קַשֻּׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי: אִם־
עֲוֹנוֹת תִּשְׁמָר־יָהּ אֲדֹנָי מִי יַעֲמֹד: כִּי־עִמְּךָ הַסְּלִיחָה
לְמַעַן תִּוָּרֵא: קִוִּיתִי יְהוָֹה קִוְּתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחָלְתִּי:
נַפְשִׁי לַאדֹנָי מִשֹּׁמְרִים לַבֹּקֶר שֹׁמְרִים לַבֹּקֶר: יַחֵל
יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָֹה כִּי־אִם־אֲדֹנָי הַחֶסֶד וְהַרְבֵּה עִמּוֹ
פְדוּת: וְהוּא יִפְדֶּה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכֹּל עֲוֹנוֹתָיו:

קלא שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד יְהוָֹה ׀ לֹא־גָבַהּ לִבִּי וְלֹא
רָמוּ עֵינַי וְלֹא־הִלַּכְתִּי ׀ בִּגְדֹלוֹת וּבְנִפְלָאוֹת מִמֶּנִּי:
אִם־לֹא שִׁוִּיתִי ׀ וְדוֹמַמְתִּי נַפְשִׁי כְּגָמֻל עֲלֵי אִמּוֹ כַּגָּמֻל

דער פֿרעפֿלער זיילע. צו שאַנדען ווערדען, וויכֿען מיסען אַללע פֿיינדע
ציון'ז, אונד זיין, וויא גראַז אויף דאֶכֿערן, דאַז, עהע מאַנ'ז אויזרויפֿט,
וועלקט; קיין שניטטער פֿיללעט זיינע האַנד, קיין גאַרבענבינדער זיינען
אַרם; פֿאָראיבערגעהענדע גריסען ניכֿט: „דער זעגען גאָטטעז איבער
אייך! וויר גריסען אייך אים נאַמען גאָטטעז!“ — קל. שטופֿענגעזאַנג.
אויז דער טיעפֿע רופֿ' איך, גאָטט, צו דיר: אַך העררע, ערהאָרע
מיינע שטיממע! לאַס דיינע אָהרען מערקען אויף מיין אינברינסטיג
פֿלעהען! זאָ דוא זינדען וויללסט צורעכֿנען, העררע, ווער קאַן בעשטעהען?
אַלליין פֿערגעבונג שטעהט בייא דיר, אויף דאַס מאַן דיך עהרפֿירכֿטע.
זאָ האָפֿפֿ' איך דען צום העררן; עז האָפֿפֿעט מיינע זעעלע, געטראָסט
אויף זיינע פֿערהייסונג, ערוואַרטעט זעהנליכֿער דען העררן, אַלז
וואַכֿענדע דען מאָרגען, דען מאָרגען וואַכֿענדע ערוואַרטען. יאַ, ישראל,
פֿערטרוי' דעם העררן! דען בייא דעם העררן איזט גיטע, אונד דער
ערלאָזונג פֿיעל בייא איהם. ער ווירד ערלאָזען ישראל פֿאָן זיינער זינדען
שולד. קלא. שטופֿענגעזאַנג דוד'ז. מיין זין פֿערשטייגט זיך ניא. ניא
פֿוהר איין בליק צו האָך, ניא גראָסע, מיר פֿערהאָהלנע דינגע פֿערלאַנגט
זיך ניא איין טריטט. זאָ שטיללע ליעז איך וואַהרליך מיינע זעעלע דעם
זייגלינג גלייכֿען אַן דער מוטטער ברוזט; פֿאָלל קינדעז־איינפֿאַלט וואַר

עָלַי נַפְשִׁי: יַחֵל יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
קלב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר־יְהוָה לְדָוִד אֵת כָּל־עֻנּוֹתוֹ:
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַיהוָה נָדַר לַאֲבִיר יַעֲקֹב: אִם־אָבֹא בְּאֹהֶל
בֵּיתִי אִם־אֶעֱלֶה עַל־עֶרֶשׂ יְצוּעָי: אִם־אֶתֵּן שְׁנָת לְעֵינָי
לְעַפְעַפַּי תְּנוּמָה: עַד־אֶמְצָא מָקוֹם לַיהוָה מִשְׁכָּנוֹת
לַאֲבִיר יַעֲקֹב: הִנֵּה־שְׁמַעֲנוּהָ בְאֶפְרָתָה מְצָאנוּהָ בִּשְׂדֵי
יָעַר: נָבוֹאָה לְמִשְׁכְּנוֹתָיו נִשְׁתַּחֲוֶה לַהֲדֹם רַגְלָיו: קוּמָה
יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק
וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ:
נִשְׁבַּע יְהוָה׀ לְדָוִד אֱמֶת לֹא־יָשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ
אָשִׁית לְכִסֵּא־לָךְ: אִם־יִשְׁמְרוּ בָנֶיךָ׀ בְּרִיתִי וְעֵדֹתִי זוֹ
אֲלַמְּדֵם גַּם־בְּנֵיהֶם עֲדֵי־עַד יֵשְׁבוּ לְכִסֵּא־לָךְ: כִּי־בָחַר
יְהוָה בְּצִיּוֹן אִוָּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: זֹאת־מְנוּחָתִי עֲדֵי־עַד פֹּה

שטעטז איין געמיטה. אָ ישראל, פֿערטרוי' דעם הערן, פֿערטרוי' איהם יעטצט אונד איממער!

קלב שטופֿענגעזאַנג. געדענקע, הערר, דעם דוד זיין אייפֿער־פֿאָללעז שטרעבען! וויא ער דעם עוויגען שוואור. געלאָבטע יעקב'ז אַללמעכטיגעם: „איך געהע ניכט אין איינע היטטע, בעשטייגע ניכט איין רוהעבעטט, פֿערגאָננע שלאַף דעם אויגע, דען אויגענליעדערן שלוממער, ביז איך דעם עוויגען איינען זיטץ געפֿונדען, דער אַללמאַכט יעקב'ז איינע רעזידענץ.“ נון האָרטען וויר דאַפֿאָן צו אפרת אונד פֿאַנדען זיא איס פֿעלדע יער. לאַסט אונז געהן אין זיינע וואָהנונג, אַנבעטען דאָרט צו זיינער פֿיסע שעמעל! שטייג אויף, אָ הערר, אין דיינען רוהעזיטץ! דוא אונד דיא לאַדע דיינער העררליכקייט! לאַס טוגענד דיינע פריעסטער קליידען, לאַס דיינע היילינען פֿראָהלאָקקען! אום דיינעז קנעכטעז דוד ווילען, פֿערווייגרע ניכט, וואַז דיין געזאַלבטער פֿלעהט! דער הערר שוואור דוד וואַהרהייט צו, (ער ווענדעט זיך פֿאָן וואַהרהייט ניח): „איך זעטצ' אויף דיינען טהראָן דיר לייבעזפֿרוכט. ווען דיינע זאָהנע האַלטען איינען בונד, דאַז צייגניס איינעז אונטער־ריכטז זאָ לאַס' איך איהרע ענקעל נאָך אויף דיינעם טהראָנע זיטצען עוויג!“ יאַ ציאָן האַט דער עוויגע זיך ערקאָהרען, בעליעבט צו זיינער רעזידענץ. „דיעז איזט איין רוהעזיץ אויף עוויג! היער טהראָנ' איך!

אשב כי אותיה: צידה ברך אברך אביוניה אשביע לחם:
וכהניה אלביש ישע וחסידיה רנן ירננו: שם אצמיח
קרן לדוד ערכתי נר למשיחי: אויביו אלביש בשת ועליו
יציץ נזרו: קלג שיר המעלות לדוד הנה מה־טוב ומה־
נעים שבת אחים גם־יחד: כשמן הטוב על־הראש ירד
על־הזקן זקן אהרן שירד על־פי מדותיו: כטל חרמון
שירד על־הררי ציון כי שם צוה יהוה את־הברכה חיים
עד־העולם: קלד שיר המעלות הנה ברכו את־יהוה כל־
עבדי יהוה העמדים בבית־יהוה בלילות: שאו־ידכם קדש
וברכו את־יהוה: יברכך יהוה מציון עשה שמים וארץ:
קלה הללויה הללו את־שם יהוה הללו עבדי יהוה: שעמדים
בבית יהוה בחצרות בית אלהינו: הללויה כי־טוב יהוה זמרו
לשמו כי נעים: כי־יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו: כי

היער געפֿאללט איר'ז וואהל! איך זעגנע דיעזער געגענד נאהרונג; דען ארמען געב' איך ברואָדז דיא פֿילע; מיט הייל בעקלייד' איך איהרע פריעזטער, דאס איהרע הייליגען פֿראהלאָקקען! היער לאס' איך דוד'ז גליקזהארן וואכזען; העלל לייכטען דעז געזאלבטען לאמפּע. מיט שמאך בעקליידע, איך זיינע פֿיינדע, אויף זיינעם הויפטע בליהע זיין דיאדעם!"

קלג. שטופֿענגעזאנג דוד'ז. זיעה! וויא פֿיין, וויא ליעבליך איזט עז, ווען אין איינטראכט ברידער לעבען! וויא דאס הויפטע קאָזטליך זאלבעל פֿייסעט אין דען בארט הערראב — אהרן'ז עהרענהאפֿטען בארט, וואללענד אויף דעז קליידעז בארדע — וויא אויף חרמון אמארגענטהויא, טהויא אויף ציון'ז בערגע טרייפֿעלט. דארט בע־פֿיעהלט דער עוויגע זעגען, לעבענזפֿריידע היין, אויף עוויג.

קלד. שטופֿענגעזאנג. בענעדייעט דעם העררן, אללע קנעכטע דעז העררן, דיא איהר דעז נאכטז אין זיינעם הויזע דיענעט; ער־העבט געגען הייליגטהום דיא הענדע, אונד בענעדייעט דעם העררן. דיך זעגנע פֿאן ציון אויז דער העררר, דער היממעל שוף אונד ערדע.

קלה. הללויה. לאבט דען נאמען דעז העררן! לאבט, איהר קנעכטע דעז העררן, דיא איהר דיענט אים הויז דעז העררן אים פֿארהאף אונזערז גאָטטעזטעמפעלז! לאבעט גאָטט, דען ער איזט פֿריינדליך; לאסט איהם ערטאָנען, ער איזט ליעבליך! ער האט יעקב זיך ערקאָרען, זו זיינעם אייגענטהומע ישראל. דיעז וויז איך:

אני ידעתי כי־גדול יהוה ואדנינו מכל־אלהים: כל אשר־
חפץ יהוה עשה בשמים ובארץ בימים וכל־תהמות:
מעלה נשאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה מוצא־רוח
מאוצרותיו: שהכה בכורי מצרים מאדם עד־בהמה:
שלח | אותת ומפתים בתוככי מצרים בפרעה ובכל־
עבדיו: שהכה גוים רבים והרג מלכים עצומים: לסיחון |
מלך האמרי ולעוג מלך הבשן ולכל ממלכות כנען:
ונתן ארצם נחלה נחלה לישראל עמו: יהוה שמך לעולם
יהוה זכרך לדר־ודר: כי־ידין יהוה עמו ועל־עבדיו יתנחם:
עצבי הגוים כסף וזהב מעשה ידי אדם: פה־להם ולא
ידברו עינים להם ולא יראו: אזנים להם ולא יאזינו אף
אין־יש־רוח בפיהם: כמוהם יהיו עשיהם כל אשר־בטח
בהם: בית ישראל ברכו את־יהוה בית אהרן ברכו
את־יהוה: בית הלוי ברכו את־יהוה יראי יהוה

גראָססטער איזט דער עוויגע, אונזער גאָטט, דען אַללע געטטערוועזען.
ער שאַפפעט, וואַס איהם וואָהלגעפאַללט, אים היממעל אונד אויף ערדען,
אין מעערען אונד אין טיעפען; פיהרט וואָלקען הערויף פאָם ענדע
דער ערדע; שאַפפט לופט רעגען בליטצע, ענטלאָססט אויז זיינער פֿער-
וואַהרונג דען ווינד. ער שלוג עגיפטענס ערזטגעבורט, פאָן מענשען
ביז צום פיעהע, ליעס איבער דיך, עגיפטענלאַנד, צייכען אונד
וואונדער, אַן פרעה אונד זיינען דיענערן! ער, דער גראָססע פעלקער
שלוג, ער טעדטעטע מעכטיגע קעניגע; דער אמוריטער קעניג סיחון, עוג
דען קעניג בשן'ס, אונד אַללע רייכע כנען'ס, אונד גאַב איהר לאַנד צום
צום בעזיטץ זיינעם פאָלקע ישראל. הערר, דיין נאַמע וועהרעט עוויג,
פיר אונד פיר דיין רוהם! דער הערר שאַפפט זיינעם פאָלקע רעכט;
ניממט זיך וויעדער זיינער דיענער אַן, דער היידען געטצען, גאָלדע,
זילבער, זינד דער מענשענהענדע אַרבייט; האַבען מייללער, רעדען
ניכט, האַבען אויגען, זעהען ניכט, האַבען אָהרען, הערען ניכט, אויך
וועבט קיין הויך אין איהרעם מונדע. דיא זאָלכע מאַכטען, זינד וויא זיא,
דיא אויף זיא האָפפען, אַללע זאָ. איהר, פאָם הויזע ישראל'ס, בענעדייעט
דעם הערר! איהר, פאָם הויזע אהרן'ס, בענעדייעט דעם הערר!
איהר פאָם הויזע לוי, בענעדייעט דעם הערר! דיא איהר דען הערר

בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה׃ בָּרוּךְ יְהוָה׀ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָ͏ִם
הַֽלְלוּ־יָהּ׃

קלו הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

עהרפירכטעט, בענעדייעט דעם הערן. דער עוויגע זייא פאן ציון
געלאבט, ער, דער טהראנער צו ירושלים. הללויה.
קלו דאנקט דעם הערן, דען ער איזט פריינדליך! עוויג וואהרעט זיינע גיטע.
דאנקט דעם גאטטע אללער געטטערוועזען! עוויג וואהרעט זיינע גיטע.
דאנקט דעם הערן אללער הערן! ע"וו"ז"ג.
דער גראסע וואונדער טהוט אליין; ע"וו"ז"ג.
דער איט פערנונפט דיא היממעל געשאפפען; ע"וו"ז"ג.
דיא ערדע איבער וואססער אויזגעברייטעט; ע"וו"ז"ג.
דער גראסע ליכטער האט געמאכט. ע"וו"ז"ג.
דיא זאננע, פארצוסטעהן דעם טאגע; ע"וו"ז"ג.
מאנד אונד שטערנע, פארצוסטעהען דער נאכט; ע"וו"ז"ג.
מצרים שלוג אן איהרער ערזטגעבורט; ע"וו"ז"ג.
אונד פיהרטע ישראל הערויז; ע"וו"ז"ג.
מיט שטארקער האנד אונד אויזגעשטרעקטעם ארמע; ע"וו"ז"ג.
דער דאז שילפמעער אבגעטהיילט; ע"וו"ז"ג.

וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

קלז עַל־נַהֲרוֹת ׀ בָּבֶל שָׁם יָשַׁבְנוּ גַּם־בָּכִינוּ בְּזָכְרֵנוּ אֶת־
צִיּוֹן: עַל־עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תָּלִינוּ כִּנֹּרוֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׁאֵלוּנוּ

אונד ישראל הינדורך געפיהרט; ע"וו"ז"ג.
אונד שטירצטע פרעה מיט זיינעם העער היניין; ע"וו"ז"ג.
דער זיין פאָלק געפיהרט דורך דיא וויסטע; ע"וו"ז"ג.
ערלעגטע גראָססע קאֶניגע; ע"וו"ז"ג.
ערווירגטע מאֶכטיגע בעהערשער; ע"וו"ז"ג.
דער אמוריטער קאֶניג, סיחון; ע"וו"ז"ג.
עוג, צו בשן קאֶניג; ע"וו"ז"ג.
אונד גאַב איהר לאַנד איין צום בעזיטץ; ע"וו"ז"ג.
בעזיטץ פיר ישראל, זיין פאָלק; ע"וו"ז"ג.
דער אין אונזערם דרוקקע אַן אונז דאַכטע; ע"וו"ז"ג.
אונד אונז פאָם פיינד ערלאֶזטע; ע"וו"ז"ג.
דער אַללעם פליישע שפייזע גיבט. ע"וו"ז"ג.
דאַנקט דעם גאָטטע דעז היממעלז! עוויג וואָהרט זיינע גיטע.
קלז אַן דען פליססען בבל'ז זאַססען וויר אונד וויינטען, איבערדאַכטען ציון;
פאַזן! אונזרע האַרפען האָנגטען וויר דאָרט אַן ווידענשטרייכען —

שׁוֹבֵינוּ דִּבְרֵי־שִׁיר וְתוֹלָלֵינוּ שִׂמְחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן׃
אֵיךְ נָשִׁיר אֶת־שִׁיר יְהוָה עַל אַדְמַת נֵכָר׃ אִם־אֶשְׁכָּחֵךְ
יְרוּשָׁלָםִ תִּשְׁכַּח יְמִינִי׃ תִּדְבַּק לְשׁוֹנִי ׀ לְחִכִּי אִם־לֹא אֶזְכְּרֵכִי
אִם־לֹא אַעֲלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַםִ עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי׃ זְכֹר יְהוָה ׀
לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָםִ הָאֹמְרִים עָרוּ ׀ עָרוּ עַד הַיְסוֹד
בָּהּ׃ בַּת־בָּבֶל הַשְּׁדוּדָה אַשְׁרֵי שֶׁיְשַׁלֶּם־לָךְ אֶת־גְּמוּלֵךְ
שֶׁגָּמַלְתְּ לָנוּ׃ אַשְׁרֵי ׀ שֶׁיֹּאחֵז וְנִפֵּץ אֶת־עֹלָלַיִךְ אֶל־הַסָּלַע׃
קלח לְדָוִד ׀ אוֹדְךָ בְכָל־לִבִּי נֶגֶד אֱלֹהִים אֲזַמְּרֶךָּ׃
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ וְאוֹדֶה אֶת־שְׁמֶךָ עַל־חַסְדְּךָ
וְעַל־אֲמִתֶּךָ כִּי־הִגְדַּלְתָּ עַל־כָּל־שִׁמְךָ אִמְרָתֶךָ׃ בְּיוֹם
קָרָאתִי וַתַּעֲנֵנִי תַּרְהִבֵנִי בְנַפְשִׁי עֹז׃ יוֹדוּךָ יְהוָה כָּל־מַלְכֵי־
אָרֶץ כִּי שָׁמְעוּ אִמְרֵי־פִיךָ׃ וְיָשִׁירוּ בְּדַרְכֵי יְהוָה כִּי גָדוֹל
כְּבוֹד יְהוָה׃ כִּי־רָם יְהוָה וְשָׁפָל יִרְאֶה וְגָבֹהַּ מִמֶּרְחָק

דען אך, דיא אונז איכ׳ז עלענד טריעבען, פאָדערטען געזאַנג פאָן אונז! אונגליקזשטפטטער הייטטען פריידע: „זינגעט אונז געזאָנגע ציון׳ז!“ קאָננטען וויר געזאַנג דעז העררן זינגען אויף ענטווייהטעם ערדרייך? — ירושלם! פערגעס׳ איך דיין, זאָ פערגעסע אייגע רעכטע — ! אייגע צונגע קלעבטע אַם גויאען, ווען איך דייגער ניכט געדענקע, ווען בייא יעדער פראָהליכקייט דיר ניכט אייגע נאָהרע פליסט. גע דענקע, העדר, דען זאָהנען אדום׳ז דען טאַג ירושלים׳ז! „פערהעערע! ריעפען זיא, פערהיערע ביז אויף דען טיעפזטען גרונד!“ אָ דוא צערשטאָרערין! טאָכטער בבל׳ז! הייל דעם, דער דיר פערגעלטען ווירד, וואַז דוא אַן אונז פערחיבזט! הייל דעם, דער דיינע ברוט ערגרייפט, אונד אַן דעם פעלז צערשמעטערט. קלח פאָם דוד. „פאָן גאַנצעם הער צען דאַנק׳ איך דיר!“ ערטאָנעט, גאָטט, איין הארפענשפיעל פאָר דיר! היגגעשטרעקט צום טעמפעל דיינעז הייליגטהומז, דאַנקע איך דיינעם נאָמען, דייגער גיטע, דייגער טריע וועגען; דען דוא האַזט דיינען רוהם, דיין וואָרט, איבער אַללעז הערליך גראָס געמאַכט. רופע איך דיר, אונד דוא ערהאָרעזט איך. אָ, זאָ, וועקקזט דוא קיהנעז זעלבזט געפיהל אין איר! יאַ, העדר, דיך פרייזען אללע ערדענקאָניגע, פער נעהמענד דייגעז אונדעז וואָרטע, אונד זינגען פאָן דען וועגען גאָטטעז, וויא גראָס זיא, דעז עוויגען אַנבעטעט! דען ערהאַבען איזט דער עוויגע, אונד זיעט דאָז ניעדריגע פאָן פערנע הער זאָ וויא דאַז

יֵדָע: אִם־אֵלֵךְ בְּקֶרֶב צָרָה תְּחַיֵּנִי עַל אַף אֹיְבַי תִּשְׁלַח
יָדֶךָ וְתוֹשִׁיעֵנִי יְמִינֶךָ: יְהוָה יִגְמֹר בַּעֲדִי יְהוָה חַסְדְּךָ
לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אַל־תֶּרֶף:

קלט לַמְנַצֵּחַ לְדָוִד מִזְמוֹר יְהוָה חֲקַרְתַּנִי וַתֵּדָע: אַתָּה
יָדַעְתָּ שִׁבְתִּי וְקוּמִי בַּנְתָּה לְרֵעִי מֵרָחוֹק: אָרְחִי וְרִבְעִי זֵרִיתָ
וְכָל־דְּרָכַי הִסְכַּנְתָּה: כִּי אֵין מִלָּה בִּלְשׁוֹנִי הֵן יְהוָה יָדַעְתָּ
כֻלָּהּ: אָחוֹר וָקֶדֶם צַרְתָּנִי וַתָּשֶׁת עָלַי כַּפֶּכָה: פְּלִאָ*ה דַעַת
מִמֶּנִּי נִשְׂגְּבָה לֹא־אוּכַל לָהּ: אָנָה אֵלֵךְ מֵרוּחֶךָ וְאָנָה
מִפָּנֶיךָ אֶבְרָח: אִם־אֶסַּק שָׁמַיִם שָׁם אָתָּה וְאַצִּיעָה שְּׁאוֹל
הִנֶּךָּ: אֶשָּׂא כַנְפֵי־שָׁחַר אֶשְׁכְּנָה בְּאַחֲרִית יָם: גַּם־שָׁם
יָדְךָ תַנְחֵנִי וְתֹאחֲזֵנִי יְמִינֶךָ: וָאֹמַר אַךְ־חֹשֶׁךְ יְשׁוּפֵנִי
וְלַיְלָה אוֹר בַּעֲדֵנִי: גַּם־חֹשֶׁךְ לֹא־יַחְשִׁיךְ מִמֶּךָ וְלַיְלָה
כַּיּוֹם יָאִיר כַּחֲשֵׁיכָה כָּאוֹרָה: כִּי־אַתָּה קָנִיתָ כִלְיֹתָי

*) פליאה ק'

האָהע איטטען חין דער אַנגזט ערקוויקזט דוח איך, שטרעקזט חיבער
איינער פיינדע לאָרן דיח האַנד חויז, חוכד היִלפזט איט דייכער רעכ־
טען איר. דער הערר פיהרט'ז וואַהרליך חויז פיר איך! יח, הערר,
עוויג וואָהרעט דייכע גיטע! לחס כיכט חוכפאָללענדעט דייכער האָנדע
ווערק! קלט דעם פאָרזאָנגער דוד ז, איין פזאַלם. הערר! ערפאָרי־
טעזט איך, חוכד וויזט: איך זיטצע איך שטעהע חויף, דיר איזט'ז בע־
קאַנט: דוח פריפזט פאָן פערנע, וואַז איך דענקע; דוח האַזט איר
גאַנג חוכד לאַגער פאָרגעמעססען, חוכד איינע וועגע אללע אנגעפיהרט,
בעפאָהר איין וואָרט חויף איינער צונגע שוועבט, האַזט דוח עז הערר!
שאָן גאַנץ געוואוסט. דוח האַסט איך אום חוכד אום געבילדעט; האַסט
דייכע אייזערהאַנד אן איך געלעגט:. זאָלך וויססען איזט איר צו פער־
באָרגען, צו האָך, דאַס איכז ערררייכע. וואָ זאָלל איך הין פאָר דייכעם
גייסטע? וואָהין פאָר דייכעם אַנגעזיכטע פליעהען?. שטיעגע איך דיח
היאמעל היכויף; זאָ ביזט דוח דאַ; חוכד בעטעטע איך איר דיח חונטער־
וועלט; זאָ פאָנדע איך דיך. שוויכג איך דער אָרגענראָטהע פליגעל,
אם חייסערזטען דעז אעערז צו רוהן:. זיח ווירדע חויך דאָרט איך
לייטען, דייכע האַנד; חויך דאָרט ערגריפפע איך דייכע רעכטע. חוכד
שפראָך איך: פינזטערניס בעדעקקע איך! זאָ ווירדע זעלבזט דיח
נאכט אום איך צו ליכטע פינזטערניס פערדונקעלט ניכטז פאָר דיר,
נאכט לייכטעט גלייך דעם טאַגע, חוכד העלל חוכד דונקעל איזט דיר
גלייך. דען דוח האַסט איינע נירען איננערליך געבויט; האַסט איך

תְּסֻכֵּנִי בְּבֶטֶן אִמִּי: אוֹדְךָ עַל כִּי־נוֹרָאוֹת נִפְלֵיתִי נִפְלָאִים
מַעֲשֶׂיךָ וְנַפְשִׁי יֹדַעַת מְאֹד: לֹא־נִכְחַד עָצְמִי מִמֶּךָּ אֲשֶׁר־
עֻשֵּׂיתִי בַסֵּתֶר רֻקַּמְתִּי בְּתַחְתִּיּוֹת אָרֶץ: גָּלְמִי רָאוּ עֵינֶיךָ
וְעַל־סִפְרְךָ כֻּלָּם יִכָּתֵבוּ יָמִים יֻצָּרוּ וְלֹא* אֶחָד בָּהֶם: וְלִי
מַה־יָּקְרוּ רֵעֶיךָ אֵל מֶה עָצְמוּ רָאשֵׁיהֶם: אֶסְפְּרֵם מֵחוֹל
יִרְבּוּן הֱקִיצֹתִי וְעוֹדִי עִמָּךְ: אִם־תִּקְטֹל אֱלוֹהַּ רָשָׁע וְאַנְשֵׁי
דָמִים סוּרוּ מֶנִּי: אֲשֶׁר יֹמְרוּךָ לִמְזִמָּה נָשׂוּא לַשָּׁוְא עָרֶיךָ:
הֲלוֹא מְשַׂנְאֶיךָ יְהוָה ׀ אֶשְׂנָא וּבִתְקוֹמְמֶיךָ אֶתְקוֹטָט:
תַּכְלִית שִׂנְאָה שְׂנֵאתִים לְאוֹיְבִים הָיוּ לִי: חָקְרֵנִי אֵל וְדַע
לְבָבִי בְּחָנֵנִי וְדַע שַׂרְעַפָּי: וּרְאֵה אִם־דֶּרֶךְ־עֹצֶב בִּי וּנְחֵנִי
בְּדֶרֶךְ עוֹלָם: כ״ט לחדש קמ לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: חַלְּצֵנִי
יְהוָה מֵאָדָם רָע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי: אֲשֶׁר חָשְׁבוּ
רָעוֹת בְּלֵב כָּל־יוֹם יָגוּרוּ מִלְחָמוֹת: שָׁנְנוּ לְשׁוֹנָם כְּמוֹ

*) ולו ק׳

בעדעקט חין איינער אוטטער טחחס. (חיך דחנקע דיר, דחס חיך זח
וואונדערבאר געשאפפען! וואונדערבאר זינד דיינע ווערקע:
דחז ערקעננעט איינע זעעלע וואהל). דיר איזט אונפערהאלען איין
חיננערזטעז געביין, דח חיך פערבחרגען חיך בערייטעט ווארד, גע
וועבט חים טיעפזטען טחם דער ערדע:. חים קייאע זחה׳ן חיך דיינע
חויגען טחן; חויזגעלייכנעט זינד חין דיינעם בוכע, דיח טחגע, דיח
איר ווערדען זאללען, חלז קיינער נחך דערזעלבען ווחר. בעגריפפע,
גחטט! פחן דיר חוזאחסט, וויח חונטחלבחר זינד זיח איר! חיהרע
חנלחהל, וויח חונ־ליך גרחס! נחהלע חיך? חיהרער זינד אעהר חלז
דעז זחנדעז! — חיך ענדיגע, חונד בלייבע נחך בייח דיר. — ווען חיך
דעם פרעפלער פאללע; „טחדט׳ חיהן, גחטט!“ ווען חיך דיח בלוט
בעגיעריגען פערשטחסע, דיח דיך לו בובענטטיקקען נעננען בייח דייז
נעם נחאען אייטעל טווחרען, זח החס׳ חיך, העדר, יחז דייגע החסער,
פערחבטיי׳ דיח, זח וויעדער דיך זיך זעטלען. חיך החסע זיח איט חונ
בעגרענלטעם החסע, חלז איינע פיינדע זינד זיח איר. ערפחרט׳ איך
גחטט, ערפחהרע איין געאיטה! פריפע איינעז הערלענז רעגונג!
ערפחהר׳, חב חן איר זייח חיין וועג דעז יחאאערז, חונד לייטע איך
דען וועג לור עוויגקייט. קמ דעת זאנגמייזטער איין פזאלם דוד׳ז.
העדר, רעטטע איך פחן בחזען אענטען, בעווחהרע איך פחר
פרעפעלהחפטען לייטען. דיח חים הערלען טיקקע זיננען, טחגליך
טטרייט עררעגען! דיח לונגע טחרפען זיח, דער טוחנגע גלייך, חונד

נחש חמת עכשוב תחת שפתימו סלה: שמרני יהוה |
מידי רשע מאיש חמסים תנצרני אשר חשבו לדחות
פעמי: טמנו־גאים | פח לי וחבלים פרשו רשת ליד מעגל
מקשים שתו־לי סלה: אמרתי ליהוה אלי אתה האזינה
יהוה קול תחנוני: יהוה אדני עז ישועתי סכותה לראשי
ביום נשק: אל־תתן יהוה מאויי רשע זממו אל־תפק
ירומו סלה: ראש מסבי עמל שפתימו יכסומו*: ימיטו*
עליהם גחלים באש יפלם במהמרות בל־יקומו: איש
לשון בל־יכון בארץ איש־חמס רע יצודנו למדחפת:
ידעת* כי־יעשה יהוה דין עני משפט אבינים: אך
צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את־פניך:

קמא מזמור לדוד יהוה קראתיך חושה לי
האזינה קולי בקראי־לך: תכון תפלתי קטרת לפניך
משאת כפי מנחת־ערב: שיתה יהוה שמרה לפי

*) סי ק׳ *) מו ק׳ ידעתי ק׳

אטטערגיפט ברעננט אונטער איהרען ליפפען. בעוואהר' איך פאר
דער האנד דעס באזעוויכטס! בעהיטע איך, א הערר פאר
פרעפעלהאפטען לייטען, דיא איינען גאנג צו פאללען דראהען.
דיא שטאלצען לעגען שטריק אונד שלינגען איין, ברייטען אויס איהר
נעטץ אם וועגע אונד שטעללען הייאליך פאללען איר. איך רופע:
הערר, עוויגער, דוא ביזט איין גאטט! ערהערע איינעס פלעהענס
שטיממע! הערר, עוויגער, איין זיעג, איין הייל, דוא דעקסט איין
הויפט צור ריזטונגזצייט! ערפיללע דעס פרעפלערס וינשע ניכט! לאס
זיינע טיקקע ניכט געלינגען, זיא אכטען זיך דען זאנסט ערהע־
בען! — א, דאס איינער ווידערזאכער הויפט דאס אונהייל איהרער
איינגען ליפפען דעקקע! בליטצשטראהל פאהרט איבער זיא, ער
שטירצט זיא היין אין גלוטה, אין טיעפע גרופט, וואו קיין אויפקאמ־
מען איזט; פערלייאדער בלייבען ניכט אים לאנדע. דאס לאזטער
זעלבזט בעשטריקט אונד שטירצט דען פרעפלער! איך וויס, דער
הערר שאפפט אונטערדריקטען רעכט אונד פיהרט דעס היילפבע־
דירפטיגען זאכע — אויך ווערדען דיר גערעכטע דאנקען, דיא רעד־
ליכען פאר דיינעם אנטליטץ בלייבען!

קמא פזאלם דוד'ז. הערר, איך רופע דיר, איילע, איר צו העל־
פען! הערע איינע שטיממע, ווען איך צו דיר פלעהע. לאס איין גע־
בעט וויא וויהרויך פאר דיר טויגען, איין האנדעמפאלטען וויא איין

נִצְּרָה עַל־דַּל שְׂפָתָי׃ אַל־תַּט לִבִּי ׀ לְדָבָר ׀ רָע לְהִתְעוֹלֵל
עֲלִלוֹת ׀ בְּרֶשַׁע אֶת־אִישִׁים פֹּעֲלֵי־אָוֶן וּבַל־אֶלְחַם
בְּמַנְעַמֵּיהֶם׃ יֶהֶלְמֵנִי צַדִּיק ׀ חֶסֶד וְיוֹכִיחֵנִי שֶׁמֶן רֹאשׁ אַל־
יָנִי רֹאשִׁי כִּי־עוֹד וּתְפִלָּתִי בְּרָעוֹתֵיהֶם׃ נִשְׁמְטוּ בִידֵי־סֶלַע
שֹׁפְטֵיהֶם וְשָׁמְעוּ אֲמָרַי כִּי נָעֵמוּ׃ כְּמוֹ פֹלֵחַ וּבֹקֵעַ בָּאָרֶץ
נִפְזְרוּ עֲצָמֵינוּ לְפִי שְׁאוֹל׃ כִּי אֵלֶיךָ ׀ יֱהוִה אֲדֹנָי עֵינָי בְּכָה
חָסִיתִי אַל־תְּעַר נַפְשִׁי׃ שָׁמְרֵנִי מִידֵי פַח יָקְשׁוּ לִי וּמֹקְשׁוֹת
פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ יִפְּלוּ בְמַכְמֹרָיו רְשָׁעִים יַחַד אָנֹכִי עַד־אֶעֱבוֹר׃
קמב מַשְׂכִּיל לְדָוִד בִּהְיוֹתוֹ בַמְּעָרָה תְפִלָּה׃ קוֹלִי אֶל־
יְהוָה אֶזְעָק קוֹלִי אֶל־יְהוָה אֶתְחַנָּן׃ אֶשְׁפֹּךְ לְפָנָיו שִׂיחִי
צָרָתִי לְפָנָיו אַגִּיד׃ בְּהִתְעַטֵּף עָלַי ׀ רוּחִי וְאַתָּה יָדַעְתָּ
נְתִיבָתִי בְּאֹרַח־זוּ אֲהַלֵּךְ טָמְנוּ פַח לִי׃ הַבֵּיט יָמִין ׀ וּרְאֵה
וְאֵין־לִי מַכִּיר אָבַד מָנוֹס מִמֶּנִּי אֵין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי׃ זָעַקְתִּי

חבענדחפפער, עוויגער, בעווחהרע אייגען אוכד, בעווחהרע אייניגר ליפפען טהירע! לחם ניכט איין הערץ, דעם פרעפעל הָחלד, מיט חוכגערעכטען לחנדעזלירזטען גחטטלחזע טירחנכייח פערחיבען! איך עקעלן חיהרע לוזטגעריכטע! וואהלטהחטיג ווחה דיח ליעבע זיכד דעז טוגענדהחפטען טלחגע. ער ליכטיגע חוכד חיבערפיהרע איך! דעז זחלבחל דופט חוכעבעלט אייכע זייכע ניכט, חיך בעטע נחך, דח יעכע טחנדטהחט חיבען. חויך ווערדען דיח חין פעלזענקלופט עכט טליפפען, חייכזט חיהרער טהחטען ריכטער זיין — אייכען וואָרטען פחלגען זיח, דען זיח געביטען זחנפט. דעז לחנדמאחנכז, דער חים החרטען בחרען וויהלעט, חוכד חוכזער קחניגליך געביין לערפחללט ין ביידעז חן דער גרופט. חויף דיך הערר, עוויגער, טויען אייגע חוי גען, חויף דיך פערטרויע חיך! — פערטטחסע אייגע זעעלע ניכט! בעוואהרע איך פחר טלינגען, דיח זיח איר חייכגעלעגט, פחר דער חיבעלטהטער פחללע! לך דחס חין חיהרע חייגען נעטלע פרעפלער זיך פערטטריקקען, חללעזחאט, ביז חיך פחרחיבער בין!

קמב אינטערווייזונג פאָם דוד, געבעט, דא ער אין דער האָהלע וואר. מיט לויטער שטיאמע טרייע חיך לום העררן, מיט לויטער סטיאמע רופע חיך חן, סיטטע אייכע קלחגע פחר חיהם חויז, בריכגע אייכע נחטה פחר חיהן. ווען איין גייזט אין איר פערלחגט, דיר, דיר חיזט איין פפחד בעקחננט! וואָהין חיך טרעטע, זיכד טלינגען איר געלעגט, טויע היער, בליקקע דחרט, ניעאחכד ווילל איך קעננען, חללע לופלוכט חיזט דחהין, אייכער ניאמט זיך ניעאחכד חן.

אֵלֶיךָ יְהוָה אָמַרְתִּי אַתָּה מַחְסִי חֶלְקִי בְּאֶרֶץ הַחַיִּים׃
הַקְשִׁיבָה ׀ אֶל־רִנָּתִי כִּי־דַלּוֹתִי מְאֹד הַצִּילֵנִי מֵרֹדְפַי
כִּי אָמְצוּ מִמֶּנִּי׃ הוֹצִיאָה מִמַּסְגֵּר ׀ נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת־
שְׁמֶךָ בִּי יַכְתִּרוּ צַדִּיקִים כִּי תִגְמֹל עָלָי׃

קמג מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה ׀ שְׁמַע תְּפִלָּתִי הַאֲזִינָה אֶל־
תַּחֲנוּנַי בֶּאֱמֻנָתְךָ עֲנֵנִי בְּצִדְקָתֶךָ׃ וְאַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט
אֶת־עַבְדֶּךָ כִּי לֹא־יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל חָי׃ כִּי רָדַף אוֹיֵב
נַפְשִׁי דִּכָּא לָאָרֶץ חַיָּתִי הוֹשִׁיבַנִי בְמַחֲשַׁכִּים כְּמֵתֵי עוֹלָם׃
וַתִּתְעַטֵּף עָלַי רוּחִי בְּתוֹכִי יִשְׁתּוֹמֵם לִבִּי׃ זָכַרְתִּי יָמִים ׀
מִקֶּדֶם הָגִיתִי בְכָל־פָּעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ אֲשׂוֹחֵחַ׃
פֵּרַשְׂתִּי יָדַי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי ׀ כְּאֶרֶץ־עֲיֵפָה לְךָ סֶלָה׃ מַהֵר
עֲנֵנִי ׀ יְהוָה כָּלְתָה רוּחִי אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי
עִם־יֹרְדֵי בוֹר׃ הַשְׁמִיעֵנִי בַבֹּקֶר ׀ חַסְדֶּךָ כִּי־בְךָ בָטָחְתִּי

איך טרייע, הערר, צו דיר! דוא ביזט דאך איינע צופערזיכט, איין ערבטהייל אין דעם לעבענזלאנדע! פערנים איין אנגזטגעשרייא, איך ווערדע האַרט געפלאַגט! רעטטע פאַן פערפאָלגערן איך, דען איר זינד זיא צו אמעכטיג! בעפרייע איך אויז דעם קערקער. דאס איך דיינעם נאמען דאנקע; געדעכטע קראָנען זיך דורך איך, ווען דוא וואָהלטהאַט איר ערצייגעזט!

קמג איין פזאַלם דוד'ז. פערנים איין פלעהען, הערר, אוי' אערקע אויף איין געבעט, ערהאָרע איך נאך דיינער וואַהרהייט, נאך דיינער גערעכטיגקייט — אונד געהע ניכט אינ'ז געריכט איט דיינעם קנעכטע; וואַז לעבט, בעשטעהט ניכט אהנע שולד פאָר דיר! — דער פיינד פערפאָלגט איינע זעלע, דריקט איינען לעבענזגייזט צו באָדען אונד לעגט איך איין, וויא עוויג היינגעשיעדען, אין אָדע פינז טערניס. זאָ פערשמאַכטעט איין גייזט אין איר, דאַז הערץ ער שטאַררט אין איינעם בוזען. איך דענקע אַן פאָריגע צייט צוריק. ער וואָגע דיינע טהאַטען אַללע, זיננע דיינען ווערקען נאך אונד ברייטע איינע האָנדע אויז צו דיר, וויא דירדעז לאַנד לעכצט איין געאיטה נאך דיר — איילע, הערר, ערהאָרע איך! איין גייזט פערגעהט פאָר זעהנזוכט! פערבירג דיין אַנטליטץ ניכט פאָר איר, זאָנזט גלייך איך איינגעזונקטען לייכען לאַס איך פריה פאָן דיינער גנאָדע האָרען, דען איך פערטרויע אויף דיך; צייגע איר דען וועג, אויף דען איך

הוֹדִיעֵנִי דֶּרֶךְ־זוּ אֵלֵךְ כִּי־אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי נַפְשִׁי: הַצִּילֵנִי
מֵאֹיְבַי ׀ יְהוָה אֵלֶיךָ כִסִּתִי: לַמְּדֵנִי ׀ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ כִּי־
אַתָּה אֱלוֹהָי רוּחֲךָ טוֹבָה תַּנְחֵנִי בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר: לְמַעַן ׀
שִׁמְךָ יְהוָה תְּחַיֵּנִי בְּצִדְקָתְךָ ׀ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁי: וּבְחַסְדְּךָ
תַּצְמִית אֹיְבָי וְהַאֲבַדְתָּ כָּל־צֹרְרֵי נַפְשִׁי כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:
קמד לְדָוִד ׀ בָּרוּךְ יְהוָה ׀ צוּרִי הַמְלַמֵּד יָדַי לַקְרָב אֶצְבְּעוֹתַי
לַמִּלְחָמָה: חַסְדִּי וּמְצוּדָתִי מִשְׂגַּבִּי וּמְפַלְטִי לִי מָגִנִּי וּבוֹ
חָסִיתִי הָרוֹדֵד עַמִּי תַחְתָּי: יְהוָה מָה־אָדָם וַתֵּדָעֵהוּ בֶּן־אֱנוֹשׁ
וַתְּחַשְּׁבֵהוּ: אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה יָמָיו כְּצֵל עוֹבֵר: יְהוָה הַט
שָׁמֶיךָ וְתֵרֵד גַּע בֶּהָרִים וְיֶעֱשָׁנוּ: בְּרוֹק בָּרָק וּתְפִיצֵם
שְׁלַח חִצֶּיךָ וּתְהֻמֵּם: שְׁלַח יָדֶיךָ מִמָּרוֹם פְּצֵנִי וְהַצִּילֵנִי
מִמַּיִם רַבִּים מִיַּד בְּנֵי נֵכָר: אֲשֶׁר פִּיהֶם דִּבֶּר־שָׁוְא
וִימִינָם יְמִין שָׁקֶר: אֱלֹהִים שִׁיר חָדָשׁ אָשִׁירָה לָּךְ בְּנֵבֶל

געהען לאַסס, דען צו דיר ערהעבע איך מיינע זעעלע. עררעטטע מיך
פאָן פיינדען, הערר! בייא דיר בין איך געבאָרגען. לעהרע מיך נאַך
דיינעם וואָהלגעפאַללען האַנדלען, דען דוא ביזט מיין גאָטט! דיין
גייזט, דאַס האָכזטע גוט, ער לייטע מיך אויף עבנער באַהן! אום דיי-
נעס נאַמענס ווילּלען, הערר, ערקוויקקע מיך! דיינע גערעכטיגקייט
בעפרייע מיך אויס דער נאָטה! אום דיינער גיטע ווילּלען צערשטאָרע
מיינע פיינדע, פערבאַננע אַללע, דיא מיך אענגזטען — דען איך בין יאַ
דיין קנעכט!

קמד פאָם דוד. דאַנק זייא דעם הערן, מיינעם האָרטע, דער
מיינע האַנדע לעהרעט שטרייטען, מיינע פויסטע קריעגע פיהרען.
מיין פריינד! מיין שוטץ! עררעטטונג מיר אונד בורג! שילד, אויף
דען איך טרויע, דער פאָלקער צווינגעט אונטער מיך! הערר! וואַס
איזט דער מענש, דאַס דוא דיך זיין אַננימזט? דער ערדענזאָהן,
דאַס דוא איהן אַכטעזט? — דער מענש איזט איינעם האַוכע גלייך,
אונד זיינע טאַגע דעם שאַטטען, דער פאָרויבערוואַללט. — הערר
נייגע דיא הימעל! פאַהרע הערנאַב! בעריהרע דיא בערגע, זיא
ראַוכען. ווירף בליטצע, שטרייע זיא היין! שיעססע פפיילע אַב, שטיררע
זיא! שטרעקקע דיינע האַנד אויס דער האָהע, בעפרייע,
רעטטע מיך פאָן גראָססען פלוטהען, פאָן פרעמדער פאָלקערהאַנד!—
טרוג אונד פאַלשהייט לעהרט איהר מונד, מיינייד איהרע רעכטע."
גאָטט! נון זינג איך דיר איין נייעס ליעד אונד שפיעל' עס אויף צעהנ

עָשׂוֹר אֲזַמְּרָה־לָּךְ׃ הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת־
דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה׃ פְּצֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִיַּד בְּנֵי־נֵכָר אֲשֶׁר
פִּיהֶם דִּבֶּר־שָׁוְא וִימִינָם יְמִין שָׁקֶר׃ אֲשֶׁר בָּנֵינוּ ׀ כִּנְטִעִים
מְגֻדָּלִים בִּנְעוּרֵיהֶם בְּנוֹתֵינוּ כְזָוִיֹּת מְחֻטָּבוֹת תַּבְנִית
הֵיכָל׃ מְזָוֵינוּ מְלֵאִים מְפִיקִים מִזַּן אֶל־זַן צֹאונֵנוּ* מַאֲלִיפוֹת
מְרֻבָּבוֹת בְּחוּצוֹתֵינוּ׃ אַלּוּפֵינוּ מְסֻבָּלִים אֵין פֶּרֶץ
וְאֵין יוֹצֵאת וְאֵין צְוָחָה בִּרְחֹבֹתֵינוּ׃ אַשְׁרֵי הָעָם
שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְהוָה אֱלֹהָיו׃

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃
הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃

*) יתיר ו׳ *) ל׳ לחרש

זאיטענפזאלטער דיר, דער דען קאָניגען דען זיעג געגעבען, גע־
רעטטעט דוד, זיינען קנעכט, פֿאָם מאָרדערישען שווערד. „בעפֿרייע,
רעטטע איך פֿאָן פֿרעמדער פֿאָלקער מאַכט! — דרום אונד פֿאַלשהייט
לעהרט איהר מונד, איינייד איהרע רעכטע." יעטצט וואַכזען אויך,
ווי שטאָמלינגע, אין איהרער יוגענד אונזרע זאָהנע; אונזרע טאָכטער
זײלען גלייך, בילדהויערווערק, דעז טעמפעלז ציער. פֿאָלל זינד אונזרע
קאַמערן, רייכען איבער פֿאָררמטה פֿאָררמטה, דיא שאַאַפֿע טראַ־
גען טויזענדע, צעהנטויזענדע אויף אונזערן טריפֿטען. אונזרע רינדער
וואָהלבעלייבט. — קיין שטורם, קיין פֿערלוסט נאָך קלאַגעטריין אויף
אונזערן שטראַסען! — וואָהל דעם פֿאָלקע, דעם עס זאָ ער־
געהעט! וואָהל דעם פֿאָלקע, דעססען גאָטט דער עוויגע!

קמה לאָבליעד דוד'ז. איין גאָטט, אָ קאָניג, דיך וויל איך ער
העבען! דיינען נאַמען עוויג בענעדייען! טאָגליך בענעדייע איך דיר,
לאָבע דיינען נאַמען עוויג. גראָס איזט דער עוויגע אונד הואַכגע־
ריהמט, אונערפֿאָרשליך זיינע גראָסע. איין געשלעכט דעם אנדערן
ריהמט דיינע ווערקע, זאָ אַכטען דיינע מאַכט קונד. פראַכט או'
שאָנע דיינער מאַיעסטאַט, דיינע וואונדערטהאַטען וויל איך זינגען.

וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ יתיר ו׳
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדׇל־חָסֶד׃ יתיר ו׳
טוֹב יְהוָה לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כׇּל־מַעֲשָׂיו׃
יוֹדוּךָ יְהוָה כׇּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כׇּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכׇל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְהוָה לְכׇל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכׇל־הַכְּפוּפִים׃
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אׇכְלָם בְּעִתּוֹ׃
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכׇל־חַי רָצוֹן׃
צַדִּיק יְהוָה בְּכׇל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכׇל־מַעֲשָׂיו׃
קָרוֹב יְהוָה לְכׇל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃
שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כׇּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כׇּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃

אַללעס שפּריכט פֿאָן עהרפֿורכט דיינער מאַכט; אויך איך וויל דיינע הערליכקייט פֿערקינדען. אַללעס זינגט איין דענקמאַל דיינער גראָססען גיטע אונד ריהמעט דיינע אַללגערעכטיגקייט. אַללגנעדיג, אַללבאַרמהערציג איזט דער הערר, לאַנגמיטהיג אונד פֿאָן גראָססער גיטע! אַללען איזט דער הערר וואָהלטהעטיג, ערבאַרמט זיך זיינער ווערקע אַללער! הערר, דיר דאַנקען דיינע ווערקע אַללע, דיר בענעדייען דיינע הייליגען, בעזינגען דיינעס רייכעס מאַיעסטעט, אונטערהאַלטען זיך פֿאָן דיינער מאַכט, דען מענשען דיינע מאַכט צו פֿערקינדען, דיא מאַיעסטעט אונד פּראַכט דיינעס רייכעס! דיין רייך איזט אַללער עוויגקייטען רייך, דיינע הערשאַפֿט וועהרעט פֿיר אונד פֿיר. אַללע פֿאַללענדע ערהעלט דער הערר, ריכטעט דיא געבייגטען אויף. אַללער אויגען זעהען נאַך דיר היין, אונד דוא גיבסט איהנען שפּייזע אין דער צייט. אַללמילדע עפֿפֿנעסט דוא דיא האַנד אונד זעטטיגסט, וואַס דאַ לעבט, מיט וואָהלטהון. אויך אַללען זיינען וועגען איזט דער הערר גערעכט, אין אַללען זיינען טהאַטען גיטיג. דער הערר איזט נאַהע אַללען, דיא איהן רופֿען, אַללען דיא אויפֿריכטיג איהן אַנרופֿען; ער טהוט, וואַס געטטעספֿירכטיגען בעהאַגט, ערהערט איהר טרייען הילפֿט איהנען אויס; ער שיטצעט אַללע, דיא איהן ליעבען, אונד ראָטטעט אַללע פֿרעפֿלער אויס. איין

תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה׃ אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן אָדָם שֶׁאֵין
לוֹ תְשׁוּעָה׃ תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנֹתָיו׃ אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו׃
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם׃ עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים׃ יְהוָה פֹּקֵחַ עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים
יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים׃ יְהוָה שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה
יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת׃ יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
קמז הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה׃
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַםִ יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃ הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב

אונד זאָלל לאָב דעז עוויגען זינגען! אַללעז פֿלייש לאָבזינגע זיינער היי-
ליגקייט עוויגליך אונד איממער!
קמו הללויה. דען עוויגען לאָבע מיינע זעעלע! איך לאָבע איינען
גאָטט זאָ לאַנגע איך לעבע, איין זאַיטענשפּיעל ערטאָנע דעם עוויגען
זאָ לאַנגע איך בין. פֿערטרויעט ניכט אויף פֿירזטען, אויף מענשענ-
קינד, דאַז וועניג העלפֿען קאַן! דער גייזט פֿערלאָססט איהן, דאַן
קעהרט ער וויעדער היין צו זיינער ערדע, אויז איזט'ז מיט זיינען
ווייזעזטען ענטווירפֿען. וואָהל דעם, דער יעקב'ז גאָטט צור היילפֿע
האַט, דער אויף דען העררן פֿערטרויט, אויף גאָטט — דער הימעל,
ערדע, מעער אונד אַללעז וואַז מין איהנען איזט, געשאַפֿפֿען, דער
טרייע אונד וואַהרהייט עוויג האַלט, דער אונטערדריקקטען רעכט
פֿערשאַפֿפֿט, דער שפּייזע גיבט דען הונגריגען. דער עוויגע לאָזט
געבונדענע, דער עוויגע מאַכט בלינדע זעהענד, דער עוויגע ריכטעט
דיא געבייגטען אויף, דער עוויגע ליעבט גערעכטע מענער, דער
עוויגע שיטצט דיא פֿרעמדלינגע, ער ריכטעט וויטטווען אויף אונד
וואַיזען אונד פֿיהרט אויף קרוממען פּפֿאַד דיא פֿרעפֿלער. דער
העדר רעגירעט עוויגליך, דיין גאָטט, דורך אַללע
ציטען, ציון! הללויה.
קמז הללויה! דען קעזטליך איזט עז, אונזערם גאָטטע לאָב אנשטימ-
מען, זאָ לאָב' איין לאָבגעזאַנג איזט שאָן אונד ליעבליך. דער העדר ערבויט ירושלם
פֿערזאַממעלט וויעדער ישראל'ז פֿערייאַגטע; צערבראָכנע הערצען היילט ער

ומחבש לעצבותם: מונה מספר לכוכבים לכלם שמות
יקרא: גדול אדונינו ורב־כח לתבונתו אין מספר:
מעודד ענוים יהוה משפיל רשעים עדי־ארץ: ענו ליהוה
בתודה זמרו לאלהינו בכנור: המכסה שמים ׀ בעבים
המכין לארץ מטר המצמיח הרים חציר: נותן לבהמה
לחמה לבני ערב אשר יקראו: לא בגבורת הסוס יחפץ
לא־בשוקי האיש ירצה: רוצה יהוה את־יראיו את־
המיחלים לחסדו: שבחי ירושלם את־יהוה הללי אלהיך
ציון: כי־חזק בריחי שעריך ברך בניך בקרבך: השם
גבולך שלום חלב חטים ישביעך: השלח אמרתו ארץ
עד מהרה ירוץ דברו: הנתן שלג כצמר כפור כאפר
יפזר: משליך קרחו כפתים לפני קרתו מי יעמד:
ישלח־דברו וימסם ישב רוחו יזלו־מים: מגיד דברו

פערבינדעט איהרע שמערצען. דער שטערנען צאהל האט ער בע-
שטיממט, אונד נעננעט אללע זיא מיט נאמען. גראס איזט אונזער הערר
אונד אללגעוואלטיג, אונאויסשפרעכליך זיין פערשטאנד. דער עוויגע
ריכטעט אויף דיא אונטערדריקטען, אונד שטאססט דיא פרעפלער הין
צור ערדע. שטיממט דעם עוויגען וועטטגעזאנגע אן! ריהרט אונזערס
גאטטעס הארפענשפיעל; איהם דער דען היממעל דעקט מיט וואלקען,
דער ערדע רעגען צובערייטעט, אונד גראז אויף דען בערגען וואקזען
מאכט. איהם, דער דעם פיעה זיין פוטטער גיבט, דען יונגען ראבען
גיבט, וואנאך זיא שרייען. ער האט ניכט לוסט אן ראססעס שטארקע,
אן מאננעסקראפט ניכט וואהלגעפאללען. דעם הערן געפאללט, ווער
איהן עהרפירכטעט, ווער נור אויף זיינע גיטע האפפעט. ירושלים! א
פרייזע דיינען הערן! לאבע, ציון, דיינען גאטט! ער מאכט דיא
ריעגעל דיינער טהארע פעסטע, אונד זעגנעט דיינע קינדער איננער-
האלב. ער שאפפעט דיינער גרענצען זיכערהייט, אונד זעטטיגט דיך
דעס בעסטען ווייצען. זענדעט ער זיין ווארט אויף ערדען. וויא שנעלל
לייפט זיין בעפעהל! ער בריינגעט שנעע וויא וואללענפלאקקען, שטרייעט
רייף וויא אשע הין, ווירפט שלאססען אייז אין שטיקקען, ווער קאן פאר
זיינעם פראסט בעשטעהען? דאן זענדעט ער זיין ווארט. עס שמעלצט —
לאססט זיינע ווינדע וועהען, עס טהויעט אויף. זיינען וויללען מאכט

 * * *

ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל: לא עשה כן ׀ לכל-גוי
ומשפטים בל-ידעום הללויה:

קמח הללויה ׀ הללו את-יהוה מן-השמים הללוהו
במרומים: הללוהו כל-מלאכיו הללוהו כל-צבאו*:
הללוהו שמש וירח הללוהו כל-כוכבי אור: הללוהו שמי
השמים והמים אשר ׀ מעל השמים: יהללו את-שם
יהוה כי הוא צוה ונבראו: ויעמידם לעד לעולם חק-נתן
ולא יעבור: הללו את-יהוה מן-הארץ תנינים וכל-
תהמות: אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשה דברו:
ההרים וכל-גבעות עץ פרי וכל-ארזים: החיה וכל-
בהמה רמש וצפור כנף: מלכי-ארץ וכל-לאמים שרים
וכל-שפטי ארץ: בחורים וגם-בתולות זקנים עם-
נערים: יהללו ׀ את-שם יהוה כי-נשגב שמו לבדו הודו
על-ארץ ושמים: וירם קרן ׀ לעמו תהלה לכל חסידיו
לבני ישראל עם קרבו הללויה:

*) צבאיו ק'

פֿר יעקב קונד, גאַב ישראל געזעטצע אונ' רעכטע. זאָ טהאַט ער קיינעם היידענפֿאָלקע, נאָך אָפֿפֿענבאַהרט' איהם זיינע רעכטע! הללויה.

קמח הללויה. לאָבט דען העררן פֿאָם הימעל הער! לאָבט איהן דאָרט אין יענער האָהע! לאָבט איהן, אַללע זיינע ענגעל! לאָבט איהן! אַללע זיינע העערע! לאָבט איהן זאָננע אונד מאָנד! לאָבט איהן, אַללע ליכטגעשטירנע! לאָבט איהן, אַללער הימעל הימעל! געוואַססער אין דער הימעלזלופֿט. אַללעז לאָבע זיינען נאַמען! דען ער געבאָט — זיא ווורדען, אונד ער ערהעלט זיא עוויגליך; ער גאַב געזעטצע אונ־איבערטרעטבאַר. לאָבט דען העררן, איהר פֿאָן דער ערדע! זעע־וואונדער! מעערעזטיעפֿען אַללע! בליטץ, האַגעל, שנעע אונד נעבעל! שטורמווינד, דער זיין געהייס פֿאָללשטרעקט! געבירגע אונד אַללע הי־געל! פֿרוכטבייאַמע אונד צעדערן אַללע! געווילד אונד צאַהמעז טהיער! געווירם אונד פֿלוגעז געפֿיעדער! דער ערדע קאָניג אונד שטאַא־טען, איהר פֿירזטען אונד בעהערשער! יינגלינגע אונד יונגפֿרויען, אים אַלטער, אין דער יוגענד; דעז עוויגען נאַמע לאָבע אַללעז, דען ער אַללעין איזט האָך ערהאַבען; זיין רוהם געהט איבער ערדע אונד הימעל. ער ערהעבט זיינעז פֿאָלקעז האָרן; איין לאָבגעזאַנג פֿיר ישראל, איהם פֿערוואַנדטעז פֿאָלק! הללויה.

קמט הַלְלוּיָהּ ׀ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח־יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְהוָה
בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ
עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃ רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃ לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם
בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל׃ לַעֲשׂוֹת בָּהֶם ׀ מִשְׁפָּט
כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ׃
קנ הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ׃
הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ׃ הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר׃ הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ
בְּמִנִּים וְעֻגָב׃ הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה׃ כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ׃ חזק

קמט הללויה. זינגט איין נייעז ליעד דעם העררן! זיין לאָב אים
קרייזע זיינער פֿראָממען! עז פֿרייע זיך זיינעז שטיפֿטערז ישראל!
פֿראָהלאָקקען לאָז'ז קינדער איהרעז קאָניגז אונד לאָבען איהן אים
רייהענטאַנץ אונד ריהרען פויקען איהם אונד האַרפֿען; דען ער אייזט
זיינעם פֿאָלקע גנאַדיג אונד קראָנט מיט זיעג דיא אונטערדריקטען.
נון פֿרייען זיך זיינעז רוהמז דיא פֿראָממען, פֿראָהלאָקקען לויט אויף
איהרעם לאַגער. לאָב גאָטטעז פֿיהרען זיא אים מונדע, צווייטשניידיג
שווערד אין איהרער האַנד אונד איבען ראַכע אַן באַרבאַרען, ציכטי־
גונג אַן שטאַאַטען אויז, אונד בינדען איהרע קאָניגע אין קעטטען,
מיט אייזערן פֿעססעלן איהרע עדלען, דאַז אורטהייל, דאַז געשריעבען
שטעהט, אַן איהנען צו פֿאָללציעהען: עהרענפֿאָלל פֿיר זיינע פֿראָמ־
מען! הללויה.

קנ הללויה. לאָבט גאָטט אין זיינעם הייליגטהום! לאָבט איהן אין
זיינער מאַכטפֿעסטע! לאָבט איהן אין זיינע וואונדערטהאַטען!
נאַך זיינער גראָססען הערליכקייט! לאָבט איהן מיט קלאַנגע דער פּאָז־
זוינען! לאָבט איהן מיט האַרפֿע אונד פּזאַלטער; לאָבט איהן מיט פּויק'
אונד רייגען, מיט זאַיטענשפּיעל אונד פֿלאָטען! לאָבט איהן מיט העל־
לעם ציםבעלקלאַנג? מיט שמעטטערנדעם געטאָן דער ציםבעלן! לאָבט
דען עוויגען, וואַז נור אָדעם האַט! הללויה.

בליל הושענא רבה בסיום כל ספר וספר מחמשה ספרי תהלים יאמר זה:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו בזכות ספר שבתהלים שקראנו לפניך שהוא מכון כנגד ספר | ראשון בראשית | שני שמות | שלישי ויקרא | רביעי במדבר | חמישי דברים | שבחמשה חומשי תורה בזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו ובזכות תיבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו ובזכות טעמיו ובזכות שמותיך הקדשים הכתובים בהם ובזכות שמותיך הקדשים הרמוזים והמצרפים בהם

אחר ספר א' אומרים

שתחון עלינו כגדל חסדך ותחתמנו בספר חיים טובים ותפתח לנו שערי אורה שערי לוית חן וחסד שערי פדות שערי לכון עונות שערי מחול העליון שערי דרור: יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי:

אחר ספר שני אומרים זה

שתצוה פחדך על איבנו ותצילנו בכח גבורתך ותחתמנו בספר גאולה וישועה ותפתח לנו שערי אומץ שערי לבוב שערי הצלה שערי ישועה שערי מזונות וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני עד אגיד זרועך לדור לכל יבוא גבורתך:

אחר ספר שלישי אומרים זה

שתרחם עלינו ברחמך ואמתך ותחתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה ותפתח לנו שערי יושר שערי ותיקות שערי דעה שערי הצלחה שערי אהבה שערי ועד טוב שערי אמת שערי ותדנות שערי הרוחה שערי ארוכה וקים בנו מקרא שכתוב ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיותך עם קדוש ליהוה אלהיך כאשר דבר:

אחר ספר רביעי אומרים זה

שתגן עלינו ותאמצנו לנצח שנאינו ותחתמנו בספר ישרים ותמימים ותפתח לנו שערי ידידות שערי הוד והדר שערי הצלחה שערי צדקה שערי ברכה שערי אחוה ורעות שערי תקומה: יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח:

אחר ספר חמישי אומרים זה.

שתתן הודך על משיחך ליהדר מלכות ותחתמנו בספר צדיקים ותפתח לנו שערי אוצר טוב שערי לקח שערי השקט שערי יקר שערי מנוחה שערי צהלה שערי בינה שערי אומץ ואילות שערי תשועה: אלהים צבאות השיבנו והאר פניך ונושעה: יהוה אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים: נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל חי: כי אתה אדני טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך:

בשעת עצירת גשמי׳ מתפללין על הגשמים ואומרין מזמורי׳, והמנהגים חלוקי׳, ונוהגים נק״ק פפד״מ לומר יו״ד מזמורי׳ אלו: יו״ד, כ״ג, ב״ה, כ״ח, ס״ט, פ״ה, פ״ו, ק״כ ק״ל, כ׳, למנצח מ״ל יענך ה׳ ביום צרה, ואמכם נסדור של הגאון מהור״ר יעב״ץ נדפסו י״ג מזמורי׳ אלו: י״ז, תפלה לדוד. כ״ה, לדוד אליך ה׳. ל״ב, לדוד משכיל. פ״ו, תפל לדוד. כ״ח מזמור שירו ק״ג, לדוד ברכי. ק״כ ש״ה אל ה׳ קכ״א, שיר למעלות. קכ״ג, ש״ה אליך. קכ״ד ש״ה לדוד. ק״ל, ש״ה ממעמקי׳. קל״ה, הללויה הללו קל״ו. הודו לה׳. ויש קהלות שמוסיפין לומר זה

יהי רצון מלפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן לרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל. וברוב רחמיך וחסדיך כפר נא על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו. והחזירנו בתשובה שלמה לפניך קרע רוע גזר דיננו ובטל מעלינו כל גזרות קשות, וכלה דבר וחרב ורעב ושבי ומשחית ומגפה מבני בריתך. אנא אב הרחמים שבענו מטובך, וברך שנתינו כשנים הטובות, צוה לשמים לתת טל ומטר לברכה על פני האדמה לחיים ולשלום ולשבע, והארץ תצוה לתת פריה בעתה להחיות את נפשותינו ונפשות בנינו ובנותינו וטפינו לעבודתך לתורתך ולמצותיך: ומלא אסמינו שבע, וימלאו הגרנות בר והיקבים תירוש ויצהר. עשה למען שמך הגדול, עשה למען אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, עשה למען משה ואהרן, עשה למען דוד ושלמה, עשה למען חסידיך הטהורים והקדושים עשה למען רחמיך הרבים: יהיו לרצון אמרי פינו והגיון לבנו לפניך יי׳ צורנו וגואלנו:

בשעת רבוי גשמים יאמר יהי רצון זה.

יהי רצון מלפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך על מדותיך ותתנהג עם בניך במדת רחמים ותכנס להם לפנים משורת הדין ובטובך הגדול רחם עליהם שאין פורענות בא לעולם אלא בשביל ישראל והם עמך ונחלתך אשר הוצאת מארץ מצרים ואינם יכולים לקבל לא רוב רעה ולא רוב טובה השפעת עליהם רוב טובה אינם יכולים לקבל כעסת עליהם אינם יכולים לקבל׃ יהי רצון שיהא רוח בעולם וזכור רחמיך:

קודם כל יאמרו ל״ז מזמורים אלו, שהם:

כ׳ יענך יי וגו׳, ו׳, יי אל באפך וגו׳. ט׳, למנצח על מות וגו׳. י״ג, עד אנא יהוה תשכחנו וגו׳. ט״ז, מכתם לדוד וגו׳. י״ז, תפלה לדוד וגו׳. י״ח, למנצח לעבד. כ״ג, למנצח על אילת. כ״ג, מזמור לדוד ה׳ רועי. כ״ה, אליך ה׳ נפשי אשא. ל׳, ארוממך ה׳. ל״א, בך ה׳ חסיתי. ל״ב, אשרי נשוי. ל״ג, רננו צדיקים. ל״ז. אל תתחר במרעים. ל״ח. אל בקצפך תוכיחנו. ל״ט, למנצח על ידותון. מ״א, אשרי משכיל. מ״ט. שמעו זאת כל העמים. כ״ה, האזינה אלהים. נ״ו, למנצח על יונת. ס״ט, הושיעני אלהי׳. פ״ו, תפלה לדוד. פ״ח, שיר מזמור. פ״ט, משכיל לאיתן. צ׳, תפל׳ למשה. צ״א, יושב בסתר ק״ב, תפלה לעני. ק״ג, לדוד ברכי נפשי. ק״ד, ברכי נפשי. ק״ז, הודו לה׳. קי״ו, אהבתי כי. קי״ח, הודו. קמ״ב, משכיל לדוד. קמ״ג, מזמור לדוד. קכ״א, שיר המעלות אשרי. ואח״כ יאמר בתמניא אפי (קי״ט) כל הפסוקים שמו של החול׳ כגון אם שמו יעקב יאמרו הפסוקים יוד״ן עיינ״ו קופ״ן ביתי״ן, ואח״כ יאמרו כל פסוקי האותיות מהשם קרע שטן בתמניא אפי, ואח״כ יאמרו תפלת החולים עם כל הכוונות:

יי יי אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה: לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד. כי כל בשמים ובארץ לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: ואתה בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש. ובידך כח וגבורה לגדל ולחזק ולרפאות אנוש עד דכא עד דכדוכה של נפש ולא יפלא ממך כל דבר ובידך נפש כל חי לכן יהי רצון מלפניך האל הנאמן אב הרחמים הרופא לכל תחלואי עמו ישראל הקרובים עד שערי מות והמחבש מזור ותעלה לידידיו והגואל משחת חסידיו והמציל ממות נפש מרודיו אתה רופא נאמן תשלח מרפא וארוכה ותעלה ברוב חסד וחנינה וחמלה לנפש פ״ב״פ לרוחו ונפשו (לנקבה לרוחה ונפשה) האמללה ולא תרד נפשו (נפשה) לשאולה. והמלא רחמים עליו (עליה) להחלים לרפאות ולהחזיק ולהחליף ולהחיות אותו (אותה) כרצון כל קרוביו (קרוביה) ואהביו (ואהביה) ויראו לפניך זכיותיו (זכיותיה) וצדקותיו (וצדקותיה) ותשליך במצולות ים כל חטאתיו (חטאתיה) ויכבשו רחמיך את

כעסך מעליו (מעליה) ותשלח לו (לה) רפואה שלמה
רפאת הנפש ורפאת הגוף ותחדש כנשר נעוריו (נעוריה)
ותשלח לו (לה) ולכל חולי ישראל מרפא ארוכה מרפא
ברכה מרפא תרופה ותעלה מרפא חנינה וחמלה מרפא
ידועים וגלוים מרפא רחמים ושלום וחיים מרפא ארך
ימים ושנים טובים ויקים בו (בה) ובכל חולי ישראל
מקרא שכתוב על ידי משה עבדך נאמן ביתך ויאמר אם
שמוע תשמע לקול יי אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת
למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי
במצרים לא אשים עליך כי אני יי רפאך: ועבדתם את
יי אלהיכם וברך את לחמך ואת מימך והסרתי מחלה
מקרבך: לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר
ימיך אמלא: והסיר יי ממך כל חלי וכל מדוי מצרים
הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך:
ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר ואכלתם אכול
ושבוע והללתם את שם יי אלהיכם אשר עשה עמכם
להפליא ולא יבושו עמי לעולם: דרכיו ראיתי וארפאהו
ואנחהו ואשלם נחמים לו ולאבליו: בורא ניב שפתים
שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי ורפאתיו: וזרחה
לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה: אז יבקע
כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח: רפאנו יי ונרפא
הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה. והעלה רפואה שלמה
לכל מכות עמך ישראל ובפרט לפב"פ רפואה שלמה
לרמ"ח אבריו (אבריה) ושס"ה גידיו (גידיה) לרפאות
אתו (אתה) כחזקיהו מלך יהודה מחליו וכמרים הנביאה
מצרעתה בשם השמות הקדושים שלש עשרה מדותיך

אֵל נָא רְפָא נָא לפב״פ לְהָקִים אֹתוֹ (אֹתָהּ) מֵחָלְיוֹ (מֵחָלְיָהּ) זֶה וּלְהַאֲרִיךְ עוֹד יְמֵי חַיָּיו (חַיֶּיהָ) חַיִּים שֶׁל רַחֲמִים חַיִּים שֶׁל בְּרִיאוּת חַיִּים שֶׁל שָׁלוֹם חַיִּים שֶׁל בְּרָכָה דִּכְתִיב כִּי אֹרֶךְ יָמִים וּשְׁנוֹת חַיִּים וְשָׁלוֹם יוֹסִיפוּ לָךְ אָמֵן סֶלָה:

ואם מברכים את החולה בשינוי שם מוסיפין עוד.

וְאַף אִם נִגְזַר עָלָיו (עָלֶיהָ) בְּבֵית דִּינְךָ הַצֶּדֶק מִיתָה שֶׁיָּמוּת (שֶׁתָּמוּת) מֵחָלְיוֹ זֶה הִנֵּה רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים קוֹרְעִים גְּזַר דִּינוֹ שֶׁל אָדָם וְאֶחָד מֵהֶם הוּא שִׁנּוּי הַשֵּׁם שִׁשִּׁנּוּ הַשֵּׁם שֶׁל הַחוֹלֶה וְקִיַּמְנוּ דִבְרֵיהֶם וְנִשְׁתַּנָּה שְׁמוֹ כִּי אַחֵר הוּא וְאִם עַל פלוני נִגְזַר הַדִּין עַל פלוני לֹא נִגְזַר לָכֵן אַחֵר הוּא וְאֵינוֹ הוּא הַנִּקְרָא. בְּשֵׁם הָרִאשׁוֹן וּכְשֵׁם שֶׁנִּשְׁתַּנָּה שְׁמוֹ כֵּן יִשְׁתַּנֶּה הַגְּזָר מֵעָלָיו מִדִּין לְרַחֲמִים וּמִמִּיתָה לְחַיִּים וּמִמַּחֲלָה לִרְפוּאָה שְׁלֵמָה לפב״פ בְּשֵׁם כָּל הַשֵּׁמוֹת הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר תּוֹרָה זֹאת וּבְשֵׁם כָּל הַשֵּׁמוֹת וּבְשֵׁם כָּל הַמַּלְאָכִים הַמְּמֻנִּים עַל כָּל הָרְפוּאוֹת וְהַצָּלוֹת תְּשַׁלַּח מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לפב״פ וְתַאֲרִיךְ יָמָיו (יָמֶיהָ) וּשְׁנוֹתָיו (וּשְׁנוֹתֶיהָ) בַּנְּעִימִים וִיבַלֶּה (וּתְבַלֶּה) בְּטוֹב יָמָיו (יָמֶיהָ) בְּרוֹב עֹז וְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סֶלָה:

אשירה ואזמרה לאלהי בעודי. האלהים הרועה אותי מעודי.
עד היום הזה החזקת בידי. חיים וחסד עשית עמדי:
ברוך יי וברוך שם כבודו. כי על עבדו הפליא חסדו:
אלהי מרום במה אקדם. ובמה אכף לאלהי קדם:
אלו הרים למערכה. וכל עצי לבנון בכל ערוכה:
ואם כל בהמות וחיות קרוצים. נתחים ערוכים על העצים:
ואף זויות מזבח מבוסים. דם כמים לים מכסים:
וכחול סלת דשן ושמן. בלול ברבבות נחלי שמן:
ולאזכרה לבונה וסמים. ולקטרת כל ראשי בשמים:
(ואלו נרות על המנורות. יהיו מאירות כשני המאורות:)
(וכהררי אל לחם הפנים. על שלחנות ערוכים בפנים:)
ויין כמטר השמים. ושכר לנסך כעינות מים:
ואלו כל בני אדם כהנים. לוים משוררים בכנף רננים:
וכל עצי עדן וכל עצי יערים. כנורות ונבלים לשרים:
וכל בני אלהים בקול תרועתם. והכוכבים ממסלותם:
וכל הלבנון וחיה כלה. אין די בער ואין די עולה:
הן בכל אלה אין די לעבוד. ואין די לקדם אל הכבוד:
כי נכבדת מאד מלכנו. ובמה נכף לאדוננו:
אמנם לא יוכלו כברך. כל חי אף כי אני עבדך:
ואני נבזה וחדל אישים. נמאס בעיני ושפל אנשים:
ואין לעבדך כל לכבדך. להשיב לך גמול על חסדיך:
כי הרבית טובות אלי. כי הגדלת חסדך עלי:
ורב שלומים לך חיבתי. כי עשית טובות אתי:
ולא חיבתי לי גמוליך. כל טובתי בל עליך:
על הטובות לא עבדתיך. אחת לרבוא לא גמלתיך:
אם אמרתי אספרה נא כמו. לא ידעתי ספורות למו:
ומה אשיב לך והכל שלך. לך שמים אף ארץ לך:
ימים וכל אשר בם בידך. וכלם ישבעון מידך:

וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ· וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:

וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה· כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמְּנוּחָה:

וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טֻמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל אֲדָמָה טְמֵאָה:

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל אֲמָרֶיךָ· וַאֲנִי בָאתִי בִּדְבָרֶיךָ:

כִּי כָתוּב לֹא עַל זְבָחֶיךָ. וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ:

עַל דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם· לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם:

מַה שָּׁאַלְתִּי וּמַה דָּרַשְׁתִּי. מִמְּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי:

לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב· הִנֵּה שְׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב:

וְלֵב נִשְׁבָּר מִמִּנְחָה טְהוֹרָה. זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה:

זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ· חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ:

מִזְבֵּחַ אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי:

רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוּם עֵינָי· וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי:

שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ. יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ:

וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶךָ· וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ:

אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבֵּרָה:

וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה· הֲיָכוֹל אוּכַל דַּבֵּר מְאוּמָה:

כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ:

חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמוֹהוּ· שַׂגִּיא כֹחַ לֹא מְצָאנוּהוּ:

עֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֶׂה נִפְלָאוֹת:

עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר· וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר:

אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ:

חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ· וְאֵיזֶה שֶׁבַח אֲשֶׁר יַצִּיעֶךָ:

גַּם מְשָׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ:

אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׁבְחֲךָ· וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֲךָ:

וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ. שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:

עַל כֵּן תְּבוֹרַךְ כָּרָאוּי לָךְ· כְּפִי קָדְשְׁךָ כְּבוֹדְךָ וְגָדְלָךְ:

וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱיָלוּתָם. כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:

יודו פִּלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם׃ וִיאַדְּרוּךָ קוֹלוֹת מַיִם:
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אָרֶץ:
אַף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים׃ וִישַׁבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים:
כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:
אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם׃ אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ברוך אתה יחיד ומיוחד ה׳ אחד ושמו אחד:

ליום שני

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ׃ אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶךָ:
דַּרְכֵי שִׁבְחֲךָ קְצָתָם אֲסַפְּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אוֹמְרָה:
אֵין אֵלֶיךָ עֲרוֹךְ בַּסְּפָרִי׃ אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֶה:
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר׃ וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ׃ וְהִי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ׃ אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ:
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֱמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ:
יְבֻלָּע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ׃ אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:
וְעִמָּדִי לֹא כֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי:
אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵלִי׃ וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:
וְאָמַרְתָּ עַם זוּ יָצַרְתִּי׃ לִי יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי:
בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי:
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר׃ כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר:
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
וַאֲבָרְכָה בְּכָל עִנְיָנַי׃ וּבְכָל לִבִּי אוֹדֶה אֶת אֲדֹנָי:
גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ:

כִּי פִּי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃ כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ׃

(וְאֹמְרָה נָּא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ׃)

וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ׃ חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ׃

יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ׃

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם׃ אֱלִילִים אִלְּמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם׃

הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים׃

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלְּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ׃

דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ׃

הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ׃ הוּא עָשָׂנוּ וְלֹא לְבַד אֲנַחְנוּ׃

עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ׃ כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ׃

וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃

עַד אַתָּה בְּךָ וּבִכְבוֹדֶךָ׃ וּמְשָׁרְתֶךָ אַף עֲבָדֶיךָ׃

אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ׃

וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתְךָ׃ לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ׃

גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ. נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ׃

וְהִנֵּנוּ עַל יִחוּדֶךָ׃ יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ׃

בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שֶׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ׃

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדְךָ׃ עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ׃

אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ׃

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית׃ וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית׃

אֵין קֵצֶה אֶל גַּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעוֹמֶק מִדּוֹתֶיךָ׃

אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה׃ עַל כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה׃

אֵין צַד וְצֵלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרוֹחַב וְאוֹרֶךְ (נ״א ועומק) לֹא יִמְצְעוּךָ׃

(אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ׃ וְאֵין תּוֹךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ׃)

אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ׃

וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע׃ וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדַע׃

מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ׃

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה· אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ׃
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ׃
אַתָּה מֵמִית וְאֶת כָּל תְּבַלֶּה· אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה׃
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ׃
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מֵתָה· מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה׃
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ׃
מָוֶת וּמַדְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ· תְּנוּמָה וְשֵׁינָה אֵין לְעֵינֶיךָ׃
הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ׃
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה· מֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְגַּנֶּה׃
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ׃
לֹא יָחוּלוּ זִקְנָה וּבַחֲרוּת· עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת׃
וְלֹא חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן נוֹצָר וְכָל דְּבַר קֶצֶב׃
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם· אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל נֹשֶׁם׃
כָּל הַיְּצוּרִים גְּבוּל סִבַּבְתָּם. אֶל רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם׃
כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם· וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם׃
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעַצְמֶךָ׃
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל· לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל׃
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ׃
כִּי טֶרֶם כָּל יְצִיר הָיִיתָ· לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ׃
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָמוֹהֶם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים׃
כָּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה· וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה׃
כָּל הַיְּצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם׃
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם· וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם׃
אַתָּה בְרָאתָם וּלְבַבְךָ עֶרְכָּם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם׃
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם· כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם׃
אֵין חוֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר׃
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא· בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה׃
כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה׃

כִּי עַל גּוֹי וְעַל אָדָם יָחַד׳ עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד׃

תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת׃

אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם׳ בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם׃

וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ׃

אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ׳ לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ׃

וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיוֹשֶׁר. מִבְּלִי עוֹדֵף וּמִבְּלִי חוֹסֵר׃

מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד׳ וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד׃

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת׃

יְכוֹלֶת יְיָ בְּחֶפְצוֹ קְשׁוּרָה׳ וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אֲחֵרָה׃

אֵין דְּבַר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד׃

אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם׳ הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם׃

חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ. אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ׃

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֶךָ׳ דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֶךָ׃

כִּי מִמְּךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל לֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה׃

בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא׳ מִפְּנִימוֹ עָתָק לֹא יֵצֵא׃

בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה׃

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רְוָחוֹת׳ אֵין לוֹ שִׁיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת׃

לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דֵעוֹ. לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ׃

אֲגוּדִים אֲחוּדִים תּוֹךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ׳ פֶּה וָלֵב אֶבְלוֹם מִדְּרוֹשׁ וּמֵחֲרוֹשׁ׃

גּוֹבַהּ וְעוֹמֶק נְעוּצִים כְּסוֹבֵב. חֲכַם לֵב וְנָבוֹן לֹא יְלַבֵּב׃

סוֹבֵב (כ״א סובל) הַכֹּל וּמָלֵא אֶת כֹּל׳ וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל׃

אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶךָ׃

אֵין מַרְאֶה וָגַב לְאַחוֹדֶךָ׳ וְאֵין גּוּף לְעוֹצֶם יִחוּדֶךָ׃

וְאֵין בְּתָוֶךְ מִמְּךָ נִבְדַּל. וְאֵין מָקוֹם דַּק מִמְּךָ נֶחְדַּל׃

וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל׳ וְאֵין מָקוֹם רֵיק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל׃

מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמָן וָעֶרֶךְ וְלֹא כָל שִׁמְצָא׃

כָּל זְמַן וְכָל עֵת אַתָּה מְבִינָם׳ אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם׃

כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתְךָ׃

כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ׃ כִּגְדֻלָּתְךָ תְּבוּנָתֶךָ׃
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ׃
זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה׃ בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזִמָּה׃
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל׃
מִבַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְבוּרָה׃ וּמִבַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֶזְרָה׃
אֵין נִכְבָּד כִּי אִם כִּבַּדְתּוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גִּדַּלְתּוֹ׃
כָּל יְקָר וְכָל טוּב מִיָּדֶךָ׃ לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ׃
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ׃
אֵין עוֹד זוּלַת הֱוָיוֹתֶךָ׃ חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ׃
לֹא לְהַצּוּךְ וְלֹא הַטּוּךְ׃ יְצוּרֶיךָ אַף לֹא מֵעַטּוּךְ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְדַּלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם׃ וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמָּיִם׃
לֹא קֵרְבוּךָ וְלֹא רִחֲקוּךָ. כִּי כָל קִירוֹת לֹא יְחַלְּקוּךָ׃
זֶרֶם מַיִם לֹא יְשַׁטְּפֶךָ׃ וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יֶהְדְּפֶךָ׃
אַף כָּל טִנּוֹפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָ׃
לַהֲוָיוֹתְךָ אֵין חִסָּרוֹן׃ וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן׃
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חוֹסֵר וְעוֹדֵף בְּךָ לֹא יִהְיֶה׃
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ׃ וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה׃
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ׃
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל׃ שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל׃
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתוֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ׃

ליום רביעי

אֲרוֹמֵם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי׃ אַנְוֶה אֱלֹהֵי צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃
אֶחָד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּכָל יוֹם פַּעֲמַיִם׃
אֵל חַי אֶחָד הוּא בְרָאָנוּ׃ אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ׃
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ׃

אין כאל אש אוכלה וקנא· לעולם יי אמת אל אמונה:

אורי וישעי מעוז חיי. עליו תלוים כל מאויי:

אלהים אמת הוא אלהים חיים· לא יכילו זעמו גוים (ואיים:)

אדיר ואמיץ כח ורב אונים. אלהי האלהים ואדני האדונים:

אלה עושי אישי ובעלי· אלוף נעורי שומרי וצלי:

בורא כל וישראל גואל. ברוך אלהים אלהי ישראל:

בורא רוח הרים יוצר· מתוך מזמה לא יבצר:

גאה משיב גמול על גאים. על הרמים ועל הנשאים:

גבור בקומו לערוץ בעברה· מהדר גאונו מי לא יירא:

גבוה כל אשר תחתיו נושא. וגדל כח גדולות עושה:

גדול הוא ושמו בגבורה· אריה שאג מי לא יירא:

דודי דגול הוא מרבבה. אל נערץ בסוד קדושים רבה:

דין יתיב כעתיק יומין· וצבאו על שמאל ועל ימין:

הדרו והודו על בני עבדיו. הדור הדר הוא לכל חסידיו:

הוא אל אלהי הרוחות לכל בשר שומע תפלה מכל:

ודאי ותיק יודע ועד. יי ימלוך לעולם ועד:

(ואשר חרב גאותנו· להלחם מלחמתנו:)

זוכר לעולם ברית ראשונים. כיום אתמול לו אלף שנים:

זה אלהינו ולו קוינו· וזמרת יה הוא מושיענו:

חלק יעקב יוצר הכל. חנון יי וחסיד בכל:

חי העולם יי חלקי· חכם הרזים יי חזקי:

טוב ומטיב המלמד דעה. טהור עינים מראות ברעה:

ישר יי וישר דברו· ידידי ידידות משכנות דבירו:

יועץ וגוזר מי יפירנה. ויחתוף ויפעל מי ישיבנה:

(יפה דודי יפיו וטובו· יראו ויחזו ציון בשובו:)

כגבור יצא כאיש מלחמות. יעיר קנאה לעשות נקמות:

(כנשר על כנפי נשרים· נשא עבדיו וישא הדורים:)

(כדוב שכול וכנמר שחל. כרקב וכעש ורוחו כנחל):

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד׃ דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:)
כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל:
כְּאֶרֶז בָּחוּר בִּגְדֻלָּתוֹ׃ כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עַנְוְתָנוּתוֹ:
(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עוֹז אַהֲבָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ):
(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר׃ כֵּן דּוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר:)
(כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל נוֹקֵם וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל):
(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי׃ אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי):
(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֶנוּ. הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ):
(כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכִכְפִיר יִנְהֹם׃ אַל יִהְיֶה כְּגֵר וּכְאִישׁ נִדְהָם:
(כְּרוֹעֶה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל. צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל):
(כְּגִבּוֹר אֵין אֱיָל וּכְאוֹרֵחַ׃ גַּם וּבוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ):
(כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעֹזְבָיו. כְּרָקָב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיְבָיו):
(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת׃ וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֶף זַיִת:
(כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן):
(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא׃ כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ:)
(כְּנֶשֶׁר יְרַחֵף עַל גּוֹזָלָיו. וּבְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו):
כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן׃ וּבְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת נְנַגֵּן:
(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת. עוֹשֶׂה יְ׳ נוֹרָא עֲלִילוֹת):
לִצְבִי וְעוֹפֶר דּוֹמֶה דוֹדִי׃ כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לִפְנֵי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הַדּוּרִים. וַיִּנַּשְּׂאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי׃ כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:
(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת):
מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמְךָ׃ וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי׃ מִגְדַּל עוֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי:
מֶלֶךְ יַעֲקֹב מִשְׂגָּב לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מִשְׁעָן יְהִי לִי׃ מִבְטַח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתֶךָ. בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה· הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה׃

מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֶעֱזוֹב כִּי מָעֻזִּי אֵל׃

מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָתִי· לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה׃

מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז לוֹ בוֹ׃

נֶהְדָּר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא· נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה׃

נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ. לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ׃

נֵצַח יְשׁוּרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן· מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן׃

נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים׃

נִקְדָּשׁ וְנַעֲרָץ אֱלֹהֵי קְדוֹשַׁי· נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נִסִּי׃

נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה. לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה׃

נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר לְרַגְלִי דְּבָרוֹ׃

סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִשְׁעִי׃

סַהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי· סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סַעֲדִי וְסִבְרִי׃

סַלְעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ׃

עִזּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֶזְרִי· עֶלְיוֹן עוֹז לִי אֵל יְהִי עָרִי׃

עִיר וְקַדִּישׁ שָׁת סְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר׃

עַד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו· שׁוֹמֵר בְּרִית וְחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו׃

פָּדָה אֶת אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ׃

פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ· עַל צָרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ׃

פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק. כָּל לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק׃

צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר· נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר׃

צַח וְאָדוֹם הוֹד בִּצְבָאָיו אוֹת. עַל כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת׃

צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים· אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים׃

צְבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ׃

קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קְדֻשּׁוֹת· כִּתּוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשַׁלְּשׁוֹת׃

קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דִשְׁמַיָּא׃

קוֹנִי מְרַחֵם מְקַנֵּא לְשׂוֹנְאָיו· קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו׃

רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה. כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה׃

רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסַר כֹּל׃ וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל׃

רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ. לְשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ׃

רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים׃ מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וְחֲמוּדִים׃

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד׃

שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָרֵי לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדָּר׃

שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבוֹהִים׃

שַׂגִּיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ׃ יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ׃

שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל חֲסִידָיו שָׁלוֹם׃

שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה׃ תּוֹעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כַּכְּפִיר וּכְאַרְיֵה׃

שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי׃

תִּתַּמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים׃ הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרוֹעִים (נ"א רֵעִים)׃

תִּתְחַסָּד תִּתַּבָּר עִמָּם. וְעִם עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהֻמָּם׃

תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל׃ תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל׃

תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי׃

תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי׃ מִמְּעֵי אִמִּי גוֹחִי וְגוֹזִי׃

תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד׃

ליום חמישי

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה׃ נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בוֹרֵא׃

מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וָרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ׃

לֹא לִמְדוּךָ חָכְמָתְךָ׃ וְלֹא הֱבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ׃

לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ׃

לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ׃ וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ׃

וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים. תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים׃

וְכָבוֹד וְגַם כָּל יְקָר מֵאִתָּךְ׃ וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ׃

אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ׃

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ׃ אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ׃

לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבִמְלַאכְתְּךָ אֵין זָר עִמְּךָ׃

לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ· בְּחַדֶּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבוּנוֹת:

מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ:

קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ· וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ:

שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:

לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ· וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:

כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:

כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ· כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:

וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה· וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:

וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיוּחָד· יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כִּמְלַאכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ:

אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ· וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ (נ״א מלאכתך):

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל:

אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ· כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:

מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת· אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת:

אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:

אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ· אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:

כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ. וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אָרְחוֹתֶיךָ:

אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַּאֲוָתֶךָ· אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:

אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:

אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ· אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:

אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:

אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ· אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ:

אֵין אֱלָהוּת כֶּאֱלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים· בְּזִכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:

וְאַשָּׁף וְחַרְטוֹם לֹא יְלַחֲצוּךָ. וְכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:

לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים׳ כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:

אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים:

לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ׳ לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:

מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:

עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים׳ וְעֻזְּךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:

אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה:

אַתָּה מְקַוֶּה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה׳ לְךָ כָּל מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תְּרַוֶּה:

וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עִנְיָנָם. וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם:

לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ׳ כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:

וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ. וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:

סָתוּר מִכָּל סָתִיר וְעָמוּם׳ מִכָּל עָמוּם וּמִכָּל כָּמוּס:

דַּק מִכָּל דַּק וְצָפוּן מִכֹּל. צָפוּן וְיָכוֹל מִכֹּל יָכוֹל:

נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם׳ מִכָּל נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:

גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ וְעֶלְיוֹן. מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֶבְיוֹן:

חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל עָמוּק׳ לֵב כָּל דַּעַת עָלָיו חָמוּק:

שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְהָכְמָה. יְכוֹלִים לְהַשְׁווֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:

לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה׳ לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:

מִקְרֶה וַעֲרַעַר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל. וְחֶבֶר וּמִסְמָךְ אוֹר וְגַם אוֹפֶל:

וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע׳ וְלֹא כָּל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וָשֶׁבַע:

לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:

וְכָל שַׂרְעַפִּים וְכָל הַרְהוּרִים׳ נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁיעוּרִים:

מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. מִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:

בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ׳ בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה הוּא:

לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:

שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד׳ חַי וְכֹל יוּכָל וְחָכָם מְיוּחָד:

כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֶם. עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:

בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל׃ יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכוֹל׃

כַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם׃

בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם׃ יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם׃

כַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֶם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם׃

וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ׃ בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ׃

לְמַמֵּשׁ וְגוֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְמַטֵּל וְתוֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ׃

וְלֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב׃ וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב׃

כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים.* וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים׃

וְשֶׁבַע כַּמִּיּוֹת וְשֵׁשֶׁת נִדּוֹת׃ וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת׃

הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בְּרָאָם כֻּלָּם יָחַד׃

כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלוּפוּ׃ הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוּפוּ׃

וְאַתָּה תַעֲמוֹד וּתְבַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם׃

לְיוֹם שִׁשִּׁי

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא׃ וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ׃

כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ׃

אָז (כ"א אף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים׃ מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

הָעֲשֵׂה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמָיִם׃

נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמַיִם׃ רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם׃

עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ׃

סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדְךָ׃ הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדְךָ׃

---

*) כל הנראים וכו הל' הזה נעלמו הוא ל' ר' סעדי' גאון ז"ל במאמר שני מספרו האמונו', ונלאו המפרשים כולם לעמוד על סודו להעדר ידיעתם בחכמת ההגיון, לכן אבארהו: ידוע כי כל הנמצאים לא ימלטו שהיותם או עצם או מקרה, ומבואר בהגיון להרמב"ם שער י' וברוח חן לאבן תבון פ"י

כוחך או כן עתה ודעתך. ולעולם כל כבודך אתך:

ולא יעפת ולא יגעת׳ כי במלאכתך לא עמלת:

כי בדברך כל יצוריך׳ ומעשה חפצך במאמריך:

ולא אחרתו ולא מהרתו׳ הכל עשיתו יפה בעתו:

מבלי מאומה כל חדשת. ואת הכל בלי כל (נ״א כלי) פעלת:

ועל לא יסוד הכל יסרת׳ ברצון רוחך כל תלית:

זרועות עולם את כל נושאות. מראש ועד סוף ואינם נלאות:

בעיניך לא דבר הוקשה׳ רצונך כל דבר רוחך עושה:

לפעלתך לא דמית. אל כל תואר לא שוית:

ולא קדמה למלאכתך מלאכה׳ חכמתך היא הכל ערכה:

לרצונך לא קדמו ואחרו. ועל חפצך לא נוספו וחסרו:

מכל חפצך לא שכחת׳ ודבר אחד לא חסרת:

לא החסרת ולא העדפת. ודבר רק בם לא פעלת:

אתה תשבחם ומי התעיבם׳ ושמץ דבר לא נמצא בם:

החלות בחכמה עשיתם. בתבונה ובדעת כליתם:

מראשית ועד אחרית עשוים׳ באמת וביושר וטוב ראוים:

הקדמת במעשי ידיך. רוב רחמיך וחסדיך:

כי רחמיך וחסדיך׳ הלא מעולם על עבדיך:

ועד לא כל חי הוכן לכלכל. לפני אוכל תתן אכל:

ומזון ומכון תעשה בפי כל׳ צרכי הכל כאשר לכל:

ובפירושו למלות זרות למורה כי הסוגים העליונים לכל הנמצאים הם י׳ מינים אשר קראו עשרה מאמרות, והסוג העליון והראשון הוא העצם, והתשעה האחרים הם מקרים המשיגים לעצם והם הכמות והאיכות והמצטרף והאנה והמצב והמתי הוא הזמן והלו הוא הקנין והפועל והמתפעל; ויאמר בן רשד כי במאמר הכמות אלא שבעה מינים והם המספר, והגשם, והשטח, והקו, והמאמרים והזמן, והמקום; ומספר מיני הפועל והמתפעל הם ששה כמספר מיני התנועות והנגדדות המשיגים לעצם בהשתנותו, שנים מהם במאמר העצם והם ההווי׳ וההפסד שהם שנוי יעלאו בעצם עלד עצמו והוא שיפשוט צורה וילבוש

שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֱכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:
אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה׳ אֶדֶר מְאוֹרוֹת מִמּוּל שַׂלְמָה:
בְּטֶרֶם כָּל יְצוּר מְאֹד גָּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:
אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ׳ עַד לֹא אוֹרָג גֵּאוּת לָבֵשׁ:
אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכִמְעִיל עוֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:
עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים׳ וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מַהֲלָכִים:
הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לְמָיִם. בְּמְתִיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:
מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׁרֶץ מַיִם׳ וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל (פְּנֵי רְקִיעַ) הַשָּׁמָיִם:
עֵשֶׂב וְחָצִיר לְבָשָׂר אֲדָמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה:
בְּקֶרֶן יְשָׁמֵן גַּן נָטַעְתָּ׳ אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:
כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּה׳ וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה:
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצֹאן. עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתֹנֶת לְשָׁרֵת׳ לְהַדְרַת קוֹדֶשׁ וּלְתִפְאָרֶת:
שַׂמְתָּ בְּקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי אֲדָמָה׳ צָרְכֵי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלֲלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ׳ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶךָ:

צורה אחרת ונשתנה מעצם אל עצם אחר, ושנים מהם במאמר הכמות והם הצמיחה והיינו השינוי מקטנות לגדלות, וההיתוך והוא שינוי מגדלות לקטנות, ואחד במאמר האיכות והיא השינוי בתכונותיו ממראה אל מראה או מקור אל חום וכדומה, והיא הנקרא שינוי בסתם, ואחד מהם במאמר האנה והוא ההעתק ממקום אל מקום; ויאמר עוד כי לכל גזירה ר"ל לכל מאמר גוזר וחותך יתכנו ג' מיני ביאור, ביאור בגדר והוא אשר יתחבר מסוג והבדל כאמרנו האדם הוא חי מדבר, וביאור בחוק והוא המתחבר מסוג וסגולה או מקרה כאמרנו האדם הוא חי צוחק או חי כותב וכדומה, וביאור אינו לא בגדר ולא בחק והוא המתחבר ממין ממקרה כאמרי בראובן שהוא אדם לבן או סופר מהיר; ושלש עתות הם החולף וההוה

אז ביום השביעי נחת· יום השבת על כן ברכת:

ועל כל פועל תהלה ערוכה. חסידיך בכל עת יברכוכה:

ברוך יי יוצר כלם· אלהים חיים ומלך עולם:

כי מעולם על עבדיך. רוב רחמיך וחסדיך:

ובמצרים החלות· להודיע כי מאד נעלית:

על כל אלהים בעשות בהם. שפטים גדלים ובאלהיהם:

בבקעך ים סוף עמך ראו· היד הגדולה וייראו:

נהגת עמך לעשות לך. שם תפארת להראות גדלך:

ודברת עמם מן השמים· וגם העבים נטפו מים:

ידעת לכתם במדבר. בארץ ציה איש לא עבר:

תתה לעמך דגן שמים· ובעפר שאר ומצור מים:

תגרש גוים רבים עמים. יירשו ארצם ועמל לאמים:

בעבור ישמרו חקים ותורות· אמרות יי אמרות טהורות:

ויתעדנו במרעה שמן. ומחלמיש צור פלגי שמן:

בנוהם בנו עיר קדשך· ויפארו בית מקדשך:

ותאמר פה אשב לארך. ימים צדה ברך אברך:

כי שם יזבחו זבחי צדק· אף כהניך ילבשו צדק:

ובית הלוי נעימות זמרו. לך יתרועעו אף ישירו:

בית ישראל ויראי יי· יכבדו ויודו שמך יי:

הטיבות מאד לראשונים. כן תטיב גם לאחרונים:

יי תשיש נא עלינו· כאשר ששת על אבותינו:

אותנו להרבות ולהטיב. ונודה לך לעולם כי תטיב:

יי תבנה עירך מהרה· כי עליה שמך נקרא:

וקרן דוד תצמיח בה. ותשכון לעולם יי בקרבה:

זבחי צדק שמה נזבחה· וכימי קדם תערב מנחה:

והעתיד ושלש מדות הם הם הידועות בשם ג' רחקים שהם האורך והרוחב והעומק, והם צורת הקו והשטח והגשם! והנה הענינים הנזכרים הם מקיפים כל הנמצאות עם משיגיהם ומשיגי משיגיהם וכולם שינויים בגשמים ובמקריהם לכן אין גם אחד מהם בבורא ית' כי הוא בורא כל עצם וכל מקרה והוא מרומם מכל שינוי והשתנות ואין כח ברעיון לתפוס בו כל מאומה.

וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ׳ הַבֶּט נָא עַמְּךָ כֻּלָּנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. עַל עַמְּךָ בִרְכָתְךָ סֶלָה:
וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ׳ וּנְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמִבִּרְכָתְךָ עַמְּךָ יְבֹרָךְ. כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:
וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי׳ וַאֲבָרְכֶנּוּ כָּל יְמֵי צְבָאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבוֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם׳ וַיֹּאמְרוּ כָל הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ: עָנֵה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָּא דִּי לֵהּ הִיא: וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת יְיָ לְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד

כשפותחין הארון הקדש לאנעים זמירות יש לומר ד׳ פסקים אלו,
שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד ה׳ עזוז וגבור ה׳ גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד ה׳ צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוֹג׳ כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ׳ הוֹמֶה לִבִּי אֶל דּוֹדֶיךָ:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
ע״פ א״ב
אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ׳ אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:

גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ· כִּנּוּ לְתֹקֶף פְּעֻלָּתֶךָ:

דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:

הִמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֶזְיוֹנוֹת· הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל דִּמְיוֹנוֹת:

וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:

זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב· כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:

חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:

טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא· וּקְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:

יִתְפָּאֵר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:

כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ· וְחַק עַל מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה:

מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת· קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָּא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:

סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת· וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו· וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בְדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קֶשֶׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לֶעָנָו· תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ· דּוֹר וָדוֹר עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת· וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כַּשִּׁיר יוּשַׁר עַל קָרְבָּנֶיךָ:

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר· מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר:

וּבְבִרְכָתִי תְנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ· כִּי נַפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

סדר נשיאת כפים

כשהחזן אומר ומפני חטאנו תאמר זה:

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שכל טפה וטפה קרי שיצא ממני לבטלה ומכל ישראל בכלל ופרט שלא במקום מצוה בין באונס ובין ברצון והנשמות העשוקות בקליפות הנפוצים מארבע כנפות הארץ והנשמות דאולין ערטלאין הנפזרים בין הגוים ועל ידי זה חרב עירנו ושמם בית מקדשנו וגלה יקרנו ונטל כבוד מבית חיינו תפליטם הקליפות כל הניצוצות הקדושות שבעולם ויחזרו לקבצם בקדושה שנית וקרב פזורנו מבין הגוים ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ ויקוים בנו מקרא שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך ויקוים בנו באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם בכח השם הקדוש הזה בי"ט ובי"ש הקדוש הזה חב"ו היוצא מפסוק "חיל "בלע "ויקיאנו שתחזירם למקום קדושה ויגאלנו גאולת עולם לחבר האוהל להיות אחד:

אין נשיאת כפים פחות מעשרה והכהנים מן המנין. אפי' מתפללין בבית שאין שם ס"ת נושאין כפיהם. נתפשט המנהג באלו המדינות שאין הכהנים נושאים כפיהם אלא בימים טובים שהם ימי שמחה וטוב לב הוא יברך כי צריך שיהיה המברך בשמחה, ומטעם זה האבל אינו נושא את כפיו, וצריך האבל לצאת מב"הכ כשהכהנים רוחצין ידיהם לעלות לדוכן, שלא יהא בב"הכ כשהש"ץ קורא כהנים שלא יעבור בג' עשה. כהן שעומד בתפלה והחזן מגיע לרצה פוסק ועולה, ואם יש שם כהנים אחרים אינו פוסק. לא יעלו הכהנים לדוכן במנעלים. ואע"פ שנטל ידיו שחרית חוזר ונוטל ידיו. והלוי יצק מים על ידיו, אם אין לוי בב"הכ ישפכו הבכורים המים על ידיהם, ואם אין בכור בב"הכ ולא לוי ישפיך הכהן עצמו על ידיו ולא ישראל. כשמתחיל הש"ץ רצה יעקרו הכהנים שבב"הכ רגליהם לעלות לדוכן, וכשעומדין על הדוכן יאמרו זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת

לכהנים | להעם

שצויתנו לברך את עמך ישראל | שצוית הכהנים לברכנו

ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

ומאריכין בתפלה זו עד שיכלה מפי הצבור אמן שלאחר הטוב שמך וכו' כדי שיענו הצבור אמן על תרווייהו. ועומדים הכהנים עם פניהם כלפי היכל עד שיתחיל הש"ץ כהנים בקול רם ואז מחזירין פניהם כלפי העם ולא יחזירו פניהם בין בתחלה בין בסוף אלא דרך ימין ומברכין.

ומגביהין ידיהם כנגד כתפיה' ופושטין ידיהם וחולקין אצבעותיהן, ומכוונין לעשות ה' אוירים בין שני אצבעות לשני אצבעות אויר אחד ובין אצבע לגודל ובין גודל לגודל לקיים מציץ מן החרכים. אין לכהנים לנגן אלא ניגון אחד מתחלה ועד סוף, כדי שלא יבואו לידי טירוף דעת. בשעה שהכהנים מברכין את העם לא יביטו ולא יסיחו דעתם אלא יהא פניהם כלפי מטה כמו שעומדין בתפלה: אלו מקומות שהכהנים הופכין פניהם לדרום ולצפון: יברכך. וישמרך. אליך. לך. שלום. וצריך הכהן לכוון במלת יברך שהש"י ית"ש ישפיע חכמה על ישרא. ובמלת וישמרך יכוין שהש"י ית"ש

יתן בנים לישראל. ובמלת יאר יכוין שהאל ית"ש יוסיף חיים לישראל. ובמלת ויחנך יכוין שהאל ית"ש יברך את ישראל במציאת חן. ובמלות ישא ה' פניו אליך יכוין שהאל ית"ש יברך את ישראל בעושר וממשלה. ובמלות וישם לך שלום יכוין שהאל ית"ש יברך את ישרא' בברכת שלום כמשמעו.

ע"כ מצאתי כוונות האלו כתובים בשם ספר יצירה, ונראה שעל כן נהגו קדמונינו להאריך קצת בניגונים לכוין כל מלה עם כוונות הפשוטות שכל כהן יכול לכוין בזה, ומי שבא בסוד ה' ישכיל כוונות גדולות על פי הסדר בכתבי האר"י ז"ל.

וכל אדם יכוין לברכת כהנים ויהא פניו כלפי הכהנים ולא יסתכל בהם. והאנשים הנוהגים לאמר פסוקים מעין כל מלה ומלה של ברכה יהיו זהירים לאמרם בשעה שהש"ץ מנגן דוקא אבל לא כשהכהנים מנגנים. והש"ץ מקרא את הכהנים מלה במלה עד שסיימו פסוק ראשון, ואז הקהל עונין אמן, וכן אחר פסוק שני ואחר פסוק שלישי.

רצה לש"ץ.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

הש"ץ מסיים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

ותערב עליך ככ"ל, כמ"ש החכם ראב"ע בלחות דף כ"ט ב', וכ"כ וי"יצ.

נשמותינו הפקודות לך ועל נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד.

בעשי"ת וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך:

וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:

לש"ץ א"ו אבותינו ברכנו בברכה המשלשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם קדושך כאמור:

הכהנים מברכין ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו בקדשתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה:

הש"ץ מקרא

יברכך יברכך יי מציון עושה שמים וארץ:

יי יי אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ:

וישמרך שמרני אל כי חסיתי בך: כשהכהני' מנגנין וישמרך אומרי' זה:

רבונו של עולם אני שלך וחלומותי שלך חלום חלמתי ואיני יודע מה הוא יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שיהיו כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה בין שחלמתי על עצמי ובין שחלמתי על אחרים ובין שחלמו אחרים עלי אם טובים הם חזקם ואמצם ויתקימו בי ובהם כחלומות יוסף הצדיק ואם צריכים רפואה רפאם כחזקיהו מלך יהודה מחליו וכמרים הנביאה מצרעתה וכנעמן מצרעתו וכמי מרה על ידי משה רבינו וכמי יריחו על ידי אלישע וכשם שהפכת את קללת בלעם הרשע מקללה לברכה כן תהפך כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה ותשמרני ותחנני ותרצני: אמן

יאר אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה:

יי יי יי אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת:

פָּנָיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבש״ע

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ. וּמְצָא חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת עֵינַי הַיּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

בשערי ציון כתוב שלא יאמר אלא שלום הרבון רק יאמר זה:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתעשה למען קדושת חסדיך וגודל רחמיך הפשוטים ולמען טהרת שמך הגדול הגבור והנורא בן עשרים ושתים אותיות היוצא מפסוקים של ברכת כהנים

(ויהרהר השמות האלה במחשבתו ולא יוציאם מפיו)

אנקתם פסתם פספסים דיונסים

האמורה מפי אהרן ובניו עם קדושיך שתהיה קרוב לי בקראי לך ותשמע תפלתי ואנקתי תמיד כשם ששמעת אנקת יעקב תמימך הנקרא איש תם. ותתן לי ולכל נפשות ביתי מזונתינו ופרנסתנו ברוח ולא בצמצום בהתר ולא באסור בנחת ולא בצער מתחת ידך הרחבה

בשם שנתת פסת לחם לאכול ובגד ללבוש ליעקב אבינו הנקרא איש תם ותתננו לאהבה ולחן ולחסד בעיניך ובעיני כל רואינו. ויהיו דברי נשמעין לעבודתך. כשם שנתת את יוסף צדיקך בשעה שהלבישו אביו כתונת פסים לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואיו. ותעשה עמי נפלאות ונסים ולטובה אות. ותצליחני בדרכי ותן בלבי בינה להבין ולהשכיל ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך וסודותיך. ותצילני משגיאות ותטהר רעיוני ולבי לעבודתך. ותאריך ימי (וימי אשתי ובני ובנותי) (וימי אבי ואמי) בטוב ובנעימות ברוב עוז ושלום. אמן סלה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל **אמן:**

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה׳ אַתָּה שָׁלוֹם
וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם׳ יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירין פניהם כלפי ההיכל ואומרין:

רִבּוֹן הָעוֹלָם עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ׃ הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

הכהנים יזהרו בתפלת מנעליהם שלא יגעו בם בידים ואם נגעו יחזרו ליטול ידיהם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

תחינות

תחנה פיר מאָרגענז אונד אַבענדז נאָך מה טובו.

מי אנכי. ווער בין איך, דאַס איך זאָל זוכה זיין תפלה צו טהון פאַר
איינעם זאָ גראָסען אונד פורכטבאַרען קעניג, דער קעניגע קעניג: (מלך
מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא) דיין נאַמען איזט געלאָבט אונד געהייליגט,
איך אָבער בין איין זינדיגער מענש, איך האָבע דיינען פורכטבאַרען
אונד גראָסען נאַמען ערצירנעט, דורך מיינע באָזען ווערקע. איך בין
פוילייט אונד וואורם אונד אַשטע, אונווירדיג, דיינען ערהאַבענען, גראָ-
סען אונד פורכטבאַרען נאַמען צו דענקען, פיעלווענינגער פאַר דיר תפלה
צו טהון. וועה מיר! איך קאַן איין געזיכט ניכט ערהעבען פאַר דעם
מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, וויא קאַן איך איך ערקיהנען פאַר
דיר, גראָסער, פורכטבאַרער אונד אַלמעכטיגער קעניג צו ערשיינען, דער
דוא קעניג ביזט איבער אַללע קעניגע, הערר, איבער אַללע הערן.
געלאָבט אונד געהייליגט איזט דיין נאַמע. דוא ביזט דער האָכסטע
בעהערשער אַללע געשטערוועזען, דאָך דיינער גראָסען גנאַדע אונד
באַרמהערציגקייט ווילען, נאַהעסט דוא דיך דען תפלות אונד בקשות
דיינער קנעכטע, זאָ וויא דער פסוק זאַגט: קרוב ה' לכל קוראיו לכל
אשר יקראוהו באמת, גאָטט איזט נאַהע אַללען, דיא איהן אויפריכטיג
אַנרופען, ואת שועתם ישמע ויושיעם: אונד ערהאָרט איהר שרייען אונד
היילפט איהנען אויז. אויך שטעהט פערנער איין פסוק: שומע תפלה
עדיך כל בשר יבואו, דוא פערניאמט דאַז געבעט אַללער קרעאַטורען,
דיא דיך, באַרמהערציגער גאָטט, אויפריכטיג אַנרופען, אמן סלה.

רבונו של עולם. הערר דער וועלט! איך וויז גאַר וואָהל, דאַס איך
נור איין אַרמער זינדער בין, דער אונווירדיג איזט, פאַר דיינעם ער-
האַבענען אונד הייליגען נאַמען תפלה צו טהון. דיינע אַלמאַכט אונד הערר-
ליכקייט איזט יעדעם שטערבליכען אונבעגרייפליך. ווער קאַן דיינע
גראָסע אונד שטאַרקע טהאַטען אונד דיינע וואונדער ערצעהלען?
קוים וואַגע איך עז פאַר דיינער אַללמאַכט צו ערשיינען אונד דיינע
באַרמהערציגקייט צו ערפלעהען. דוא אָבער ביזט אַללגנעדיג אונד
מיטלייזפאָלל דען שטערבליכען זינדערן. ווען זיא תפלה טהון אונד
דיך פאָן גאַנצעם הערצען אַנרופען, זאָ פערשמאָהעסט דוא, באַרמ-
הערציגער גאָטט, איהרע געבעטע ניכט. דאַרום ערבאַרמונגספאָל-
לער; האָבע איך ערקיהנט פאַר דיר צו ערשיינען, אום מיט בע-
טריבטעם געמיטהע אונד וועהמיטהיגעם הערצען פאַר דיר צו בע-
קעננען, דאַס איך מיינע זינדען, פאָן יוגענד אויף ביז היטע, בערייע.
זענדע דיא מלאכים דיא בעשטימט זינד דיא תפלות ישראל צו עמ-
פפאַנגען, דאַמיט אויך מיינע תפלה מיט דען אַנדערן תפלות ישראל
עמפפאַנגען ווירד, אמן סלה.

תחינה וועלכע מאַן זאָגט אַם זאָננטאַג:

יהי רצון מלפניך. אַללמעכטיגער פֿאַטער! אונזער גאָטט, אונד גאָטט אונזרער עלטערן, דער דוא מיט דיינעם הייליגען וואָרטע דיא גאַנצע וועלט בעשאַפֿפֿען, אום דיינער דיענער ווילען, דער קינדער ישראל; דער דוא וואַרסט, ביסט, אונד בלייבסט עוויגליך; דער דוא רעגיערסט דיעזע אונד יענע וועלט איממער אונד עוויג; דער דוא האַסט הייטע, דאַס אורליכט בעשאַפֿפֿען, דורך דיא העררליכקייט דיינער שכינה, אַל־לען דיינען געשאַפֿפֿען, אים הימעל אונד אויף דער ערדע, צום גע־נוס, דער דוא אַבער דורך דיינע אַללווייסענהייט וואַהרנאַהמסט, דאַס דיעזע געשאָפֿפֿע דיעזער העררליכען ערלייכטונג אונווירדיג זינד, דאַ נאַהמסט דוא עס אין דיין בעהאָלטניס פֿיר דיא צוקינפֿטיגע וועלט צו־ריק, אום דיא, וועלכע דיר מיט גאַנצעם הערצען דיענען אונד דיינען נאַמען עהרען אונד פֿירכטען, איינסטענס דאַמיט צו ערלייכטען. מאָגע עס דיין ווילע זיין, הערר דער וועלט! איך אונד אַללע דיא מייניגען, מיט זאָלכעם ליכטע אים גן עדן צו ערפֿרייען; לאַס אונס ערלייכטעט ווערדען דורך דען אַבגלאַנץ דיינער שכינה, דאַמיט וויר דיא ווירדע דיינעס גראָסען נאַמענס, עמפּפֿינדען לערנען. אין דיינעם ליכטע וואָל־לען וויר זעהען ליכט, וויא דער פסוק זאַגט: דען בייא דיר איזט דיא אורקוועללע דעס לעבענס, אין דיינעם ליכטע זעהען וויר ליכט.—וואָהל מאָגען דיר געפֿאַללען, דיא רעדען מיינעס מונדעס, דיא געדאַנקען מיי־נעס הערצענס, דיר עוויגער! מיין האָרט אונד מיין ערלאָזער. אמן סלה.

תחינה פֿיר מאָנטאַג.

יהי רצון מלפניך. אַללמעכטיגער פֿאַטער! אונזער גאָטט, אונד גאָטט אונזרער עלטערן, שעפֿפֿער דער וועלט, דער דוא מיט דיינעם היילי־גען ווילען אונד אום דיינער פֿראָממען, דער קינדער ישראל ווילען, דיא וועלט ערשאַפֿפֿען. דער דוא ביזט אַללײן, אונד ביז צור עוויגקייט אויסער דיר קיינער דיעזע אונד יענע וועלט רעגיערען ווירד. דער דוא הייטע, אַן דיעזעם טאַגע, דיא הימעל אויפֿגעשפּאַננט, אונד דורך דיינען הייליגען ווילען מיט איינע אַבטיילונג געמאַכט האַסט צווישען דען אָבערן אונד אונטערן וואַססערן; דער דוא דיר איינען טהראָן בע־רייטעט האַסט, דאַרויף צו ריכטען מיט גערעכטיגקייט, דיא גערעכ־טען אונד אונגערעכטען. דער דוא אויך געשאַפֿפֿען האַסט דאַס גיהנם אום צו בעשטראַפֿען, דיא וועלכע דיינען נאַמען ניכט פֿירכטען. אַלל־מעכטיגער פֿאַטער! מאָגע עס דיין ווילע זיין, איך, דיא איך מיינע הענדע צו דיר אויסברייטע אונד איך פֿאָר דיר ביקקע אונד נייגע מיט גאַנצעם הערצען, איך אונד דיא מייניגען פֿאַר דעם גיהנם אונד פֿאָר דיינעם שטרענגען געריכטע צו בעוואַהרען. בעהיטע אונס פֿאָר פֿייער, וואַססער, שטורם, בליטץ אונד דאָננערשלאַג, זאָ וויא פֿאָר אַללען באָזען צופֿעללען אונד פֿערהענגניסען, עס זייא צו הויזע, אויף דער שטראַססע, שלאַפֿענד אָדער וואַכענד, אויף דאַס וויר קאָננען דיענען דיינעם הייליגען נאַמען מיט פֿריידע אונד אַנדאַכט. וואָהל מאָגען דיר געפֿאַללען, דיא רעדען מיינעס מונדעס, דיא געדאַנקען מיינעס הערצענס, דיר עוויגער! מיין האָרט אונד ערלאָזער, אמן סלה.

תחינה פֿיר דיענסטאג.

יהי רצון מלפניך. אללמעכטיגער פֿאטער, אונזער גאטט אונד גאטט אונזרער עלטערן, אונזער שאפפער, אונד שאפפער דער גאנצען וועלט, דיא דוא נאך דיינעם הייליגען ווילLEN אונד אום דיינע פֿערעהרער, דער קינדער ישראל'ס ווילLEN, ערשאפפען אונד אללײן רעגיערעסט; דער דוא אן דיזעם טאגע דיא ערדע אויז דען געוואססערן האסט עמפאר שטייגען לאססען, אונד בעפאהלען, דאס זיא גראז, קרויט, פֿרוכטבייאמע אונד אללערלייא ספראססען הערפֿארברינגען זאללן, דאמיט דיא נאך צו ערשאפפענדען לעבענדיגען וועזען, בייא איהרער ענטשטעהונג זאגלייך איהרע נאהרונג פֿארבערייטעט פֿינדען זאללען. וויא גראז זינד דיינע וואונדער, גאטט! קיין מייסטער וויא דוא! איזט וועדער אים הימעל נאך אויף ערדען. מאגע עז דיין ווילLE זיין, אללמעכטיגער פֿאטער! מיר דיינע מאגד, מיינעם מאננע, מיינען קינדערן אונד הויזגענאססען, אללע לייט, אונזערע נאהרונג אונד אונזער עהרליך אויזקאממען צו געוואהרען. גיעב אונז מיינע בעקוועמע וואהנונג, אהנע צאנק אונד אהנע הסגת גבול, אויך ניכט ענטפֿערנט פֿאן דעם בית הכנסת אונד בית המדרש, אויך דאס איך, מיין מאן אונד קינדער דיר מיט גאנצעם הערצען דיענען קאננען, זאוואהל אויף רייזען אלז צו הויז. וואהל מאגען דיר געפֿאללען, דיא רעדען מיינעז מונדעז, דיא געדאנקען מיינעז הערצענז, דיר, עוויגער! מיין הארט אונד ערלאזער, אמן סלה.

תחינה פֿיר מיטטוואך.

יהי רצון מלפניך. אונזער גאטט אונד גאטט אונזרער עלטערן, אונזער שאפפער אונד שאפפער דער וועלט, דער דוא נאך דיינעם הייליגען וואָרטע אונד אום דער פֿראממען דער קינדער ישראל ווילLEN דיא וועלט ערשאפפען; דער דוא ביזט, וואַרסט אונד עוויג זיין ווירסט אללײן, איינציגער הערר אונד רעגיערט דיזער אונד יענער וועלט; דער דוא הייטע אן דיזעם טאגע איינגעזעצט האסט, דיא זאננע, דען מאנד אונד דיא שטערנע, יעדעז אויף זיינען פלאטץ, דאס דיין פֿאָלק דאַדורך זאלל צאהלען קאננען, דיא טאגע, יאהרע, ימים טובים, ראשי חדשים אונד תקופות. דער דוא ערשאפפען האסט אללע הימעלזלייכטען, צו לייכטען בייא טאג אונד בייא נאכט, אום צו אונטערשיידען צווישען ליכט אונד פֿינסטערניס. מאגע עז, אללפֿאטער! דיין ווילLE זיין, דיא ביטטע דיינער מאגד, טאָכטער דיינער מאגד, דיא מיט געבייגטעם הויפטע פֿאר דיינעם הייליגען נאמען, ערשיינט, צו ערהאָרען, דיך זאוואהל מיינער, אלז מיינער קינדער אונד אללער ווייבער אונד קינדער אונטער דיינעם פֿאָלקע ישראל, דיא זיך פֿאר דיינעם שטרענגען געריכטע פֿירכטען, צו ערבארמען. גאטט! אללמעכטיגער! לאס ניכטז באָזעז אויף מיך אויף מיינע קינדער אונד אויף אללע קינדער ישראל קאָממען; שירם אונז פֿאר באָזען לופֿטען, דיא אן דיזעם טאגע וועהען. ברייטע דיינע פֿליגעל איבער אונז אויז אונד בעשיטצע אונז, בעוואהרע אונז, דען מיינע שטיטצע ביזט דוא אללען, דיא זיך אויף דיך פֿערלאססען. זא וויא אים פסוק שטעהט: ער ערלאָזט זיינע קנעכטע, אללע דיא זיך אן איהם שטיטצען ווערדען ניכט וואנקען. — וואהל מאגען דיר געפֿאללען, דיא רעדען מיינעז מונדעז, דיא געדאנקען מיינעז הערצענז, דיר, עוויגער! מיין הארט אונד ערלאָזער, אמן סלה.

תחינה פיר דאָננערסטאַג.

יהי רצון מלפניך. אַללמאַכטיגער פאַטער! אונזער גאָטט, שאָפפער אונד וועלטרעגענט! דער דוא הייטע אַן דיעזעם טאַגע געשאַפפען האַסט דיא גראָססען מעערעזאונגעהייער אונד אַללעז קריעכענדע בע-זעעלטע טהיער, וועלכעז דיא וואַססער אויפגערעגט האַבען, יעדעז נאַך זיינער אַרט, אונד אַללעז געפליגעל נאַך זיינער אַרט; דער דוא זיא געזעגנעט האַסט, דאַס זיא זיך מעהרען אונד נאַהרען זאָללען אונד צור הילפע אונד נוטצען ווערדען זאָללען דיא דיר דיענען מיט גאַנצעם הערצען, דיא דיינע תורה לעהרען אונד דיינע געבאָטע האַלטען; דער דוא דיך הייטע צו געריכט זעטצעסט, צו ריכטען דיא גערעכ-טען אונד אונגערעכטען, מאַגע עז, אַללפאַטער! דיין וויללע זיין, מיר דיינער מאַגד, טאָכטער דיינער מאַגד, דיא איך פאָר דיינעם הייליגען נאַמען אין דעמוטה ערשיינע, מיינע עהרליכע נאַהרונג צו בעשיידען; בעשיטצע מיך, מיינען מאַנן, מיינע קינדער אונד אַללע דיא צו דיר האַלטען; גיב מיר אויך, גיטיגער גאָטט, געזונדע בריסטע צור נאַה-רונג מיינער יינגלינגע אונד לאַס וועדער מיינער מילך נאָך דער מילך אַנדערער ווייבער אין ישראל דיא איהרע קינדער זייגען, שאַדען ווידערפאַה-רען. גיעב מיר קראַפט מיינע קינדער צו ערציעהען, דאַס זיא דיענען קאָננען דיינעם הייליגען נאַמען, דאַס זיא דיך פירכטען אונד ליעבען לאַס דען באָזעוויכט פערשטוממען. ווען דוא מיך, מיינען מאַנן אונד מיינע קינדער צו געריכטע בריינגעסט, שפריך אונז אַללע לייט גע-רעכט, אַכטע נור אויף דיא, זאָ גוטעז פאָן אונז רעדען. וואָהל מאַגען דיר געפאַללען, דיא רעדען מיינעז מונדעז. דיא געדאַנקען מיינעז הער-צענז, דיר, עוויגער! מיין האָרט אונד ערלאָזער, אָמן סלה.

תחינה פיר פרייטאַג.

יהי רצון מלפניך. אַללמאַכטיגער פאַטער! אונזער גאָטט אונד גאָטט אונזערער עלטערן, שאָפפער דער וועלט, דער דוא הייטע אַן דיעזעם טאַגע האַסט הערפאָרקאָממען לאַססען, אַללען אַרטען ווילדע אונד זאַהמע טהיערע, אונד געווירם אַללערלייא אַרט, דאַן דען מענשען געשאַפפען, אום צו הערשען איבער אַללע קרעאַטורען, וועלכע אונטער דעם הימעל, אים וואַססער אונד אויף דער ערדע לעבען, דאַס ער געניעססע פאָן אַללעם וואַס דוא פאָר דעם מענשען געשאַפ-פען האַסט, דאַס ער אַללע צייט אין דיינעם דיענסטע לעבע, דיך לאָבע, דיינען הייליגען נאַמען עהרע, דיינע וואונדער, צייכען אונד וואונדערגעשאָפפע ריהמע; דער דוא דיינע ווערקע זאָ וואונדערבאַר, ערשאַפפען; מיט צאַהל אונד מאַאַז, דאַס ניכטז, וועדער זאָ קליין נאָך זאָ גראָס איזט, וואַז ניכט דעם מענשען פאָן נוטצען וואֶרע; דער דוא דען מענשען אויז ערדע געשאַפפען אונד איהם לעבענדיגען אַטהעם איינגעהויכט, שפראַכע געגעבען האַסט, דיינען הייליגען נאַ-מען צו לאָבען אונד אויסצושפרעכען, וועלכעז דיר אַנגענעהמער איזט אַלז דאַז לאָבען דער ענגעל, ווייל עז דעם מענשען ערלויבט איזט, נאַך אַרט זיינער נאַטור, זין, ווילן אונד פערנונפט גוטעז אָדער באָזעז צו טהון; דער דוא דען מענשען געבילדעט אין דיינעם עבענבילדע אונד איהם געבאָטען האַסט דיא וועלט צו בעפאֶלקערן; דער דוא בע-

שאַפֿפֿען האַסט דאַז גן עדן דען רעכטשאַפֿפֿענען צו בעוואַהרען אונד דאַז גיהנם דען פֿרעפֿלער צו בעשטראַפֿען; דער דוא פֿאַר דער וועלט־שאַפֿפֿונג שאָן דיא תשובה איינגעזעצט, דאַמיט ווען דער איבערטרע־טער דיינער געבאָטע תשובה טהוט, דוא איהן מיט דיינער רעכטען ווידער אויפֿנעהמען אונד זיינע זינדען פֿערגעבען קאָננעסט. מאָגע עז אַללמאַכטיגער גאָטט, דיין ווילע זיין! איך, דיינע מאַגד, טאָכטער דיינער מאַגד, מיט מיינער ביטטע צו ערהאָרען, מיר צו געבען איין שטאַרקעז הערץ, גוטע געדאַנקען זין, וויץ אונד פֿערנונפֿט, אויך דאַס איך פֿערשטעהע אַללע דיינע געבאָטע, זיא איבע, אונד וויסע, וואַז מיר גוט אונד ניטצליך איזט, לאַס מיינע עמפֿאַנגניס איין צוכט גע־שעהען, שטעהע מיר ביי, ביי דער געבורט אונד ערציעהונג מיינער קינדער, דאַס איך זיא אַן דיינען דיענסט געוואָהנע, דיך צו לאָבען, צו עהרען אונד צו פֿירכטען זאָ לאַנג זיא לעבען. וואָהל מאָגען דיר געפֿאַללען דיא רעדען מיינעז מונדעז, דיא געדאַנקען מיינעז הערצענז, דיר, עוויגער! מיין האָרט אונד ערלאָזער, אמן סלה.

תחינה פֿאַר חלה נעהמען.

געלאָבט זייאַסט דוא אונזער גאָטט, אונד גאָטט אונזערער עלטערן, דער דוא דיין פֿאָלק ישראל מעהר אַלז אַללע פֿאָלקער אויף ערדען גע־הייליגט אונד איהנען געבאָטען האַסט, דאַס ווען זיא איינען טייג קנעטען, זיא איין שטיק דאַפֿאָן אַבשניידען זאָללען צור גאַבע פֿיר דען כהן דען דוא געהייליגט האַסט; דוא האַסט איינען טהייל פֿאָן דער ערדע אַבגעזאָנדערט אונד דען מענשען דאַפֿאָן געמאַכט, אונד האַסט איהם איינע זעעלע געגעבען ריין פֿאָן אַללער אונרייניגקייט. — דורך אונזערע אונד אונזערער עלטערן זינדע איזט דיא הייליגע שטאַדט ירושלים אונד דיין הייליגעז הויז, דאַז בית המקדש צערשטאָרט וואָר־דען; דאָרט בראַכטען דיא כהנים אין איהרער רייניגקייט, דיא אָפּפֿער אויף דען אַלטאַר, וואָדורך זיא געהייליגט וואָרדען פֿאָן דעם הייליגען בראָדע צו עססען. יעטצט האַבער האַבען וויר קיינען כהן מעהר, דער זיך דיינעם געבאָטע געמעס ריין האַלטען קאָננטע, אום דיא חלות געניעססען צו דירפֿען; דעננאָך האַבער האַלטע איך דיין געבאָט אונד שיידע איינען טהייל פֿאָן מיינעם טייגע אַב אום דיינען נאַמען צו עה־רען, פֿערברעננע האַבער דיעזע הייליגע חלה דאַמיט ניעמאַנד דאַראַן שטרויכלע. אַללמאַכטיגער פֿאַטער! איך ביטטע דיך, לאַס מיך, מיינען מאַן, מיינע קינדער זוכה זיין דיא ווידעראויפֿבויאונג ירושלים'ז אונד דעז בית המקדש צו ערלעבען, אויף דאַס דיא קינדער ישראל, דאַז לאַנד זאָ דוא איהנען געהייליגט האַסט, ווידער בעוואָהנען, אונד דעם כהן ווידערום איהרע חלה געבען קאָננען. אמן וכן יהי רצון.

בָּ"אַ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַפְרִישׁ חַלָּה:

תחינה פֿיר שבת אָדער י"ט ווען דיא ליכטער אַנגעצינדעט ווירד.

גאָטט ישראל'ס דוא ביזט הייליג אונד האַסט דיין פֿאָלק ישראל אונד דען שבת געהייליגט. דוא ביזט איינציג, אונד דיין פֿאָלק ישראל האַסט דוא איינציג אויז אַללען פֿאָלקערן צו דיינעם דיענסטע ערקאָהרען. דען שבת האַסט דוא ערוועהלט צור רוהע, אונד בעפֿאָהלען ליכט אַנצו־

שמעקען אונד פרײדע אונד לוסט פאָן דײנעם דיענסט צו האָבען. דען שבת צו עהרען וויא אײן קעניג דיא קעניגין, וויא אײן ברײטיגאַם דיא ברויט, נאָך רעדע אונזרער חכמים דיא דען שבת מלכה אונד כלה גע־נענט. — נון האָבע איך, דײנע מאַגד, טאָכטער דײנער מאַגד, נאָך דעם בעפעהל אונזרער חכמים, ליכטער אָנגעצינדעט, אום צו עהרען, צו הײליגען, דײנען נאָמען, דײנע תורה אונד דען שבת. אַללמעכטיגער פאָטער, גיב אונז דען הײליגען שבת, מיר, מײנעם מאַננע, מײנען קינדערן אונד הויזגעזינדע צור רוהע, הײליגקײט אונד זאַנפטמוטה, בעהיטע אונז פאָר אַללען בעזען ערײגניסען אונד צופאַללען, וועלכע הײטע בײא דער רעגיערונג דעז בעזען פלאַנעטען אונז בעגעגנען קאָננטען. אַללע בעזען גײסטער זאָללען פערניכטעט ווערדען דורך דיא ליכטער וועלכע איך אָנגעצינדעט צור עהרע דער תורה אול' דעז שבת, דאַמיט זיא ניעמאַנד אונטער דײנעם פאָלקע ישראל בעשאַדיגען קאָננען. הערר דער וועלט! גיב מיר קינדער דיא דאָ לערנען אונד לעהרען דײן געזעטץ, דיא דאָ וואַנדעלן דען וועג דער טוגענד. לאָס אונז זוכה זײן אַם הײליגען שבת צו רוהען אונד אונז צו ערגעטצען אָהנע הינדערנים. וואָהל מעגען דיר געפאַללען, דיא רעדען מײנעז מונדעז דיא געדאַנקען מײנעז הערצענז, דיר, עוויגער! מײן האָרט אונד ערלעזער. אָמן סלה.

דיעזע תחנה זאָגט זיא ווען זיא וויל טבילה געהן.

הערר אַללער וועלט! דו האָסט דײן פאָלק ישראל מעהר אַלז אַללע פעלקער געהײליגט, דו האָסט געבאָטען, דאַס זיא זיך זאָללען רײניגען פאָן איהרער אונרײניגקײט, זיא זאָללען איהרען קערפער רײן וואַשען. אַללמעכטיגער גאָטט, הײטע מוז דיא צײט געקאָממען, זאָ איך מיך רײניגען זאָלל. אַכטע מײן רײניגען אַלז דאַז רײניגען דער פראָממען ווײבער אונטער ישראל, אונד ערהערע מײן געבעט, דען דו ביזט יאַ דער ערהערער דעז געבעטעז דער קינדער ישראל. וואָהל מעגען דיר געפאַללען, דיא רעדען מײנעז מונדעז, דיא געדאַנקען מײנעז הערצענז, דיר, עוויגער! מײן האָרט אונד ערלעזער. אָמן סלה.

נאָך דער טבילה זאָגט זיא דיעזעז.

אַללמעכטיגער פאָטער! שעפּפער דער וועלט! הערר אַללער זעע־לען, וועלכער אין דער העהע טהראָנעט אונד לוויטען דען זײניגען רוהעט; דו הערר! האָסט דיר דאַז פאָלק ישראל אויז אַללען פעל־קערן ערקאָהרען. אויז גראָססער ליעבע צו איהנען, האָסט דו איהנען געבאָטען, זיך פאָן אַללער אונרײניגקײט צו רײניגען. דו ביזט רײן אונד אַללע דײנע דינער זינד רײן, בײא איהנען פינדעט קײנע אונ־רײניגקײט שטאַטט. באַרמהערציגער פאָטער! איך, דײנע מאַגד, טאָכטער דײנער מאַגד, האָבע הײטע מיט פרײדע דײן געבאָט דער רײניגונג ערפיללט. ערהאַלטע נון אויך מײנע געדאַנקען רײן אונד לאַס מיך ניכט דורך זינענלוסט שטרויכלען. ערהאַלטע מיר דיא צאַרטליכ־קײט מײנעז מאַננעז צור ערפיללונג דײנער געבאָטע. זעגנע מײנען זאַמען, אונד נעהמע דיא פרוכט מײנעז לײבעז אין דײנען שוטץ, אויף דאַס זיא ערוואַכזע אין פרידען, אונד דיך ליעבע אונד פירכטע, ביז אין עוויגקײט אָמן סלה.

תחינה פיר איינע אנדערע שוואנגערע פרויא מתפלל צו זיין.

יהי רצון. מאגע עס דיין ווילע זיין, איין גאטט אונד גאטט אונזער עלטערן צו ערלייכטערן דיא שוואנגערשאפט דער פרויא (פב"פ איינע טאכטער, שוועסטער אדער גוטע פריינדין) שטארקע זיא, דאס איהרע קראפט אויך קיינע הארט געשוואכט ווערדען, דאס זיא אללע צייט איהרע קינדער אויסטראגען אהנע צער אונד אהנע וועהע, אונד איהרע ניעדערקונפט דאס איהר זא לייכט ווערדען מאג דער העננע דאס איי. דאס זיא איהרע קינדער געבוהרען אהנע פעהלער, זא וואהל אן איהרעם אלז אן דעם קינדעס קערפער. דאס זיא ניעדער קאממען אין איין גוט מזל אונד אין איינער גוטען שעה. לחיים ולשלום, לחן ולחסד, לעושר ולכבוד. דאס זיא אונד איהר מאן זוכה זיין, דאס קינד גרוס צו ציהען לתורה ולמעשים טובים, לחופה, לחיים לשלום. לעושר לכבוד ולמנוחה. דאס זיא אונד איהרע קינדער ווערדען איינגעשרי־בען נאך אייסערליכען טאדען אם קערפער האבען, דאס זיא פריש אונד געזונד זיין, אויך דאס זיא דיר דיענען קאננען. דער דוא היילפסט אללען דיא דיך באלד אנרופען. וואהל מאגען דיר געפאללען, דיא ווארטע דען אונזערעס מונדעס, דיא געדאנקען אונזערעס הערצענס, דיר, עוויגער! מיין הארט אונד ערלאזער! אמן סלה.

תחינה פאן זיבענטען חדש ביז צור ניעדערקונפט.

אבענדז אונד מארגענז אין ש"ע נאך אל תשיבנו ריקם מלפניך, דאס זאגט אבער פאר עושה שלום.

אלהי ואלהי אבותי רחם על כל־יולדות בנות ישראל
ובכללם אמתך (פב"פ) והנני מפיל תחנתי לפניך רחום
וחנון כי רבים רחמיך ובידך יי מפתח של חיה ולא תמסרנו
ביד שליח ובכן זכור רחמיך וחסדיך יי אלהינו החפץ
חיים לפקדני ברחמיך ואלד ברוח זרע קימא וכשר
מסטרא דקדשא וקים בי מקרא שנאמר על ידי דוד
המלך עליו השלום מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה:
יי לי לא אירא. מי ששמע תפלת דוד מלך ישראל הוא
ישמע תפלתי בזכות אבתי ואמותי. מי שענה לאבותינו
הקדושים שרה רבקה רחל ולאה וחנה וכל־צדקניות
והחסידות ההגונות הוא יענני:

תחינה צור צייט דער ניעדערקונפט.

אַללמעכטיגער גאָטט! גערעכטער ריכטער! פאָן דעם זינדענפאַלל אַן האַסט דו אונז ווייבער געשטראַפט, אונזערע קינדער מיט שמער-צען צו געבאָהרען, עס שטעהט אין דיינער מאַכט צו שטראַפען אונד צו לאָהנען, ניעמאַנד קאַן פראַגען, וואַס טהוסט דו דאַ? אַללמעכטי-גער גאָטט, ערבאַרם דיך איבער מיך דען זכות אַללער צדיקות אונד פראָממען ווייבער וועגען, וועלכע דו ערהאָרטעסט אַלז זיא צו דיר פלעהטען, אונד זיא מיט גנאַדע אונד באַרמהערציגקייט געזונד אונד וואָהל געבאָהרען ליסעסט. געדענקע צו דיעזער צייט מיינער זינדען ניכט. גאָטט יתברך דו וואַרסט יאַ עהע נאָך וועלטען וואַרען, טראַ-געסט זיא ביז אין עוויגקייט, אָ גראָסער גאָטט! ערבאַרם דיך מיין אונד פערשטאָסע מיך ניכט, לאַס מיינע זינדען ניכט פאָר דיך קאָמ-מען. לאַס דיא באָזען מלאכים דיא ווידער מיך צייגען זאָללען, קיינען איינגאַנג צו דיינעם טהראָנע פינדען, דאַס איהרע שטיממע ניכט פאָר דיינע הייליגקייט קאָממע. מיינע פירשפּרעכער אַבער — ערהאָרע מיך! נים דען שליסעל דער באַרמוטטער, דען דו ניעמאַנד אַנפער-טרויעסט, אין דיא האַנד, אונד שליעסע דיא מייניגע אויף, אָהנע אַללע שמערצען אונד וועהע; לאַס דאַז קינד אָהנע מאַנגעל אונד שאַדען געבאָרען ווערדען. שוואַכע אין איהם דען יצר הרע, בעהיטע עס פאָר באָזען רוחות אונד באָזען לייטען. אַללמעכטיגער גאָטט! ערהאָרע מיין געבעט, נים מיינע טהראֶנען אַן וויא דאַז געבעט פאָן חנה, דער דו דורך דען נביא אַנטוואָרטען ליסעסט: „געהע אין פריעדען, גאָטט ישראל'ס ווירד דיר דיינע ביטטע געוואָהרען.“ וואָהל מאָגען דיר גע-פאַללען דיא רעדען מיינעס מונדעס, דיא געדאַנקען מיינעס הערצענס, דיר, עוויגער! מיין האָרט אונד ערלאָזער, אמן סלה.

תחינה זאָ דיא מוטטער זאַגען זאָלל, וואָהרענד מאַן איהר קינד מל איזט.

מאָגע עס דיין וויללע זיין, אַללמעכטיגער גאָטט! דאַס מיין קינד, וועלכעס מאַן יעצט מל איזט, פרייא פאָן זינדען בלייבע, דאַס. זאָ לאַנגע עס לעבעט זיין ברית קדש ניכט זאָלל פגום ווערדען. ברינג עס אויך ניכט צור פראָבע, אונד ניכט צום בזיון, עוויג. מאָגע עס צו דיינעם דיענסטע געזונד אונד שטאַרק בלייבען דאַס עס דיינע תורה לערנע אונד דיינע מצוה האַלטע ביז צו זיינעם ענדע. לאַס זיינע נאַהרונג פאָן דיינען אונד ניכט פאָן מענשען האַנדען זיין. לאַס עס איין האָהעס אַלטער, אָהנע יסורים, אָהנע קראַנקהייט ערייכען. בעהיטע עס פאָר באָזען בעגעגניסען אונד צופאַללען, דאַמיט עס אַללע צייט דיינע תורה לערנע אונד דיינע מצות איבע, אויך פריידע אַן קינדערן ערלעבע, אמן סלה:

תחינה ווען זיא אויז דעם קינדבעטט געהעט.

הערר דער וועלט! דו ערהאָרסט דיא געבעטע אַללער דיא דיך מיט גאַנצעם הערצען אַנרופען אונד דיך פירכטען. הערר! מיין גאָטט! איך דאַנקע דיר, דאַס דו מיך דען ביטטערן שמערצען דעס געבאָהרענס האַסט ענטקאָממען מאַכען, דאַס דו מיר מילך גיבסט, מיין קינד צו נאָהרען. אונד דיא קראַפט, הייטע ווידערום אויז דעם בעטטע צו דיינעם הייליגען דיענסטע צו געהען,

הערר! מיין גאָטט! דאַ דאַז בית המקדש נאָך שטאַנד, וואַר איך נאָך

אינהאַלט דיינער תורה שולדיג נאָך דעם געבאָהרען איין אָפּפֿער צו ברינגען אום דיינען הייליגען נאַמען צו עהרען, איצט אָבער איזט דאַז בית המקדש, אונזערער, אונד אונזערער פֿאָטער זינדען האַלבען צער־שטאָרט, וויר האַבען קיינען כהן אונד ברינגען קיינע קרבנות מעהר; נים אַלזאָ מיינען דאַנק אונד געבעט אויז דער טיעפֿע מיינעז הערצענז אַלז געשענק אונד אָפּפֿער אַן; בעהיטע מיך אונד כל ישראל, דיא צו דיר האַלטען, פֿאַר אַללעם באָזען. גיב מיר אונד מיינעם מאַננע אויך פֿערנער קראַפֿט, דיזעז אונזער קינד (נעבסט דען איבריגען), נאָך לוסט אונזערעז הערצענז צו ערציעהען, אויף דאַס זיא זאָללען דיר אַללע צייט מיט וואַהרהייט אונד ליעבע דיענען, אָמן סלה.

ווער אין 30 טאָג ניכט אויף דעם בית חיים וואַר, זאָגט ביים איינטריטט דיעזעז.

געלאָבט זייא דער אונענדליכע! דער עוויגע אונזער גאָטט! דער רעגענט דער וועלט! דער אייך געשאַפֿפֿען מיט רעכטען; דער אייך גענאָהרט אונ׳ ערהאַלטען האַט מיט רעכטען; דער אייך האַט שטערבן לאַססען מיט רעכטען; דער דיא אַנצאַהל אייערער אַללע קעננט מיט רעכטען: אונד דער אייך איינסט וויעדער אויפֿלעבען לאַססען ווירד מיט רעכטען. געלאָבט זייעסט דו גאָטט דער דיא טאָדטען בעלעבט.

ווען מאַן אַן דיא קברים קאָממט ווירד פֿאָלגענדעז געזאַגט.

איהר צדיקים אונד צדקניות, דיא איהר אַללע דאַ בעגראַבען ליעגט, אייערן כשרות אונד דען אייערער חברים אונד תלמידים מאָגע איינע גראָססע אונד עוויגע רוהע בייא דער הייליגען שכינה בעווילליגט ווערדען. זייד געטראָסט אויף אייערם לאַגער, איהר זייד זעליג אונד וואָהל אייך, דאַס איהר יעדער צייט גאָטטעז וועג בעטרעטען, אויך אַללע צייט אַן איהם געהאַלטען, דען לייטען מיט גערעכטיגקייט פֿאָרגע גאַנגען זייד, זיא אונטערוויעזען, דען רעכטען וועג צו געהען, רעכט צו ריכטען צווישען דען לייטען, אונד דיא גאָטטליכע תורה צו לערנען. וויא גראָס איזט אייער לאָהן פֿאַר אונזערם גאָטטע! דעם שאָפּפֿער אַללער קרעאַטורען אויף ערדען! געלאָבט זייא ער אונד געלאָבט זיין נאַמע! איהר זיצט מיט דען הייליגען מלאכים, דען דיענערן גאָטטעז. אַללמעכטיגער גאָטט, דאַס באַלד אונד אין אונזערן טאַגען געשעהען, דאַס דיא טאָדטען ערוועקט אונד איהרע געזיכטער, וויא דיא זאָננע ערלייכטעט ווערדען. לאַס איהרען זכות אונד איהרע מעשים טובים אויף מיר, מיינעם מאַננע, מיינען קינדערן אונד מיינעם הויזגעזינדע בייאשטעהען, דאַס אַללע אונזרע ווערקע אונד וועגע צום גוטען פֿיה־רען, דאַס אונזרע פֿיסע ניכט אונטער אונז וואַנקען אין דיזער וועלט, אונד וויר אין דער קינפֿטיגען, אין רוהע זיצען, בייא דען צדיקים דיא היער בעגראַבען ליעגען. לאַס אונז גערעכטער גאָטט פֿאָן דיינער שכינה ערפֿרייעט ווערדען, נים מיין געבעט וואָהלגעפֿאַלליג אויף; ווענדע דיך מיט ערבאַרמען צו מיינער תפלה אונד מיינען תחינות, פֿערגעלטע מיר ניכט נאָך דער טהאָרהייט אונד באָזהייט מיינער ווערקע, זאָנדערן נאָך דיינער מילדע אונד גנאַדע. געלאָבט זייעסט דו עוויגער דער דו דיא טאָדטען ערוועקעסט! לאַס זיא עוויג לעבען, דיא צדיקים, פֿיהרע זיא אין גן עדן אונד גיב איהנען דען גראָססען לאָהן, דען דו פֿאָן דער וועלטשאָפּפֿונג אַן בעשטיממט האַסט, דענען דיא דיך פֿירכטען אונד ליעבען. געלאָבט זייעסט דו

עוויגער! וואַרהאַפֿט ביזט דוא! דיין פֿערשפּרעכען אונד דיינע פֿער־
זיכערונג עוויג אונד וואַהרהאַפֿטיג, אָמן סלה.

ווען מאַן זיך אויף דען קבֿרים אויזשפּרייטעט זאַגט מאַן דיזעס.

אַללמעכטיגער גאָטט! דוא האַסט דען מענשען אויז ערדע גע־
שאַפֿפֿען, דיא זעעלע איהם פֿאָן אָבען געגעבען; זיינען קאָרפּער
פֿיהרסט דוא צור ערדע אונד זיינע נשמה אין דיא האָהע צוריק, וואָ־
הער זיא געקאָממען וואָרדען. דוא (צדיק אָדער צדיקים), דוא ליעגסט
היער בעגראַבען, אונד דיינע נשמה האַט וויעדער איהרען אָרט ער־
רייכט וואָהער זיא געקאָממען וואָרדען, זיא איזט נאַהע בייא דער
הייליגען שכינה, אונד האָרט וויא הקב"ה אַללע טאָגע דיא לעבענדיגען
ריכטעט, אונד איהנען שפּייזע נאָך בעדירפֿניס צוטהיילעט, איך אַר־
מעס ווייב ווייז עס וואָהל, דאַס איך נור ערדע בין אונד וויעדער צור
ערדע צוריק מוס; קיין מענש ענטגעהעט דיזעס. איך קאַן ניכט ווי־
סען, וויא לאַנגע דיא טאָגע מיינעס לעבענס זינד, דיא אים היממעל
אויזגערופֿען וואורדען; וויא אונזערע חכמים זאָגען, געשטיהט ניכטס
אויף ערדען, אָדער מאַן רופֿעט עס ערסט אים היממעל אויס; אַלזאָ
(מיין פֿריינד אָדער פֿריינדין) טהוא מיר, דיינער פֿריינדין וויא
דוא אין לעבצייטען פֿריינדשאַפֿטליך טהאַטעסט, ערפֿאַהרע וואָס מאַן
אים היממעל נאַכטהייליגעס פֿאַן מיר אויזרופֿט, אונד פֿלעהע פֿיר מיך
צו דעם הייליגען גאָטט, דאַס ער זיך איבער דיא איינציגען אונד איבער
כל ישראל ערבאַרמע, דאַס וויר אַללע געשפּייזעט ווערדען אין עהרען,
דאַס וויר אונזערע בעדירפֿניסע האָבען, אָהנע אַנדערער לייטע גאַ־
בע, דאַס וויר אונז ערנאָהרען זאָללען אין פֿראָממיגקייט, ניכט מיט
ליסט, דאַס וויר בעהיטעט ווערדען פֿאָר באָזען צופֿיגונגען אונד בע־
געגניסען. דאַס וויר דען רעכטען וועג בעטרעטען אונד דען זכות
אַללער ביעדערן מאַננער אונד ווייבער, דיא היער בעגראַבען ליגען,
געניעסען. ליעבער (פֿריינד אונד פֿריינדין), ביטטע אונזערע פֿאָרעל־
טערן, אָבות, אַברהם יצחק אונד יעקב, דאַס זיא אונזערע פֿירשפּרע־
כער זיין זאָללען בייא הקב"ה, וויא זיא עס וואָרען פֿיר כלב בן יפנה,
וויא ער זיך אין חברון איבער איהרע קברים געשפּרייטעט אום ניכט
אין דען ראַטה דער מרגלים צו געהען. דיר (ליעבער פֿריינד אָדער
פֿריינדין), ווינשע איך איינע עוויגע רוהע, וויא אַללען צדיקים וצדקניות
ביז צור צייט, וואָ גאָטט יתברך, טהויא פֿאָם היממעל זענדען ווירד,
דיא טאָדען צו בעלעבען, דאַן ווערדעט איהר מיט עהרען געפֿיהרט,
אייך אייערער פֿראָממיגקייט פֿרייען אונד ווירדיג זיין נעבסט אַללען
צדיקים וצדקניות דען אַבגלאַנץ דער הייליגען שכינה צו זעהען.— אָמן.

תחינה וואָ מאַן זאַגט, ווען מאַן פֿאָם קבֿרות וועג געהן וויל.

איך ביטטע דיך, אַללמעכטיגער גאָטט! לאַס איך דען זכות אַלל דער
גערעכטען גענייעסען, דיא היער אונד אַנדערסוואָ בעגראַבען ליגען.
לאַס איהרע גוטען ווערקע מיר צור זייטע שטעהען. זעגנע מיך, בע־
היטע מיך, ערלייכטע מיינע אויגען אין דיינעם געבאָטע, שענקע מיר
אונד דען איינציגען לייטזעליגקייט, גיב אונז לעבען, רייכטהום, עהרע
הילפֿע, טראָסט אונד שפּייזע, ערבאַרם דיך אונזער, פֿערגיב אונז.
פֿערטילגע אונזערע זינדען. לאַס קיינען באָזען נאַמען נאָך טאָדע אויף
איך אונד גאַנץ ישראל קאָממען. לאַס אונז אונזערע ערלאָזונג ערלעבען

אין דען טאגען משיח'ס, אָהנע וועהטאג אונד טאדלען דיא צו זייער צייט זיין ווערדען. בעהיטע אונז פאר דראנג, ארמוטה, אונגליק, פאר דעם שטראפען געריכט דעס גיהנם'ס, פאר חיבוט הקבר, אונד פאר אלי־לעם וואס נור אונזערם גוף אָדער נשמה שאדען קאן. אונד ווען איין שטערבעשטאג זיך נאהעט, דאן שיקקע איר אייגען גוטען מלאך דער אייגע נשמה וויעדערום זאנפט אן דען אָרט פיהרעט וואהער זיא גע־געבען וואָרדען. שטעללע זיא אַלזדאן, צווישען דען צדיקים אונד צדקניות זאוואהל דיא היער בעגראבען ליגען אלז צווישען דענען וועלכע פאן אנבעגין דער וועלט, אלז מלכים ונביאים, תנאים אונד אמוראים אנדערי־ווארטס בעגראבען ליגען. אילע יענע לייט הערבייא וואָ זיא זאללען וויעדעראויפלעבען צום עוויגען לעבען, דאס וויא דוא אונז דורך דען ווירדיגען דניאל צוגעזיכערט האסט.—עס זייא איין געטטעס נאמען אמן סלה.

ערב ר"ה אונד ערב י"כ זאגט מאן דיזע תחינה אויף דעם קברות.

הערר דער וועלט! קעניג אללער קעניגע! פערצייהע איר, דען אייניגען אונד כל ישראל, אונזערע זינדען אונד מיסעטהאטען. גיב אונז איין גוטעס הערץ, פרעגע אונז דיינע ליעבע אונד עהרפורכט איין. שטארקע אונזערע געדאנקען צו דיינעם דיענסט, בעהיטע אונז פאר פעהלטריטטע. לייטע אונזער הערץ אין דיינער תורה. לאס אונזער שטערבעשטאג, זאָ וויא אונזער געבורטסטאג, ריין אונד אָהנע זינדען זיין. גיב אונז קראפט דיינע געבאָטע צו האלטען. לאס אונז גנאדע, ערבארמונג אונד וואָהלגעפאללען פינדען אין דיינען אויגען אונד אין דען אויגען אללער מענשען, דיא גוטען ווערקע דיינער הייליגען צדיקי' אונד צדקניות זאָ היער בעגראבען ליגען, מאכטען דאך זיא אונזערע פירשפרעכער זיין, אויף דאס אונזער פערלאנגען ערפיללט ווערדע, אונד וויר ניכט אונערהאָרט וועגגעהען פאן דיר, אורהעבער אללעס גוטען.

מאגע עס דיין ווילע זיין, איין גאָטט! אונד גאָטט אייער עלי־טערן! אייכע אונד דער אייניגען תשובה אין גנאדען אנצונעהמען. ער־הערע אונזער געבעט, אונד ווילפאהרע אונז. גיב איר, אללען אייני־גען אונד כל ישראל, איין געזעגנעטעס יאהר, איין יאהר דער הילפע אונד דעס טראָסטעס, איין יאהר דעס לעבענס אונד פריעדענס, איין יאהר דער גנאדע אונד ערבארמונג; אונד לאס אין אונזערן טאגען געשעהען, דיא ערלעזונג אונד פערזאמלונג ישראל'ס. בעהיטע אונז פאר באזען בעגעגניסען אונד צופאללען, פאר ארמוטה, דראנגזאלען אונד ליידוועזען; פאר גיהנם אונד חיבוט הקבר. גיב אונז קראפט אים גאנצעם הערצען תשובה צו טהון, אויף דאס דיינע פערגעבונג ער־פאלגע. ערפיללע דיא ווינשע אונזערעס הערצענס, דער צדיקים אונד צדקניות ווילען, דיא היער בעגראבען ליגען, אללמעכטיגער שעפפער אונד ערלעזער! אמן סלה.

תחינה פיר דאס געזעגנען דער געשטאפטע דעס מאננעס אָדער דער קינדער, בעזאָנדערס ווען זיא ניכט צו הויזע זינד.

רבונו של עולם. הערר דער וועלט! אללמעכטיגער פאטער! דער דוא שפייזעסט דיא גאנצע וועלט, פאן גראָס ביז קליין, גיב אויך איי־נעם מאננע (זאָהנע) פ"נ"פ מזל אונד ברכה צו זיינעם האנדעל אונד וואנדעל, דאמיט וויר אונזערע נאהרונג פאללקאממליך האבען מעגע,

בהתר אודר ניכט ח"ו באיסור ערלאנגען; דאס איין מאן אדער אייגנע קינדער ניעמאנדען אים האנדעל אונרעכט טהון, ניכט מסיג גבול אדער עושק זיין אונד קיינעם מענשען מיט אונרעכט עטוואס אבנעהמען. אויך דאס זיא קיינען ספקא זיין, זאנדערן זיך בעגניגען מיט דעם וואס איהנען דיינע מילדע שפענדעט. שפייזע, נאהרע, אונד קליידע אונז אהנע מענשענגאבע, דאמיט וויר דיינעם הייליגען נאמען דיענען, אונד דיינע מצות מקיים זיין קאננען. גיב אונז אויך איין גוטעז הערץ, צדקה אונד גמילות חסד מיט דעם אונזריגען צו טהון, לאס אונז אונזרע צדקה ניכט אן רולאזע אונד אונבעדירפֿטיגע, זאנדערן אן פֿראמע אונד בעדירפֿטיגע פֿערטהיילען, אויף דאס אונז דיין וואהלגעפֿאללען, גע-רעכטער פֿאטער, ווערדע. אמן סלה.

תחינה. ווען דער מאן אדער קינדער אויף דער רייזע זינד:

רבונו של עולם. אללמעכטיגער שאפפֿער! בעהיטע אייגנען מאן (זאהן פ"נ"פ אויף דעם וועגע אדער אן דעם ארטע וואו ער זיך יעצט בעפֿינדעט פֿאר בעזען בעגעגניסען, פֿאר רייבער, מערדער, ווילדען טהיערען, איבערהויפט פֿאר אללען בעזען צופֿעללען, דיא דען מענשען אויף רייזען טרעפֿפֿען קאננען. לאס קיינע קראנקהייט איהן בעפֿאללען, זאנדערן געזונד אונד שטארק אן אללען גליעדערן בלייבען, דאס ער גליקליך אן דען ארט געלאנגע, וואהין ער פֿערלאנגט. לאס אויך זיינע ריקרייזע בשלום ובשלוה אהנע הינדערניס אונד בעזע בעגעגניסע פֿאן שטאטטען געהען, דאס ער לחיים ולשלום נאך הויזע קאממע, אונד זיינע ווערקע אין מזל אונד ברכה פֿאללענדעט האבע. אמן סלה.

תחינה פֿאר ראש חודש בענשען.

אללמעכטיגער פֿאטער, דער דוא אללען געשאפפֿען איהרען אונ-טערהאלט גיעבסט, דיך, ליעבער גאטט! ביטט איך, גיעב אויך מיר בעשטאנדיגע נאהרונג; שפייזע אונד קליידע מיך, מיינע הויזגענאססען אונד כל ישראל אין רוהע אונד כבוד. ערהארע אונזער פֿלעהען אונד זענדע זעגען אין אונזערע ווערקע אונד האנדלונגען, בעהיטע אונז פֿאר צרות ורעות, שענקע אונז רוהע אונד פֿריעדען אונד לאס אונז בשורות טובות הארען. לאס מיך ניכט פֿאן יצר הרע בעהערשט ווער-דען, זאנדערן ערהאלטע מיינע זעעלע צו דיינעם דיענסטע ריין. בע-שיטצע אונד בעשיראע אונז, פֿאר רייבער, מערדער, פֿייער, וואססער, הונגער, דורסט, ארמוטה אונד אללען בעזען בעגעגניסען. איך פֿלעהע צו דיר, מיין גאטט! אנטווארטע מיר, הילף מיר אויז דער נאטה, אויף דאס מיינע פֿיינדע דיינען הייליגען נאמען קעננען לערנען אונד פריי-זען. לאס מיר דער זכות אונזערע פֿארעלטערן אונד דער של"ש עשרה מדות בייאשטעהען. לאס מיך פֿירשפרעכער פֿאר דיינעם כסא כבוד פֿינדען, דאס קיין מקטרג מיך פֿערדראנגע. לאס מיך דיא טאגע מיי-נעז לעבענז אין גליק, פֿרידען אונד געטטעזפֿורכט פֿאללבריגען. ער-לייכטע מיך אונד מיינע קינדער דורך דיינער תורה, גיעב אונז לייט-זעליגקייט אין דען אויגען דער מענשען! אונד לאס אללע אונזערע האפֿפֿנונגען געלינגען. ערהארער דעז געבעטעז! דענקע מיינער, מיי-נעז מאננעז, מיינער קינדער אונד הויזגענאססען, הייטע אן דעם טאגע, וואו מאן ראש חודש בענשט צום גוטען, לאס דיר מיין געבעט אנגע-נעהם זיין אונד בעטיידע מיין בעגעהר. אמן סלה. (נון ווירד פֿאל-גענדער יהי רצון געזאגט.)

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ אֶת־הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה וְתִתֶּן לָנוּ חַיִּים אֲרוּכִים חַיִּים שֶׁל שָׁלוֹם חַיִּים שֶׁל טוֹבָה חַיִּים שֶׁל בְּרָכָה חַיִּים שֶׁל פַּרְנָסָה חַיִּים שֶׁל חִלּוּץ עֲצָמוֹת חַיִּים שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם יִרְאַת שָׁמַיִם וְיִרְאַת חֵטְא חַיִּים שֶׁאֵין בָּהֶם בּוּשָׁה וּכְלִימָּה חַיִּים שֶׁל עוֹשֶׁר וְכָבוֹד חַיִּים שֶׁתְּהֵא בָנוּ אַהֲבַת תּוֹרָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם חַיִּים שֶׁיִּמָּלְאוּ מִשְׁאֲלוֹת לִבֵּנוּ לְטוֹבָה אָמֵן סֶלָה:

תחינה פֿון ראש השנה. אונד יו״כ בייא אויזהעבען דער ספר תורה.

יְהֹוָה׀ יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג״פ

רבונו של עולם. הערר דעז וועלטאללז! ערפֿיללע אונזערע הערצענז־וויכטע לום גוטען, וויללפֿאהרע אונז אונד געוואהרע אונזערע ביטטע. פֿערגיב אונזערע, אונד אונזרער הויזגענאססען איסעטהאטען, אויז גנאדע אונד בארמהערציגקייט. רייניגע אונז פֿאן אונזערע זינדען, פֿאן אונזערן איסעטהאטען אונד פֿערברעכען, זייא אונזער אייניגע דענק לום גוטען, אונד בעזוכע אונז איט הייל אונד טראסט. טענקע אונז איין גליקליכעז אונד לאנגעז לעבען, פֿריעדע, נאהרונג אונד אונ־טערהאלט. גיעב אונז בראד לור קאסט, געוואנד לור בעקליידונג, רייכטהום, עהרע, אונד לאנגעז לעבען, דיינע לעהרע לו ערלערנען אונד דערען געבאטע ערפֿיללען לו קאננען; אויך פֿערשטאנד אונד איינזיכט, איהרע טיעפֿע געהייאניסע ערגרינדען אונד ערפֿארשען לו קאננען. זענדע גענעזונג פֿיר אללע אונזערע טאערלען. זעגנע אללע אונזער טהון. בעשליעזע גליק, הייל אונד טראסט איבער אונז, אונד פֿערטייבע יעדעז איסגעשיקק. נייגע דאז הערץ דעז רעגענטען, דעז־סען ראטהע אונד בעאאטען, לו אונזערם בעסטען. וואהל אאגען דיר געפֿאללען, דיא רעדען איינעז אונדעז, דיא געדאנקען איינעז הער־לענז, דיר, עוויגער! איין האָרט אונד ערלאזער, אמן סלה.

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג״פ

תחינה פֿון פסח, שבועות אונד סכות בייא אויזהעבען דער ס״ת.

יְהֹוָה׀ יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג״פ

הערר דעז וועלטאללז! ערפֿיללע איינע הערצענזוויכטע לום גוטען, וויללפֿאהרע איהר, אונד געוואהרע איינע ביטטע, איר דיינע אמגד

טאָכטער דיינער מאַגד, פֿערלייהע פֿעהיגקייט מיר, מיינעם מאַננע, מיינען זאָהנען אונד טאָכטערן, דיינען ווילען מיט אויפריכטיגעם הערצען צו טהון, אונד בעפֿרייע מיך פֿאָן לאַסטערהאַפֿטען בעגיערדען. לאָס דיינע לעהרע אונזער אנטהייל זיין; מאַכע אונז צור אויפנאַהמע דיינער סגולה עמפפֿאַנגליך; בעשטראַהלע אונז מיט דעם גייסט דער ווייזהייט אונד איינזיכט, דאַס מאַן אונז ערפֿילט ווערדע יענע פֿערהייסונג: „אונד עס ווירד אויף איהם רוהען דער גייסט גאָטטעס; דער גייסט דער ווייזהייט אונד איינזיכט, דער גייסט דעס ראַטהעס אונד דער שטאַרקע, דער גייסט דער ערקעננטניס אונד פֿורכט גאָטטעס“. זאָ זייא עס אויך דיין ווילע, עוויגער אונזער גאָטט אונד גאָטט אונזערער פֿאַטער, אונז פֿעהיגקייט צו פֿערלייהען דיר וואָהלגעפֿעלליגע האַנדלונגען אויסצואיבען, אונד דען וועג דער טוגענד צו וואַנדעלן. הייליגע דורך דיינע געבאָטע אונז. דאַמיט אונז יענעס גליקזעליגע לאַנגע לעבען, דאַס לעבען דער קינפֿטיגען וועלט, צו טהייל ווערדע, בעוואַהרע אונז פֿאָר איבעלטהאַטען, אונד פֿאָר אונגליקליכע געשיקקע דיא אונזערן ערדבאָדען צווויילען טרעפֿפֿען. ווער גאָטט פֿערטרויט, דען אומגיעבט גנאַדע אום אונד אום, וואָהל מעגען דיר געפֿאַללען דיא רעדען מיינעס מונדעס, דיא געדאַנקען מיינעס הערצענס, דיר, עוויגער! מיין האָרט אונד מיין ערלעזער.

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ

תחינה פֿאָן ר"ח אלול ביז נאָך יום כפור.

רבונו של עולם. שעפפֿער דער וועלט, אין דיזער צייט זינד דיא הימעלס פֿאָרטען אָפֿפֿען; אין דיזער צייט ביסט דוא שווער צו ערצירנען אונד לייכט צו בעזאַנפֿטיגען. אום דיזע צייט איזט עס, וואָ דוא דיך צו געריכט זעטצעסט, דיא גאַנצע וועלט צו ריכטען. באַרמהערציגער פֿאַטער! שרייבע מיך, מיינען מאַן, מיינע קינדער אַן דיזעם ראש השנה, צום לעבען אונד צור גליקזעליגקייט איין, אונד לאָס אַללעס בעזע, וואָס איבער אונז פֿערהאָנגט איזט, בטל ומבוטל ווערדען: גיעב ברכה אונד הצלחה אין אַלל אונזערע ווערקע, בעשיידע אונז איין שנה טובה, אויף דאָס וויר זאָללען זוכה זיין אונזערע קינדער אין עושר אונד כבוד אויסצושטאַטטען, אונד לחופה ולמעשים טובים צו ערציעהען. אָמן סלה.

תחינה פֿאָר דעם שופר בלאָזען.

אַללמעכטיגער שעפפֿער! גערעכטער קעניג אונד ריכטער! דער דוא אַללע דיינע געשעפפֿע מיט וואָהרהייט אונד גערעכטיגקייט ריכטעסט, וואָס קאַן איך אַן דיזעם גראָסען אונד פֿורכטבאַרען געריכטסטאַגע, פֿאָר דיינעם ערהאַבענען ריכטערשטוהל צו מיינער פֿערטהיידיגונג פֿאָרברינגען? בייא דער שטימע דעס שופר'ס ערבעבעס אין מיר, אונד מיינע זעעלע געריטה אין שרעקקען. גראָסער באַרמהערציגער פֿאַטער! מיט צערקנירשטעם אונד געבייגטעם געמיטהע, טרעטע איך פֿאָר דיך, אונד פֿלעהע רייעפֿאָלל אום ערבאַרמונג אונד פֿערצייהונג אַללער מיינער זינדען, דער פֿאָרזעטצליך בעגאַנגענען זאָוואָהל אַלס דער אונפֿאָרזעטצליך בעגאַנגענעס, אין געדאַנקען, וואָרטען אָדער טהאַטען. פֿערצייהע, אָ אַללפֿערצייהענדער קעניג! פֿערצייהע מיר, אונד ריכטע מיין קוואַלפֿאָללעס הערץ וויע-

דער אויף. וואלטעסט דוא מיך ריכטען נאך דער שטרענגע דעז געריכטז, וועהע מיר, אונד מיינע זינדיגען זעעלע, אבער, דוא ביסט יא אללען דיא דיך מיט וואהרער רייע אנרופען, ערבארמענד, דוא ווירסט דיך אויך מיינער ערבארמען. מיין גאטט! מיין טראסט! אנטוואָרטע מיר ארמע זינדערין. לאס מיך ניכט אונערהערט פאן דיר געהען! לאס דיר מיינע תפלה וואהלגעפאלליג זיין, אונד מיינע טהרענען איינגאנג בייא דיר פינדען. פערניכטע יעדע איבער אונז פערהאנגטע גזירה רעה, אונד שרייבע אונז איין בספר חיים טובים לשמן ולפקחה לישועה ולנחמה. אמן סלה.

תחינה אן ראש השנה אונד יום כפור וואהרענד דער חזן עלינו זינגט.

עלינו לשבח לאדון הכל. הערר דער וועלט! עז איזט אונזערע פפליכט דיינען הייליגען נאמען צו לאבען נאיסה. פורכטזאם טרעטע איך מיט עבירות בעדעקט פאר דיך, דיינע בארמהערציגקייט אנצורופען. בארמהערציגער איזט דיין נאמע! דיא וועגע דער בקעהרונג האסט דוא אונז פארגעצייכנעט; דאהער קאמע איך פאר דיינען הייליגען טהראן, אום צו ביטטען פיר מיך מיינען מאן אונד קינדער, קניענד אונד נידערגעשטרעקט, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, דיא גנאדע וועלכע דוא מיר, מיינעם מאננע אונד קינדערן פאן יוגענד אויף ביז צום הייטיגען טאג ערצייגט האסט, לאס אונז ווייטער אנגעדייהען. פערנים אונזער געבעט מיט ערבארמען, אין דער יעטציגען גנאדענפאללען צייט, וויא דוא עז משה רבינו ע"ה פערזיכערט האסט אונד געשפראכען! סלחתי כדבריך. פערצייהע אונזרע זינדען, וועלכע וויר מודה זינד, מיט בעטריבטעם הערצען. ערהערע אונזרע תפלה, וויא דאז געבעט פאן חנה וועלכע געשפראכען: איך בין איין שווערמיטהיגעז וייב. ריכטע אונז ניכט מיט שטרענגע, דען ווער קאן בעשטעהען פאר דיר? לאס דיינע מדה פאן חסד ורחמים אונז צור זייטע שטעהען. פערלאססע דען ריכטערשטוהל, אונד זעטצע דיך אויף דען טהראן דער ערבארמונג, בארמהערציגער פאטער נייגע דיינע בארמהערציגקייט מיר (פ"נ"פ) מיינעם מאננע אונד מיינען קינדערן צו, אונד ווענדע אב פאן אונז אללע איבעל אונד שטראפגעריכטע, דורך דיינע גראסע בארמהערציגקייט. אמן סלה.

תחינה פאר כפרות שלאגען.

שדי. אללמעכטיגער גאטט, היממעלטהראנער! מאגעסט דוא הייטע פאן מיר ארמען ווייבע, דיזע העננע צור כפרה מיינער זינדען אננעהמען, דאמיט איך פאן דעם בית דין אים היממעל אם יום כפור פרייא געשפראכען ווערדע. בארמהערציגער פאטער! לאס דיזע העננע שטאטט מיינער צום טאדע געהען. ערנייערע מיינע לעבענזטאגע, דען דוא, ערבארמונגזפאללער גאטט! פערלאנגסט יא ניכט דען טאד דעז זינדערז, נור זיינע זינדען זאלל ער בערייען; לאס מיך ארמע זינדערין ניכט פערגעבענז טהרענען פערגיעסען, נייגע אן דיזעם יום כפור דיין אהר אללען מיינען תפלות צו, דיא איך אין אנדאכט אן דיך ריכטע אונד ערהערע מיך. אמן סלה.

תחינה פאר כל נדרי.

רבונו של עולם. הערר דער וועלט! בארמהערציגער פאטער! וויא פורכטבאר איזט דער העראננאהענדע טאג! צו דיר, בארמהערציגער! פלעהע איך, דען דוא, ביזט לייכט צו בעזאנפטיגען, אונד ערבארמונגספאלל יעדעם, דער דיך אום ערבארמען אין זיינער תפלה אנרופט. רבש"ע! בעפרייע מיך פאן אללען מיינען זינדען, דאס איך זא ריין ווערדע, וויא איין נייאגעבארנעז קינד, ענטפערנע פאן מיר, פאן מיינעם מאננע אונד מיינען קינדערן אללע בעזע גזירות אונד צרות. רבש"ע! בעדענקע, דאס איך נור פלייש אונד בלוט בין אונד דעם יצר הרע ניכט לייכט ווידערשטעהען קאן. איך בעקעננע רייעפאלל דאס איך געזינדיגט האבע; זייא בארמהערציג מיט מיר, ערבארם דיך מיינער, שטראפע מיך ניכט וועגען מיינען ביזהער בעגאנגענען זינדען, זאנדערן לאס מיך גערעכט אם יום הדין פאר דיר ערשיינען. זייא מיר גנעדיג וויא דער פאטער זיינעם קינדע, אונד בעשיטצע, גיטיגער גאטט! מיר, מיינעם מאננע אונד קינדערן, אללע אונזער בעגעהר. אמן סלה.

תחינה ווען מיינעם הש"י רייכטהום געגעבען.

אללמעכטיגער פאטער! אורהעבער אללעז גוטען! דוא שפייזעסט דיא וועלט, פאן גראס ביז קליין, אונד גיעבסט יעדעם נאך זיינעם בעדירפנים, מאנכעם אויך נאך מעהר אלז ער בעדארף, דאז הייסט, דוא שענקסט איהם איבערמעסיגען רייכטהום. בארמהערציגער פאטער! דיינע מילדע האט מיר געלד אונד גוט, זילבער, גאלד אונד קאסטבארקייטען, אללעז אין איבערפלוס געגעבען, מאכטעסט דוא מיר אויך, גוטער גאטט! דיא וועגע צייגען, וויא איך זאלכעז צו גוטעם אנווענדען קאן, דאס איך ח"ו דורך מיינען רייכטהום ניכט שטרויכלע, ניכט אויף אבוועגע געראטהע, איך עטווא דער וואללוסט אונד דעם וואהללעבען צו ערגעבען, שטאטט דיר צו דיענען, דיך צו ליעבען אונד צו לאבען. דארום ליעבער גאטט! ביטטע איך דיך, לאס מיך מיין רייכטהום ניכט בלענדען, פיהרע דוא מיך דען רעכטען צור טוגענד לייטענדען וועג. פערלייהע מיינעם הערצען דיא קראפט, גוטעז מיט מיינעם פערמאגען צו שטיפטען, דען עלענדען אונד נאטהליידענדען צו פפלעגען, צו שפייזען אונד צו קליידען, נאך דיינעם וואהלגעפאללען צו האנדלען אונד וואנדלען, אום זוכה צו זיין, צו איינעם עוויגען לעבען, אונד איינסט צו זיצען אונטער דען פראממען אין גן עדן.

Bayerische Staatsbibliothek MÜNCHEN